

Giới thiệu Thê Không

Một biểu cô nương đến nhà ngoại tổ phụ tìm nơi nương tựa,

Gặp phải một biểu ca muội không đến đáng sợ, là trong cái rủi còn có cái may.

Sau khi thành thân nàng mới hiểu được,

Muội không biến thành thê không, mới càng đáng sợ hơn!

Không có cái gì là biểu ca không làm được, nếu không làm được, thì sẽ cho một tá biểu ca khác đi làm.

(*): Thê không: Cũng giống như bệnh chân không, thủ không, thanh không... "Thê không" chỉ những người có sự yêu thích đặc biệt gần như là điên cuồng chấp niệm đối với thê tử của mình. Và nam chính của chúng ta mắc chứng bệnh này ạ

Bạn đang đọc truyện *Thê Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tìm nơi nương tựa

Trên mặt đường lát gạch xanh bị bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng trắng xóa, mặc dù trước đó không lâu mới vừa được quét dọn. Đêm qua gió tuyết hung hãn dữ dội, thế nhưng buổi sáng ngày hôm nay, tuyết chỉ nhẹ nhàng bay lất phất. Vẫn là một quang cảnh gạch đỏ ngói xanh, cỏ cây mọc san sát, nhưng hôm nay đều bị sắc trắng lạnh lùng nuốt trọn hơn phân nửa.

Hai vị phụ nhân đang đi song song dọc theo bờ tường cao cao trên con đường lát gạch xanh. Phụ nhân đi bên ngoài ôm hai cuộn tơ lụa, phụ nhân bên trong đang ôm trong ngực một tiểu cô nương chừng năm, sáu tuổi. Tiểu cô nương được bao bọc trong một cái áo choàng màu phấn trắng. Tuy tấm áo choàng hơi cũ, nhưng chế tác tinh xảo, không thêu hoa văn trang trí gì, chỉ dùng gấm hoa màu thạch anh để làm viền áo. Vô cùng thanh lịch.

Phuong Cần Chi ôm cổ Vệ muội muội, đặt cằm lên vai bà, hai mắt mờ thật to nhìn chăm chú lên bầu trời. Đôi mắt đen láy dõi theo từng hạt huyết nhỏ bé đang từ từ rơi xuống, sau đó vội vàng đưa tay ra, cánh tay bé xíu trắng nõn từ trong tay áo chui ra, trên cổ tay đang đeo một sợi dây đỏ có gắn một cái chuông nhỏ bằng vàng ròng, phát ra hai tiếng tiếng vang lanh lảnh. Bé kéo chiếc mũ trùm đầu rộng lớn che đi mái tóc, ngây ngô nói: “À, tuyết không ngừng, còn rơi đây này!”

Nhưng Vệ muội muội và Ngô muội muội không một ai đáp lời bé, hai người đang nhỏ giọng oán giận, tranh cãi với nhau.

Phuong Cần Chi lặng lẽ thờ dài, dán sát mặt vào hõm vai của Vệ muội muội, nghe những lời hai người bọn họ lặp đi lặp lại mấy ngày nay.

“Trên đất trơn trượt, người phải cẩn thận một chút, đừng làm rơi mấy cuộn vải.” Vệ muội muội vẫn lái nhái như ngày thường.

Ngô muội muội bên kia liếc mắt nhìn sang: “Cũng chỉ là hai cuộn lăng gấm bình thường thôi mà, trước kia lúc còn ở nhà muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Lại nhìn màu sắc của nó một chút đi, một cuộn xanh xám, một cuộn xanh như trứng vịt, nhất định là đồ thừa do người khác lựa còn dư lại. Cô nương của chúng ta mới có mấy tuổi, lại phải nhận hai cuộn vải màu sắc tối như thế này!”

“Trên người cô nương của chúng ta đang mặc tang phục, sao có thể mặc xanh đỏ lòe loẹt.” Vệ muội muội vừa nhỏ giọng khuyên nhủ, vừa đánh giá chung quanh, sợ bị người khác nghe được.

Ngô muội muội yên tĩnh một hồi, rồi lại bắt đầu nói: “Ta thấy khối gấm điểm hoa kia rất thích hợp với cô nương nhà chúng ta, màu sắc hoa đỉnh hương nhàn nhạt, rất phù hợp với sắc mặt của cô nương nhà chúng ta. Cũng đâu phải màu đỏ thẫm kiêng kỵ. Hơn nữa, đúng lúc sinh thần của lão phu nhân là đêm 30, máu chót là song hỉ lâm môn, mặc dù cô nương của chúng ta đang thụ tang, cũng không thể mặc một thân y phục trắng!”

Vệ muội muội nói không lại bà ấy, chỉ qua loa khuyên vài câu: “Được rồi, được rồi, đừng nói nữa. Nơi này là phủ Quốc Công, cũng không phải là nhà của chúng ta.”

Ngô muội muội sớm đã nhìn không thuận mắt Vệ muội muội lúc nào cũng 'được rồi, được rồi', vốn đang đè nén bức tức, toàn bộ liền tuôn ra. “Phủ Quốc Công thì sao? Đó cũng là nhà ngoại tổ phụ của cô nương chúng ta!”

Giọng nói của Ngô muội muội cất cao, khiến cho hai vị phụ nhân đang quét tuyết trước cửa Thủy Hoa bên kia ngẩng đầu lên nhìn một cái. Vệ muội muội gạt mình, vội vàng nhỏ giọng dặn dò: “Đừng nói nữa..., đừng nói nữa. Kêu nữa người ta nghe được, sẽ nói chúng ta không biết điều.”

Cũng may Ngô muội muội miễn cưỡng ngừng nói.

Cho đến khi đi qua cửa Thủy Hoa, Vệ muội muội lại bắt đầu lái nhái. “Khi còn ở nhà chúng ta, xiêm y đẹp thức ăn ngon, mọi thứ sung túc, nhưng không

thoát được tiếng thương nhân. Cao môn đại hộ cũng không vừa mắt thương hành, huống chi đây là phủ Quốc Công. Hơn nữa, phu nhân chúng ta chẳng qua chỉ là thứ nữ trong phủ Quốc Công, hôm nay có thể nhận nuôi cô nương của chúng ta đã là thiên đại ân đức.”

Bỗng một tiếng 'bịch' ầm ỉ vang lên, Ngô mụ mụ đã thẳng tay quăng hai cuộn vải xuống đất. Vệ mụ mụ sợ hãi ôm chặt Phương Cần Chi vào trong ngực, cái lưng bé nhỏ của bé bị ôm siết đến nhói đau.

“Người làm gì vậy hả! Loại vải này đã không được tốt rồi lại còn dễ rơi, mau nhặt lên đi, đừng để người khác nhìn thấy!” Vệ mụ mụ gấp gấp nói.

Ngô mụ mụ đã nhìn sáu bảy ngày nay. Khi bà ở Phương gia cũng là một mụ mụ rất có thân phận, nhưng đến phủ Quốc Công này lại phải nhìn sắc mặt của người khác khắp mọi nơi. Đám nô tài ở chỗ này từ công khai tới lén lút khi dễ người khác, thậm chí còn có người nói bà là 'lão bà bò ra từ trong cái hố bốc mùi tiền’.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hoang đường

Bất ngờ nhìn thấy một Phương Cần Chi khi còn bé, Lục Vô Nghiên nhất thời không kịp thích ứng. Sao đời trước hắn không chú ý khi còn bé nàng lại đáng yêu như thế. Cũng đúng, tính tình của Lục Vô Nghiên đời trước không phải cao ngạo bình thường, hắn sẽ không để ý đến ai.

Phương Cần Chi vẫn là Phương Cần Chi, nhưng bởi duyên có Lục Vô Nghiên trở lại một đời, nên tình cảm kéo dài nhiều hơn, hôm nay nhìn lại nàng, chỉ cảm thấy nàng hết sức đáng yêu.

“Ca ca?” Phương Cần Chi gọi hắn thêm một tiếng.

Giọng nói trẻ con non nớt mềm mại, khiến Lục Vô Nghiên có chút giật mình. Trong chốc lát, ánh mắt của hắn dừng lại trên gương mặt của Phương Cần Chi, lên tiếng hướng dẫn: “Đi thẳng về phía trước dọc theo con đường này, qua một nguyệt môn*, rồi đi về phía bên trái là sẽ đến chỗ ở của ta.”

“Được.” Phương Cần Chi giơ tay lên, hất cái mũ trùm đầu rộng lớn đang ngăn trở tầm mắt xuống. Trong lúc đưa tay, kim lĩnh đang trên cổ tay bé phát ra hai tiếng vang giòn giã dễ nghe. Hấp dẫn ánh mắt của Lục Vô Nghiên. Bé đi vòng ra phía sau lưng Lục Vô Nghiên, ra sức đẩy xe lăn.

Phương Cần Chi còn nhỏ, cố gắng hết sức đẩy, vất vả lắm mới đưa Lục Vô Nghiên đến chỗ hắn nói. Bé cũng không biết Lục Vô Nghiên đã âm thầm dùng lực hỗ trợ.

Phương Cần Chi kinh ngạc nhìn viện tử trước mắt. Không nói đến sự rộng rãi, vì cả phủ Ôn Quốc Công không hề có viện tử nào nhỏ. Khiến Phương Cần Chi kinh ngạc chính là trên đường nhỏ phía ngoài đều bị bao phủ bởi một lớp tuyết đọng, nhưng bên trong viện tử này, đừng nói là phủ lên mặt đường lát gạch xanh, ngay cả mọi góc ngách trên mặt đất cũng đều được dọn dẹp sạch sẽ, không lưu lại một chút vết tích của tuyết.

Đúng, chính là sạch sẽ.

Viện tử này sạch sẽ đến kỳ cục.

Phương Cần Chi đang kinh ngạc, thì bóng dáng màu trắng trước mắt bất ngờ lay động. Lục Vô Nghiên đang chậm rãi đứng dậy, đi về phía trước hai bước, rồi xoay người lại, vươn tay về phía bé: “Đến đây.”

“Huynh...huynh không què!” Phương Cần Chi tròn mắt, kinh ngạc ngược nhìn hắn.

“Huynh có nói qua huynh bị què?” Nụ cười trên môi Lục Vô Nghiên càng sâu.

Phương Cần Chi nhìn đôi chân dài thẳng tắp của Lục Vô Nghiên, rồi nhìn lại chiếc xe lăn, đột nhiên cảm thấy mình đang bị trêu chọc. Trong lòng bé có hơi thất lại, nhưng vẫn đưa đôi bàn tay đang lạnh cóng đến ủng đỏ của mình cho Lục Vô Nghiên.

Bàn tay của Lục Vô Nghiên rất ấm áp, mấy ngón tay với những khớp xương rõ ràng khép lại, bao lấy hai bàn tay bé nhỏ của bé, khiến cho chúng cũng trở nên ấm áp.

Kiếp trước nắm tay nàng thì nàng đã là một thiếu nữ yêu yểu thướt tha duyên dáng. Sống lại một lần nữa, nữ nhân duy nhất hắn giấu trong tim cả một đời lại biến thành hình hài của một tiểu hài tử.

Tạo hóa trên người.

“Muội tên gì?” Lục Vô Nghiên vừa nắm tay nàng đi về phía trước, vừa đọc lời thoại mà hắn đã từng nói qua ở kiếp trước.

“Phương Cần Chi.” Phương Cần Chi theo thói quen nhỏ giọng trả lời hắn, thấy Lục Vô Nghiên không lên tiếng, sợ hắn không nghe rõ, nên lớn tiếng lặp

lại một lần nữa. “Muội tên là Phương Căn Chi.”

“Ừ, biết rồi. Căn Chi.” Lục Vô Nghiên cúi đầu nhìn xuống gò má của bé, hàng mi đen dày rợp bóng đập vào mắt hắn, như chiếc lông vũ mềm mại lướt qua trái tim hắn.

Hắn trân trọng gọi tên bé, đồng thời lặng lẽ lặp lại một lần nữa ở trong lòng. Lục Vô Nghiên nhìn về ngọn núi tuyết ở phía xa xa, giống như quang cảnh cả hai đời đang dần dần chồng lên nhau, hòa vào nhau trở thành một khối đầu mới.

Phương Căn Chi càng đi về phía trước, càng cảm thấy viện tử này không bình thường. Ngoài trừ vẻ ngoài sạch sẽ, lại còn an tĩnh. Một cái viện tử rộng như vậy, mà lại không nhìn thấy một hạ nhân nào. Bé chau mày nhìn mấy chữ trên tấm biển môn bài trước cửa sảnh chính.

“Không biết hai chữ đó?” Giọng nói của Lục Vô Nghiên bắt nguồn từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Phương Căn Chi có chút quần bách. Bé biết nhóm tỷ muội trong phủ Quốc Công được đi học từ rất sớm, ngay cả Thất biểu muội nhỏ hơn bé cũng biết rất nhiều chữ. Bé nhỏ giọng nói: “Hai chữ đó nhiều nét quá. . .”

Lục Vô Nghiên nhìn ánh mắt tránh né của bé, cũng không vạch trần, chỉ nói theo bé: “Ừ, nét bút không ít. Hai chữ đó đọc là 'Thùy Sao'.”

Vừa dứt lời, Lục Vô Nghiên cảm thấy bàn tay bé nhỏ trong lòng bàn tay mình run lên một cái.

Phương Căn Chi cũng không chịu tiếp tục đi, có chút sợ hãi nhìn hai chữ mới vừa nhận biết.

“Huynh...huynh là Tam biểu ca, nơi này là viện Thùy Sao!” Phương Căn Chi lui về phía sau một bước. Bé thật sự vô cùng ảo não, trong phủ có rất nhiều biểu ca, sao lại cố tình đụng phải vị này, trong phủ cũng có rất nhiều viện tử, sao lại cố tình xông vào viện Thùy Sao. Tứ biểu tỷ đã từng dặn đi dặn lại rất nhiều lần, vị tam biểu ca này có thân phận rất đặc biệt ở trong phủ, không thể trêu chọc. Mà viện Thùy Sao hắn đang ở lại càng tuyệt đối không được vào!

Lục Vô Nghiên cười như không cười nhìn bé, vẻ kinh hoàng của bé lúc này và biểu hiện ở kiếp trước hoàn toàn trùng khớp. Chỉ là, ở kiếp trước, Lục Vô Nghiên thấy nàng bởi vì những lời truyền miệng kia mà e ngại, nên đã trực tiếp cho người đưa nàng trở về.

Phương Căn Chi đang không biết nên làm như thế nào cho phải, thì cánh cửa tiền sảnh bất ngờ bị đẩy ra từ bên trong, một thiếu nữ duyên dáng đi ra. Nhìn cách ăn mặc của nàng ấy, Phương Căn Chi biết đây là nhất đẳng nha hoàn trong phủ, nhưng dung mạo của nàng ấy còn xinh đẹp hơn hẳn mấy vị biểu tỷ như hoa như ngọc của bé!

Thiếu nữ kia nhìn thấy Phương Căn Chi cũng rất kinh ngạc. Nhưng nét kinh ngạc đó chỉ thoáng qua trong nháy mắt, nàng ấy quy củ hướng Lục Vô Nghiên hành lễ, nói: “Gia.”

“Nàng ấy tên là Nhập Phan, người phía sau là Nhập Trà.” Lục Vô Nghiên nói với Phương Căn Chi.

Người phía sau?

Phương Căn Chi nghi ngờ xoay người lại thì phát hiện một thiếu nữ còn xinh đẹp hơn đi theo phía sau. Nàng cũng mặc y phục của nha hoàn nhất đẳng, trong ngực đang ôm một lò sưởi tay bằng phi thúy chạm khắc hoa văn tre trúc. Thấy Phương Căn Chi nhìn sang, Nhập Trà liền cong đầu gối, cười một tiếng: “Gặp qua biểu cô nương.”

Phương Căn Chi lơ mơ hiểu ra, Nhập Trà này, có lẽ là người phải đẩy Tam biểu ca khi này, chỉ là nửa đường quay trở về lấy đồ, cũng không phải hạ nhân bỏ mặc hắn ở đây kia. Huống chi, thân phận của tam biểu ca đặc biệt, chỉ có hắn mới đuổi người ta đi, người trong phủ nhất định không dám hà hiếp hắn. Nhớ lại những lời đã nói trước đó, trong nháy mắt, gương mặt trắng nõn của Phương Căn Chi đỏ bừng.

Lục Vô Nghiên cúi mắt, che giấu hai luồng ánh sáng lấp lánh. Hắn buông tay Phương Căn Chi ra rồi nói: “Vào đi, trong viện Thùy Sao không có yêu quái ăn thịt người đâu.”

Dứt lời, hắn đã bước qua cửa.

Phương Căn Chi hơi do dự, nhưng vẫn đi theo, bé vừa nhấc chân muốn bước qua bậc cửa, liền rụt chân trở lại. Bởi vì bé kinh ngạc phát hiện trên mặt đất chính sảnh được trải một lớp thảm nhung trắng như tuyết.

Lúc Lục Vô Nghiên nhấc chân bước đi, Phương Căn Chi phát hiện đế giày của hắn rất trắng, giống như một đôi giày mới chưa được mang lần nào. Trong lòng bé lập tức sinh ra một loại ý tưởng hoang đường: Tam ca ca ngồi trên xe lăn là sợ bị tuyết bùn làm dơ giày sao?

Phương Căn Chi khẽ kéo áo khoác và chiếc váy màu vàng nhạt lên, nhìn đôi giày thêu xinh xắn của mình. Bé đi trên con đường đầy tuyết một lúc lâu, đôi giày đã sớm bẩn lấm rồi.

“Biểu cô nương, nô tỳ ôm người nhé.” Nhập Phan cười cười đi tới, vươn hai cánh tay về phía Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi để Nhập Phan tùy ý ôm bé đi vào thiên sảnh, lúc này bé mới phát hiện, bên trong viện Thùy Sao này, thảm nhung không chỉ được lót ở chính sảnh, mà còn được trải dài ở tất cả phòng ốc bên trong viện. Mọi thứ cực kỳ quý giá. Bé liền nhớ lại những lời Tứ biểu tỷ đã nói, ở đây, khắp nơi đều được trải thảm nhung sạch sẽ, có phải thật sự không hoan nghênh người ngoài chứ?

Nhập Phanh vừa cời giấy cho Phương Cẩn Chi, vừa giải thích với bé: “Thiếu gia của chúng ta sợ lạnh, chỉ những ngày mùa đông mới như thế.”

Phương Cẩn Chi gạt đầu một cái, lò lửa bên trong phòng cháy hừng hực, quả nhiên ấm áp hơn so với những nơi khác. Phương Cẩn Chi hít hít mũi, bé ngửi thấy một mùi thơm thoang thoang. “Thật thơm!”

“Là hương Bạch Tùng.” Nhập Phanh cười cười.

Phương Cẩn Chi lắc đầu, nói: “Không phải, ta nói là mùi hương của trà.”

Nhập Phanh cời giấy cho Phương Cẩn Chi xong, cười nói: “Tam thiếu gia rất thích trà, là Nhập Trà đang pha trà.”

Phương Cẩn Chi gạt đầu một cái, từ trên ghế nhảy xuống, chỉ mang vớ trắng đi vòng qua bình phong, tới chính sảnh.

Lục Vô Nghiên đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ hoàng lê, đôi tay tùy ý khoác lên thanh vịn hình trăng lưỡi liềm, trên đùi đặt một lò sưởi tay mạ vàng chạm khắc hoa văn chim ưng, không phải cái Nhập Trà ôm trước đó. Chiếc lò Bác Sơn trên bệ cửa sổ đã được bỏ vào một ít hương liệu Bạch Tùng, làn khói mờ ảo lượn lờ bay ra từ trong những khe hở. Mà ánh mắt của Lục Vô Nghiên đang mãi miết nhìn theo làn khói mờ ảo đó.

Phương Cẩn Chi quay đầu nhìn về phía Nhập Trà đứng bên cạnh. Nhập Trà đang nâng ấm nước, đổ nước sôi vào trong ly trà chứa bánh trà đã được nghiền nát. Sau đó một đôi tay ngọc ngà mềm mại vội vàng cầm cọ trà nhanh chóng đánh lên, tạo nên một lớp bọt trắng nổi trên mặt nước.

“Tú trà.” Phương Cẩn Chi đi tới bên cạnh Nhập trà, nhìn những bánh trà trên án kỷ còn chưa được thu lại.

“Biểu cô nương biết Tú trà?” Nhập Trà có chút kinh ngạc, Tú trà này là bánh trà được dùng từ những vật liệu tinh xảo tạo hình long phượng ngũ sắc để trang trí. Đây là đồ ở trong cung.

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu, liếc Nhập Trà một cái.

Nhập Trà cả kinh, biết mình vừa lỡ lời. Nàng vội vàng cung kính đặt hai chung trà nhỏ lên bàn trước mặt Lục Vô Nghiên, sau đó động tác nhanh nhẹn thu thập đồ vật trên án kỷ, rồi lặng lẽ lui ra ngoài. Lục Vô Nghiên chán ghét sự thiếu lễ độ quỵ xuống đất cầu xin tha thứ. Phàm là làm việc gì sai, không cần nhiều lời, lập tức biến mất khỏi tầm mắt của hắn mới là thượng sách. Dĩ nhiên, phải là lỗi rất nhỏ.

Phương Cẩn Chi thu hết vẻ mặt hai người bọn họ vào trong đáy mắt. Bé đi đến gần Lục Vô Nghiên, nói: “Trước kia trong nhà có rất nhiều Trà trang, mẫu thân sẽ chọn lựa loại trà ngon nhất, pha cho bọn muội uống. Cho nên mới nhận ra được.”

“Ném thử một chút tay nghề của Nhập Trà xem có thích hay không.” Lục Vô Nghiên khẽ hất cằm về phía bàn trà.

Phương Cẩn Chi nhón chân lên, cố gắng leo lên một cái ghế gỗ hoàng lê khác. Tách trà trước mặt bé là một tách trà màu lam miệng tròn, mà cái ở trước mặt Lục Vô Nghiên lại là một cái tách nhỏ bằng sứ màu đen tuyền. Bé nâng tách trà lên nhấp một ngụm. Trà ngon, độ nóng cũng vừa đủ. Có thể thấy được tay nghề của Nhập Trà thật sự không tệ. Nhưng dù sao cũng không phải là trà do mẫu thân pha.

Phương Cẩn Chi cúi đầu, không chịu uống nữa.

“Trà này quá đáng, một lát nữa ăn điểm tâm ngọt.” Lục Vô Nghiên không biến sắc đẩy tách trà trước mặt Phương Cẩn Chi ra.

Phương Cẩn Chi bất ngờ nắm tay lại gõ lên đầu mình một cái, nhú mày nhìn Lục Vô Nghiên, buồn rầu nói: “Tam ca ca, Ngô muội muội nói muội có vui mừng hay không đều biểu hiện hết lên trên mặt, trước đây muội không tin, muội cảm thấy muội có thể che giấu tâm trạng xấu. Nhưng cũng bị huynh nhìn ra, có thể thấy Ngô muội muội nói là sự thật!”

Lục Vô Nghiên nhìn gương mặt nhỏ bé đang nhăn nhó của bé, lại không thể nói rằng hắn biết bé đang rất khổ sở vì mất mẹ. Hắn đưa tay ôm lấy gương mặt bé, cười nói: “Không phải. Muội che giấu rất tốt, là Tam ca ca của muội quá thông minh.”

Phương Cẩn Chi chớp chớp mắt nhìn hắn, lúng ta lúng túng nói: “Nào có ai vòng vo tự khen bản thân như vậy?”

Lục Vô Nghiên rũ mắt, chỉ cười không nói.

Hắn nhìn tách trà trước mặt, bên trong cái tách màu đen là bọt trà màu trắng, đen trắng rõ ràng. Nhưng trên thế gian này không chỉ có hai màu đen trắng, đạo lý này kiếp trước hắn cố chấp không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bí mật

Nhập Phan nhẹ nhàng bước vào thiên sảnh từ một hướng khác, trên tay bưng mấy đĩa điểm tâm, cười nói: “Hôm nay vừa đúng lúc làm điểm tâm, biểu cô nương nếm thử xem.”

Tổng cộng có bốn loại điểm tâm, trong đó có ba loại mà trước đây Phương Cần Chi vẫn thường ăn, liên hoa tô, hồ điệp tô và đàn giáo. Loại còn lại bé chưa từng được ăn qua. Trên chiếc đĩa trắng là bốn cái bánh hình thỏ trắng như tuyết. Những chiếc bánh mềm mại được tạo hình giống như đúc với mấy con thỏ thật.

“Cái này là bánh bao thỏ, bên trong có nhân.” Lục Vô Nghiên thấy bé chỉ nhìn chằm chằm một loại, liền đẩy đĩa bánh bao thỏ đến gần bé hơn.

Phương Cần Chi lại không nhẫn tâm ăn.

Lục Vô Nghiên ở bên cạnh nói một câu: “Mùi vị còn hơn cả hình dáng.”

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi, cuối cùng Phương Cần Chi cũng không thể cưỡng lại được sự hấp dẫn của mỹ vị, bé nhắm mắt lại, nhẫn tâm cắn xuống. Nhân bánh bên trong là đậu đỏ nghiền, mùi vị ngọt ngào hấp dẫn. Phương Cần Chi ăn hết một cái, không nhịn được lại lấy thêm cái thứ hai, phần nhân bên trong cái bánh bao thỏ này là thịt băm, mùi vị thơm nồng.

Ở Đại Liêu, trong vòng ba năm chịu tang, không được thành hôn, sinh con và làm quan. Phương diện ăn mặc cũng rất được xem trọng, ba tháng đầu một giọt nước cũng không lọt. Phương Cần Chi cũng đã tuân thủ ba tháng ở nhà mới được đón đến Lục gia, vì vậy, có thể bắt đầu được ăn thịt.

“Thủ nghệ của Nhập Phan tỷ tỷ thật tốt!” Phương Cần Chi cười híp mắt, nhìn về phía Nhập Phan.

Nhập Phan khuyê gối, cung kính nói: “Người có thể thích điểm tâm nô tỳ làm, là vinh hạnh của nô tỳ.”

Nếu để người khác nghe Nhập Phan nói những lời này, e rằng sẽ rất kinh ngạc. Mặc dù Nhập Phan và Nhập Trà đều là nô bộc, nhưng trong phủ này, bọn họ chỉ nhận thức một mình Lục Vô Nghiên là chủ tử. Cũng vì Nhập Trà và Nhập Phan đã đi theo Lục Vô Nghiên nhiều năm, nên biết có rất ít người được hân mang về viện Thủy Sao tiếp đãi.

Phương Cần Chi nhìn hai cái bánh bao thỏ còn lại trong đĩa, ánh mắt ngưng đọng trong nháy mắt. Bé vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Lục Vô Nghiên, đáng thương nói: “Tam ca ca, cái này ăn ngon quá! Nhưng muội ăn không nổi nữa, có thể mang hai cái còn lại này về hay không?”

Giọng nói của bé càng lúc càng nhỏ, nói xong chữ cuối cùng cũng ngưng ngừng cúi đầu thật thấp, nhưng vẫn không quên len lén liếc mắt nhìn hai cái bánh bao thỏ còn lại trong đĩa nhỏ. Phát hiện Lục Vô Nghiên đang nhìn mình, bé lập tức cúi đầu, không dám ngẩng lên nữa.

Tâm tư Lục Vô Nghiên phức tạp.

Nghĩ đến bé còn nhỏ như vậy mà phải giữ một bí mật như thế, ánh mắt Lục Vô Nghiên nhìn Phương Cần Chi càng thêm thương tiếc. Hắn không khỏi mềm giọng nói: “Đĩ nhiên có thể. Nếu muội thích, ngày khác trở lại, bảo Nhập Phan làm cho muội ăn.”

“Ừm!” Phương Cần Chi cười híp mắt. Nhất thời quên hết những lời dạn dò của Tứ biểu tỷ.

Lục Vô Nghiên cũng khẽch miệng cười theo bé.

Phương Cần Chi lo lắng Vệ muội muội không nhìn thấy bé sẽ hoảng hốt, nên không dám nán lại quá lâu. Một lát sau, liền nói lời cáo từ. Lục Vô Nghiên bảo Nhập Phan hầu hạ mang lại đôi giày đã được làm sạch sẽ cho bé, rồi đưa bé trở về.

Phương Cần Chi được Nhập Phan ôm trở về dọc theo con đường cũ, quả nhiên trông thấy Vệ muội muội đang nhìn ngó xung quanh ngay tại nơi bọn họ tách ra trước đó. Vệ muội muội nhìn thấy Phương Cần Chi từ xa, lập tức thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh tới nghênh đón.

“Ngô muội muội trở về lại ném đồ nữa sao?” Trên đường trở về, Phương Cần Chi được Vệ muội muội ôm trong ngực, bé hỏi.

“Nghe Diêm Bảo Nhi nói bà ta nhốt mình trong phòng không cho ai vào. Lão nô lo lắng cô nương bị cảm lạnh, vội vàng trở lại, cũng không chú ý.” Vệ muội muội thuận miệng nói, cũng không biết trả lời như thế nào.

Tuổi của Phương Cần Chi còn quá nhỏ, trước kia lúc còn ở nhà cho đến bây giờ cũng chưa từng quản chuyện. Cho nên coi như hôm nay Ngô muội muội phạm lỗi, Vệ muội muội cũng không cho rằng tiểu chủ tử sẽ trách phạt bà ấy.

Nhưng ngược lại, lần này bà thật sự đã đoán sai.

Mấy ngày nay, Phương Cần Chi đã hiểu biết rất nhiều quy củ trong phủ Quốc Công, biết không thể cứ giữ tác phong giống như trước kia ở nhà. Nếu không, không chỉ người trong phủ này nhìn không vừa mắt, còn có thể chuốc lấy tai họa.

Đến khi trở về viện, Phương Cần Chi từ trong ngực Vệ muội muội nhảy xuống, bảo bà đi gọi Ngô muội muội tới đây.

“A? Bây giờ đi? Cô nương, nếu có chuyện gì, phân phó lão nô cũng được mà!” Vệ muội muội nhú nhú chân mày, lúc này thật sự không muốn nhìn đến gương mặt than của Ngô muội muội.

“Đúng, là ngay bây giờ. Ta muốn phạt bà ấy, chẳng lẽ bà muốn thay bà ấy chịu phạt?” Mí mắt Phương Cần Chi khẽ rủ xuống, tròng mắt đen láy ở trong

hốc mắt nhẹ nhàng trượt qua một bên nhìn về phía Vệ mụ mụ.

--Đây là bé đang bắt chước ánh mắt của Lục Vô Nghiên khi hắn liếc Nhập Trà trước đó.

“Con mắt của cô nương sao vậy? Có phải bị cát bay vào hay không?” Vệ mụ mụ vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra.

Phương Cần Chi cảm thấy thật nản lòng, bé đẩy Vệ mụ mụ ra, không vui nói: “Ta không sao, bảo bà đi gọi người mà!”

Vệ mụ mụ nhìn sắc mặt của Phương Cần Chi, mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng vẫn đi. Đi được vài bước, không nhìn được phải quay đầu nhìn lại, ân cần hỏi: “Mắt của cô nương thật sự không có chuyện gì chứ?”

Phương Cần Chi tròn mắt, hung dữ lườm bà một cái. Lần này Vệ mụ mụ không nói nữa, vội vàng nhắm mắt đi tìm người.

“Haiz!” Phương Cần Chi liếc mắt nhìn hộp thức ăn trong ngực, thầm nghĩ sao lại quên chuyện này chứ. Bé xoay người vọt vào phòng mình, cài then cửa lại, mới yên tâm chạy đến giường ngủ.

Bé xóc màn lên, sờ tới sờ lui bên dưới gối nằm rồi lôi ra một cái chìa khóa. Sau đó mở khóa một chiếc rương lớn ở bên cạnh giường. Nắp rương bị bé vát và nhấc lên, để lộ ra hai gương mặt non nớt giống nhau như đúc. Đó là một cặp nữ hài song sinh hơn hai tuổi, trên mặt mang theo sợ hãi. Nhưng sự sợ hãi đó khi nhìn thấy Phương Cần Chi thì lập tức biến mất không để lại dấu vết, trở thành một loại mừng rỡ.

“Mang về cho các muội nè, ăn ngon lắm nha.” Ngay cả ở trong phòng mình, Phương Cần Chi cũng theo quán tính nhỏ giọng.

Bé lấy hai cái bánh bao thỏ trong hộp thức ăn ra đưa cho hai đứa nhỏ, hai tiểu cô nương không nói gì, chỉ gật đầu cười, đưa tay tiếp nhận, rồi bắt đầu cắn từng miếng từng miếng một.

Phương Cần Chi ngồi trên thành rương, nhìn đáng vẻ đang ăn của bọn chúng, đôi mắt to tròn cong lên thành hình trăng khuyết, chan chứa ý cười sùng nich.

Bỗng nhiên có người gõ cửa “rầm rầm rầm”, Phương Cần Chi và hai tiểu cô nương đang ăn bánh bao thỏ giật nảy mình, nhất là hai tiểu cô nương, trong nháy mắt sắc mặt bọn chúng trắng bệch, run rẩy, thức ăn ngậm trong miệng quên cả nuốt.

“Cô nương, Ngô mụ mụ đã tới.” Thì ra là Vệ mụ mụ dẫn người đến.

Nghe giọng nói quen thuộc, ba người ở trong phòng mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

“Từ từ ăn, đừng gấp.” Phương Cần Chi nhỏ giọng dặn dò một câu, rồi từ trên thành rương nhảy xuống. Bé cẩn thận che chắn bao bọc màn trướng xong xuôi, mới vòng qua bình phong đi mở cửa.

“Cô nương, người tìm ta?” Đôi mắt của Ngô mụ mụ hồng hồng, rõ ràng là đã khóc một trận.

Phương Cần Chi quay đầu đi không tiếp tục nhìn vào mắt của Ngô mụ mụ, hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Bên cạnh ta không cần nhiều người hầu hạ như vậy, ngày mai bà đến trà trang của mẫu thân lúc sinh tiền hỗ trợ đi.”

Ngô mụ mụ ngậm ngั้น cả người. Vệ mụ mụ bên cạnh cũng lấy làm kinh hãi, trước đó bà nghe Phương Cần Chi nói muốn phạt Ngô mụ mụ, vốn tưởng rằng sẽ oán trách mấy câu, sao lại thẳng tay đuổi người?

“Cô nương nói gì vậy! Bên cạnh cô nương có bao nhiêu người? Ban đầu từ Phương gia theo tới đây chỉ có ta, Vệ mụ mụ, và hai tiểu nha hoàn Mễ Bảo Nhi, và Diêm Bảo Nhi. Tính tình của Vệ mụ mụ từ trước đến nay vẫn luôn yếu đuối, hồ đồ, không có chủ ý, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi thì có bao nhiêu lớn? Một đứa tám tuổi, một đứa bảy tuổi. Nơi này chính là phủ Quốc Công, nếu không có ta ra chủ ý.”

“Ngô mụ mụ cũng biết nơi này là phủ Quốc Công.” Phương Cần Chi dứt khoát ngắt ngang lời bà. “Sao ta không biết bên trong phủ Quốc Công có mụ mụ nào ở trước mặt chủ tử tự xưng 'ta'?”

Ngô mụ mụ há miệng, nhưng không biết tiếp tục nói như thế nào.

Vệ mụ mụ kéo kéo tay áo của bà ấy, nhỏ giọng nói: “Cô nương của chúng ta đã trưởng thành, mau nhận sai với cô nương.”

Ngô mụ mụ hất tay Vệ mụ mụ ra, vừa uất ức vừa chua xót nói: “Từ lúc còn ở nhà cho tới bây giờ không chú trọng nhiều như vậy. Cô nương tới phủ Quốc Công quả thật đã nắm bắt điển xuất ở đây, lại bị tiêm nhiễm loại tật xấu này. Hơn nữa còn học cách đuổi người để hù dọa người khác.”

Phương Cần Chi ngẩng đầu lên, hết sức nghiêm túc nói: “Ta không hù dọa bà. Nếu bà nhất định không chịu đi, ta sẽ đến chỗ cửu mẫu mụ mụ mấy gia đình đưa bà đi.”

Ngô mụ mụ ngơ ngác nhìn sắc mặt Phương Cần Chi một hồi lâu, thấy sự kiên định trên gương mặt bé. Lúc này trong lòng bà mới hiểu được Phương Cần Chi không phải cố ý hù dọa bà, càng không phải đang nói đùa.

“Cô nương?” Ngô mụ mụ nghẹn ngào. “Lão nô biết tính tình của mình không tốt, đều là lỗi của lão nô. Thay đổi! Sẽ thay đổi! Người đừng đuổi lão nô!”

Bà run rẩy quỳ gối trước mặt Phuong Cần Chi, đôi tay nắm lấy bả vai của bé.

“Ta . . . Không, không, không . . . Lão nô đã hầu hạ ở Phuong gia ba đời. Lão nô sinh ra ở Phuong gia, ngay cả nhi tử cũng sinh ra ở Phuong gia. Lão gia, phu nhân, còn có Đại thiếu gia đều đã mất, hôm nay Phuong gia chỉ còn lại một mình người thôi. Người chính là sinh mạng của lão nô!”

Nghe Ngô mụ mụ nhắc tới phụ mẫu và huynh trưởng quá cố, hai mắt Phuong Cần Chi không khỏi đỏ lên. Bé cố nuốt nước mắt xuống, nói: “Ta biết Ngô mụ mụ rất tốt với ta, mụ mụ nổi giận cũng là vì ta, vì Phuong gia.”

Trong lòng Ngô mụ mụ mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì nhìn thấy Phuong Cần Chi lắc đầu.

“Không phải mụ mụ rất tức giận cửa hàng trong nhà đều bị mấy cừu cừu thay mặt quản lý sao?” Phuong Cần Chi thở dài. “Bởi vì ta là nữ hài, bởi vì ta còn nhỏ, mấy cừu cừu mới có thể đoạt lấy cửa hàng, thôn trang, phủ đệ. Chờ ta trưởng thành, bọn họ sẽ phải trả lại thôi.”

“Cô nương nói có lý, sao Lục gia có thể lưu lại ác danh chiếm đoạt gia sản xuất giá của nữ tử chứ.” Vệ mụ mụ ở bên cạnh gật đầu liên tục.

Phuong Cần Chi lại lắc đầu: “Nhưng đến thời điểm trả lại thì chưa chắc có thể thu về những thứ đã bị lấy đi.”

“Chuyện này.” Vệ mụ mụ nhún mày.

“Hừ, một đám bụng dạ xấu xa!” Phần uất trong lòng Ngô mụ mụ lại trào ra.

“Cho nên...” Phuong Cần Chi dùng sức nắm lấy cánh tay Ngô mụ mụ. “Bà là lão nhân của Phuong gia, đến thôn trang xử lý buôn bán cũng là việc nên làm”

Ngô mụ mụ nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của Phuong Cần Chi, nhất thời không kịp phản ứng.

“Mụ mụ cần phải giúp ta bảo vệ cửa hàng, thôn trang thật tốt!” Bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy cánh tay Ngô mụ mụ của Phuong Cần Chi càng siết chặt.

Ánh mắt mơ hồ của Ngô mụ mụ dần dần kiên định, bà nặng nề gật đầu, nói như tuyên thệ: “Cô nương yên tâm! Coi như liều cả cái mạng già này, lão nô cũng sẽ không để cho người của Lục gia động vào đồ của người!”

Chuyện ngày hôm nay, Phuong Cần Chi cũng không trách Ngô mụ mụ.

Phuong Cần Chi hiểu, lúc ở nhà bà vốn đã không có quy củ. Bất ngờ đi đến một nơi quy củ nghiêm ngặt như phủ Quốc Công, bọn hạ nhân nhất thời không thích ứng cũng là hợp tình lý. Hiện tại Ngô mụ mụ cũng đã lớn tuổi, đột nhiên muốn bà thay đổi thói quen cũng không dễ dàng gì. Nhưng với tình hình như thế này, để bà tiếp tục ở lại phủ Quốc Công, sớm muộn gì cũng mắc sai lầm.

Nhưng để bà ở thôn trang thì lại khác. Phuong Cần Chi tin rằng dựa vào tính tình cay cú không phân rõ phải trái của Ngô mụ mụ, nhất định sẽ có tác dụng lớn.

Tất cả đều như dự đoán của mẫu thân bé trước khi lâm chung.

Nhớ lại lúc mẫu thân mất, bà đã kéo tay bé, hận không thể dặn dò hết tất cả tình cảnh trong cuộc đời này, Phuong Cần Chi khép mắt lại, trong lòng đau nhói. Khi đó, mẫu thân sợ bé sẽ phải chịu thiệt thòi ở phủ Ôn Quốc Công, nên đã dạy bé rất nhiều. Lúc đó bé vẫn còn không hiểu, chỉ học thuộc lòng, hiện giờ có chỗ dùng đến mới hiểu.

“Cô nương! Cô nương!” Mễ Bảo Nhi hốt ha hốt hải chạy vào.

Phuong Cần Chi nắm bàn tay nhỏ bé lại, gõ lên đầu mình một cái, Ngô mụ mụ lớn tuổi, khó thay đổi thói quen. Nhưng tuổi của Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi còn nhỏ, bắt đầu thay đổi quy củ ngay từ bây giờ chắc cũng không khó khăn lắm nhỉ?

“Tống mụ mụ tới, nói là Tam nãi nãi mời người quá đó!” Mễ Bảo Nhi thở hồng hộc nói.

Phuong Cần Chi lại gõ đầu mình thêm một cái, nhất thời buồn bã. Xem ra chuyện Ngô mụ mụ quăng hai cuộn tơ lụa ngày hôm nay vẫn bị truyền ra ngoài. Bé cúi đầu suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên hỏi: “Trong viện có ốt không?”

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đặc biệt

Tam nãi nãi trong miệng Mễ Bảo Nhi là Tam cữu mẫu của Phuong Cần Chi. Quốc Công Gia tổng cộng có ba nhi tử, trưởng tử đã chết trên chiến trường

nhiều năm về trước, bên dưới còn có Nhị lão gia và Tam lão gia, ngoại tổ phụ của Phương Căn Chi là Tam lão gia trong phủ.

Vai vế thấp hơn chút nữa, có năm vị gia, cũng là năm vị cữu cữu của Phương Căn Chi. Trong đó Tam cữu cữu và Ngũ cữu cữu là do Tam lão gia sinh ra, cũng là thân cữu cữu của Phương Căn Chi.

Nhị cữu cữu và Tứ cữu cữu là do Nhị lão gia sinh ra, Đại cữu cữu là do Đại lão gia sinh ra. Mà vị Đại cữu cữu này cũng chính là phụ thân của Lục Vô Nghiên. Cho nên, đồng vai vế với Phương Căn Chi, mặc dù Lục Vô Nghiên đứng thứ ba, nhưng lại là đích trưởng tôn của chi trưởng.

Dĩ nhiên, thân phận đặc biệt của Lục Vô Nghiên cũng không chỉ bởi thân phận đích trưởng tôn của chi trưởng.

“Tam cữu mẫu.” Phương Căn Chi mang đôi mắt đỏ hồng bước vào phòng của Tam nãi nãi.

Tam nãi nãi có phần kinh ngạc nhìn thoáng qua Phương Căn Chi, rồi vội vàng kéo bé đến gần, thương tiếc ôm vào trong ngực: “Mới vừa khóc sao? Ai khi dễ Căn Chi của chúng ta? Tam cữu cữu và Tứ biểu ca của con ít hôm nữa cũng sẽ trở về nhà, lại sắp đến cuối năm, cữu mẫu không thể chiều cổ con nhiều được. Thiếu hụt cái gì, hoặc là chịu uất ức ở đâu, thì tới nói cho cữu mẫu.”

Lúc Phương Căn Chi bước vào cửa, hai tròng mắt cũng chỉ đỏ hồng, nhưng sau khi nghe những lời của Tam nãi nãi, dường như không nhận được nữa, nước mắt như hạt đậu cứ ồ ạt rơi xuống: “Ngô mụ mụ chộc giận con, con đã đuổi bà ấy đến thôn trang rồi. . . .”

Trong lòng Tam nãi nãi hơi đình trệ, bà ta đang muốn dùng chuyện của Ngô mụ mụ để chinh Phương Căn Chi một chút, còn chưa kịp giáo huấn, Phương Căn Chi đã đuổi người đi mất? Tam nãi nãi không khỏi nhìn ngoại sanh nữ mới năm tuổi này thêm một cái.

“Căn Chi nói một chút xem nào, tại sao lại đuổi Ngô mụ mụ đi?” Tam nãi nãi chậm rãi nói, cánh tay vốn đang ôm Phương Căn Chi cũng hơi buông lỏng.

Phương Căn Chi khịt khịt mũi, rồi vô cùng uất ức nói: “Con không thích Ngô mụ mụ, không thích! Không thích! Bà ấy đã quăng cuộn vải mà con vất vả lắm mới có được, đợt này không có y phục mới để mặc rồi!”

Bé càng nói càng uất ức, nước mắt to như hạt đậu từ trong hốc mắt trào ra càng nhiều hơn.

Nghe bé nói như vậy, ngược lại đã khiến Tam nãi nãi hài lòng. Phương Căn Chi càng tùy hứng không hiểu chuyện, bà ta càng hài lòng. Bà ta vỗ vỗ bả vai của Phương Căn Chi, nói: “Chỉ là vài cuộn vải may y phục thôi mà, lát nữa cữu mẫu sẽ đưa cho con hai cuộn mới.”

Bà ta ngừng lại một lúc, hai bàn tay đang vỗ vỗ bả vai Phương Căn Chi trượt xuống một chút, giữ chặt hai cánh tay mảnh khảnh của Phương Căn Chi. Nghiêm túc nói: “Căn Chi làm đúng lắm, con là chủ tử, bà ta là nô tài. Chộc con tức giận thì phải đuổi bà ta đi!”

“Dạ!” Phương Căn Chi dùng sức gật đầu. Nhưng trong lòng vẫn biết những lời này của Tam cữu mẫu là không thể nghe. Mẫu thân đã dạy bé, nô tài đáng tin so với thân nhân tôn quý còn quan trọng hơn.

“Người hầu bên cạnh con cũng không nhiều lắm, ngày khác, cữu mẫu sẽ phái mấy nha hoàn khéo léo, nghe lời sang cho con.” Tam nãi nãi nói thêm.

Trong lòng Phương Căn Chi hơi căng thẳng, trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong đầu lại gấp rút nghĩ ra đối sách. Nếu sắp xếp cơ sở ngầm nhìn chăm chăm mỗi nhất cử nhất động của bé, Phương Căn Chi cũng không sợ. Nhưng bởi vì trong phòng bé đang che giấu hai tiểu cô nương, Phương Căn Chi nào dám dễ dàng nhận người của Tam cữu mẫu? Nếu bí mật trong buồng bị người ta phát hiện.

Phương Căn Chi không rét mà run, không dám tiếp tục suy nghĩ.

Phương gia là phú thương. Nha hoàn, gia phó, tiểu mụ tử ở trong nhà nhiều không kể xiết. Chỉ kể hầu hạ cho Phương Căn Chi thôi, thì đã có bốn mụ mụ, bốn đại nha hoàn, và sáu tiểu nha hoàn. Nhưng chỉ vì cái bí mật ở trong buồng, khi bé tới phủ Quốc Công cũng chỉ dẫn theo bốn người đáng tin nhất mà mẫu thân đã chọn cho bé.

Nhất thời không nghĩ ra đối sách, Phương Căn Chi liền hất cằm, làm bộ cáit giọng kiêu căng: “Vây cữu mẫu phải tìm cho con mấy người thật tốt nha! Không chỉ phải nghe lời, khéo léo, còn phải thông minh, xinh đẹp, biết làm điều, biết bắt dẽ, biết nói đùa, biết kể chuyện xua.”

“Được được được. . . .” Tam nãi nãi qua loa gật đầu một cái, ánh mắt nhìn Phương Căn Chi có chút ghét bỏ.

Chuyện Ngô mụ mụ gác qua một bên, Tam nãi nãi cáit giọng châm chọc, dụ dỗ Phương Căn Chi: “Sao ta nghe nói Vệ mụ mụ bên cạnh con không biết đường, trở về lấy một cái áo khoác mà trì hoãn hơn nửa ngày. Làm hại Căn Chi của chúng ta chịu lạnh ở trong vườn.”

“Đầu có lạnh lắm, con đến chỗ của biểu ca chơi mà!” Phương Căn Chi hiểu, nếu chuyện Ngô mụ mụ quăng cuộn tơ lụa đã bị Tam cữu mẫu biết được rõ ràng, vậy thì chắc cũng đã biết chuyện sau đó bé đến chỗ Tam biểu ca. Chuyện này, bé không muốn giấu giếm, mà có muốn cũng giấu không được.

Tam nãi nãi vốn đang dựa vào ghế, nghe vậy liền ngồi thẳng dậy, rồi khỏi thành ghế: “À...Căn Chi đến viện tử của biểu ca nào chơi?”

“Là viện Thùy Sao của Tam biểu ca.” Phương Căn Chi hào phóng trả lời.

“Cái gì! Ngươi đến viện Thùy Sao của Tam ca ca?” Một tiếng chất vát thanh thút từ ngoài cửa vọng vào, hai tiểu cô nương mới vừa xuống kíp trở về, đang đứng ở cửa mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Phương Căn Chi.

Phuong Cần Chi quay đầu lại, ngọt ngào gọi: “Tứ biểu tỷ, Lục biểu tỷ.”

“Giai Nhân, đã nói con bao nhiêu lần, không được không có quy củ như vậy.” Tam nãi nãi ngoài miệng thì giáo huấn nữ nhi, nhưng trên gương mặt bà ta cũng xuất hiện một tia dị sắc. Thì ra chuyện hạ nhân nói lại với bà ta đều là sự thật!

Sau khi Lục Giai Bồ và Lục Giai Nhân khôi phục tinh thần, liền bước vào bên trong vấn an Tam nãi nãi. Hai tiểu cô nương này đều là nữ nhi thân sinh của bà ta, một người tám tuổi, một người sáu tuổi. Hai người bọn họ đứng đối diện Phuong Cần Chi, híp mắt nhìn bé, đáng vẻ giống như là đang chất vấn.

Bộ dạng của hai nữ nhi đều rơi vào trong mắt Tam nãi nãi, nếu là ngày thường, bà ta nhất định sẽ lập tức khiển trách bọn chúng không có quy củ một trận. Chỉ là, hiện tại bà ta cũng không muốn quản hai nữ nhi, bà ta nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của Phuong Cần Chi, thử dò hỏi: “Trong viện tử của Tam biểu ca con chơi có vui không?”

“Chơi ở viện tử của Tam ca ca làm sao vui bằng nơi này của cữu mẫu! Cữu mẫu thương con, còn có Tứ biểu tỷ, Lục biểu tỷ chơi với con. Ở chỗ của Tam ca ca không có ai chơi với con! Chỉ là, trà của Nhập Trà pha rất ngon, đúng lúc lại được ăn điểm tâm của Nhập Phan..., con còn được mang về hai cái!” Phuong Cần Chi nói xong cũng phát hiện sắc mặt của Tam nãi nãi và hai vị biểu tỷ đều không được đẹp cho lắm, ngay cả hai nha hoàn hầu hạ ở trong phòng cũng có đáng vẻ cả kinh thất sắc.

“Tam cữu mẫu.” Phuong Cần Chi rụt rè kéo tay áo của Tam nãi nãi. “Có phải Cần Chi đã làm sai chuyện gì hay không? Tứ biểu tỷ đã từng dặn con, không được phép đến viện Thủy Sao của Tam biểu ca chơi. Chẳng qua lúc đó con không biết người kia là Tam biểu ca.”

Lục Giai Nhân vượt lên trước chất vấn: “Tam ca ca không có chê ngươi bản?”

Lục Giai Bồ giật giật tay áo của muội muội, không đồng ý nhìn con bé một cái, sau đó mới đi tới trước mặt của Phuong Cần Chi, cẩn thận giải thích cho bé hiểu: “Biểu muội có điều không biết, Tam biểu ca muội rất ghét người khác đụng vào đồ vật của hắn. Có một lần, người Tô gia đến làm khách, tiểu tôn tử của Tô gia nhất thời ham chơi chạy vào trong viện Thủy Sao của Tam biểu ca gây rối loạn. Tam ca ca rất giận dữ. Không biết hắn đã dùng cách gì hù dọa tiểu tôn tử của Tô gia, sau khi thắng bé đó trở về liền khóc liên tục mấy ngày, ngay cả tính tình cũng thay đổi, không dám bước vào cửa chính Lục gia nữa bước.”

Lục Giai Bồ vỗ vỗ ngực làm ra vẻ như rất sợ hãi: “Cái này cũng chưa tính, Tam ca ca nói viện tử của hắn đã bị người ngoài làm bẩn, ngay trước mặt người của Tô gia, một mối lửa, đốt luôn cả cái viện. Viện Thủy Sao mà hôm nay ngươi đến là đã được xây lại.”

“Phải cần rất nhiều tiền đấy. . .” Phuong Cần Chi lúng ta lúng túng nói.

Lục Giai Nhân ở bên cạnh làm bầm: “Quả nhiên là nữ thương hộ, chỉ biết đến tiền.”

Tam nãi nãi và Lục Giai Bồ đồng loạt lườm nàng ta một cái.

Trong lòng Phuong Cần Chi bỗng chốc khựng lại, bé lại quên mất đây là phủ Quốc Công. Người ở đây không cho đề cập đến tiền tài, nếu không sẽ thô tục không thể chịu nổi. Bé lặng lẽ dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay mềm mại, như vậy mới khiến cho bản thân nhớ lâu hơn. Nhưng trong lòng bé lại không hề cảm thấy tiền tài có cái gì không tốt. Ngược lại, bé nghĩ tiền tài càng nhiều càng tốt! Đợi khi bé trưởng thành có thể chuyển ra khỏi phủ Quốc Công, ở trong chính ngôi nhà của mình, cầm tiền tài cảm y ngọc thực nuôi dưỡng hai muội muội của mình.

Lục Giai Bồ lại nói: “Cho nên những lời ta dặn muội, cũng vì muốn tốt cho muội! Sau này ngàn vạn lần phải tránh xa Tam ca ca ra!”

Phuong Cần Chi phục hồi tinh thần, bé có chút không tin Tam biểu ca có ánh mắt biết cười sè người như vậy: “Tứ biểu tỷ, tại sao tỷ nói thân phận của Tam biểu ca rất đặc biệt? A, bởi vì tính khí của huynh ấy rất tệ sao?”

Lục Giai Bồ hơi do dự nhìn về phía mẫu thân của mình.

Tam nãi nãi trầm ngâm một lát, nghĩ thầm dù sao Phuong Cần Chi cũng là người của tam phòng, nếu gây ra họa, không chừng sẽ liên lụy cả nhà bọn họ. Cho nên bà ta kéo Phuong Cần Chi đến bên cạnh, hỏi: “Cần Chi biết cái gì là công chúa, cái gì là phò mã, cái gì là tướng quân không?”

Phuong Cần Chi gật đầu một cái, rồi nói: “Công chúa là nữ nhi của hoàng đế, phò mã là phu quân của công chúa, tướng quân là người lãnh binh đi đánh giặc.”

“Ừ!” Tam nãi nãi vỗ vỗ bàn tay Phuong Cần Chi. “Mẫu thân của Tam biểu ca con là Trưởng Công chúa đương triều, Đại cữu cữu của con là Phò mã, cũng là Nhất phẩm Thượng tướng quân.”

“Ồ. . . .” Phuong Cần Chi kinh ngạc gật đầu, hình như đã hiểu được đôi chút.

“Thôi đi.” Lục Giai Nhân bật cười một tiếng. “Nhìn bộ dạng ngơ ngác của nó, cũng biết nó chẳng biết Trưởng công chúa đâu!”

“Giai Nhân!” Tam nãi nãi bắt ngờ vỗ bàn một cái.

Hai vai Lục Giai Nhân run lên, uất ức nói: “Nữ nhi trở về làm bài tập đây!”

Trong lòng Lục Giai Nhân bực bội.

Trưa ngày hôm nay, trong phủ có đưa đến cho nhóm cô nương mấy cuộn vải để cắt may y phục mới. Cuộn vải trang trí hoa văn đỉnh hương nhàn nhạt, còn có một cuộn gấm hoa màu thạch anh, vốn được giữ lại cho Phương Cẩm Chi. Nhưng Lục Giai Nhân đã chọn trụng hai khúc vải này, nên đã lén lút lấy hai cuộn vải tối màu của năm ngoái trao đổi. Chỗ ở của Phương Cẩm Chi xa nhất, cho nên đến lượt bé cũng chỉ còn lại hai cuộn vải màu sắc u ám của năm ngoái mà thôi.

Lục Giai Nhân vốn không quá xem trọng, lại bị mẫu thân dạy dỗ một phen, cho nên trong lòng nàng ta càng tức giận Phương Cẩm Chi hơn.

Hừ, chẳng qua chỉ là một nữ thương hộ không cha không mẹ mà thôi -- trong lòng Lục Giai Nhân nghĩ thầm.

Lục Giai Bồ biết tất cả hành động việc làm của muội muội, cho nên cảm thấy rất áy náy đối với Phương Cẩm Chi. Nàng rất kiên nhẫn giải thích với Phương Cẩm Chi: “Trưởng Công chúa không phải là nữ nhi của Hoàng đế, mà là trưởng tỷ của Hoàng đế. Hoàng đế cũng không lớn hơn chúng ta bao nhiêu tuổi.”

Nhìn Phương Cẩm Chi nhỏ xíu, Lục Giai Bồ hoài nghi mấy lời mình vừa nói có quá phức tạp hay không, nàng sợ bé nghe không hiểu. Cho nên mới nói thêm: “Biểu muội chỉ cần nhớ Trưởng Công chúa không phải là công chúa bình thường, Đại cữu cữu của muội cũng không chỉ là một Tướng quân là được!”

Thật ra thì Lục Giai Bồ cũng mới hơn tám tuổi, bản thân nàng ta cũng chưa chắc đã nắm rõ ràng.

Lúc tiên đế băng hà, Thái tử cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi. Vệ vương mưu phản, cục diện gần như thay đổi. Trưởng Công chúa lấy khí thế sấm sét, chém nghịch thần, diệt quân địch, bình định Vệ vương. Phụ tá ấu đế lên ngôi, buông rèm chấp chính đã được năm thứ năm.

Dân gian còn có người nói, thiên tử cũng chỉ là hoàng đế bù nhìn. Khoảng cách Trưởng Công chúa buông rèm chấp chính và ngôi vị Nữ Đế, chỉ là một bước rất ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gia yến

Lúc Phương Cẩm Chi rời đi, trong ngực Vệ mụ mụ ôm một cuộn gấm hoa màu vàng nhạt mà Tam nãi nãi vừa cho. Bên trong cao môn đại hộ bậc này, nhất cử nhất động đều bị người ta dòm ngó. Cho dù Tam nãi nãi không chào đón Phương Cẩm Chi, nhưng chuyện liên quan đến thể diện nhất định sẽ làm đến nơi đến chốn. Cho nên bà ta mới khiến trách chuyện Lục Giai Nhân lén lút trao đổi hai khúc vải.

Phương Cẩm Chi trở về không bao lâu, thì Ngũ nãi nãi liền phái người đưa tới hai cuộn vải chất lượng tốt hơn. Một khúc Sắc Cẩm hoa từng nhỏ li ti, một khúc Trọng Cẩm viền nổi kim tuyến, đều là chất liệu mới được phân phát đợt này trong phủ. Tiểu nha hoàn đưa đồ nói: “Thất cô nương còn nhỏ tuổi, hai tấm vải này quá hoa lệ, không thích hợp với nàng ấy. Ngũ nãi nãi dự định cắt chúng lại, đợi đến khi Thất cô nương qua hai tuổi nữa rồi mới may y phục mới, nhưng Thất cô nương lại muốn tặng cho biểu tỷ.”

“Thất cô nương thật là một người thiện tâm, Ngũ nãi nãi thật tốt!” Vệ mụ mụ nhìn hai khúc vải này, khen không ngớt lời.

Phương Cẩm Chi ngồi đung đưa đôi chân ngắn ngủn trên ghế, từ chối cho ý kiến đối với những lời tiểu nha hoàn này vừa nói. Thời điểm còn ở nhà, vốn là một tiểu cô nương hồn nhiên ngây thơ, nhưng hiện tại không thể không đa nghi. Hơn nữa, trong lòng Phương Cẩm Chi lại cho rằng: coi như tiểu nha hoàn này thật tình, không chừng trong lòng bọn họ còn có toan tính khác. Cho dù có bất cứ lý do nào thì nhất định cũng không phải vì thật sự thích bé.

Huống chi, chính Tam cữu cữu và Ngũ cữu cữu, hai vị thân cữu cữu này đã đoạt lấy cửa hàng và thôn trang của Phương gia. Cho nên, coi như bọn họ có cho bé tợ lựa nhiều hơn nữa, thì Phương Cẩm Chi cũng sẽ không cảm thấy bọn họ là người tốt, có thiện tâm.

Phương Cẩm Chi suy đoán không sai. Ngũ nãi nãi thật sự cố ý, muốn dùng Lục Giai Bồ và Lục Giai Nhân để so sánh, nữ nhi của bà ta hiểu chuyện, hào phóng, cũng làm tăng thể diện cho bản thân bà ta.

“Vải Ngũ nãi nãi đưa tới so với Tam nãi nãi còn tốt hơn! Khúc Trọng Cẩm viền nổi kim tuyến này thật sự rất đẹp mắt, có thể làm một cái áo khoác mới, khúc Sắc Cẩm hoa từng nhỏ li ti có thể làm một cái áo ngắn, còn khúc Vân Cẩm của Tam nãi nãi đưa thì may váy ngoài là tốt nhất.” Vệ mụ mụ lẩm bẩm phải sử dụng mấy tấm vải này như thế nào.

“Không.” Phương Cẩm Chi ngừng đung đưa đôi chân bé nhỏ. “Đều thu lại hết, dùng hai khúc vải sẫm màu lần trước đưa tới may y phục mừng năm mới đi.”

“A? Nhưng hai khúc vải đó đã bị bẩn hơn phân nửa, không đủ dùng để may váy.”

“Vậy thì ghép hai khúc vải đó lại dùng!”

Vệ mụ mụ không hiểu, nhưng bà vẫn luôn là một người biết vâng lời. Phương Cẩn Chi đã sai bà làm như vậy, bà đành tiếc nuối thu hồi hai cuộn vải mới, rồi bày hai cuộn vải cũ ra chấp chấp vấ vấ, may y phục mừng năm mới cho Phương Cẩn Chi.

Vệ mụ mụ không phải là một người thông minh, nhưng đủ trung thành, hơn nữa còn rất nghe lời -- như vậy là đủ rồi.

Đến khi Vệ mụ mụ may xong y phục mới cho Phương Cẩn Chi, thì cũng đã đến ngày hai mươi tám tháng chạp.

Đến ngày này, nam nhân trong phủ Quốc Công đều đã quay về nhà, bắt đầu kỳ nghỉ, chuẩn bị lễ mừng năm mới. Nhân khẩu trong Phủ Quốc Công rất đông, ngày thường không bao giờ dùng bữa cùng với nhau. Nhưng vào ngày hôm đó, bởi vì người trong nhà gần như đã tề tựu về đầy đủ, nên sẽ tụ họp tại Hạp Viễn Đường cùng nhau dùng bữa tối.

“Một lát nữa đến Hạp Viễn Đường, Cẩn Chi phải tuân thủ quy củ, đi theo hai vị biểu tỳ. Nhớ chưa?” Tam nãi nãi mang theo hai nữ nhi và Phương Cẩn Chi cùng đi về phía Hạp Viễn Đường.

“Đã nhớ kỹ, con sẽ đi theo hai biểu tỳ.” Phương Cẩn Chi ngoan ngoãn nói.

Hạp Viễn Đường rất rộng, cho dù cả bốn đời của Lục gia tề tựu, cũng ngồi không hết. Người ngồi đầy cả nội đường, nhưng không hề tạo ra âm thanh ầm ĩ. Mặc dù có vài vị lão giả trò chuyện, mấy văn bối tán gẫu, nhưng đều dùng giọng điệu rất nhỏ. Phương Cẩn Chi vội vã nhìn lướt qua, muốn biết vị nào mới là ngoại tổ phụ của mình.

Phương Cẩn Chi không đoán được vị nào mới là ngoại tổ phụ của mình, ngược lại phát hiện một chuyện hết sức kỳ quái -- chỗ ngồi bên cạnh Quốc Công Gia đang bỏ trống. Chẳng lẽ bọn họ tới lâu như vậy mà vẫn chưa khai yến, là vì một người vẫn còn chưa đến?

“Đừng có nhìn ngó lung tung không có quy củ như vậy!” Lục Giai Nhân nhỏ giọng oán trách một câu.

“Đã biết, đa tạ Lục biểu tỳ.” Thái độ của Phương Cẩn Chi hết sức hữu nghị, điều này làm cho hòa khí của Lục Giai Nhân không có chỗ phát ra.

Ngoại trừ Đại cô nương đã xuất giá, mấy vị cô nương còn lại của Lục gia và Phương Cẩn Chi ngồi cùng một bàn. Tuy Lục Giai Nhân đã nhỏ giọng, nhưng những người ngồi bàn này đều nghe rõ.

Tam cô nương Lục Giai Liên là thứ xuất, nàng ta giả vờ không nghe thấy. Ngũ cô nương Lục Giai Huyền đích xuất thì đảo mắt một vòng, cười hi hi nói: “Vị này chính là biểu muội Phương gia sao? Trước đó vài ngày ta bị bệnh, bằng không đã sớm đến thăm người.”

Lục Giai Huyền bảy tuổi, bình thường ở trong phủ cũng rất được lòng người, mở miệng nói chuyện thì giọng nói lại êm ái như tiếng chim hoàng oanh.

“Vậy sau này biểu tỳ phải tìm muội chơi nha.” Phương Cẩn Chi không biết nàng ta là vị biểu tỳ nào, cho nên cũng không thêm thứ bậc.

“Đây là Ngũ biểu tỳ của Tứ cữu cữu.” Lúc này Lục Giai Bồ mới phản ứng được, vội vàng giới thiệu cho Phương Cẩn Chi mấy vị biểu tỳ muội. Dù sao hiện tại trên danh nghĩa Phương Cẩn Chi là do Tam nãi nãi chăm sóc.

Trừ Lục biểu tỳ Lục Giai Nhân, mấy vị biểu tỳ muội khác cũng không khó chung đụng. Ít ra thì ngoài mặt là như vậy. Phương Cẩn Chi nhanh chóng hòa nhập với bọn họ, cười cười nói nói.

Nhưng trong lòng Phương Cẩn Chi vẫn còn một sự nghi ngờ rất lớn, lúc này cũng đã qua giờ cơm rồi, cuối cùng là đang đợi người nào đây?

“Cẩn Chi.” Ngũ nãi nãi vẫy vẫy tay với Phương Cẩn Chi.

Phương Cẩn Chi vội vã thu lại nghi ngờ trong lòng, quy củ đi tới bên cạnh Ngũ nãi nãi, gọi một tiếng “Ngũ cữu mẫu.”

“Sao Cẩn Chi lại mặc xiêm áo như thế này, vài cữu mẫu cho con không dùng được sao?” Ngũ nãi nãi kéo Phương Cẩn Chi vào trong ngực, ánh mắt lộ vẻ thương yêu, hết sức ân cần.

“Ta nhớ đây là vài vóc của năm ngoái mà.” Ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi lập tức nhíu mày, ánh mắt trách cứ liếc nhìn Tam nãi nãi. Bên phía tam phòng này, Tam nãi nãi là trưởng tước, Ngũ nãi nãi là nhị tước phụ. Ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi đã giao rất nhiều việc cho đại tước phụ xử lý, ngay cả chuyện chăm sóc Phương Cẩn Chi cũng giao cho Tam nãi nãi.

Sắc mặt của Tam nãi nãi thoáng chốc trở nên khó coi, lúc bà ta mang theo Phương Cẩn Chi đến đây, bởi vì trời tối nên đã không chú ý tới xiêm áo trên người con bé. Bà ta vội vàng nói: “Đúng vậy, vài vóc năm ngoái còn nhiều, nên đã đưa cho Cẩn Chi một ít. Vài năm nay cũng đã đưa đến. Không biết tại sao con bé lại dùng loại vải này làm y phục mới.”

Ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi “Ừ” một tiếng, không nói gì thêm. Bà ta sẽ không để ý đến nữ nhi của một thứ nữ. Dĩ nhiên Ngũ nãi nãi cũng biết mẫu thân sẽ không thêm để ý đến nữ nhi của một thứ nữ, nhưng phụ thân thì lại khác.

“Đây là nữ nhi của A Dung sao? Cẩn Chi, đến đây với Ngoại tổ phụ nào.” Tam lão gia nói.

Trong lòng Ngũ nãi nãi vui vẻ, vỗ vỗ mu bàn tay Phương Cẩn Chi, thân thiết nói: “Mau đến chỗ Ngoại tổ phụ của con đi.”

Tam lão gia Lục gia mặc một bộ trường bào màu gỗ trầm hương, nhìn qua cũng không phải là một người quá nghiêm khắc. Phương Cẩn Chi đi tới, có

chút xa lạ nhìn ông. Mặc dù bé đã đến Lục gia này gần nửa tháng, nhưng lại chưa từng gặp Ngoại tổ phụ của mình.

Tam lão gia nhìn y phục trên người Phương Cẩm Chi, rồi lại nhìn chăm phục trên người các cô nương Lục gia, trong lòng không khỏi có chút xót xa. Ông kéo Phương Cẩm Chi đến bên cạnh, rồi vuốt đầu bé, hỏi: “Vì công việc cuối năm bề bộn, gần đây Ngoại tổ phụ đã không lưu tâm đến con. Cẩm Chi ở đây đã quen chưa?”

Phương Cẩm Chi chỉ lưỡng lự nhìn Ngoại tổ phụ của mình, cũng không trả lời. Nhìn có chút ngơ ngác.

“Cẩm Chi, Ngoại tổ phụ đang hỏi con đấy.” Ngũ nãi nãi ở bên cạnh nhỏ giọng chỉ điểm.

Phương Cẩm Chi liền đỏ mặt nói: “Quả nhiên Ngoại tổ phụ giống như lời mẫu thân nói.”

“Mẫu thân con đã nói về ta?” Tam lão gia nghi ngờ hỏi.

Phương Cẩm Chi nghiêm túc gật đầu, nhấn mạnh rõ ràng từng chữ: “Mắt, mũi, miệng... đều giống với miêu tả của mẫu thân! Mẫu thân ở nhà còn vẽ tranh của người! Nhiều người như vậy, Cẩm Chi nhìn một cái liền nhận ra người ngay!”

“Vậy sao Cẩm Chi không đến chỗ Ngoại tổ phụ sớm một chút?”

“Con không dám.” Phương Cẩm Chi cúi đầu, rụt rè nói.

Tam lão gia nhìn ngoại tôn nữ trước mắt, nhất thời nghĩ tới mẫu thân của nó. Ông thở dài, phân phó với hạ nhân: “Lát nữa lấy mấy khúc gấm kim ti nhưng trong cung ban thưởng đưa đến chỗ biểu cô nương.”

Sau đó lại vỗ vỗ mu bàn tay Phương Cẩm Chi, rồi nói: “Nếu thiếu thứ gì, cứ đến chỗ Ngoại tổ phụ lấy.”

Sắc mặt Tam phu nhân và Tam nãi nãi đều có chút khó coi, nhưng trong lòng Ngũ nãi nãi ngược lại rất vui vẻ.

Tam nãi nãi nặn ra một nụ cười, nói: “Phụ thân, Giai Bô và Giai Nhân rất nhớ người. Giai Bô tự tay làm cho người một cái bao đầu gối, Giai Nhân làm cho người một chiếc quạt xếp, phía trên có đề một bài thơ ngắn do đích thân con bé viết đấy.”

“À? Mang tới xem một chút.” Tam lão gia buông bàn tay Phương Cẩm Chi ra, vẫy tay về phía hai tôn nữ.

Lục Giai Bô và Lục Giai Nhân vội vàng mang quà tặng đã được chuẩn bị từ trước đưa tới. Mặc dù Lục Giai Bô chỉ mới tám tuổi, nhưng kỹ thuật thêu thùa đã vô cùng xuất sắc. Mặc dù bút tích của Lục Giai Nhân vẫn còn non nớt, nhưng cũng khá ngay ngắn.

“Giai Nhân mấy tuổi rồi?” Tam lão gia hỏi.

“Hồi bẩm Tổ phụ, Giai Nhân đã sáu tuổi rồi ạ!” Lục Giai Nhân vội vàng quy củ trả lời.

Tam lão gia liên tục gật đầu, khen ngợi: “Chữ viết không tệ.”

“Giai Nghệ không biết làm quạt, nhưng cũng đã viết một trang cho Tổ phụ xem!” Lục Giai Nghệ từ trên ghế trượt xuống, giống như dâng vật quý, nâng chữ viết của mình lên cho Tam lão gia. Lục Giai Nghệ là cô nương nhỏ tuổi nhất trong phủ, hôm nay mới bốn tuổi. Chữ viết cũng còn xiêu xiêu vẹo vẹo không ra hình dáng, nhưng tâm trạng của Tam lão gia đang rất tốt, liền khen ngợi mấy câu.

Tam lão gia sức nhớ ra Phương Cẩm Chi ở bên cạnh, liền hỏi: “Cẩm Chi có đi học không?”

Đây là đâm vào chỗ đau của Phương Cẩm Chi. Phương gia liên tục gặp phải nhiều biến cố, lúc Phương Cẩm Chi còn ở nhà thì hoàn toàn không kịp đi học. Thậm chí ngay cả tên mình bé cũng không biết viết.

Trong phủ Quốc Công, hài tử ba tuổi đều được bắt đầu đến học đường. Phương Cẩm Chi tới phủ Quốc Công gần nửa tháng, ban ngày nhóm biểu tỳ muội đến học đường, thì bé chỉ ngoan ngoãn chơi một mình trong tiểu viện. Không ai đề xuất cho bé đến học đường, bé cũng không có cơ hội thích hợp để tranh thủ.

Hôm nay chính là cơ hội.

Phương Cẩm Chi rụt rè, nhưng ánh mắt lại tràn ngập khát khao nhìn Ngoại tổ phụ của mình, mong mỏi nói: “Cẩm Chi cũng rất muốn đi theo mấy biểu tỷ muội đến học đường.”

Tam lão gia lập tức cảm thấy đau lòng.

“Hừ!” Lục Giai Nhân hất cằm thật cao nói. “Biểu muội đã năm tuổi rồi, ngay cả tên mình cũng không biết viết!”

“Lúc Chi Chi năm tuổi, không được đến học đường, cũng chưa viết được tên của mình.” Người vừa nói chính là Lục Vô Nghiên.

Phương Cẩm Chi cảm thấy rất rõ ràng bầu không khí bên trong Hạp Viễn Đường bất ngờ trở nên có chút áp lực, ngay cả nắm tay của Ngoại tổ phụ cũng thoáng cứng lại. Trong lòng Phương Cẩm Chi ngọt ngào, là bởi vì Tam biểu ca hay vì cái người được gọi là “Chi Chi” đó?

Lục Vô Nghiên cời áo khoác lông trên người xuống, đưa cho Nhập Trà ở sau lưng. Hắn chậm rãi xuyên qua Hạp Viễn Đường, đi thẳng vào bên trong cùng, ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Quốc Công Gia râu tóc bạc phơ và Lão Thái Thái.

“Cần Chi, đến chỗ ta.” Lục Vô Nghiên nhìn về phía Phương Cần Chi đang mang vẻ mặt mê muội.

Vốn chỉ có người Tam phòng bên này chú ý bé và Tam lão gia, nhưng hiện tại, hẳn là cả Hạp Viễn Đường đều đang nhìn bé. Phương Cần Chi lập tức khẩn trương, dưới rất nhiều cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, bé thận trọng từng bước một, đi đến bên cạnh Lục Vô Nghiên, lên tiếng gọi: “Tam biểu ca”.

Lục Vô Nghiên bất ngờ đưa tay, vòng qua cơ thể bé nhỏ của Phương Cần Chi, ẵm bé đặt lên đùi mình, vẻ mặt khó lường hỏi: “Sau này Cần Chi làm muội muội của huynh có được hay không?”

Dường như Phương Cần Chi nghe thấy tiếng hút khí của một người nào đó.

Trước đây, lúc ứng phó với Ngoại tổ phụ, Ngoại tổ mẫu, hai vị cữu mẫu, và mấy vị biểu tỷ muội, Phương Cần Chi đều có soạn sẵn bài bản. Nhưng hôm nay ngồi trên đùi Tam biểu ca, trong lòng bé chỉ có tiếng tim đập 'thình thịch'.

Bé suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Huynh vốn là ca ca của muội mà.”

Khỏe môi Lục Vô Nghiên khẽ nhếch lên một nụ cười hài lòng. Hắn nói: “Chuyện học đường của Lục gia cũng vậy, sau này ca ca sẽ dạy muội viết chữ, đọc sách.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Há miệng

Tam thái thái quở trách Tam nãi nãi: “Cần Chi tới đây nửa tháng rồi còn chưa được cùng chúng tỷ muội đến học đường sao?”

“Cần Chi mới tới phủ, vẫn còn chưa kịp thích ứng, con vốn định chờ sang năm mới cho con bé đến học đường.” Tam nãi nãi vội vàng đứng lên. “Chỉ là, Cần Chi của chúng ta là một người có phúc khí, được Tam Lang dạy dỗ!”

“Vẫn là đến học đường đi.” Người nói chuyện là Quốc Công Gia.

“Dạ, dạ. . . .” Tam nãi nãi ngượng ngừng ngồi xuống.

Qua bả vai Lục Vô Nghiên, Phương Cần Chi nhìn về phía Quốc Công gia đang ngồi trên chủ vị, Quốc Công Gia là một lão nhân gia đã ngoài bảy mươi, nhưng lại nhìn rất có sức sống. Phương Cần Chi vừa vào cửa đã chú ý tới vị Quốc Công Gia này rồi, ông rất ít nói, chỉ lắng nghe đám con cháu nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng mới gật đầu, hoặc là khiển trách mấy câu.

Ngồi bên cạnh Quốc Công Gia là Lão thái thái, bà nhìn thoáng qua Phương Cần Chi, rồi nhìn về phía Lục Vô Nghiên, cười nói: “Nếu Tiểu cô nương chưa được đi học, đến học đường chưa chắc đã theo kịp. Vô Nghiên có thời gian thì nên dạy con bé nhập môn trước. Đợi đến khi thời tiết ấm áp rồi hãy cùng học với mấy đứa nhỏ khác.”

Lão Quốc Công Gia có phần kinh ngạc nhìn thoáng qua phu nhân của mình, Lão thái thái chỉ cười hiền hậu. Lão Quốc Công Gia cũng không nói gì thêm, nếu phu nhân đã mở miệng một chuyện nhỏ như vậy, ông tuyệt đối không có lý do ngăn trở.

“Còn không mau cảm tạ Tăng Ngoại tổ mẫu của muội.” Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng vỗ vào bàn tay đang lo lắng siết chặt vạt áo của Phương Cần Chi.

Trái tim Phương Cần Chi run lên, sống lưng lập tức thẳng đứng, như đang ngồi trên đồng lửa. Bé muốn nhảy xuống khỏi đùi của Lục Vô Nghiên, nhưng đôi tay của hắn đang vòng qua người bé, giam giữ bé. Bé đành phải ngồi trên đùi Lục Vô Nghiên, bất an mở miệng: “Đa tạ Tăng Ngoại tổ phụ, Tăng Ngoại tổ mẫu.”

“Cũng không thể để con cảm tạ vô ích như vậy.” Lão thái thái thuận tay tháo chiếc vòng lục phi thúy trên cổ tay xuống. “Cầm đi chơi đi.”

Nha hoàn đứng hầu hạ sau lưng Lão thái thái vội vàng tiếp lấy vòng tay, nâng đến cho Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi thụ sủng nhược kinh, mà các cô nương đồng vai vế cũng đỏ mặt tía tai. Ở trước mặt Tổ phụ, Tổ mẫu, có lẽ bọn họ còn có cơ hội biểu hiện, nhưng Tăng Tổ phụ và Tăng Tổ mẫu thì lại không giống, thậm chí bọn họ còn có rất ít cơ hội nhìn thấy hai vị lão nhân gia. Mà mỗi lần nhìn thấy, đều cùng cả nhà tụ họp tại một chỗ, ngay cả một cơ hội được liếc mắt nhìn cũng không có!

Bữa cơm này, Phương Cần Chi ngồi ăn ở trên đùi của Lục Vô Nghiên.

Ngồi trong bàn này đều là trưởng bối, chỉ có Lục Vô Nghiên và Phương Cần Chi là hai tiểu bối. Lục Vô Nghiên sớm đã thành thói quen, hẳn có thể ngồi ở đây, một mặt là vì thân phận đặc biệt, mặt khác là vì đại biểu cho đại phòng. Dù sao trưởng tử của Lão Quốc Công Gia cũng đã quá cố, mà trưởng tôn thì trấn thủ ở biên cương nhiều năm, đã năm năm chưa trở về nhà. Hiện tại, người duy nhất của chi này có mặt ở nhà chỉ có một mình Lục Vô Nghiên.

Thật là khổ thân Phương Cần Chi. Theo thời gian trôi qua, Phương Cần Chi không những không thể thả lỏng, ngược lại càng lúc càng khẩn trương hơn.

Gia đình đại hộ đều thực hiện phân chia ra mà ăn, sớm đã có nha hoàn bày thức ăn qua cho Phương Cần Chi. Phương Cần Chi cầm đũa gấp một món tròn tròn, đó là món thịt viên có nước sốt đậm đặc, vì không cẩn thận Phương Cần Chi đã để viên thịt từ giữa hai chiếc đũa rơi xuống ống tay áo rộng màu trúc thanh của Lục Vô Nghiên, lưu lại trên y phục một vết bẩn, rồi rơi xuống đất.

Phương Cần Chi có cảm giác rất rõ ràng dường như mọi ánh mắt đều đang tập trung trên người bé.

Gần như trong nháy mắt, đã thấy Nhập Trà ngồi xuống bên hông Lục Vô Nghiên, dùng khăn tay tỉ mỉ lau đi vết bẩn trên ống tay áo của hắn. Nhưng đầu mỡ đầu có dễ dàng lau sạch như vậy!

“Được rồi.” Lục Vô Nghiên không kiên nhẫn giơ tay lên, ý bảo Nhập Trà không cần lau.

“Thật...thật xin lỗi...” Phương Cần Chi lập tức nhớ lại lời kể của Tứ biểu tỷ về vị tiểu tôn tử của Tô gia. Bé nhìn Lục Vô Nghiên với ánh mắt vừa áy náy, vừa sợ hãi, và dè dặt.

Lục Vô Nghiên dịu dàng vén một lọn tóc rơi bên tai của Phương Cần Chi, bắt đầu nói: “Thật là vụng về hết sức.”

Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn ống tay áo của mình, ánh mắt tràn ngập ghét bỏ. Hắn hơi chồm về phía trước, đoạt lấy đôi đũa trong tay Phương Cần Chi, rồi hỏi: “Muốn ăn cái gì, thịt viên đó sao?”

Phương Cần Chi mơ mơ hồ hồ gật đầu.

“Há miệng.” Lục Vô Nghiên đưa thịt viên tới trước miệng của Phương Cần Chi. “Ăn mau, đừng để nước sốt vấy bẩn nữa đấy.”

Phương Cần Chi vội vã há miệng thật to, ngậm nguyên cả viên thịt. Bé ăn trong tâm trạng lo lắng hồi hộp, nên cũng chẳng biết nó có mùi vị như thế nào.

Nhập Trà cẩn thận quan sát vẻ mặt của Phương Cần Chi, hề thấy bé nhìn về phía món ăn nào, liền gấp món đó vào trong đĩa nhỏ, đặt ở trước mặt bé.

Lục Vô Nghiên đối với món thịt viên đó vẫn còn sợ hãi, cho nên lúc Phương Cần Chi tự mình cầm đũa với tới, Lục Vô Nghiên liền gõ vào mu bàn tay bé một cái, khiến bé rút tay về.

“Muốn ăn cái gì nói cho ta biết là được.” Lục Vô Nghiên tự mình dứt bé ăn cơm.

Phương Cần Chi nhắm mắt ăn từng món từng món mà Lục Vô Nghiên gấp, không nhìn thấy tất cả những ánh mắt quan sát ở chung quanh.

Không lâu sau, Phương Cần Chi suy xét lại cách đối nhân xử thế, nhận thấy nên có qua có lại, mặc dù Tam biểu ca có chút bá đạo, tính khí hơi tệ một chút, nhưng vẫn là người tốt nha. Hẳn cho bé ăn này giờ, bản thân lại không ăn một miếng nào. Trong lòng Phương Cần Chi có chút không được thoải mái.

Phương Cần Chi bỗng vươn tay lấy một chén bánh trứng. Ăn bánh trứng không phải dùng đến đũa, Lục Vô Nghiên cảm thấy Phương Cần Chi dùng muông sẽ không có vấn đề gì, nên cũng không ngăn bé lại. Nhưng không ngờ Phương Cần Chi lại đưa muông đến miệng hắn, ngọt ngào nói: “Tam ca ca ăn đi!”

Lục Vô Nghiên nhìn đôi mắt hình trăng lưỡi liềm đang chan chứa mong mỏi của Phương Cần Chi, lại nhìn miếng bánh trứng màu vàng nhạt đang kề sát khóe miệng hắn, lông mày của hắn khẽ nhíu lại.

Chuyện này khiến Nhập Trà lo lắng, nàng đứng sau lưng Lục Vô Nghiên, không ngừng lắc đầu với Phương Cần Chi.

“Khụ!” Tam lão gia ho nhẹ một tiếng. “Cần Chi à, đừng quên Tam biểu ca con nữa. Tới chỗ Ngoại tổ phụ nào.”

Phương Cần Chi nhận ra hình như bản thân đã gây họa. Bé vừa định thu tay về, thì Lục Vô Nghiên bất ngờ chụp lấy cổ tay bé, khiển trách: “Lúc dứt người khác ăn, tay không được lắc lư.”

Lục Vô Nghiên rũ mắt, cúi đầu ăn bánh trứng Phương Cần Chi đưa tới.

Không biết vì sao Phương Cần Chi lại có cảm giác biểu cảm của Tam biểu ca có chút kỳ lạ.

“Ăn không ngon sao?” Phương Cần Chi thận trọng hỏi.

“Không có, ăn rất ngon.” Lục Vô Nghiên miễn cưỡng kéo ra một nụ cười. Hắn đặt Phương Cần Chi xuống đất. “Đi tìm Ngoại tổ phụ của muội đi.”

Lục Vô Nghiên nhận lấy tách trà đậm mà Nhập Trà đưa tới súc miệng, sau đó tùy tiện viện một cái cớ với Lão Quốc Công Gia, rồi vội vã rời đi.

“Tam biểu ca chỉ ăn một miếng, không ăn nữa sao?” Phuong Cẩn Chi nghi ngờ hỏi.

Tam lão gia trầm ngâm một lát, rồi vỗ vỗ mu bàn tay của ngoại tôn nữ, giải thích: “Tam biểu ca của con không ăn chung với người khác.”

Trong quá khứ, mỗi lần đến gia yến giống như thế này, Lục Vô Nghiên chỉ xuất hiện một lát rồi lập tức rời đi. Hôm nay là vì muốn dứt Phuong Cẩn Chi ăn, mới trì hoãn lâu như vậy. Phuong Cẩn Chi càng lúc càng cảm thấy vị Tam biểu ca này là một quái nhân, còn là một quái nhân đối xử rất tốt với bé.

Mặc dù không biết tại sao Tam biểu ca lại đối xử tốt với mình, nhưng Phuong Cẩn Chi cảm thấy dù sao thì có thêm nhiều chỗ dựa cũng chẳng có hại gì. Ngày khác nhất định phải tìm hiểu kỹ hơn những kiêng kỵ khác của Tam biểu ca, để không tái phạm sai lầm!

Sau khi ăn xong, Phuong Cẩn Chi vừa về đến tiểu viện của mình, thì Lục Giai Nhân tới.

“Ta tới xin lỗi ngươi! Ta vì muốn trêu chọc ngươi, mới đổi hai khúc tơ lụa vốn được phân cho ngươi! Hiện tại trả chúng lại cho ngươi!” Lục Giai Nhân phồng má, thở phì phò.

Phuong Cẩn Chi nhìn hai khúc vải buộc vào nhau ở trên bàn, gật đầu một cái, nói: “Là vậy sao, muội hiểu rồi. Không sao đâu.”

“Vệ mụ mụ, cắt hai khúc vải này đi.” Phuong Cẩn Chi quay đầu phân phó với Vệ mụ mụ đang đứng một bên.

“Ngươi! Ngươi thật vẫn muốn sao?” Lục Giai Nhân tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi trùng mắt với Phuong Cẩn Chi. “Ta đã nói xin lỗi với ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào!”

Phuong Cẩn Chi kinh ngạc nói: “Cho nên muội tiếp nhận rồi đó.”

“Ngươi! Ngươi!” Lục Giai Nhân giậm chân, giận đến không chịu nổi. Rõ ràng tỷ tỷ đã nói chỉ cần mình chủ động lấy lòng, Phuong Cẩn Chi sẽ vô cùng xấu hổ, càng không muốn nhận lại hai khúc vải.

Nhưng tại sao Phuong Cẩn Chi vẫn nhận?

Mặc dù Lục Giai Nhân rất thích hai khúc vải này, nhưng không bỏ được thể diện, khiến Lục Giai Nhân tức giận hơn chính là cái khẩu khí mà nàng ta tuốt không trôi!

“Quả nhiên là một nữ thương hộ tham tiền!” Lục Giai Nhân trừng mắt, xoay người chạy ra ngoài. Nếu không phải mẫu thân buộc nàng ta tới đây xin lỗi, nàng ta mới không thêm đi! Hừ! Không phải chỉ là hai khúc vải thôi sao? Bảo phụ thân lấy trong cửa hàng là được!

Vệ mụ mụ vì thái độ lăm bằm mấy câu của Lục Giai Nhân, ngược lại cảm thấy vui vẻ. “Cô nương, hiện tại trong tay chúng ta đã có rất nhiều tơ lụa rồi! Tam nãi nãi cho, Ngũ nãi nãi cho, giờ lại tới thêm hai khúc nữa!”

“Còn sẽ có nhiều hơn.” Phuong Cẩn Chi cẩn thận đặt chiếc vòng lục phi thúy mà hôm nay Lão Thái Thái đã cho vào trong rương, rồi khóa kỹ lại.

Quả nhiên, không lâu sau đó, mấy vị nãi nãi, mấy vị cô nương trong phủ, lục tục đưa tới rất nhiều vải vóc may y phục mới. Bọn họ lo ngại trên người Phuong Cẩn Chi vẫn còn chịu tang, nên hoa văn và màu sắc vải vóc đều được suy tính kỹ lưỡng trước khi đưa tới.

Vệ mụ mụ ôm vải vào tiểu khố phòng hết chuyến này đến chuyến khác, cười không ngậm miệng lại được.

“Cô nương! Nó tỷ về rồi!” Mễ Bảo Nhi đi như chạy, thở hồng hộc.

“Chậm lại, không vội, không vội.” Phuong Cẩn Chi vội vàng nhảy xuống cái ghế bên cạnh bàn trang điểm. “Như thế nào, thăm dò được chưa?”

Mễ Bảo Nhi gật đầu liên tục: “Thăm dò được! Chi Chi là khuê danh của Nhị cô nương. Đại danh gọi là Lục Giai Chi!”

“À?” Phuong Cẩn Chi thận trọng suy nghĩ. “Hôm nay không thấy Nhị biểu tỷ, chẳng lẽ đã xuất giá rồi sao?”

“Không phải! Lúc Nhị cô nương năm tuổi đã bị bệnh chết rồi!”

Phuong Cẩn Chi lấy làm kinh hãi, bé tròn mắt, trong lòng có một phán đoán. Bé hỏi: “Nhị cô nương là nữ nhi của chi thứ nhất?”

“Dạ, là nữ nhi của Trương Công chúa!”

Bởi vì tên của bé và thân muội của Tam ca ca giống nhau sao?

Phuong Cẩn Chi không nói gì. Bé buồn bã không vui cúi đầu thấp thỏp, suy nghĩ thật lâu. Sau đó lại từ từ vui mừng trở lại, biết tại sao người khác đối xử tốt với mình cũng là chuyện tốt.

“Mễ Bảo Nhi, sáng mai lại đi hỏi thăm thêm một chút chuyện của Nhị cô nương! Tính tình, sở thích, kiêng kỵ.” Phuong Cẩn Chi gật gật mấy ngón tay.

Trước khi ngủ, Phương Cần Chi mở nắp chiếc rương lớn bên cạnh giường ngủ. Hạ giọng thật thấp, nói huyền thuyên chuyện ngày hôm nay cho hai muội muội nghe. Hai muội muội im lặng lắng nghe bé kể, chỉ gật đầu hoặc mỉm cười. Mặc dù hai bé đã hơn hai tuổi rồi, nhưng lại không thể nói chuyện, cũng không thể đi lại.

Còn không phải bởi vì vẫn liên tục ở trong rương . . .

Phương Cần Chi âm thầm thở dài một tiếng, nhìn hai muội muội chìm vào giấc ngủ, bé mới đắp mền cho bọn chúng, rồi bò lên giường.

Phương Cần Chi tách miếng ghép của chiếc gối nằm từ bên trong lấy ra mấy chục tờ ngân phiếu. Đếm lại từng tờ từng tờ, xác định số lượng không sai, mới yên tâm. Bé xếp ngân phiếu lại thật kỹ lưỡng, rồi mới ôm gối đầu an tâm ngủ.

Chỗ dựa vững vàng chưa chắc sẽ luôn đáng tin cậy, nhưng tiền bạc lại mang đến sự bảo đảm vĩnh cửu!

Bạn đang đọc truyện *Thê Khố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Châu chấu

Lão Quốc Công Gia nhìn ngọn đèn chập chồn trong không gian tranh tối tranh sáng, rồi thở dài.

“Còn chưa ngủ sao?” Lão thái thái bước xuống giường, đưa tay lấy áo khoác đang treo bên cạnh chiếc giường ngủ bằng gỗ lê, rồi phủ lên người, bà đi tới bàn tròn, ngồi đối diện với Lão Quốc Công Gia.

“Tân niên năm nay, Đại tôn tử thật sự sẽ trở về sao?” Lão Quốc Công Gia hỏi Lão thái thái, nhưng giống như đang tự hỏi mình, ánh mắt vẫn mãi miết nhìn theo ánh nến.

Làm sao Lão thái thái lại không biết nỗi khổ trong lòng của Quốc Công Gia?

“Thân Ky đã lên đường rồi. Dù sao nó cũng là trưởng tôn của Lục gia chúng ta, trong xương tủy nó chảy dòng máu của Lục gia. Dù trong lòng tức giận, nhưng đã năm năm rồi, cũng nên nguôi ngoai thôi.” Lão Thái Thái cũng thở dài theo. “Năm nay, Công chúa xác định lại không thể trở về.”

Lão Quốc Công Gia lắc đầu một cái, nói: “Người giận? Ngay cả đứa nhỏ Vô Nghiên cũng chưa nguôi giận, sao phụ mẫu nó có thể bớt giận?”

Lão thái thái im lặng.

Một lát sau, Lão Quốc Công Gia lại hỏi: “Năm nay Đại thái thái vẫn còn ở trong chùa sao?”

“Hôm trước ta có cho người lên chùa mời nó, nhưng nó vẫn không chịu trở về.” Lão Thái Thái bắt đầu lắc đầu một cái. “Nếu Thân Ky không tự mình đi thỉnh nẫu thân nó, Đại Thái Thái chắc chắn sẽ không về nhà. Điều nói làm tức phụ khó, đợi khi làm bà bà sẽ được hưởng phúc. Nhưng làm bà bà của Công chúa nào có tốt như vậy?”

Lão Quốc Công Gia lại đột nhiên nói: “Ta không bận khoản chuyện này.”

Lão Thái Thái cảm thấy nghi hoặc: “Vậy còn có chuyện gì sao?”

Gia thế Lục gia hiển hách, con cháu lại không có đứa nào chịu thua kém, ngoại trừ đại phòng vì chuyện của Chi Chi năm đó mà trong lòng vẫn còn tức giận, thì còn có chuyện gì đáng để lão gia từ nửa đêm không ngủ lòng đầy tâm sự?

“Lục gia sớm muộn gì cũng phải giao lại cho Vô Nghiên. Mặc dù phụ thân nó có tức giận, nhưng vẫn đặt quyền lợi của Lục gia ở trong lòng. Nhưng đứa nhỏ Vô Nghiên này hành sự quá thiên lệch, không một lòng nhận thức Lục gia, tương lai giao Lục gia vào tay nó. . . Ta không yên lòng.” Lão Quốc Công Gia lắc đầu thở dài.

“Ta còn tưởng rằng chuyện gì.” Lão thái thái cười cười. “Vô Nghiên còn nhỏ tuổi, hơn nữa, ngài còn có thể giao Lục gia cho người khác hay sao?”

Thấy Lão Quốc Công Gia trầm mặc không nói, Lão Thái Thái cả kinh, vội hỏi: “Lão gia! Không phải ngài đang động tâm tư khác chứ? Chuyện này không được! Lục gia chúng ta. . . .”

“Không có, đừng đoán mò.” Lão Quốc Công Gia cắt ngang lời của Lão thái thái.

Nhưng trong lòng Lão thái thái vẫn còn chút khản trương, làm phụ thê mấy chục năm qua, sao bà có thể không hiểu rõ ông ấy chứ? Lão thái thái biết lão gia thật sự đã động tâm tư. Lão thái thái suy nghĩ một chút, rồi cười nói: “Tuổi của Vô Nghiên đúng là còn nhỏ, tối hôm nay đã lưu lại lâu hơn bình thường một chút.”

Lời này đã thức tỉnh Lão Quốc Công Gia, ông kinh ngạc hỏi: “Đúng rồi, tiểu cô nương hôm nay Vô Nghiêm ôm là tôn nữ của đại phòng sao?”

“Không phải tôn nữ, là ngoại tôn nữ của tam phòng. Là nữ nhi của Dung Dung, lão gia còn nhớ Dung Dung không?”

Lão Quốc Công Gia lắc đầu một cái: “Không có ấn tượng gì cả.”

“Lão gia đã từng khen ngợi tay nghề pha trà của con bé không tệ đấy.” Mặc dù đã nhiều năm Lão thái thái không quản chuyện hậu trạch, nhưng trong lòng cũng nắm rõ.

Lão Quốc Công Gia búng tỉnh đại ngộ: “Trong ấn tượng của ta là một hài tử rất ngoan, rất thích mặc váy màu đỏ tươi. Nháy mắt đứa bé cũng lớn như vậy?”

“Ông nói là Liên Liên!” Lão thái thái bị căn bệnh của ông chọc cười, vút lại một câu “Ngủ đi”, rồi đi thẳng lên giường.

Đứng nhìn Lão Quốc Công Gia gầy dựng nên một gia nghiệp to lớn như vậy, nhưng lại có chứng bệnh mù mắt, cũng không phải mù đối với gương mặt của tất cả mọi người, chỉ như vậy đối với gương mặt của nữ nhân mà thôi. Trừ phi thường xuyên gặp mặt, nếu không vô luận là nữ hài tử ba tuổi, hay là bà lão bảy tám chục tuổi, trong mắt Lão Quốc Công Gia đều có dáng vẻ không khác nhau là mấy.

Nhớ ngày Lão thái thái mới được gả tới, cũng bởi vì chứng bệnh mù mắt của Lão Quốc Công Gia mà sinh ra hiểu lầm lớn, đã chọc tức nương tử mới cưới khóc lóc, la hét đòi hòa ly. Dầu sao cuối cùng cũng giải trừ hiểu lầm.

Hôm sau, Phương Cẩn Chi dậy rất sớm. Bé đẻ Vệ mụ mụ hầu hạ rửa mặt thật kỹ lưỡng, rồi thay một bộ y phục mới tinh, áo khoác bạch nguyệt và váy màu củ sen nhàn nhạt.

Hôm nay là ngày hai mươi chín tháng chạp, chỉ một ngày nữa là sẽ đến lễ mừng năm mới. Lục Vô Nghiêm gọi Phương Cẩn Chi đi qua, Phương Cẩn Chi cho rằng Lục Vô Nghiêm muốn dạy bé học, liền dậy thật sớm, thu thập thỏa đáng tất cả mọi thứ. Không cầu học tri thức, chỉ cầu lưu lại một ấn tượng thật tốt cho Lục Vô Nghiêm.

Nhưng bé lại không biết vì Lục Vô Nghiêm nhìn thấy bầu không khí náo nhiệt khi năm mới sắp đến, đám hài tử trong phủ chơi đùa sẽ bỏ mặc bé, sợ bé lạc lỏng, nên mới gọi bé đến viện Thùy Sao.

Còn chuyện đi học thì hoàn toàn không vội, sắp sang năm mới rồi, không cần phải bắt bé đi học. Dựa vào trí thông minh của Phương Cẩn Chi, những thứ sách vở tri thức đó hoàn toàn không làm khó được bé. Là người đã từng dạy dỗ bé một đời, Lục Vô Nghiêm quả thật đã lĩnh giáo qua bản lĩnh học một biết mười của bé.

Huống chi. đời trước của Phương Cẩn Chi trôi qua quá vất vả, Lục Vô Nghiêm không hy vọng bé lại giống như đời trước, vì muốn lấy lòng hân, tinh thông mọi thứ đến cực điểm. Thật sự, quá vất vả.....

“Cô nương nên ăn mặc thật xinh đẹp!” Vệ mụ mụ nhìn Phương Cẩn Chi, càng nhìn càng thích.

Phương Cẩn Chi nhìn vào gương đồng xoay một vòng, sau khi cảm thấy tất cả đã thỏa đáng, mới bảo Vệ mụ mụ kiểm tra lại giấy bút và sách vở trong rương thêm một lần nữa.

“Không một sai sót!” Vệ mụ mụ liên tục bảo đảm.

Phương Cẩn Chi yên lòng, để Vệ mụ mụ ôm đến viện Thùy Sao. Vừa đến cửa viện Thùy Sao, Phương Cẩn Chi bảo Vệ mụ mụ thả bé xuống, tự bé đeo rương sách nhỏ đi vào.

Nhập Phan đưa Phương Cẩn Chi đến cửa thư phòng: “Gia, biểu cô nương đã tới.”

“Vào đi.”

“Biểu cô nương vào đi.” Nhập Phan mở cửa phòng cho Phương Cẩn Chi, còn mình thì đứng bên ngoài canh giữ.

Phương Cẩn Chi xách theo rương nhỏ chậm rãi tiến vào bên trong thư phòng ấm áp. Lục Vô Nghiêm đang ngồi trên tháp tử đàn, trên cái bàn vuông trước mặt đang bày một bộ cờ. Lục Vô Nghiêm đang đánh cờ với bản thân mình.

Phương Cẩn Chi vừa mở rương sách của mình ra vừa nói: “Tam ca ca, muội tới học chữ. Huynh chưa nói muốn học cái nào trước, nên muội đã sai nha hoàn đến thư phòng tìm mấy quyển sách này, có “Thiên Tự Văn”, “Áu Học Quỳnh Lâm”, “Áu Học”, “Long Văn Tiên Ảnh”, “Hiếu Kinh”.”

“Có nặng hay không?” Lục Vô Nghiêm nâng mắt, cắt ngang lời bé.

Phương Cẩn Chi hơi sững sốt, bé cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay mình, chúng đã hơi ửng đỏ. Là do bé xách cái rương này từ cửa viện Thùy Sao đi tới đây bị siết chặt mà ra.

“Không cần mang những thứ này, chỗ của huynh không có sao?” Lục Vô Nghiêm có chút tức giận.

“Không đau.” Phương Cẩn Chi nói thật, mấy cuốn sách này đặt ở trong rương đúng là có hơi nặng, nhưng cũng không tới mức nhắc không nổi. Chi là, da lòng bàn tay của tiểu cô nương rất non mềm, bị siết chặt rất dễ để lại dấu vết.

Lục Vô Nghiên kéo Phương Cẩn Chi qua, xoa xoa lòng bàn tay cho bé.

Phương Cẩn Chi không ngừng trốn tránh: “Tam ca ca, nhột.”

Nhìn bộ dáng không nhịn được cười của Phương Cẩn Chi, nụ cười dần dần xuất hiện trên gương mặt Lục Vô Nghiên. Hắn buông tay Phương Cẩn Chi ra, cất giọng dịu dàng: “Cẩn Chi, muội phải học cách tự chăm sóc mình. Không thể để bản thân chịu một chút uất ức, biết không?”

“Dạ biết!” Phương Cẩn Chi cười hi hi gật đầu. “Vậy...Tam ca ca, hôm nay chúng ta sẽ học cuốn nào đây?”

Lục Vô Nghiên gật đầu, tiếp tục đánh cờ một mình.

Phương Cẩn Chi bị gạt sang một bên, hơi mất tự nhiên, bé nghĩ nghĩ một lúc, rồi leo lên tháp, kéo tay áo Lục Vô Nghiên, ngọt ngào nói: “Tam ca ca, dạy muội viết chữ đi!”

Lục Vô Nghiên kẹp quân cờ đen giữa hai ngón tay ngừng giữa không trung, không biết nên đặt chỗ nào. Hắn nhét viên cờ đen đang cầm trên tay vào lòng bàn tay của Phương Cẩn Chi. “Hôm nay dạy muội đánh cờ.”

Phương Cẩn Chi nhìn viên cờ trong lòng bàn tay, ngơ ngẩn trả lời “Được.”

Đừng thấy Phương Cẩn Chi còn nhỏ tuổi, nhưng khả năng học hỏi lại không chậm. Không lâu sau đó, đã nhớ rất kỹ quy tắc chơi cờ vậy. Lúc này đang cau mày nhăn trán suy nghĩ nước cờ với Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nghĩ ra hàng trăm cách để lộ ra sơ hở. Nhưng hắn để lộ sơ hở nhiều như vậy, sao Phương Cẩn Chi vẫn không nhìn thấy, toàn đi vào ngõ cụt?

Mỗi khi Lục Vô Nghiên ghét bỏ bé quá ngu ngốc, Phương Cẩn Chi liền cười híp mắt, ngọt ngào nói: “Tam ca ca, chúng ta chơi lại một ván!”

Nguyên cả buổi sáng, Lục Vô Nghiên vẫn dạy Phương Cẩn Chi đánh cờ. Phương Cẩn Chi còn tưởng rằng buổi chiều sẽ được học viết chữ, nhưng không ngờ đến xế chiều, Lục Vô Nghiên lại lấy ra một cái sọt đựng dây cò, muốn dạy Phương Cẩn Chi cách thắt châu châu.

Nhìn bộ dáng nhứu mày của Phương Cẩn Chi, Lục Vô Nghiên cố nén cười, hỏi: “Thế nào, không muốn học cái này?”

“Không phải!” Phương Cẩn Chi vội vàng lắc đầu. “Những gì Tam ca ca dạy, Cẩn Chi đều nguyện ý học! Cũng sẽ học thật tốt!”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên cười tươi như hoa, đáp một tiếng, hắn ôm Phương Cẩn Chi lên đầu gối của mình, hai cánh tay vòng qua người bé, tự tay dạy bé làm thế nào dùng một dây cò bình thường để thắt ra một con châu châu y như thật.

Lúc này Phương Cẩn Chi mới hiểu, suy nghĩ của bé lái theo một hướng khác.

Bé vốn vẫn thắc mắc thời điểm sắp qua năm mới như thế này, vì sao Lục Vô Nghiên lại gọi bé đến đây học. Thì ra hắn lo lắng bé ở trong phủ bơ vơ không nơi nương tựa, không ai làm bạn.

Phương Cẩn Chi mím môi, càng chăm chú học thắt châu châu.

Phương Cẩn Chi học rất nghiêm túc, đôi tay nhỏ bé càng lúc càng linh hoạt. Bé cẩn thận ghi nhớ từng bước Lục Vô Nghiên vừa hướng dẫn, trong đầu, trong mắt đều là dây cò giữa những ngón tay.

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu, nhìn tiểu cô nương đang ngồi gàn trong gang tấc. Cô bé cách hắn rất gần, gần đến nỗi có thể nhìn thấy những sợi lông măng nhỏ li ti trên gò má mịn màng của bé. Ánh mắt của bé to tròn, hai tròng mắt đen láy lúc nào cũng long lanh ướt át. Nhưng khi bé cười lên, đôi mắt to tròn đó sẽ cong lên thành hai cái mắt trắng lười lười. Hiện giờ, trên gương mặt bé vẫn còn nét non nớt tròn trịa của trẻ con, nhưng Lục Vô Nghiên biết, vài năm nữa khi bé gầy hơn, sẽ xuất hiện đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ.

Lục Vô Nghiên nhứu mày, hắn tình nguyện để Phương Cẩn Chi vĩnh viễn chỉ là một cục bột hồng hào tròn trĩnh, cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ gầy yếu của 'nàng'. Cho dù gầy đi, dung mạo của 'nàng' lại càng thêm rung động lòng người.

“Làm xong rồi!” Phương Cẩn Chi nâng con châu châu bằng cò đến trước mặt Lục Vô Nghiên. “Tam ca ca, muội làm như thế nào?”

“Rất tốt.” Lục Vô Nghiên nhìn con châu châu có xiêu xiêu vẹo vẹo, nụ cười trên khóe môi càng sâu.

Phương Cẩn Chi ngượng ngùng thu tay lại: “Đây là con đầu tiên muội làm, làm không đẹp, muội sẽ thắt thêm mấy con nữa!”

Phương Cẩn Chi đặt con châu châu đầu tiên sang một bên, bắt đầu thắt con thứ hai. Lúc thắt con đầu tiên, trong đầu Phương Cẩn Chi vẫn còn băn khoăn vì sao phải học thứ này, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, một lát sau liền hăm hở vui đầu vào thắt châu châu cò, nụ cười trên khóe môi theo mấy con châu châu cò trong tay mà càng lúc càng tươi, càng lúc càng rộng.

Khiến cho Lục Vô Nghiên phải liên tục nghiêng đầu.

Sắc trời trong những ngày đông rất mau tối. Lúc mặt trời sắp lặn, Phương Cần Chi thỏa mãn chọn ra hai con châu chấu thật đẹp nhất.

“Cần Chi, hôm nay chơi có vui không?” Lục Vô Nghiên lười biếng dựa vào kệ sách, chăm chú nhìn Phương Cần Chi thu dọn đồ đạc.

“Vui ă!” Phương Cần Chi chọn ra hai con châu chấu đẹp nhất xong thì bỏ vào trong rương sách. “Tam ca ca, ngày mai muội học cái gì đây? Vẫn là đánh cờ, thất dây sao?”

“Hừm..., làm điều đi.” Lục Vô Nghiên cười như không cười.

A.

Phương Cần Chi sững sốt, nhưng bé không thể không thừa nhận ở chỗ Tam ca ca thất châu chấu cô thật sự rất vui vẻ. Đã rất lâu rồi bé không được chơi những trò chơi của tiểu hài tử.

Đội khi Phương Cần Chi đi rồi, Lục Vô Nghiên mới mở hai bàn tay ra. Một con châu chấu cỏ xiêu xiêu vẹo vẹo lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay hắn, đây là con châu chấu cỏ đầu tiên mà Phương Cần Chi thất. Lục Vô Nghiên cẩn thận đặt nó vào trong một cái hộp vuông trên kệ sách, cùng với mấy món đồ cổ trân quý khác của hắn.

Vệ muội muội chờ ở cửa viện Thủy Sao, nhìn thấy Phương Cần Chi đi ra, liền vội vàng tiếp nhận rương sách nhỏ trong tay bé, ôm bé lên, rồi nói: “Cô nương, Tam nãi nãi tặng bốn nha hoàn tới.”

Nụ cười trên mặt Phương Cần Chi cứng lại, vội hỏi: “Họ đã vào phòng ta chưa?”

“Vẫn chưa, bọn họ vốn muốn đi vào quét dọn. Bị Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi ngăn lại. Y theo những gì cô nương dặn, nói người không thích người khác làm lộn xộn đồ đạc. Nhưng lão nô thấy mấy nha hoàn đó có vẻ không vui, còn cãi vã với Mễ Bảo Nhi”

Hình như Vệ muội muội còn nói gì đó, nhưng Phương Cần Chi cũng không nghe rõ, toàn bộ tâm trí bé đều đã bay về căn phòng nhỏ của mình, vội vàng thúc giục Vệ muội muội ôm bé trở về nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Sâu

Phương Cần Chi về tới nơi thì thấy Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đang đứng trong tiểu viện nhỏ giọng nói chuyện. Trong lòng Phương Cần Chi bỗng nhiên cảm thấy không ổn, vội vàng chất vấn: “Sao hai người các ngươi lại ở đây nói chuyện?”

“Cô nương”

Lúc này Phương Cần Chi mới phát hiện hai mắt Mễ Bảo Nhi đỏ ngầu, hiển nhiên là mới vừa khóc xong.

Nghe Phương Cần Chi trở về, bốn nha hoàn Tam nãi nãi đưa tới liền từ trong thiên phòng bước ra, quy quy củ củ thỉnh an Phương Cần Chi. Trong bốn nha hoàn, có hai người mười bốn mười lăm tuổi, hai người còn lại nhỏ hơn một chút, đại khái tầm bảy tám tuổi.

Nha hoàn đứng đầu nói: “Biểu cô nương, Tam nãi nãi ban thưởng chúng nô tỳ tới đây. Chúng nô tỳ tự nhiên sẽ tận tâm hầu hạ, nghĩ rằng nhân dịp người không ở trong viện từ, muốn quét dọn viện từ sạch sẽ, lưu lại cho người một ấn tượng thật tốt, tỏ lòng trung thành. Không ngờ hai nha hoàn bên cạnh người không cho phép vào phòng, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi. A Vân và A Vụ cho là hai nha hoàn bên cạnh người chỉ nói lời khách sáo, nên mới càng muốn quét dọn. Cũng không biết tại sao, nha hoàn của người lại đánh A Vân.”

A Vân cúi đầu, quy quy củ củ quỳ gối trong viện từ.

Phương Cần Chi đi tới trước mặt A Vân: “Chỗ nào bị thương? Ngẩng đầu lên ta xem thử.”

A Vân ngẩng đầu lên, trán của nàng ta sưng lên một cục thật to. Nàng ta nói: “Mễ Bảo Nhi không phải cố ý, chỉ lỡ tay đẩy nô tỳ mà thôi. Là bản thân nô tỳ không đứng vững nên đụng vào khung cửa. Cô nương, người không cần trách phạt nàng ấy.”

Mễ Bảo Nhi đỏ mắt, gào lên: “Quả nhiên là kẻ hai mặt! Lúc Cô nương chưa trở về, người cũng không nói như vậy!”

“Mễ Bảo Nhi!” Phương Cần Chi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng nàng ấy.

Diêm Bảo Nhi đứng bên cạnh lặng lẽ kéo áo Mễ Bảo Nhi, Mễ Bảo Nhi uất ức cúi đầu.

Phương Cần Chi lại bắt đầu buồn rầu. Nếu không phải vì bé đã biết nguyên do Mễ Bảo Nhi làm như vậy, chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài của hai nha hoàn này, Mễ Bảo Nhi nhất định là ăn nhiều thua thiệt. Huống chi, đối phương lại có tới bốn người. Hai người A Vân, A Vụ ngoài mặt thì khéo léo biết quy củ, hai người lớn hơn là A Tinh và A Nguyệt thì bụng dạ thâm sâu.

Diêm Bảo Nhi nhỏ giọng nói: “Cô nương, sắp đến giờ thìn rồi. Nếu không đi chuẩn bị, sẽ bị muộn giờ cơm.”

Phương Cần Chi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà Diêm Bảo Nhi cơ trí một lần. Bé vừa đi vào trong nhà vừa nói: “Vệ mụ mụ đổi y phục cho ta, còn mấy người các người đến thiên sảnh trước đi, chờ ta trở lại rồi nói!”

Lòng của bé, khẳng định đã thiên về một phía rồi. Nhưng mà cũng không thể quá trắng trợn, Phương Cần Chi không thể làm gì khác hơn là kéo dài thời gian. Bé gọi Mễ Bảo Nhi cùng đi với bé đến Tam phòng, cố ý để Vệ mụ mụ ở lại trông chừng phòng của bé.

Nam nhân Lục gia có công sự bận rộn, ít dùng bữa cùng với nữ quyến. Còn nam hài của Lục gia qua tám tuổi sẽ chuyển đến tiền viện, lúc ăn cơm cũng không thường ăn chung với mẫu thân và tỷ muội. Cho nên thường ngày khi Phương Cần Chi đến đây, chỉ có Ngoại tổ mẫu, Tam cữu mẫu, Ngũ cữu mẫu, cùng năm hài tử đồng vai vế -- ba tỷ muội Lục Giai Bò, Lục Giai Nhân, Lục Giai Nghệ, và hai vị biểu ca hết sức nghịch ngợm: Lục Vô Ki, Lục Tử Khôn.

Ngày hôm nay, bởi vì Tam lão gia cùng với hai cữu cữu đều đã trở về nhà nghỉ lễ, người của Tam phòng bên này ngược lại đến đông đủ. Phương Cần Chi cũng gặp được bốn biểu ca khác của Tam phòng.

Chỉ là, trong đầu Phương Cần Chi vẫn nghĩ đến hai muội muội đang ở trong rương trong phòng mình, hoàn toàn không yên tâm bốn nha hoàn mà Tam cữu mẫu đưa tới. Mặc dù còn nhỏ, nhưng bé cũng biết nếu bí mật của hai muội muội bị vạch trần, bé nhất định không có năng lực bảo vệ cho bọn chúng.

Cho nên, đối với mấy biểu ca lần đầu tiên gặp mặt, Phương Cần Chi chỉ cố gắng nhớ kỹ thứ bậc của bọn họ. Sau đó liền không chú ý đến bọn họ nữa, lại càng không để ý đến cái nháy mắt ra hiệu của hai vị biểu ca nhỏ tuổi nhất Lục gia đang ngồi đối diện với bé.

Phương Cần Chi không yên lòng đưa muỗng lên miệng. Bé mới vừa hé miệng, chợt kêu lên một tiếng, làm rơi muỗng canh xuống bàn, nước canh bắn lên tay áo bé.

Phương Cần Chi kinh hoàng nhảy từ trên ghế xuống, sắc mặt trắng bệch. Đôi mắt mở to lập tức dâng lên một tầng hơi nước. Cố gắng lắm mới nén lại được nước mắt đã tràn đầy trong hốc mắt.

“Cần Chi, sao vậy?” Tam lão gia cau mày.

“Có. . . Có sâu. . .” Mặc dù có đè nén như thế nào, trong giọng nói cũng còn nồng đậm nước nức.

“Đám hạ nhân làm việc như thế nào vậy hả?” Tam lão gia đặt đũa xuống, giọng điệu bất mãn không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Tam thái thái không nhịn được đặt đũa xuống: “Coi như nhìn thấy sâu thì sao, chuyện bé xé ra to làm cái gì Không có quy củ!”

Phương Cần Chi cúi đầu thấp hơn, hai tay siết chặt vạt áo. Bé không nhìn lầm, trong muỗng canh vừa rồi của bé có một con sâu. Suýt chút nữa là bé đã nuốt con sâu đó vào trong bụng rồi!

Lục Giai Nhân há hê nhỏ giọng lầm bầm: “Quả thật là dã nha đầu đến từ nông thôn!”

Lục Giai Bò lặng lẽ kéo bàn tay của muội muội, không để cho nó ăn nói lung tung. Lục Giai Nhân hất tay tỷ tỷ ra, quay đầu đi không thèm để ý.

Trong lòng Lục Giai Bò không khỏi thở dài, nàng biết ngay cả nàng muội muội cũng tức giận rồi.

“Tổ mẫu, xin bớt giận.” Là một hài tử lớn nhất của Tam phòng, Lục Vô Thế rời ghế trước tiên, đi tới vị trí của Phương Cần Chi kiểm tra chén canh, quả nhiên nhìn thấy hai ba con sâu đang ngo ngoáy bên trong chén canh. Hắn cau mày trừng mắt liếc hai tên tiểu thiếu gia nổi tiếng nghịch ngợm của Lục gia.

Lục Vô Ki và Lục Tử Khôn lập tức nhìn sang chỗ khác, làm bộ như chẳng nhìn thấy gì.

Lục Tử Cảnh mười một tuổi đứng dậy đi tới ngồi xuống trước mặt Phương Cần Chi, dùng ngón tay cẩn thận lau khô mắt đầm nước của Phương Cần Chi: “Khóc nhè sẽ không xinh đẹp nha.” Hắn lấy một cái khăn từ trong tay nha hoàn, nhều mảy cẩn thận lau đi vết nước canh trên tay áo Phương Cần Chi.

“Cảm tạ Cửu biểu ca.” Phương Cần Chi hít hít mũi, cầm lấy chiếc khăn từ tay Lục Tử Cảnh, tự mình lau.

Lục Tử Cảnh có hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Phương Cần Chi, hình như không ngờ bé cũng biết thứ bậc của hắn ở Lục gia.

Trong lòng Ngũ nãi nãi nóng nảy, mắng chửi hai tiểu nhi từ cả vạ lẫn. Vội phản phó Lục Tử Cảnh: “Tử Cảnh, e là Cần Chi đã bị sợ hãi. Con đưa biểu muội trở về đi.”

“Dạ.” Lục Tử Cảnh véo mũi Phương Cần Chi: “Cần Chi đừng sợ. Đi, ca ca đưa muội về.”

“Được!” Phương Cần Chi ngẩng đầu khoe nụ cười ngọt ngào về phía Lục Tử Cảnh, trên mặt không còn dấu vết của mấy giọt nước mắt. Nhưng trong lòng bé lại không có một chút cảm giác nào. Cứ như vậy đưa bé đi, dĩ nhiên là tính toán không giải quyết chuyện này. Nhưng nếu người hôm nay Vô Ki biểu ca và Tử Khôn biểu ca trêu chọc là Giai Bò, Giai Nhân hay là Giai Nghệ, cũng sẽ không bỏ qua như vậy sao?

Không.

Hai vị biểu ca Vô Ki và Tử Khôn tuyệt nhiên sẽ không bắt nạt Giai Bò, Giai Nhân và Giai Nghệ như vậy.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bị Vô Ki biểu ca và Tử Khôn biểu ca trêu chọc. Chẳng hạn như ngày đầu tiên Phương Cần Chi tới Lục gia, hai vị tiểu biểu ca này đã dùng bùn nhão trét lên trên y phục của bé, đồng thời luôn miệng gọi bé là một “Ngoại nhân”.

Ngoại nhân?

Bé cũng chẳng nguyện ý làm ngoại nhân của Lục gia. Bé chỉ mong mình mau lớn, rời khỏi Lục gia càng sớm càng tốt.

“Biểu muội, cẩn thận.” Lục Tử Cảnh đưa tay chắn phía trước người Phương Cần Chi. Phương Cần Chi sững sờ, chợt nhận ra bản thân vừa mới thất thần, suýt chút nữa đã vấp vào bệ cửa.

Phương Cần Chi ngượng ngùng nói lời cảm tạ thêm lần nữa.

Vừa ra khỏi cửa, một cơn gió lạnh lạnh trong ngày đông giá rét thổi qua, tâm trạng của Phương Cần Chi thoáng chốc trở nên tốt hơn rất nhiều. Chỉ vì bé đã suy nghĩ lại, bé vốn nôn nóng muốn trở về, hiện giờ ngược lại vì họa được phúc.

Phương Cần Chi nhanh chóng thu lại nước mắt, bước chân cũng bắt đầu nhanh hơn, khiến Lục Tử Cảnh không khỏi nhìn bé thêm hai lần.

Khi về đến cửa tiểu viện của mình, Phương Cần Chi liên tục cảm tạ Tử Cảnh biểu ca đã đưa bé trở về, sau đó vội vã chạy vào. Cũng may bốn nha hoàn vẫn còn ở thiên sảnh, không có xông vào bừa bãi. Phương Cần Chi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đuối hạ nhân lui xuống, Phương Cần Chi mở rương sách mà hôm nay mang đến viện Thùy Sao, lấy từ bên trong ra hai con châu chấu cỏ nhỏ nhỏ. Bé đi tới giường ngủ, lấy chìa khóa bên dưới gối nằm, rồi mở nắp cái rương lớn, đến khi nhìn thấy hai muội muội thì tâm trạng của bé mới thật sự được thả lỏng.

“Cái này là tự tay tỷ thất đấy, hôm nay mới vừa học được!” Phương Cần Chi vừa nhỏ giọng nói chuyện, vừa đưa châu chấu cỏ cho hai muội muội.

Hai tiểu cô nương cười ngọt ngào, nhìn châu chấu cỏ bằng ánh mắt sáng lấp lánh.

Nhìn thấy hai muội muội vui vẻ, Phương Cần Chi cảm thấy uất ức mà hôm nay mình phải chịu cũng chẳng đáng là gì.

Nhưng không được bao lâu, trong lòng Phương Cần Chi lại bắt đầu khó chịu. Qua năm, hai muội muội cũng sẽ được ba tuổi. Đến thời điểm hiện tại, bọn chúng vẫn không thể nói chuyện, không thể đi lại.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Phương Cần Chi liền đỏ lên.

Hai tiểu cô nương đang nằm trong rương lớn, nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của người tỷ tỷ vẫn luôn thương yêu mình, bọn chúng lập tức không đếm xỉa đến món đồ chơi mới trong tay, hoang mang lo lắng nhìn Phương Cần Chi.

Một tiểu cô nương bám vào thành rương cố gắng ngồi dậy, nâng cánh tay nhỏ bé mềm mại, muốn lau nước mắt cho tỷ tỷ.

Tiểu cô nương này ngồi dậy, cũng kéo theo tiểu cô nương còn lại ngồi dậy.

Chấn động trên người hai tiểu cô nương trượt xuống, lộ ra thân thể đang dính sát vào nhau của bọn chúng. Nói cách khác chúng sinh trưởng trên cùng một cơ thể. Hai tiểu cô nương, chỉ có ba cánh tay, vì có một cánh tay hai tỷ muội sử dụng chung.

Người ngoài đều cho rằng lúc mẫu thân Phương Cần Chi sinh một cặp nữ nhi song sinh, hai nữ nhi vì khó sinh mà mất mạng, thân thể của bà cũng bị tổn hại, triền miên trên giường bệnh hơn hai năm. Sau đó, phụ thân và huynh trưởng của Phương Cần Chi cũng lần lượt qua đời, bản thân bà vì quá nhiều bệnh tật, nên cũng mau chóng nối gót theo sau.

Thật ra thì cặp nữ nhi song sinh này không chết vì khó sanh, nhưng đã định trước là vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt mọi người. Thân là phụ mẫu, sao bọn họ có thể cam chịu để nữ nhi ruột thịt của chính mình bị đim chết? Đành phải giả danh chết non vì khó sanh, giấu bọn chúng đi. Để tránh lộ tin tức, dù là nô bộc của Phương gia, cũng không có bao nhiêu người biết được sự tình.

Mẫu thân của Phương Cần Chi nằm liệt trên giường không dậy nổi, một mặt là vì khó sanh thật sự đã để lại thương tổn nặng nề trên cơ thể bà, mặt khác cũng là do tâm bệnh. Phải giấu nữ nhi ruột thịt của mình ở trong cái rương tắm tối như vậy cả đời, không có một mẫu thân nào không đau lòng.

Huống chi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tình hình thực tế

Huống chi, vừa hạ sanh cặp song sinh này không bao lâu, thì nhận được tin tức trưởng tử ra ngoài mua hàng bất ngờ qua đời. Bà không muốn tin hai nữ nhi là điềm báo không rõ ràng, nhưng sự ra đi của trưởng tử giống như một nhát dao bén nhọn đâm vào trong trái tim vốn đã suy kiệt của bà.

Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, mấy ngày này, ngoại trừ tuyệt vọng cũng chỉ là tuyệt vọng.

Thật may còn có trưởng phu bên cạnh bà, an ủi bà, cam kết sẽ cùng với bà bảo hộ hai nữ nhi đến trọn đời. Nhưng đến cả trưởng phu cũng bỏ bà, trụ cột còn lại duy nhất của mẫu thân Phương Cẩm Chi âm thầm sụp đổ. Cuối cùng, vào một buổi trưa nắng gay gắt của một ngày mùa thu, bà ôm bài vị của trưởng phu và trưởng tử, nắm tay cặp nữ nhi song sinh rồi từ bỏ nhân gian.

Phương Cẩm Chi vẫn còn nhớ nụ cười ấm áp trên mặt mẫu thân lúc bà hoài thai muội muội. Bà ôm Phương Cẩm Chi vào trong ngực, dịu dàng nói: “Chờ một tháng nữa, Cẩm Chi sẽ được làm tỷ tỷ rồi.”

“Đạ! Cẩm Chi nhất định sẽ thương bọn chúng thật nhiều thật nhiều, sẽ làm một tỷ tỷ thật thật tốt!” Trong đầu Phương Cẩm Chi nhớ lại tình thương mà ca ca đã dành cho bé, thành khẩn tuyên thệ bảo đảm với mẫu thân.

Nhưng từ khi hai muội muội ra đời, Phương Cẩm Chi cũng không còn nhìn thấy nụ cười của mẫu thân.

Người ca ca từng hứa lần này trở về sẽ mang cho bé hồng đậu đường, cũng đã không trở lại.

Từ lúc ba tuổi, Phương Cẩm Chi lớn lên bên cạnh những giọt nước mắt của mẫu thân cùng những tiếng thở dài của phụ thân. Bé vẫn luôn canh giữ ở cửa tiểu viện, nhìn về phía xa xa. Mỗi khi bọn hạ nhân hỏi bé đang nhìn cái gì? Bé vẫn chỉ lắc đầu không nói một tiếng nào.

Thật ra thì, bé đang đợi ca ca trở về.

Rồi sau đó, vào một ngày trời mưa rất to, trên đường đến cửa hàng kiểm tra sổ sách, phụ thân bị trượt chân ngã xuống cầu, không bao giờ tỉnh lại. Khi thi thể của phụ thân được đưa về nhà, mẫu thân gần như phát điên, khóc thảm thiết. Tất cả mọi người đều ngăn cản mẫu thân, không một ai chú ý tới bóng dáng nhỏ nhắn của bé.

Bé cứ đứng một bên như vậy, lẳng lặng nhìn phụ thân của mình. Phụ thân của bé rất thương bé, trước kia mỗi lần ra khỏi cửa đều sẽ mang về cho bé rất nhiều đồ chơi. Phương gia không thiếu tiền tài, nhưng phụ thân vẫn muốn tự mình chọn lựa. Còn có thể tự tay làm đồ chơi cho bé. Bàn đu dây, ngựa gỗ, điều, guốc gỗ đều do phụ thân tự mình làm.

Nhưng phụ thân của hiện tại chỉ yên lặng nằm ở đó, trên mặt, trên đầu toàn là máu và nước bùn.

Phương Cẩm Chi rụt rè đến gần, kéo tay phụ thân: “Phụ thân.”

Phụ thân không bỗng bé lên giống như ngày thường, không cười nói: “Đến đây, phụ thân chơi với Cẩm Chi nhé.”

Phương Cẩm Chi cảm thấy trên đầu phụ thân thật bẩn, bé dùng bàn tay nhỏ xíu mềm mại lau đi vết máu trên gương mặt phụ thân, vết máu đỏ tươi làm bẩn tay bé. Gương mặt phụ thân lạnh như băng, Phương Cẩm Chi cũng lạnh.

Nghe tiếng kinh hô của đám người xung quanh, Phương Cẩm Chi ngẩng đầu, liền nhìn thấy mẫu thân phun ra một ngụm máu lớn.

Từ ngày đó về sau, mẫu thân luôn dùng khăn che miệng ho khụ khụ, đến khi lấy khăn ra, chiếc khăn đó đã nhuộm đầy máu. Ban đầu chỉ là những cơn ho nho nhỏ, nhưng càng về sau mẫu thân lại càng ho nhiều hơn, ho đến khàn giọng kiệt sức. Mỗi lần như vậy, Phương Cẩm Chi đứng bên ngoài cửa sổ lắng nghe tiếng ho khan của mẫu thân, không ngừng lau nước mắt. Không dám đi vào, cũng không dám đi xa.

Ngày mẫu thân qua đời, khí sắc của bà hiếm khi được tốt như vậy, bà kéo Phương Cẩm Chi đến bên cạnh, nói liên miên rất nhiều chuyện. Không ngừng dạy bé cách ứng phó các loại tình huống khi đến phủ Ôn Quốc Công. Không ngừng dạy bé cách nhìn sắc mặt của người khác, làm thế nào để lấy lòng người khác. Cẩm thận liệt kê từng cái ưu khuyết điểm của những người có thể dùng ở bên cạnh. Vì tương lai của bé mà trù tính rất nhiều.

Sợ Phương Cẩm Chi không nhớ hết, bà không ngừng lặp đi lặp lại, không ngừng lặp đi lặp lại. Từ lúc trời còn tờ mờ sáng nói đến khi mặt trăng treo cao. Tựa như muốn nói hết tất cả mọi chuyện trên đời này.

Phương Cẩm Chi cũng không ngừng gật đầu, luôn miệng nói: “Con đã nhớ kỹ, còn đều nhớ kỹ.”

Trong lòng bé lo lắng mẫu thân nói nhiều như vậy sẽ rất khó chịu, nhưng mẫu thân vẫn nói vẫn nói, thật giống như đang giao phó những chuyện chưa hoàn thành. Bé liều mạng ghi nhớ, trong đầu liên tục lặp đi lặp lại lời nói của mẫu thân.

“Cẩm Chi, mẫu thân mệt rồi, muốn ngủ một lát.” Đây là câu nói sau cùng bà nói với Phương Cẩm Chi.

Phương Cần Chi cẩn thận đắp kín mền cho mẫu thân, sau đó im lặng canh giữ ở bên giường. Trong phòng rất yên tĩnh, một hạ nhân cũng không có, hai muội muội cũng ngủ rất ngon. Phương Cần Chi ngồi trong phòng đợi thật lâu, lâu đến nỗi bắt đầu sợ hãi.

“Mẫu thân? Mẫu thân, Cần Chi sợ.” Phương Cần Chi gọi mấy tiếng, cũng không thấy trả lời. Bé liền đưa bàn tay nhỏ bé, run rẩy sờ vào gương mặt mẫu thân. Gương mặt mẫu thân lạnh lẽo, lạnh như một tảng băng. Một loại băng giống như phụ thân trước đó.

Một giọt nước mắt từ trong hốc mắt của Phương Cần Chi lăn xuống. Bé biết mẫu thân cũng đã chết.

Chết chính là sẽ không còn quay trở lại nữa.

Ca ca, phụ thân, mẫu thân, bọn họ cũng sẽ không bao giờ quay trở lại nữa rồi.

“Cần Chi? Cần Chi?” Lục Vô Nghiên bỗng tiểu cô nương với gương mặt đầy nước mắt đang ngồi dưới đất đặt lên trên đùi, rồi vuốt đầu bé: “Tại sao khóc?”

Phương Cần Chi kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên đang ở trước mắt, dần dần khôi phục tinh thần. Bé vội vã cúi đầu, dùng mu bàn tay lau nước mắt, vội vàng giải thích: “Không có việc gì, muội không sao.”

Lục Vô Nghiên chụp lấy bàn tay dính đầy tương hồ của bé, tự mình lau nước mắt cho bé, nói: “Vi không thích làm điều sao? Vậy chúng ta không làm nữa.”

Nhìn nhánh cây, dây thừng và tương hồ bày la liệt trên mặt đất, Phương Cần Chi lắc đầu liên tục, nói: “Không phải, không phải không thích làm điều. Cần Chi rất thích. Chi là...chỉ là nhớ lại trước đây phụ thân cũng đã từng làm cho muội một con điều.”

Lục Vô Nghiên biết cô bé đang nhớ người thân, hần chậm rãi hỏi: “Có một con điều sao? Còn mang theo bên người không?”

Trong hốc mắt Phương Cần Chi vẫn đọng đầy nước mắt, bỗng nhiên giống như nhớ ra một chuyện gì rất thú vị, liền bật cười: “Gió lớn như vậy, ca ca vẫn nhất định kéo muội ra ngoài thả điều. Con điều quả thật bị gió thổi bay mất. Ca ca đồng ý bồi thường cho muội một con điều. . .”

Giọng nói của bé nhỏ dần nhỏ dần, rồi im bật.

“Vậy, chúng ta làm thêm một con điều mới, đợi đến sang năm, thời tiết cũng ấm dần lên, Tam ca ca cùng với Cần Chi sẽ đi thả điều có được hay không?” Lục Vô Nghiên nén xuống cảm giác đau lòng, dịu dàng an ủi tiểu cô nương ngồi trên đùi mình.

“Được ạ.” Phương Cần Chi nặng nề gật đầu, trượt xuống khỏi đùi Lục Vô Nghiên, nhặt mấy nhánh cây trên mặt đất lên, cẩn thận ghép lại với nhau.

Tuổi của bé vẫn còn quá nhỏ, rõ ràng tâm tâm niệm niệm muốn học chữ, nhưng thật sự bắt đầu chơi thì cũng cười liên tục. Nhất là sau khi con điều đã ra hình ra dáng, con bé vui vẻ miến bàn cãi luận! Vốn là một cô nương lạc quan, bắt đầu chơi liền tiêu tan mọi phiền não, đây là hai ngày khó có được từ trước đến giờ trong phủ Ôn Quốc Công, nụ cười thường xuyên treo trên khóe miệng, vui vẻ thoải mái.

“Là lắp như thế này có đúng hay không?” Phương Cần Chi cầm hai nhánh cây ước lượng.

“Đúng.” Lục Vô Nghiên dừng một chút, rồi bất ngờ hỏi: “Cần Chi, nghe nói bữa cơm tối ngày hôm qua muội rời bàn trước? Còn là Lục Tử Cảnh đưa muội về?”

Phương Cần Chi gật đầu một cái: “Muội không cẩn thận làm văng nước canh lên người, Tử Cảnh biểu ca mới đưa muội về.”

Còn chuyện bị hai tiểu biểu ca trêu chọc, Phương Cần Chi không có ý định nói với Lục Vô Nghiên. Trong lòng Phương Cần Chi cảm thấy, hai biểu ca này cũng là đệ đệ của Tam ca ca. Mà mình chỉ là biểu muội, nếu nói xấu Vô Ki biểu ca và Tử khôn biểu ca với Tam ca ca, không chừng còn chọc Tam ca ca mất hứng.

Hơn nữa, nói chuyện đó cho Tam ca ca nghe cũng chẳng có tác dụng gì. Tam ca ca lại không thể làm chủ giúp bé, không thể nào hung hăng đánh hai người bọn họ một trận.

“Vậy. . . Tại sao là Tử Cảnh đưa muội về?” Lục Vô Nghiên cẩn thận quan sát nét mặt của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi gãi gãi đầu, nhất thời trả lời không được. Bé mở to mắt, u mê nghi hoặc nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: “Tam ca ca không thích Tử Cảnh biểu ca đưa muội về sao?”

“Không thích.” Sắc mặt Lục Vô Nghiên trầm xuống, ấn đường cũng nhăn lại.

Không chỉ vì kiếp trước suýt chút nữa Phương Cần Chi đã gả cho Lục Tử Cảnh, mà bởi vì Lục Vô Nghiên không khỏi nhớ lại khoảng thời gian u tối đó. Những đau đớn, những tiếc nuối, và cả những sinh ly tử biệt.

“Tam ca ca.” Phương Cần Chi vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, kéo kéo tay áo của hắn. Có chút khẩn trương nói: “Tam ca ca, đừng mất hứng.”

Nhìn gương mặt tròn trịa nhắn nhó nhưng vẫn mang theo ba phần thận trọng lấy lòng ở trước mặt, Lục Vô Nghiên hơi bình thường trở lại. Hắn đã sống qua hai kiếp rồi, so đo với một đứa bé làm cái gì.

Thấy sắc mặt Lục Vô Nghiên đã dịu đi đôi chút, Phương Cần Chi mới bắt đầu tươi cười. Nhưng Lục Vô Nghiên lại thờ dài, xách tiểu cô nương lên, đặt lên trên đùi, bắt đầu nói: “Một hài tử mới năm tuổi, tâm tư không cần nặng như thế.”

Phương Cần Chi bĩu môi phản bác: “Qua tối nay muội được sáu tuổi rồi!”

Bé xòe tay trái ra, lại đưa thêm một ngón trỏ tay phải, lắc lư sáu ngón tay trắng ngần trước mặt Lục Vô Nghiên.

“Ừ, tiểu cô nương sáu tuổi.” Lục Vô Nghiên cười cười lắc đầu. “Tối nay Cần Chi tính đón giao thừa như thế nào đây?”

Phương Cần Chi nhìn Lục Vô Nghiên, nghiêng ngẫm ý tứ của hắn. Theo quy củ, đại gia đình Lục gia sẽ tụ họp cùng đón giao thừa bên nhau, hướng chi hôm nay còn là sinh thần của Lão thái thái. Nhưng dù sao Phương Cần Chi cũng chỉ là một biểu cô nương, nếu muốn lên lút trốn đi cũng là chuyện hết sức dễ dàng.

Không sai, Phương Cần Chi vốn định ăn xong bữa cơm đoàn viên, sẽ lập tức trốn đi. Sau đó có thể trở về tiểu viện cùng với hai muội muội của mình.

Nhưng Tam ca ca hỏi như vậy là có ý gì đây? Hay là chỉ thuận miệng hỏi thôi? Phương Cần Chi có chút mơ hồ không hiểu rõ, không biết trả lời như thế nào.

Lục Vô Nghiên lại thờ dài.

Đời trước, hắn không thích đáng vẽ trong đầu đầy toan tính vật vãnh của Phương Cần Chi. Nhưng được làm lại từ đầu, đứng ở góc độ của 'nàng', mới biết nỗi khổ của 'nàng'. Nhưng nếu 'nàng' không toan tính từ nhỏ như vậy, thậm chí cố ý lấy lòng, những ngày sau đó chỉ có thể càng thêm gian nan.

Nhìn gương mặt non nớt của Phương Cần Chi, dường như Lục Vô Nghiên nhìn thấy đáng vẽ khi 'nàng' sáu tuổi, bảy tuổi, tám tuổi, chín tuổi.

Là người đã sống qua một đời, Lục Vô Nghiên hiểu rất rõ cô bé của hắn đã lợi dụng tâm cơ và sự thông tuệ của nàng như thế nào, có thể từng bước từng bước lấy lòng mỗi một người trong Lục gia, thậm chí cuối cùng còn trở thành một cô nương tôn quý hơn mấy tỷ muội dòng chính trong phủ. Khi đó nàng là cô nương tôn quý nhất Lục gia, thậm chí rất nhiều hạ nhân khi gọi nàng đã bỏ đi chữ 'biểu' trong 'biểu cô nương'. Lại thêm dung mạo xuất chúng, tài học trác tuyệt, tuổi còn nhỏ đã có danh hiệu 'Hoàng thành đệ nhất nữ'.

Đáng tiếc nàng phí hết tâm tư che giấu nhiều năm như vậy, chuyện hai muội muội vẫn bị bại lộ, cuối cùng hai muội muội còn làm liên lụy tới nàng. . . .

Lục Vô Nghiên suy nghĩ rất nhiều đề tuổi thơ của Phương Cần Chi có thể trôi qua không ưu phiền, không lo nghĩ. Cho nên, hắn lấy danh nghĩa dạy kiến thức vỡ lòng cho Phương Cần Chi, nhưng không giống như kiếp trước dạy bé cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, chỉ muốn mang bé đi chơi nhiều hơn mà thôi. Muốn thấy bé cười khanh khách như những đứa trẻ bình thường khác, vứt bỏ hết mọi phiền não, Lục Vô Nghiên cũng mừng thay cho bé.

Mới chỉ là một đứa bé, sau này còn có nhiều thời gian để học tập, hà tất phải nóng lòng nhất thời. Hôm nay lại là ngày ba mươi. Hướng chi, kiếp này đã có sự bảo hộ và che chở của hắn, cho dù cô bé của hắn không tài hoa sáng chói như kiếp trước, cũng tuyệt đối không dễ bị kịch đời trước tái diễn.

Dĩ nhiên, hắn sẽ dạy bé. Nhưng kiếp này hắn không muốn dạy tài học của nữ nhi khuê các, cái đầu tiên hắn muốn dạy bé là bảo vệ tốt chính mình.

Lục Vô Nghiên nặng nề nhắm mắt lại, che giấu những suy nghĩ hỗn tạp.

“Tam ca ca, huynh muốn đón giao thừa cùng với mọi người sao? A, nếu huynh sợ ồn ào, vậy Cần Chi bồi huynh nha.” Phương Cần Chi nhanh chóng quyết định, cười ngọt ngào, nói mấy lời nịnh nọt.

“Được thôi, đến lúc đó ta sẽ cho Nhập Trà đến đón muội.” Lục Vô Nghiên híp mắt, lười biếng dựa ra đằng sau.

Phương Cần Chi chỉ định tùy tiện nói mấy câu thôi, sao Tam ca ca lại tưởng thật. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thê Khố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Say rượu

Trong lòng Phương Cần Chi có chút không tình nguyện, bé chỉ muốn ở cùng với hai muội muội của mình thôi. Nhưng bé cũng biết Lục Vô Nghiên là một trong số rất ít người đối xử tốt với bé, bé phải thật cẩn thận lấy lòng. Cho nên mặc dù trong lòng có chút không tình nguyện, nhưng bé cũng chỉ âm thầm quyết định chủ ý, đến lúc đó tùy tiện tìm một cái cớ, tranh thủ trở về sớm một chút trước khi hai muội muội ngủ là được.

Thật ra thì Phương Cần Chi cũng hiểu Tam ca ca không có nghĩa vụ dạy dỗ cho mình, hắn có thể đặc biệt quan tâm mình đã làm cho mấy ngày trôi qua ở

phủ Ôn Quốc Công thông thuận hơn rất nhiều! Bé ném mắt mác xuống tận đáy lòng, thậm chí cười hi hi nói: “Tam ca ca! Chúng ta tiếp tục quán điều đi!”

“Được.” Lục Vô Nghiên cười như không cười nhìn tiểu cô nương trước mắt. Nếu không phải có duyên sống lại thêm một lần, thật sự đã bị bộ dạng vui vẻ này của bé lừa gạt rồi.

Hắn muốn bé có thể sống vô ưu như những đứa trẻ tầm thường khác, những thứ khó khăn mà bé phải mất rất nhiều tâm sức mới có thể giải quyết, thì hãy để hắn giải quyết cho bé.

Hơn nữa, kiếp trước hắn đã dạy nàng rất nhiều, sự tồn tại của nàng trở nên nổi bật nhất, nhưng nàng vẫn không thể che chở được cho hai muội muội đấy thôi? Đứa nhỏ ngốc nghếch, không phải nàng trở nên ưu tú, thì có thể khiến cho tục nhân trên thế gian này chấp nhận bọn chúng.

Huống chi, đêm ba mươi lại chạy tới chỗ hắn học. Nam nhân Lục gia đều đã nghỉ ngơi hết rồi được không hả? Vật nhỏ thật là không biết khổ cực mà.

Con điều của hai người vẫn chưa được quán xong, Nhập Trà vội vã chạy tới: “Tam thiếu gia, Đại gia đã trở về.”

Lục Vô Nghiên tùy ý gạt đầu một cái, tiếp tục quán điều với Phương Căn Chi. Phương Căn Chi thắc mắc hỏi: “Tam ca ca, Phụ thân huynh về nhà, huynh không cần qua đó sao?”

“Không cần.” Lục Vô Nghiên tiếp tục trét tương hồ, không ngẩng đầu lên.

Nhập Trà vẫn đứng yên một bên, không lập tức rời đi.

“Còn có việc?” Lục Vô Nghiên có hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn Nhập Trà.

Nhập Trà nhẹ nhàng liếc nhìn Phương Căn Chi đang ngồi quây tương hồ trên mặt đất. Thấy Lục Vô Nghiên gạt đầu một cái, Nhập Trà mới nói: “Lúc Đại gia trở về, có mang theo một nữ tử Tây Vực về cùng.”

Lục Vô Nghiên nhú mày một cái, hắn đặt nhánh cây xuống đất, rồi lại nhặt lên. Một lát sau, cuối cùng vẫn đặt nhánh cây trong tay xuống đất. Hắn nhìn Phương Căn Chi đang trét tương hồ loạn xạ, nói: “Căn Chi, muội ở đây chơi, ta đi một lát sẽ trở lại.”

“Dạ. Tam ca ca có chuyện cần làm thì đi mau lên, không cần để ý đến muội đâu.” Phương Căn Chi vội nói.

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Nếu đến bữa tối mà ta vẫn chưa trở lại, hãy bảo Nhập Trà ôm muội đến tiền đình đón giao thừa cùng với mọi người. Không cần phải kiên trì chờ ta, có biết không?”

Phương Căn Chi nặng nề gạt đầu: “Biết ạ. Tam ca ca yên tâm đi nhanh lên.”

Lúc này Lục Vô Nghiên mới yên lòng. Sau khi cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ y phục mới trắng thơm không một nếp nhăn, rồi mới rời đi.

Nhìn thấy sắp đến giờ dùng bữa tối, nhưng Lục Vô Nghiên vẫn chưa trở về. Phương Căn Chi để cho Nhập Trà hầu hạ rửa sạch lớp tương hồ đã khô bám đầy trên tay, mặc áo choàng nhỏ, tiến về phía tiền đình.

Chi phí ăn mặc của Lục gia từ trước đến giờ vẫn luôn được xem trọng, huống chi hôm nay vừa là trừ tịch, vừa là đại thọ thần của Lão thái thái. Tiệc tùng kéo dài, nơi nơi đều là những món ăn kỳ lạ quý hiếm, dùng gan lân thịt phượng để hình dung, cũng chẳng quá đáng chút nào.

Một ngày quan trọng như hôm nay, đám hài tử trong phủ hiếm có dịp không bị gò bó bởi quy củ như thế này. Đám tiểu thiếu gia và cô nương của Lục gia, đứa nào cũng đều hân hoan chạy nhảy tung tăng, nói nói cười cười. Mấy tiểu thiếu gia nghịch ngợm thì truy đuổi lẫn nhau, tay cầm dây roi nhỏ màu đỏ.

Đám người tụ tập tạo ra cảnh tượng ồn ào náo nhiệt như thế, nhưng ở chỗ của Phương Căn Chi lại hết sức yên tĩnh.

Phương Căn Chi vốn tưởng rằng lúc đón giao thừa, đại gia đình Lục gia sẽ tụ họp lại cùng một chỗ, nhưng không ngờ nam nhân Lục gia đều ở tiền viện, còn nữ quyến thì ở hậu viện ăn tiệc, nghe hí kịch. Trước khi khai tiệc, bọn văn bối sẽ đi đến tiền viện, dập đầu theo thứ tự, nhận tiền mừng tuổi rồi quay trở lại hậu viện. Phương Căn Chi cảm thấy như vậy không được xem là đoàn tụ, bé vẫn thích lúc còn ở nhà hơn, cùng phụ thân, mẫu thân còn có ca ca quây quần ăn bữa cơm giao thừa.

Phương Căn Chi nắm chặt tay áo mình, bắt đầu vui vẻ. Bên trong là tiền mừng tuổi hôm nay bé nhận được.

“Căn Chi biểu muội, chúng ta giải hòa nhé!” Lục Giai Nhân đứng lên, ngay trước mặt Nhị thái thái, Tam thái thái, cùng bốn vị nãi nãi, và một đám tỷ muội, lớn tiếng nói: “Trước kia là tỷ không hiểu chuyện, đã nói mấy lời hơi quá đáng. Muội đừng giận tỷ, sau này chúng ta hãy làm tỷ muội tốt, có được hay không?”

“Lục biểu tỷ đối xử với muội rất tốt, muội chưa từng giận tỷ mà!” Phương Căn Chi cũng vội vàng đứng lên. Đôi mắt to tròn đảo qua, nhìn thấy Tam nãi nãi và Lục Giai Bồ nhìn Lục Giai Nhân mỉm cười, nhìn thấy Ngũ nãi nãi và Lục Giai Nghi cau mày, đồng thời nhìn thấy chi thứ hai bên kia giống như đang xem diễn trò.

Lục Giai Nhân nhìn nụ cười trên mặt Phương Căn Chi liền tức giận, nàng ta mới không phải chân thành nhận lỗi! Nếu không phải mẫu thân buộc nàng ta

nói xin lỗi, nếu không bị đe dọa cắt tiền mừng tuổi, nàng ta sẽ không rơi vào trường hợp phải nói lời xin lỗi với một nữ thương hộ không cha không mẹ! Nhưng nhớ lại lời dặn của mẫu thân, ở trước mặt đám đông nói xin lỗi Phương Cần Chi, có thể vẫn hồi hình tượng bốc đồng ngày thường của mình, chuyện như vậy xác định là sẽ được truyền tới tai tổ phụ. Đến lúc đó còn không phải sẽ có một đồng lợi ích?

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Lục Giai Nhân càng sâu hơn mấy phần. Nàng ta nâng chung trà lên, nói: “Sau khi biểu muội uống chung trà ta kính này, chúng ta liền hòa giải! Sau này sẽ là tỷ muội tốt!”

Phương Cần Chi cũng mơ hồ đoán được Lục biểu tỷ này đang diễn trò, không thể làm gì khác hơn là phối hợp diễn trò với nàng ta. Bé giả vờ ra vẻ thụ sủng nhược kinh, vội nói: “Chúng ta vốn chính là tỷ muội tốt mà.”

Bé bung tách trà trước mặt lên, để biểu lộ thành ý, liền há miệng uống vào một ngụm lớn.

Khi nước trong chung trà vào miệng, hình như mùi vị có chút bất thường. Phương gia vốn kinh doanh trà trang lớn nhất Hoàng Thành, mà mẫu thân Phương Cần Chi còn có tay nghề pha trà rất ngon. Từ nhỏ Phương Cần Chi đã uống các loại danh trà mà lớn. Trà có rất nhiều loại khác nhau, mùi vị lại càng khác nhau. Cho nên Phương Cần Chi chắc chắn chung nước trong tay không phải là trà.

Không phải trà, vậy là cái gì chứ?

Phương Cần Chi chưa từng thử qua mùi vị này, chỉ cảm thấy nó rất kỳ quái, lại rất cay. Nói là cay, cũng không phải cay như ớt. Bé biết hiện tại có rất nhiều người đang nhìn mình, tuyệt đối không thể thất nghi, chỉ nhẹ nhàng đặt chung trà trong tay xuống. Nhưng sau một khắc, bé có cảm giác đầu rất nặng, mắt hoa lên, bát đĩa trên bàn đều có rất nhiều bóng chòng lèn nhau. Bé mò mẫm tìm cái ghế, nhưng tầm nhìn không rõ ràng, cả người lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

“Đau quá. . .” Phương Cần Chi đau đến ni non.

“A! Biểu muội làm sao vậy?” Lục Giai Huyền và Lục Giai Bồ vây quanh bé.

Ánh mắt Ngũ nãi nãi chợt lóe lên, vội vàng đứng dậy trước Tam nãi nãi, đi đến kiểm tra chung trà của Phương Cần Chi mới vừa uống. Bà ta chỉ ngửi một cái, liền kinh ngạc nói: “Ồ! Người nào đã đổi nước trà của biểu cô nương thành rượu?”

Dư quang của Ngũ nãi nãi không dấu vết nhìn sang chỗ Lục Giai Nhân.

Lục Giai Nhân tròn trĩnh hai mắt, chìa ngón tay về phía Phương Cần Chi, lửa giận lên cao nói: “Phương Cần Chi, người giả bộ cái gì chứ? Ta tốt bụng nhận lỗi với người, người lại có thể diễn trò hại ta! Trà là ta kính, nhưng cái chung này đã được đặt ở trước mặt người từ trước!”

“Giai Nhân!” Tam nãi nãi vội vàng lên tiếng ngăn cản nữ nhi tiếp tục nói, để tránh nữ nhi lỡ mồm này lại nói ra những lời quá đáng.

“Mẫu thân! Có phải ngay cả mẫu thân cũng cho là con đổi trà của nó? Cuối cùng cũng nghĩ xấu con! Có phải mẫu thân cảm thấy con xấu xa nhất thiên hạ hay không!” Lục Giai Nhân hung hăng dậm chân, trong tích tắc nước mắt đã dâng đầy trong hốc mắt, vô cùng uất ức.

Tam nãi nãi thật sự bị nữ nhi ngu ngốc này chọc cho tức chết. Hôm nay vốn để cho nó giả bộ khoan dung rộng lượng một lần, chính là muốn vẫn hồi lại hình tượng xấu tính và ngang ngược của nó thường ngày. Nhưng nó lại làm đảo lộn hết, nó la hét lớn tiếng ầm ĩ như vậy, nói không chừng cả tiền viện đều đã nghe thấy.

“Giai Nhân, mau ngừng lại đi.” Lục Giai Bồ vội vã bước nhanh đến bên cạnh Lục Giai Nhân, kéo tay áo của nàng ta.

“Chỉ có tỷ mới thích làm lạn hảo nhân*!” Lục Giai Nhân tức giận hất tay áo của tỷ tỷ, xông thẳng đến trước mặt Phương Cần Chi, kéo cánh tay Phương Cần Chi: “Đây! Người nói cho rõ ràng, chung trà người uống vốn đã có sẵn ở đó, hoàn toàn không phải ta đưa cho người!”

(Lạn hảo nhân : người biểu hiện ra ngoài quá mức tốt, luôn muốn làm vừa lòng mọi người xung quanh)

Trong bụng Phương Cần Chi cứ như nước sông đang cuộn cuộn, cảnh vật trước mắt càng thêm mơ hồ, ngay cả thính giác cũng trở nên trì độn rất nhiều, trước mặt là ai, đang nói cái gì, bé đều không biết, chỉ ôm đầu thống khổ không thôi.

“Phương Cần Chi, ta nói chuyện với người đó!” Lục Giai Nhân tiếp tục lôi kéo cánh tay Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi bị nàng ta lôi kéo càng thêm khó chịu, bất ngờ “ọc” một tiếng, ối một đồng lên chiếc váy xếp ly của mình, đồng thời cũng ối lên tay áo tỷ bà màu đỏ tươi của Lục Giai Nhân.

“A!” Lục Giai Nhân kinh hô một tiếng, lập tức lui về phía sau.

Tiếng động trong hậu viện đã kinh động đến tiền viện, mấy nha hoàn ở tiền viện chạy tới hỏi thăm tình hình. Nhặt Trà đi ngang qua đúng lúc nhìn thấy Phương Cần Chi ngã ra đất, mấy thứ dơ bẩn bị ối ra bám đầy người, thì lấy làm kinh hãi. Nàng vội vàng kéo một tiểu nha hoàn bên cạnh, bảo nàng ta đi bẩm báo chuyện ở đây cho Lục Vô Nghiên, còn bản thân mình thì bước nhanh qua bên đó.

Trên mặt Tam thái thái đã xuất hiện sự giận dữ, nhưng e ngại chi thứ hai đang ở đây, bà ta đành miễn cưỡng đè nén tức giận, rồi phân phó: “Còn không mau đưa hai cô nương trở về.”

Một vị lão mục tử đang định ôm Phương Cẩn Chi lên, thì Nhập Trà chạy tới, nàng khẽ khom gối, nói: “Mụ mụ, cứ giao biểu cô nương cho ta đi.”

Nàng không để ý mấy thứ dơ bẩn trên người Phương Cẩn Chi, vội vàng ôm bé lên, vỗ vỗ vào lưng của Phương Cẩn Chi, dịu dàng nói: “Biểu cô nương, nó tỳ là Nhập Trà, nó tỳ ôm người trở về. Người cố chịu đựng một chút.”

Nhập Trà xoay người về phía các chủ tử đang ngồi thì lễ một cái, rồi ôm Phương Cẩn Chi vội vã chạy ra ngoài. Nàng vẫn còn chưa kịp xuyên qua hậu hoa viên, đã gặp Lục Vô Nghiên ở hành lang gấp khúc đang vội vã chạy tới.

“Con bé thế nào rồi?”

“Uống nhầm rượu mạnh, say rồi.”

Lục Vô Nghiên nhìn cơ thể nhỏ bé đang rúc vào lòng Nhập Trà không ngừng lăm bắm, thì hàng lông mày siết chặt. Ánh mắt lạnh lùng quét một vòng qua đám người đang ngồi trong hậu viện, hần trực tiếp đưa tay ôm Phương Cẩn Chi từ trong ngực Nhập Trà.

Một câu “Trên người biểu cô nương rất bẩn” của Nhập Trà còn chưa kịp nói ra, thì Phương Cẩn Chi đã rúc vào trong ngực Lục Vô Nghiên. Tiếp theo sau đó, mấy thứ bé nôn ra cũng dính vào người Lục Vô Nghiên. Nhưng Lục Vô Nghiên lại chẳng hề để ý, ôm Phương Cẩn Chi xuyên qua hành lang đi đến tiền viện.

Lục Vô Nghiên băng qua tiền viện náo nhiệt, đi thẳng về viện Thùy Sao của mình.

“Vô Nghiên. . .” Lục Thân Ky, phụ thân của Lục Vô Nghiên gọi hần lại, nhưng Lục Vô Nghiên không hề liếc nhìn lại, thẳng một đường rời đi, không chút nào để ý đến phụ thân của mình.

Lục Thân Ky không chỉ là trưởng tôn của Ôn Quốc Công, cũng không chỉ là Phò mã của Trưởng Công chúa đang buông rèm chấp chính, ông còn là Nhất phẩm Thượng tướng quân tay nắm trọng binh Cửu Thành của Đại Liêu. Vô luận là ở trong triều, ở quê nhà, hay là lân bang, người có thể coi thường ông như vậy thật sự không nhiều lắm.

Lục Thân Ky vẫn chưa đến tứ tuần, mày kiếm mắt sáng, vóc người cao lớn. Vừa có sự anh tuấn của nam tử vĩ ngạn, lại có khí thế cương quyết mà kiếp sống quân lữ mang lại. Ông nhìn theo bóng lưng đang khuất dần của Lục Vô Nghiên, hỏi: “Hài tử kia là ai?”

Tam lão gia vội nói: “Là ngoại tôn nữ của ta, người trong nhà đều đã mất, vừa tới Lục gia.”

Lục Thân Ky gạt đầu một cái, đặt ly rượu không xuống. Nữ tử Tây Vực đang quỳ gối bên chân ông liền nâng tay lên, động tác tao nhã rót đầy một ly rượu mới cho ông.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hạt đậu

Phương Cẩn Chi nằm trong ngực Lục Vô Nghiên vẫn liên tục bĩu môi, lăm bắm những câu không rõ ràng, những từ ngữ kỳ kỳ quái quái cứ mơ hồ phát ra từ trong miệng bé, ty như: vớ, màn thầu thối, phiếu phiếu, hoa hoa.

“Cẩn Chi, muội đang nói gì đấy?” Lục Vô Nghiên dựng đứng tiểu cô nương trong ngực lên, một cánh tay đỡ lấy hông bé, một tay ôm lấy đầu bé, để chiếc cằm nhỏ nhấc đặt lên hõm vai hần, khoảng cách gần như vậy mới có thể nghe được mấy lời lăm bắm của bé.

“Trong vớ có phiếu phiếu! Hái hoa hoa cho muội muội! Đập màn thầu thối vào đám Đại Phôi Đản của Lục gia. . . .” Phương Cẩn Chi nói xong lại tiếp tục chép chép miệng.

Sau khi nghe rõ bé nói cái gì, Lục Vô Nghiên không khỏi dờ khóc dờ cười. Bước chân không chậm lại, hần hứng thú hỏi: “Ai trong đám người của Lục gia là Đại Phôi Đản?”

“Đều là! Người của Lục gia đều là Đại Phôi Đản! Đập! Đập Đại Phôi Đản! Đùng màn thầu thối, trứng vịt thối, còn phân nữa! Đập.” Phương Cẩn Chi múa may đôi cánh tay nhỏ, khiến Kim Linh Đang trên cổ tay bé rung lên những tiếng giòn giã.

“Tam biểu ca của muội cũng là Đại Phôi Đản?”

“Ừm. . .” Tiểu cô nương im lặng một lát.

Lục Vô Nghiên cảm thấy chiếc cằm nhọn đang gác lên vai mình giật giật, hần là gạt đầu. Chân mày Lục Vô Nghiên không khỏi nhướng lên, hỏi tới: “Sao Tam biểu ca của muội cũng là Đại Phôi Đản hả?”

“Thật, thật đáng ghét . . .” Phương Cần Chi ở trong ngực Lục Vô Nghiên cựa quậy. “Ta muốn viết chữ, muốn gảy đàn tỳn! Muốn học quản lý sổ sách! Thế nhưng có một tên gia hỏa tự cho là đúng, liền kéo ta đi chơi! Bản thân hẳn không chịu làm việc đàng hoàng, còn lôi kéo ta! Làm hoang phí một cách vô ích thời gian quý báu của ta! Hừ hừ. Ừm. Mặc dù ta cũng chơi rất vui vẻ.”

Sự bất mãn trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa của bé không khỏi biến thành một loại do dự.

Lục Vô Nghiên nhất thời nghẹn giọng.

“Vật nhỏ không biết tốt xấu!” Lục Vô Nghiên trừng phạt vỗ nhẹ vào mông bé một cái.

Nhưng không ngờ tiểu cô nương “Oa” lên một tiếng, khóc thét lên: “Đau, đau!” Bé đưa một tay ra phía sau lưng xoa xoa cái mông của mình.

Lục Vô Nghiên sửng sò, hẳn không dùng nhiều sức lắm mà.

Nhập Trà vẫn im lặng đi theo phía sau, vội nói: “Biểu cô nương bị ngã.”

Ý cười trên mặt Lục Vô Nghiên nhạt dần, không vui nhíu mày. Bước nhanh hơn về phía viện Thùy Sao. Vừa về đến viện Thùy Sao, Nhập Phan liền tiến lên nghênh đón, nàng có chút hiếu kỳ nhìn Phương Cần Chi đang lằm bằm ba lằm bằm, nhích tới nhích lui trong ngực Lục Vô Nghiên.

“Đi nấu trà giải rượu.” Lục Vô Nghiên phân phó Nhập Phan. Rồi xoay người, mang về mặt ghét bỏ nhìn Nhập Trà, nói: “Về phần ngươi, đi làm cho mình sạch sẽ đi.”

“Vâng.” Nhập Trà hành lễ, rồi vội vã đi cùng với Nhập Phan đến tịnh thất tẩy rửa mấy thứ dơ bẩn bám vào người.

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi đi vào trong tịnh thất ấm áp và rộng lớn, hẳn cởi bỏ lớp áo váy dơ bẩn bên ngoài của Phương Cần Chi, ném xuống đất một cách chán ghét. Bỗng nhiên có một vật gì đó rơi ra từ ống tay áo của Phương Cần Chi. Lục Vô Nghiên tò mò nhặt lên, mới phát hiện là mấy bao tiền lì xì. Có lẽ là tiền mừng tuổi hôm nay của bé.

Phương Cần Chi nhìn thấy mấy bao lì xì của mình rơi vào tay Lục Vô Nghiên, đôi mắt lập tức mở thật to. Bé vờn cánh tay nhỏ nhắn tới, miệng thì lảm bảm: “Phiếu phiếu! Phiếu phiếu của ta! Trả phiếu phiếu cho ta!”

“Quả nhiên ngay từ nhỏ đã thích ngân phiếu.” Lục Vô Nghiên cười khổ. Đồi trước, ở Phương Cần Chi có rất nhiều điểm hẳn không thích, không thích trong lòng nàng ngập tràn tính toán, không thích nàng nịnh nọt, bợ đỡ xu nịnh. Càng không thích nàng coi tài như mạng. Thế nhưng cho dù có rất nhiều điểm không thích, nhưng không phải khắp thiên hạ chỉ đặt một mình nàng vào trong lòng sao? Đáng tiếc, tự xưng là trang hảo hán mà chết cũng không thừa nhận.

Lục Vô Nghiên đặt Phương Cần Chi nằm lên trường tháp.

“Đau đau đau! Cái ghế đánh vào mông ta!” Mông của Phương Cần Chi vừa chạm vào trường tháp, bé liền khóc lên vì đau. Mơ mơ màng màng không phân rõ bên dưới mình là tháp hay là ghế.

Nhớ tới chuyện bé vừa bị ngã, Lục Vô Nghiên không thể làm gì khác hơn là để cho bé nằm sấp trên tháp, rồi nói: “Cần Chi không được lộn xộn, ở đây chờ ta, nghe chưa?”

Dĩ nhiên là Phương Cần Chi đâu có nghe lọt tai những gì Lục Vô Nghiên nói, bé nằm sấp trên trường tháp, hai cánh tay bé xiu vẩy múa may lung tung, miệng thì lảm nhảm: “Đánh ngã phơi đần! Dùng ong đốt hẳn! Dùng chuột cắn hẳn! Dùng kéo đâm hẳn!”

Lục Vô Nghiên bị bé chọc cười, niệm một câu: “Quả nhiên là có tâm địa của độc phụ, còn nhỏ như vậy đã có một bụng chủ ý xấu xa.”

Hẳn không dám trì hoãn thêm, chỉ hai ba phút đã cởi hết y phục dơ bẩn trên người, chán ghét ném xuống đất. Rồi dọn dờ Phương Cần Chi thêm mấy câu phải ngoan ngoãn, mới vội vã vòng qua bình phong đi tắm. Hẳn chịu đựng mấy thứ dơ bẩn này suốt đường đi, đã là cực hạn rồi.

Mấy thứ Phương Cần Chi ỏi ra chỉ dính vào một góc y phục của hẳn, nhưng Lục Vô Nghiên vẫn cảm thấy cả người không được thoải mái, muốn ngâm thân thể trong nước nóng, hoàn toàn rửa sạch mới yên tâm.

Lục Vô Nghiên mới vừa ngâm mình vào nước nóng không được bao lâu, thì nghe thấy âm thanh Phương Cần Chi ngã xuống đất ở bên kia bình phong. Phương Cần Chi hiếm khi giống như một đứa bé oa oa khóc lớn như vậy, khóc đến ruột gan đứt đoạn.

“Cần Chi?” Lục Vô Nghiên nóng nảy, vội vã từ trong bồn nước ra ngoài. Nước đọng trên người ướt sũng cũng không kịp lau, đã vội vàng kéo trường bào màu xanh treo trên giá áo bằng gỗ từ đàn khoác lên người, vọt ra bên ngoài.

Phương Cần Chi ngồi dưới đất khóc đến thương tâm, gương mặt hồng hào mập mạp bị nước mát làm ướt hơn phân nửa, đôi mắt to tròn hoàn toàn ngập trong nước mắt, nhìn thôi cũng khiến người ta đau lòng. Trong miệng phát ra từng tiếng đứt quãng: “Mẫu...mẫu...mẫu thân ôm.”

Lục Vô Nghiên vội vã bồng bé lên, bản thân ngồi lên trường tháp, rồi ôm Phương Cần Chi vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé, dụ dỗ: “Là Tam ca không tốt, không nên để một mình muội ở đây, hại Cần Chi bị ngã.”

Nhưng Phương Cần Chi hoàn toàn không nghe lọt những lời của Lục Vô Nghiên, một lát thì gọi “Mẫu thân”, một lát thì gọi “Phụ thân”, thỉnh thoảng lại

bật ra tiếng “Ca ca“. Nhưng Lục Vô Nghiên biết ca ca trong miệng Phuong Cẩn Chi không phải là hân, mà là ca ca của bé.

Lục Vô Nghiên thờ dài, vừa vỗ về Phuong Cẩn Chi, vừa thì thầm hát một bài ca dao cổ xưa. Âm thanh trầm thấp từ trong miệng hân phát ra, mùi vị tang thương mà trầm tĩnh so với lứa tuổi của hân bây giờ cùng với hình tượng ngang ngược bình thường hoàn toàn không tương xứng.

Trong tiếng hát của Lục Vô Nghiên, Phuong Cẩn Chi cũng dần dần an tĩnh lại, cảm xúc của Lục Vô Nghiên trong lúc hát cũng từ từ xuống thấp. Bài ca dao này kiếp trước Phuong Cẩn Chi đã từng hát qua, nghe nói khi còn bé mẫu thân của nàng đã hát để dỗ nàng ngủ. Kiếp trước, Lục Vô Nghiên chỉ nghe Phuong Cẩn Chi hát một lần -- đó là lúc chôn cất cho hai muội muội song sinh.

Trong lúc Lục Vô Nghiên đang bồi hồi chìm đắm trong kiếp trước, đột nhiên cảm thấy trước ngực mát lạnh. Hân cúi đầu, thì nhìn thấy Phuong Cẩn Chi trong ngực mình đang quơ quơ một cánh tay nhỏ bé, kéo vạt áo của hân ra. Sau đó cắn một cái vào hạt đậu ở trước ngực hân.

“Phuong Cẩn Chi!” Lục Vô Nghiên lập tức trợn trừng hai mắt, đồng thời trên mặt cũng xuất hiện một màu đỏ nhàn nhạt.

“Ăn, ăn. . . .” Phuong Cẩn Chi như một đứa trẻ sơ sinh đang mút lấy mút để sữa.

Lục Vô Nghiên vội vàng đẩy tiểu nhân nhi trên đùi mình ra, vất vả lăm Phuong Cẩn Chi mới ngừng khóc, nước mắt lại lập tức trào ra, vừa tủi thân khóc, vừa gọi tìm mẫu thân.

Lục Vô Nghiên nghe bé khóc vừa đau lòng vừa tâm loạn như ma. Chẳng qua chỉ thoáng một cái, bằng công phu thần kỳ, Phuong Cẩn Chi đang ngồi trên đùi hân lại chui vào trong vạt áo của hân, hung hăng cắn vào hạt đậu trên ngực hân, mút từng ngum từng ngum.

“Phuong! Cẩn Chi. . .” Bàn tay Lục Vô Nghiên đang nắm lấy khuỷu tay của Phuong Cẩn Chi định kéo bé ra đột nhiên cứng lại. Vì từ góc độ nhìn xuống, hân nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn mà hạnh phúc của Phuong Cẩn Chi. Trên mỗi sợi lông mi đen nhánh của bé vẫn còn dính nước mắt, nhưng đôi mắt to tròn này, một khắc trước đó còn đọng đầy nước mắt bây giờ đã khép lại một nửa, giống như một cặp nguyệt nha mềm mại mà xinh đẹp.

Nhìn đôi mắt nguyệt nha của bé, cho dù Lục Vô Nghiên có bị cắn đau, toàn thân ngứa ngáy không thoải mái, cũng. . . vui vẻ chịu đựng.

Đợi khi Phuong Cẩn Chi đã hoàn toàn ngủ thiếp đi, Lục Vô Nghiên mới chăm chú nhìn bé, có chút ghét bỏ nói: “Vật nhỏ dơ dáy.”

Giọng điệu có vẻ ghét bỏ, nhưng trong đôi mắt lại chan chứa sùng nịch.

Một tay ôm Phuong Cẩn Chi, tay còn lại cầm khăn ướt, cẩn thận lau nước mắt trên mặt và nước miếng trên khóe miệng cho bé. Nghĩ đến vật nhỏ này vừa trảy trét nước miếng lên ngực mình, ngực Lục Vô Nghiên bắt đầu cảm thấy tê ngứa, cảm giác tê ngứa này nhanh chóng lan ra khắp toàn thân.

“Tam thiếu gia, trà giải rượu đã nấu xong.” Nhập Phan ở bên ngoài tịnh phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Chờ Nhập Phan đi vào, Lục Vô Nghiên nói: “Trà giải rượu không cần nữa, tắm cho con bé đi. Trên người con bé có thể có tụ máu, nhẹ một chút. Đừng đánh thức.”

Cái liếc mắt cảnh cáo đó, khiến Nhập Phan không dám chậm trễ chút nào.

Giống như đang ôm bảo bối trân quý nhất trên đời, Lục Vô Nghiên không đành lòng đưa Phuong Cẩn Chi cho Nhập Phan. Ngược lại, hân rất muốn tự mình chăm sóc bé, nhưng dù sao nam nữ hữu biệt, đứa nhỏ này sớm đã là một người thông tuệ và đa tâm.

Huống chi, nếu thật sự để hân tự mình tắm cho bé, đối với Lục Vô Nghiên mà nói cũng là một loại hành hạ. Mặc dù vẫn còn là một cơ thể trẻ con thom nong mùi sữa, nhưng Lục Vô Nghiên không thể bảo đảm sẽ không liên tưởng đến cơ thể trưởng thành của 'nàng'.

Bộ ngực mềm mại, vòng eo thon thả, cặp mông đầy đặn, đôi chân thon dài ngà ngọc. Quả thực là phong cảnh tuyệt mỹ nhất trên đời. Nghĩ đến nhất định là: trắng trẻo, non mềm, mịn màng, mềm mại.

Hân đều đã nhìn thấy qua.

Cũng bởi vì kiếp trước trong lúc vô tình nhìn thấy, mới khiến nàng giận dữ gần nửa năm cũng không thèm nói chuyện với hân.

Nghe tiếng nước chảy bên kia bình phong, Lục Vô Nghiên xoa xoa ấn đường. Mặc dù bây giờ bé vẫn còn nhỏ, nhưng vừa nghĩ tới kiếp trước nàng giận dữ nửa năm trời, trong lòng Lục Vô Nghiên vẫn còn sợ hãi như cũ. Khi đó nàng giận dữ, hân lại là một người tính tình cuồng ngạo. Cuối cùng cứ như vậy mà bỏ lỡ nhau.

Lục Vô Nghiên thờ dài, hân lấy một bộ y phục sạch sẽ từ trong tủ ra để thay, lại phủ thêm một kiện áo khoác, mới bước ra khỏi tịnh thất ấm áp.

Nhập Trà đã rửa mặt chải đầu xong, cũng đã đổi một bộ y phục khác, đang đứng đợi bên ngoài tịnh phòng. Nàng biết Lục Vô Nghiên nhất định sẽ hỏi nàng chuyện xảy ra hôm nay. Đợi Lục Vô Nghiên từ bên trong tịnh thất đi ra, không đợi Lục Vô Nghiên chất vấn, nàng vội vã tóm tắt một cách đơn giản rõ ràng chuyện trong hậu hoa viên ngày hôm nay cho hân nghe.

“Lục Giai Nhân? Một đứa ngu xuẩn mà thôi, không có khả năng làm ra chuyện tráo ruợu.” Lục Vô Nghiên bước nhanh về phía tắm phòng, đi được hai

bước chợt dừng lại. Hỏi: “Là rượu gì?”

“Là Cừu Uẩn Xuân Tửu mạnh vô cùng.” Nhập Trà bấm báo.

Thật ra thì lúc đó nàng vội vàng ôm Phương Cần Chi về, cũng không chú ý đó là rượu gì. Nhưng sau khi trở về ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, tránh khi Lục Vô Nghiên chất vấn mình không trả lời được, mới vội vã chạy một chuyến, ghi nhớ về mặt và lời nói của mỗi người lúc đó, ngay cả Lục Giai Nhân uống trà gì, Phương Cần Chi uống loại rượu gì cũng đều hỏi thăm được.

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, phân phó: “Đi chuẩn bị hai vạc Cừu Uẩn Xuân Tửu.”

“Vâng.” Nhập Trà trả lời, mặc dù rất tò mò vì sao phải là hai “vạc”, cũng tuyệt đối không dám hỏi thêm nữa câu, vội vàng đi chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nói dối

Phương Cần Chi mơ một giấc mơ rất thơm rất ngọt. Trong giấc mơ, hình như bé được trở về quá khứ, không biết vì sao cứ khóc mãi không thôi, sau đó mẩu thân ôm bé vào lòng dỗ dành bé. Còn ngâm nga bài ca dao trước kia vẫn thường hát để dỗ bé ngủ. Bé không nhớ nổi tại sao mình lại khóc đến thương tâm như vậy, nhưng tình nguyện khóc suốt như vậy cũng không muốn tỉnh khỏi giấc mộng này. Bởi vì lồng ngực trong giấc mộng ấy sao mà ấm áp, an tâm đến thế.

Phương Cần Chi từ từ mở mắt, từ từ tỉnh lại.

Rõ ràng toàn thân đều được bao bọc trong ấm áp, nhưng đập vào mắt lại là những hình ảnh mang sắc lạnh. Màn che giường màu đen tuyền vô cùng sang trọng, nhìn kỹ mới phát hiện hoa văn trên bề mặt được dùng chỉ thêu đồng màu để thêu hình động vật biển. Ngay cả chăn đắp trên người Phương Cần Chi cũng là màu đen, mà lớp trải giường bên dưới thân thể bé lại có màu trắng tinh.

Phương Cần Chi vén màn che giường màu đen lên, quan sát gian phòng xa lạ. Cách bày trí bên trong gian phòng này vô cùng đơn giản. Phía trước một bức tường được đặt một cái tủ cao hai cửa, cũng là màu đen. Đối diện tủ cao ấy là cửa sổ đang được đóng kín, phía trước cửa sổ bày một trường án bằng bạch ngọc, cũng là chất liệu làm ghế đầu. Bút mực giấy nghiên từ trước đến giờ luôn đi một bộ, nhưng trên trường án bạch ngọc danh quý đó lại chỉ bày tro trọi một nghiên mực cổ bằng đá xanh.

Trên mặt đất được trải một lớp thảm lông thỏ rất dày, trắng như tuyết, giống như một lượng tuyết lớn mới vừa rơi xuống nóc nhà vẫn còn chưa tan.

Nhìn thảm lông thỏ trên mặt đất, Phương Cần Chi lập tức biết đây là một nơi nào đó bên trong viện Thùy Sao. Chuyện đêm qua như nước chảy lút qua trong đầu bé, Phương Cần Chi lập tức cả kinh thất sắc. Chẳng lẽ bé đã ở đây cả đêm?

Bé vội vàng nhảy xuống giường, cũng không tìm giấy, chỉ để chân trần chạy đi, vừa đẩy cửa ra liền phát hiện nơi này là một lầu các. Lúc bé đang đứng tại chân cầu thang, loáng thoáng nghe thấy âm thanh cổ quái trên lầu một.

Vì vậy, Phương Cần Chi đạp lên lớp thảm nhưng đi lên cầu thang. Tầng một dĩ nhiên là tầng đình của lầu các. Trong tích tắc, Phương Cần Chi tròn xoe hai mắt, có chút khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt -- ngàn vạn con chim màu trắng đang chao lượn trên không trung, che đi cả bầu trời xanh thẳm, giống như mây tựa như tuyết.

Lục Vô Nghiên đưa lưng về phía bé, đang đứng tựa vào lan can. Áo khoác vừa dày vừa nặng choàng lên cơ thể cao lớn của hắn, thỉnh thoảng có một con chim màu trắng đáp xuống bên cạnh hắn. Phương Cần Chi không thể tìm được từ nào thích hợp để hình dung, chỉ cảm thấy bóng lưng của Tam ca ca thật sự rất đẹp mắt!

“Tam ca ca.” Phương Cần Chi nhỏ giọng gọi hắn, có hơi sợ làm kinh động đến mấy con chim, cũng sợ làm hỏng phong cảnh đẹp như tranh này.

“Dậy rồi sao?” Lục Vô Nghiên xoay người lại.

Phương Cần Chi gật đầu một cái, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú vào tay Lục Vô Nghiên, bởi vì trên đó có một con chim màu trắng. Lục Vô Nghiên nâng tay lên, con chim đó liền bay đi.

Phương Cần Chi rút rờ xuyên qua những con chim màu trắng đi về phía Lục Vô Nghiên, có hơi sợ bị mấy con chim này mổ trúng. Rót cuộc cũng đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, Phương Cần Chi thở phào nhẹ nhõm. Bé thắc mắc hỏi: “Tam ca ca, nơi này có rất nhiều chim. Bọn chúng là chim gì? Chim bồ câu sao?”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên nhìn ra Phương Cần Chi đang sợ hãi, liền bồng bé đặt lên lan can, đôi tay vòng qua thân thể nhỏ nhắn, bảo vệ bé.

Ánh mặt trời buổi sáng khiến cả người Phương Cần Chi như tỏa sáng, khiến cho gò má như sứ của bé càng thêm óng ánh trong suốt. Cánh môi mọng

nước màu hồng nhạt, kiêu diễm ướt át. Lục Vô Nghiên không tự chủ bắt ngờ dùng ngón trở miết lên cánh môi của bé. Động tác của hắn rất nhẹ, chỉ nhẹ nhàng ma sát, nhưng đôi môi màu hồng nhạt của Phương Căn Chi vẫn trở nên đỏ ửng. Thật giống như bên trong cô chứa thuốc nhuộm, chạm vào liền lan ra. Trên môi nhanh chóng phủ một lớp nước trơn bóng.

“Tam ca ca?” Phương Căn Chi nghi hoặc nhìn hắn.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới hiểu được bé vẫn chỉ là một hài tử, lớp trơn bóng trên môi này không phải nước miếng, mà là sự mềm mại của hài tử. . . Ai bảo trước kia hắn không chịu quan sát qua tiểu hài tử. Kiếp trước khi hắn lưu ý đến Phương Căn Chi, thì nàng đã là một đại cô nương.

“Khụ.” Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng. “Không có việc gì, vừa rồi trên môi muội dính sợi lông thô.”

Hai người trên tầng đình của lầu các không hề hay biết, cử động của bọn họ vừa vặn đã lọt vào tầm mắt của mấy người trong rừng mai ở cách đó không xa.

“Những con chim bồ câu này đều do Tam ca ca nuôi sao? Thật là xinh đẹp!” Phương Căn Chi nhìn những chim bồ câu với cái nhìn mới mẻ, bé chưa bao giờ gặp qua nhiều chim bồ câu như vậy.

Nghe vậy, Lục Vô Nghiên dùng một tay che chở Phương Căn Chi, tay còn lại nâng lên, búng một cái tách. Một con bồ câu trắng đáp xuống tay Lục Vô Nghiên.

“Nó là con đẹp nhất.” Lục Vô Nghiên nhìn con bồ câu trên tay, trong mắt xuất hiện sắc thái âm ập hiểm thấy.

Lông mày của Phương Căn Chi nhíu chặt, bởi vì con chim bồ câu vừa đáp xuống mu bàn tay của Lục Vô Nghiên thiếu mất một cái cánh. Nhìn nó cũng ốm yếu và già cỗi hơn so với mấy con chim bồ câu khác.

“Sau khi thả nó bay đi, nó phải mất hơn tám tháng mới bay trở về. Giữa đường không biết đã gặp phải cái gì, lại bị đứt mất một cánh, chỉ dựa vào một cánh mà bay trở về.” Lục Vô Nghiên để con chim bồ câu lên lan can, thương tiếc vuốt ve cái cánh còn lại của nó.

“Dựa vào một cánh mà bay trở về sao?” Phương Căn Chi tròn mắt, vô cùng kinh ngạc. Bé suy nghĩ một lát, cũng hiểu được đôi chút. “Tam ca ca, huynh nuôi chim bồ câu để cá cược sao?”

Phương Căn Chi từng nghe ca ca nói qua về một trò chơi của đám con cháu quý tộc, cột ấn ký lên chân mấy con chim bồ câu mà mình nuôi, mang bọn chúng đến một nơi cách xa nhà ngàn dặm, rồi thả cho chúng bay, con chim bồ câu nào bay trở về trước thì thắng. Rất lâu sau khi 100 con chim bồ câu được thả ra, có thể bay trở về cũng chỉ dăm ba con, những con còn lại đều chết trên đường về nhà.

“Trước kia chỉ chơi, hiện tại thì không.” Lục Vô Nghiên ôm Phương Căn Chi đi xuống lầu dưới. “Đi thôi, một lát nữa chúc tết muội sẽ không thể nhận hồng bao.”

Lúc này Phương Căn Chi mới phản ứng được. Bé bắt ngờ ngẩng đầu lên, nhìn mặt trời lên cao thì biết canh giờ đã qua.

Bé xụ mặt muốn khóc.

Lục Vô Nghiên buồn cười véo gò má mềm mại đàn hồi của bé, nói: “Ít đi bao nhiêu hồng bao, Tam ca ca sẽ bù cho muội bấy nhiêu.”

Phương Căn Chi đau khổ lắc đầu. Hồng bao là chuyện nhỏ, quan trọng hơn là ngày mừng một đầu năm bé đã dậy muộn! Đây có thể là chuyện cười gây âm ỉ rất lớn nha! Bé không khỏi nhớ lại chuyện tối hôm qua, vừa uất ức vừa tức giận nói: “Không biết là ai đã hạ dược vào nước trà của muội, báo hại muội dậy trễ!”

Nhìn vành mắt ửng đỏ của con bé, Lục Vô Nghiên có chút đau lòng.

“Không phải dược, là rượu. Muội chưa từng chạm qua rượu, cho nên uống một hớp đã say rồi. Chuyện của muội các trưởng bối cũng biết, nên sẽ không trách cứ muội dậy trễ đâu.” Lục Vô Nghiên chậm rãi giải thích cho bé.

“Rượu? Uống say?” Đôi mắt vốn to tròn của Phương Căn Chi mở lớn hơn. Ngộ mụ mụ gả cho một nam nhân luôn thích uống rượu, uống say thì lại tranh cãi gây âm ỉ. . .

Phương Căn Chi sợ hãi ngẩng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, lắp bắp nói: “Muội... muội uống... uống say? Vậy, vậy...có phải rất mất mặt hay không.”

Lục Vô Nghiên khựng lại, nhớ lại dáng vẻ say rượu của bé đêm qua, trước ngực lập tức lại xuất hiện cảm giác tê dại.

“Nhất định muội đã gây họa.” Thấy Lục Vô Nghiên không nói lời nào, Phương Căn Chi cũng biết mình mất mặt không ít. “Muội nhớ Lục biểu tỷ tới kéo muội...muội, muội. . . . hình như có hôn? Chuyện xảy ra sau đó đều không nhớ, nhất định. nhất định đã gây họa.”

Đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng đã đọng đầy nước mắt, ngưng tụ thành những giọt nước mắt rất to, thi nhau lăn xuống dọc theo gò má trắng như sứ, nhìn vào khiến cho người ta vô cùng thương tiếc.

“Không có, không có!” Lục Vô Nghiên vội vàng ôm bé thẳng lên, một tay nâng lấy hông bé, một tay đặt cằm bé lên hõm vai mình, sau đó nhè nhẹ vỗ lưng bé.

“Sau khi Cẩn Chi say rượu rất ngoan, chỉ im lặng ngủ thôi.” Mặt Lục Vô Nghiên không đổi sắc nói dối.

“Thật sao?” Phương Cẩn Chi xoay đầu lại, dùng đôi mắt sưng nước nhìn chăm chăm Lục Vô Nghiên.

Bị đôi mắt trong suốt sạch sẽ như vậy nhìn chăm chú, Lục Vô Nghiên cảm thấy chột dạ một cách khó hiểu. Hắn nhìn lại Phương Cẩn Chi, cắn răng nói: “Tam ca của muội không nói dối.”

Đôi mắt to đẫm nước của Phương Cẩn Chi trong tích tắc đã cong thành hai nửa vàng trắng, rốt cuộc cũng yên lòng. Lục Vô Nghiên cũng thở phào nhẹ nhõm, bước chân nhanh hơn, ôm bé xuống tầng một, giao cho Nhập Trà hầu hạ rửa mặt.

Phương Cẩn Chi đích xác là đã dậy muộn. Với địa vị của Lục gia, tự nhiên sẽ có rất nhiều tân khách đến chúc tết. Cho nên bọn tiểu bối Lục gia phải dậy thật sớm, chúc tết trưởng bối trước khi tân khách đến. Lúc này, khi Phương Cẩn Chi chạy tới Hạp Viễn Đường, cũng chỉ có thể chúc tết cho nữ trưởng bối của Lục gia.

Đứng ở cửa Hạp Viễn Đường, Phương Cẩn Chi bắt đầu bức rức.

“Sao vậy? Cẩn Chi không dám vào?” Lục Vô Nghiên nghiêng đầu cúi xuống nhìn bé.

“Mới không có!” Phương Cẩn Chi rướn cổ, nhưng không quá một cái chớp mắt đã bày ra vẻ mặt nịnh nọt, kéo vạt áo Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng hỏi: “Tam ca ca sẽ đi vào cùng với muội chứ?”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên khẽ nhếch môi, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của bé, chậm rãi bước vào Hạp Viễn Đường.

Bên trong Hạp Viễn Đường đứng như dự liệu của Phương Cẩn Chi, nữ quyến Lục gia và tiểu hải tử đều tụ tập ở đây, lại thêm nha hoàn hầu hạ, mỹ nhân trang phục hoa lệ đầy kín một phòng.

“Vô Nghiên thỉnh an tăng tổ mẫu, thúc tổ mẫu, các vị thúc thẩm.” Giọng điệu của Lục Vô Nghiên vô cùng tùy ý. Hắn nói xong liền néo néo cánh tay Phương Cẩn Chi. Phương Cẩn Chi vội vã tiếp lời: “Cẩn Chi thỉnh an tăng ngoại tổ mẫu, ngoại tổ mẫu, ngoại bá mẫu, các vị cữu mẫu.”

Lão thái thái cười nói: “Trời rất lạnh, sưởi ấm một lát rồi hãy đến tiền viện.”

Lời này của bà là nói với Lục Vô Nghiên.

Phương Cẩn Chi nhận ra không ai trách cứ bé tới trễ, thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, quy quy củ củ ngồi trên đùi Lục Vô Nghiên. Bé vốn ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Lục Vô Nghiên, nhưng Lục Vô Nghiên lấy lý do ghế đầu không có chỗ tựa lưng, nên đã bế bé lên đùi.

Bé không khỏi oán thán: ngồi ở trên đùi huynh sống lưng cũng thẳng tắp, cũng có dựa được đâu!

Phương Cẩn Chi ngồi chung với Lục Vô Nghiên không bao lâu, thì bất ngờ có một bà tử hót ha hót hải đi vào. Kiêng kỵ ngày mừng một đầu năm nên không dám kinh động tới mọi người, chỉ thì thầm câu gì đó bên tai Ngũ nãi nãi.

Không ngờ Ngũ nãi nãi nghe xong, tách trà trong tay liền rơi thẳng xuống đất vỡ tan tành.

“Làm cái gì đấy?” Tam thái thái không vui liếc nhìn tiểu nhi tức.

Sắc mặt Ngũ nãi nãi trắng bệch, đứng lên nói: “Thập Nhất Lang và Thập Nhị Lang bị ngã, con đi xem một chút!”

“Sao lại ngã? Ngã ở đâu?” Vừa nghe tôn tử bảo bối của mình bị ngã, Tam thái thái cũng không thể yên tâm.

Bà ta vừa dứt lời, Tiền muội muội bên cạnh Lão thái thái cũng chạy tới. Lão thái thái cau mày gật đầu một cái, Tiền muội muội mới bẩm báo: “Thập Nhất thiếu gia và Thập Nhị thiếu gia trèo lên cây chơi, không cẩn thận ngã xuống. Vừa vịn ngã vào hai vạc rượu bên dưới tầng cây. Hai vị thiếu gia ngã không bị thương, chỉ uống một bụng rượu mạnh, bất tỉnh nhân sự.”

Tiền muội muội là lão nhân trong phủ, từ trước tới giờ, cách nói chuyện vẫn luôn trầm ổn. Nhưng lúc này cũng không thể không lặng lẽ liếc mắt nhìn Lục Vô Nghiên ngồi ở trên ghế bành đang chơi đùa với một lợn tóc của Phương Cẩn Chi.

“Sao dưới tầng cây lại có mấy vạc rượu? Ai đã đặt ở đó?” Lục Giai Nhân kinh ngạc hỏi. Nàng ta hoàn toàn không hề nhận ra trường bối và các tỷ tỷ đều trầm mặc không nói.

Mặc dù Phủ Quốc Công lớn, người Lục gia cũng rất nhiều. Nhưng chuyện này lại truyền đi khá nhanh. Mới sáng sớm, chuyện Lục Vô Nghiên cố ý đặt hai vạc Cừ Uẩn Xuân Tầu trong rừng cây, trừ mấy hải tử không đủ thông minh, thì tất cả mọi người đều biết.

Nếu là người khác thì không nói, nhưng lại cứ là Lục Vô Nghiên. Coi như hắn già bộ không phải hắn làm, người Lục gia cũng đành phải cùng với hắn giả vờ không biết.

Nhưng không ngờ Lục Vô Nghiên lại thoải mái trả lời.

“A” Lục Vô Nghiên cười khê một tiếng. “Mùng một đầu năm, mùi rượu tứ phía là một điềm tốt, không nghĩ đến Thập Nhất đệ và Thập Nhị đệ lại làm bẩn rượu của ta.”

Lục Vô Nghiên cau mày biểu hiện ghét bỏ, rồi sau đó nhìn về phía Ngũ nãi nãi, thông thả nói: “Ngũ thẩm phải bồi thường cho ta hai vạc.”

Ngũ nãi nãi có chút không nén được giận, gương mặt đoan trang sa sầm, hơi vận vẹo.

Triệu mục mục cầm danh mục lễ vật đi vào, vừa định nói, chợt cảm thấy không khí bên trong phòng không được bình thường.

“Danh mục lễ vật nhà ai?” Lão thái thái hỏi.

Triệu mục mục vội nói: “Là danh mục lễ vật Tô gia đưa tới. Còn có ý dặn dò trong đó có một cái nghiên mực ba chân màu xanh thẫm là đưa cho Tam thiếu.”

“Ném đi.” Lục Vô Nghiên dứt khoát cắt ngang lời nói của Triệu mục mục. “Không ném vào mặt người khác thì bà cũng cuốn gói đi đi.”

Kiếp trước, hắn đã làm Nhị Thế Tổ cả đời. Kiếp này, từ khi trùng sinh tới nay đã tốn quá nhiều thời gian để suy tư, hành sự cũng có chút không giống hần rồi. Lục Vô Nghiên đứng dậy, nói: “Cần Chi, chúng ta đi xem hai tiểu biểu ca của muội đã tỉnh rượu hay chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Vòng tay

Mãi đến khi ra khỏi Hạp Viễn Đường, Phương Cần Chi vẫn còn ngơ ngác.

Đang dắt tay bé, Lục Vô Nghiên dừng lại, hỏi: “Cần Chi sao vậy?”

“Tam ca ca, huynh đang giúp muội trút giận sao?” Phương Cần Chi kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên, đôi mắt to tròn trong suốt hiện lên một tầng mê mang và nghi hoặc nồng đậm.

“Muội nói đi?” Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống trước mặt bé, kéo mũ trùm đầu của chiếc áo khoác màu vàng nhạt thật kỹ cho bé. Tránh những cơn gió mùa đông thổi đỏ gương mặt mềm mại của bé.

Phương Cần Chi không nói chuyện.

Khi bé biết trà của mình bị đổi thành rượu, cũng đoán ra được là do hai vị tiểu biểu ca làm. Dù sao hai người bọn họ cũng đã sớm trêu chọc bé thành tánh. Phương Cần Chi không nghĩ đến trả thù, thậm chí còn đang vắt óc suy nghĩ làm cách nào tạo mối quan hệ tốt với hai vị tiểu biểu ca. Nhưng Tam ca ca đã ra mặt thay bé dạy dỗ hai vị tiểu biểu ca, còn dùng loại phương thức phách lối trắng trợn như vậy.

Bé chưa bao giờ nghĩ tới Tam ca ca sẽ vì bé mà ra mặt.

Có lẽ, lấy lòng hai vị tiểu biểu ca làm dịu đi mối quan hệ, không bằng trước mắt cứ lấy lòng Tam ca ca?

Không.

Phương Cần Chi âm thầm bác bỏ ý tưởng này. Ngộ nhờ một ngày kia Tam ca ca không tiếp tục che chở bé nữa? Lấy lòng Tam ca ca là phải làm rồi, nhưng cũng cần phải lấy lòng những người khác. Không thể bỏ trứng vào cùng một cái giỏ được.

Bé chớp mắt, đôi mắt nguyệt nhà cong lên, ôm chặt cánh tay của Lục Vô Nghiên, áp gương mặt nhỏ nhắn vào cánh tay hắn. “Cảm tạ Tam ca ca đã giúp muội, Tam ca ca quả thực là người tốt nhất thiên hạ nha! Tam ca ca cứng rắn uy phong! Tuyệt vời! Cần Chi rất thích rất thích Tam ca ca! Hận không thể dính trên người Tam ca ca mỗi ngày!”

Phương Cần Chi mở miệng là một tiếng “Tam ca ca” dịu dàng, ngọt ngào.

Lục Vô Nghiên.

Nếu không phải trùng sinh một lần, quả thật cũng đã bị bộ dáng chân thành này của con bé lừa gạt. Nhưng mà, cho dù đã biết con bé đang cố ý lấy lòng mình, Lục Vô Nghiên nghe những lời này, trong lòng cũng rất hưởng thụ!

Thật là tự lừa mình dối người mà!

“Vậy Cần Chi có muốn đi xem Lục Vô Ki và Lục Tử Khôn một chút hay không?”

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, ngọt ngào nói: “Tam ca ca, muội muốn trở về. Cả một đêm không về, chắc Vệ muội đang lo lắng lắm.”

Bé còn muốn sau này sẽ hòa giải với hai vị tiểu biểu ca, lý nào lại đến đó xem trò vui bỏ đá xuống giếng chứ? Hơn nữa, trong lòng bé đang nhớ hai muội muội, đối với người Tam nãi nãi đưa tới không chút yên tâm.

Trong lòng Lục Vô Nghiên sáng tỏ, liền bảo Nhập Trà đang đi phía sau đưa bé trở về.

Còn về tại sao lại không đích thân đưa con bé trở về? Đợi sau khi Phương Cần Chi đi, Lục Vô Nghiên mới bắt đầu đi về phía đình Quan Tùng bên cạnh ngọn núi giả ở xa xa -- phụ thân hẳn đã ở đó dán mắt vào hẳn hơn nửa ngày.

“Thỉnh an phụ thân.” Lục Vô Nghiên khẽ khom lưng, mặc dù giọng nói vẫn tùy ý, nhưng thần thái so với lúc ở Hạp Viễn Đường đã cung kính hơn rất nhiều.

“Chà...!” Lục Thân Ky giận quá hóa cười. “Thì ra vẫn còn nhận thức phụ thân này sao?”

Lục Vô Nghiên thông thả nói: “Một ngày vì phụ suốt đời vì phụ, một ngày vì phụ chưa chắc cả đời vì phụ. Phụ thân đại nhân hỏi một vấn đề chẳng chút ý nghĩa này, không bằng hỏi mẫu thân con có còn nhận thức người trọng phụ này hay không đi.”

Sắc mặt Lục Thân Ky từ từ trầm xuống. Vốn là một tướng quân rong ruổi trên chiến trường, trong ánh mắt của ông lúc này chợt hiện lên vẻ uy nghiêm, cảm giác áp bức cường thế tỏa ra từ cơ thể ông tăng lên mấy phần. Ông nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu con không phải nhi tử ta thì ta đã một đao chém chết con!”

“Con thật muốn không phải là hài tử của người, phụ thân đại nhân cũng chẳng phải tức chết?” Lục Vô Nghiên nhếch môi, tâm trạng tốt khó có được.

“Con!”

Lục Vô Nghiên khom lưng thêm một cái, rồi nói: “Phụ thân đại nhân bớt giận, nhi tử xin phép được cáo lui trước.”

Nói xong, hắn cũng bước ra khỏi đình Quan Tùng, ung dung rời đi.

Nhìn bóng lưng khoan thai đang dần xa của hắn, Lục Thân Ky chợt đứng lên, quát to: “Lục Vô Nghiên, con đứng lại đó cho ta!”

Lục Vô Nghiên không quay đầu lại, chỉ khoát tay áo, nói: “Những thứ xã giao đó đừng lôi kéo con, không có hứng thú.”

Nhưng Lục Vô Nghiên chỉ đi được vài bước liền không thể không ngừng lại, chỉ vì hắn nghe thấy tiếng rút đao của Lục Thân Ky. Lục Vô Nghiên bắt đầu đi xoay người, nhìn phụ thân của hắn đang cầm đao nổi giận đùng đùng đứng bên trong đình Quan Tùng. Hắn buông thõng hai tay, bắt đầu nói: “Theo ý kiến nhi tử, phụ thân đại nhân xin bớt giận trước đã, tránh cho mẫu thân trở về nhìn thấy cái bản mặt đen thui của người.”

“Cái gì?” Lục Thân Ky rõ ràng ngây ngẩn cả người.

Trở về?

Đã năm năm rồi Trương công chúa chưa từng trở về Lục gia. Trong năm năm này, ông chỉ gặp bà năm lần, mỗi lần đều ở trên triều đình, nghị sự công việc của quốc gia. Ông đứng trong đám văn võ triều thần, bà cao cao tại thượng, ngay cả một ánh mắt cũng không phả lệ cho ông!

Trong lúc ông đang hoảng thần, thì Lục Vô Nghiên đã đi xa.

Lục Thân Ky thu đao, bất ngờ bật cười, tự nói với bản thân mình: “Tính khí này, y như mẫu thân nó”

Nữ nhân tôn quý nhất trên thế gian này không ai bị được công chúa, bao nhiêu nam tử hy vọng có thể lấy sự ưu ái của công chúa. Nhưng trên thế gian này cũng có nam tử mang khát vọng và hoài bão không muốn làm phò mã. Từ trước đến nay, phò mã ở vào vị trí khó xử, thậm chí không thể đảm nhiệm trọng trách trong triều. Lại càng không thoát được hình tượng dựa vào sự chiếu cố của nữ nhân.

Ban đầu Lục Thân Ky cũng không muốn làm phò mã.

Ông từng cầm đao gác lên cổ Trương công chúa uy hiếp: “Đổi người, bằng không ta giết chết ngươi!”

Rõ ràng Trương công chúa đã đồng ý, nhưng ngày hôm sau hai nhân vật lại đổi vị trí. Bà cầm đao gác lên cổ của ông, uy hiếp: “Không cưới ta? Vậy thì thiên ngươi, cả đời này ở bên cạnh ta làm thái giám đi!”

Ánh sáng trên lưỡi đao hắt ra soi rọi dung nhan xinh đẹp của bà. Lục Thân Ky bật thốt lên: “Thiên hạ đệ nhất khuynh thành sắc.”

Sau khi Phương Cần Chi trở về, vội vã vào phòng mình. Bé gọi Vệ muội vào phòng, để Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đứng bên ngoài trông chừng, sau đó vội hỏi Vệ muội: “Tối hôm qua lúc ta không có mặt ở đây, không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Đêm qua hai tiểu nha hoàn A Vân và A Vụ đã vào phòng.”

Phuong Cần Chi lập tức khẩn trương.

Vệ mụ mụ vội vàng nói: “Hai tiểu nha hoàn hái mai đặt bên cửa sổ, lúc ấy Mễ Bảo Nhi cũng ở trong phòng. Bọn họ không phát hiện ra cái gì.”

Lúc này Phuong Cần Chi mới thở phào nhẹ nhõm. Bé mở rương lớn ra, để Vệ mụ mụ giúp đỡ ôm hai muội muội lên trên giường lớn. Sau đó bé cởi áo choàng và giày rồi bò lên giường, chơi với hai muội muội một lát.

Rõ ràng chỉ hai khắc trôi qua, nhưng Phuong Cần Chi lại cảm thấy rất dài. Biết rõ Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đang đứng trông chừng ở bên ngoài, vẫn lo lắng đề phòng không yên. Kiên trì không đến ba khắc, liền để cho Vệ mụ mụ ôm hai muội muội trở vào trong rương.

Mặc dù vóc người của bọn chúng so với tiểu cô nương cùng lứa thì nhỏ gầy hơn một chút, nhưng dù sao cũng đã ba tuổi rồi, sau này cũng sẽ lớn lên từng ngày. Hiện tại cái rương lớn này coi như vừa vặn, nhưng không bao lâu nữa sẽ trở nên chật chội. Phuong Cần Chi không thể không suy tính đổi cho hai muội muội một cái rương khác lớn hơn.

Phuong Cần Chi còn có một chuyện băn khoăn hơn.

Vì nguyên do hai muội muội vẫn ở trong rương, thân thể đặc biệt yếu ớt, đến nay vẫn không thể đi lại. Bởi vì từ nhỏ đã dạy bọn chúng không được khóc, không được phát ra bất cứ âm thanh nào. Thậm chí đến bây giờ bọn chúng cũng không thể nói chuyện, ngay cả những đơn âm đơn giản nhất cũng không phát ra được.

Phuong Cần Chi cảm thấy bé cần phải dạy hai muội muội nói chuyện, đi lại.

Nhưng dạy thế nào đây?

“Cô nương, đừng lo lắng. . . .” Vệ mụ mụ biết tâm sự của Phuong Cần Chi, bà cũng không có cách nào, chỉ có thể ở bên cạnh khuyên lơn.

Phuong Cần Chi khoát khoát tay, bảo Vệ mụ mụ đi ra ngoài. Tự mình mang cái ghế dài đến ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chiếc bình thanh hoa miệng rộng đựng những cành hoa mai tươi mới trên bệ cửa sổ đến gần người.

Trong lòng Vệ mụ mụ cũng ưu sầu, không khỏi thở dài bước ra khỏi phòng. Con đường trước mắt giống như một vực thẳm đen ngòm, bọn họ dừng lại cũng không được, cứ như vậy buộc phải từng bước đi tới vực thẳm tăm tối đó. Hai tiểu chủ tử ngày một lớn lên, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.

Không nói những cái khác, chuyện ăn uống cũng là một vấn đề lớn. Mặc dù phủ Quốc Công cảm y ngọc thực, nhưng mỗi một khoản chi đều được khi chép vào sổ sách rõ ràng. Hiện tại, mỗi ngày Phuong Cần Chi đều phải đi Tam phòng dùng bữa, ăn tại chính tiểu viện của mình cũng không được. May mà chỗ ăn cơm của nô bộc tùy tiện hơn, đều là Vệ mụ mụ bớt một chút thức ăn từ khẩu phần của mình để đút cho hai tiểu chủ tử. Nhưng đến khi bọn chúng trưởng thành thì sao?

Vệ mụ mụ nhớ tới những lời Ngô mụ mụ đã nói, bà bắt đầu oán trách bản thân mình vô dụng. Bà không khỏi lại nặng nề thở dài, khiến Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đang ngồi trên bệ cửa nói chuyện với nhau đều ngẩng đầu lên nhìn bà.

“Đừng ngồi canh ở đây nữa. Không biết sáng nay cô nương đã ăn cái gì chưa, Mễ Bảo Nhi đến phòng bếp lấy một ít nhuyển cao tới đây, Diêm Bảo Nhi đi kiểm tra lò sưởi.” Vệ mụ mụ miễn cưỡng lên tinh thần phân phó cho hai tiểu nha hoàn.

“Vâng.” Hai tiểu nha hoàn trở mình một cái bò dậy, đồng thanh đáp lời.

Nhưng hai người bọn họ còn chưa đi xa, thì trong phòng chợt truyền ra tiếng kinh hô của Phuong Cần Chi.

Vệ mụ mụ và hai tiểu nha hoàn lấy làm kinh hãi, vội vàng vọt vào trong phòng. Ngay cả A Nguyệt, A Tinh, A Vân và A Vụ đang ở thiên phòng cũng vội vã chạy tới.

“Cô nương, làm sao vậy?” Vệ mụ mụ vội vàng hỏi tới. Bà quét một vòng tình hình ở trong phòng, màn che trên giường lớn đều kín mít, hẳn không phải chuyện của hai tiểu chủ tử. Vậy thì chính Phuong Cần Chi xảy ra chuyện.

“Không thấy! Vòng tay lục phi thúy Tầng ngoại tổ mẫu thường cho ta không thấy nữa!” Sắc mặt Phuong Cần Chi trắng bệch, ánh mắt hốt hoảng.

Bé cẩn thận mở cái hòm cất chiếc vòng lục phi thúy ra, bên trong trống rỗng. Dù sao cũng là đồ vật lão tổ tông thường xuống, nếu để người khác biết đã bị đánh mất, tránh không khỏi phải chịu trách gian.

“Có phải các người trộm đồ của cô nương hay không? Không cho các người tùy tiện bước vào phòng của cô nương chúng ta, các người vẫn tìm cách xông loạn vào! Thì ra là muốn làm tặc!” Mễ Bảo Nhi thở phì phò nhìn chằm chằm A Vân và A Vụ.

A Vân và A Vụ hoàn toàn không nhận với Mễ Bảo Nhi, chỉ cùng quỳ xuống, đồng thanh nói: “Biểu cô nương, chúng ta không có!”

A Tinh và A Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, cũng đồng thời quỳ xuống.

Vệ mụ mụ đứng bên cạnh luôn mồm oán trách 'Ai nha', “Ai nha”, đáng về hoảng hốt. Diêm Bảo Nhi vội chạy tới bàn trang điểm, vừa nhón chân cần

thận tìm kiếm, vừa hỏi: “Cô nương, có khả năng đặt ở chỗ khác hay không?”

“Không có, ta đã cất kỹ ở trong hòm. Sao một đêm không trở về liền mất chứ. . . .” Phương Cần Chi nói xong chữ cuối cùng cũng kéo theo tiếng nước nỏ, mắt cũng bắt đầu ẩm ướt.

“Hừ!” Mễ Bảo Nhi chỉ vào A Vân và A Vụ. “Nhất định là các người trộm!”

A Vụ cúi đầu, A Vân cắn môi một cái, nhỏ giọng nói: “Cũng không phải chỉ có hai chúng ta đi vào, người và Diêm Bảo Nhi, còn có Vệ mụ mụ rõ ràng vẫn ở suốt trong phòng cô nương. . . .”

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Áy náy

Nghe xong những lời này, Mễ Bảo Nhi càng tức giận hơn, ngón tay của nàng duỗi ra suýt chút nữa đã xia vào trán A Vân, tức giận dùng dùng nói: “Được lắm! Không thừa nhận trộm đồ còn vu hãm chúng ta! Chúng ta đi theo cô nương từ Phương gia tới đây! Sao có thể trộm đồ của cô nương chúng ta! Ngược lại là các người không có một ai tốt!”

Nàng có ý nhấn mạnh bốn chữ “Cô nương chúng ta”, rõ ràng đã gạt bốn nha hoàn bọn họ ra ngoài.

A Vân chẳng qua chỉ là một hài tử chưa đủ lớn, cũng vì lần trước bị Mễ Bảo Nhi đẩy một cái. Lúc này nghe nàng ấy nói như vậy, lập tức uất ức khóc lên. Nàng khóc rất ân cần, sợ không hợp quy cách quá nhiều chủ tử, nên chỉ cúi đầu, hai vai không ngừng run rẩy.

A Tinh lên tiếng.

Nàng ta có hơi đau lòng nhìn A Vân một cái trước, rồi mới nói với Phương Cần Chi: “Biểu cô nương, nô tỳ biết xảy ra chuyện như vậy, trong đám nha hoàn chúng ta, người nhất định sẽ tin tưởng nha hoàn từ Phương gia mang tới. Bọn họ đi theo người nhiều năm hơn, là trung bộc của Phương gia. Nhưng nô tỳ và A Nguyệt, A Vân còn có A Vụ đều là nha hoàn ký vẫn tự bán đứt trong phủ Quốc Công. Chúng nô tỳ cũng là trung thành cần cần! Nói mấy lời này cũng không thấy hổ thẹn lắm, Tam nãi nãi phải chúng nô tỳ tới đây cũng là công nhận năng lực và sự trung thành của chúng nô tỳ.”

A Nguyệt cũng tiếp lời: “Chúng nô tỳ đối với phủ Quốc Công trung thành cần cần, người cũng là chủ tử phủ Quốc Công! Kể từ khi chúng nô tỳ được phái tới đây, trong lòng đã thật sự xem người như thành chủ tử cả đời! A Vân và A Vụ cũng vì năm mới, mới cố ý hái mấy nhánh mai vàng tươi tắn đưa tới, muốn cho biểu cô nương nhìn thấy hoa mà tâm tình sẽ tốt hơn một chút.”

Vẫn luôn cúi đầu, A Vụ nhỏ giọng nói: “Biểu cô nương, ngày hôm qua lúc ta và A Vân vào phòng, Mễ Bảo Nhi vẫn ở suốt trong phòng. Nhìn chăm chăm chúng ta như đề phòng cướp, chúng ta có thể trộm đồ như thế nào đây? Ngược lại. . . . Ngược lại Mễ Bảo Nhi và A Vân vẫn không hòa hợp. . . .”

“Người có ý gì! Người nói ta oan uổng nàng ta trộm đồ của cô nương sao?” Mễ Bảo Nhi hung hăng dậm chân.

Nhìn bốn nha hoàn này, người mềm mỏng, người cứng rắn, người âm thầm, còn một người thì khóc lóc vô cùng thảm thiết. Thật là cái gì cũng để cho bọn họ nói hết. Nhìn lại người bên cạnh mình, Mễ Bảo Nhi chỉ biết hô to hét lớn. . . .

Phương Cần Chi hít hít mũi, có chút kinh hoàng nói: “Ta...ta không biết. . . .”

A Tinh buông mi rú mắt, vốn chuẩn bị nói tiếp thì ngừng lại.

“A Vân, người đừng khóc.” Phương Cần Chi nhảy từ trên ghế xuống, đi tới trước mặt A Vân, do dự nói: “Ta không nói là người trộm.”

“Cô nương! Chẳng lẽ người thật sự tin lời của nàng ta..., cho là nô tỳ lấy đồ của người?” Nghe Phương Cần Chi nói như vậy, Mễ Bảo Nhi cũng bật khóc. Nàng ấy không khóc ân cần như A Vân, mà phát ra những tiếng “Ồ ô ô”, không được mấy tiếng ô ô, nước mắt một vốc nước mũi một bùm.

“Đừng khóc, đừng khóc. . . .” Đang tìm tìm kiếm kiếm bên bàn trang điểm, Diêm Bảo Nhi vội vàng chạy tới an ủi Mễ Bảo Nhi.

Phương Cần Chi mất hứng. Bé ném cái hòm trống đi, vô cùng tức giận nói: “Được lắm! Rõ ràng là ta mất đồ, hai người các người còn ở đó gây thêm phiền phức cho ta! Ta còn chưa khóc, các người khóc khóc khóc cái gì!”

Bé nói xong, liền xoay người, leo một mạch lên ghế, nằm trên bàn trang điểm khóc.

“Ôi trời, cô nương đừng khóc, đừng khóc!” Vệ mụ mụ vội vàng đi tới vỗ lưng dỗ dành Phương Cần Chi.

A Vân nín khóc đầu tiên, nhưng vẫn giữ dáng vẻ uất ức cực độ như vậy. Mễ Bảo Nhi cũng bị Diêm Bảo Nhi lôi kéo ngừng khóc, nhưng những giọt

nước mắt to như hạt đậu vẫn từng giọt từng giọt rơi ra từ trong hốc mắt.

A Tinh đứng lên, nói với mấy tiểu nha hoàn: “Thật không có quy củ, mừng một đầu năm lại chộc Biếu cô nương không thoải mái, còn không lui ra hết đi!”

A Vân và A Vụ bước ra khỏi phòng trước. Mễ Bảo Nhi cũng bị Diêm Bảo Nhi túm ra. A Tinh và A Nguyệt ở lại trong phòng, vừa an ủi Phương Căn Chi, vừa tiếp tục tìm kiếm trên bàn trang điểm.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Phương Căn Chi vừa khóc vừa ném mấy món trang sức trên bàn trang điểm, trăm hoa tình xảo màu trắng ào ào rơi xuống đất. Thấy vẫn còn chưa đủ, thuận tay đẩy luôn một bộ âm trà, đồ sứ rơi xuống đất bẽ tan tành.

Phương Căn Chi tự giam mình trong phòng buồn bực một ngày, đợi xế chiều, Vệ mục mục vội vã chạy tới, có chút kinh ngạc nói: “Cô nương, mới vừa rồi có bà tử đến đây dẫn A Vân và A Vụ đi rồi. Chuyện gì xảy ra.”

“Ừ.” Phương Căn Chi đáp một tiếng, có hơi mất hồn nhìn bình hoa mai vàng trên cửa sổ. Mai vàng nở một đêm thêm nửa ngày, bây giờ đã có chút ỉu rũ.

Sau bữa tối, Phương Căn Chi bị Tam nãi nãi giữ lại.

“Vốn thấy bên cạnh con không đủ nha hoàn hầu hạ, mới phái mấy người qua cho con sai bảo. Nhưng nghe nói hai người A Vân và A Vụ còn nhỏ không hiểu chuyện, lại có thể ở trước mặt con khóc lóc ầm ĩ. Nha hoàn như vậy ở bên cạnh con cũng chẳng có tác dụng, ta đã sai bọn chúng đến nơi khác rồi.” Tam nãi nãi nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói. Về chuyện Phương Căn Chi mất đồ, bà ta cũng không đề cập một chữ -- chờ Phương Căn Chi tự mình cáo trạng.

Bà ta không đề cập, Phương Căn Chi cũng không nói.

Phương Căn Chi thở dài, có hơi khó xử nói: “Thật ra thì con rất thích A Vân và A Vụ. Bọn họ từ chỗ của Tam cữu mẫu đi ra, mỗi tiếng nói cử chỉ so với hai nha hoàn bên cạnh con đều hợp quy củ.”

“Ai!” Vệ mặt Phương Căn Chi đau khổ thở dài. “Nhưng không biết vì sao. A Vân, A Vụ và hai nha hoàn bên cạnh con chung đụng không tốt. Lén lút cãi vã sau lưng con không ít, lần này còn ầm ĩ trước mặt con. Tam cữu mẫu không biết, hai tiểu nha hoàn bên cạnh con, Diêm Bảo Nhi là nữ nhi của Vệ mục mục, Mễ Bảo Nhi là nữ nhi của Kiều mục mục. Kiều mục mục và Vệ mục mục đều là nãi nương của con, nhưng bà ấy đã qua đời.”

Phương Căn Chi khịt khịt mũi, nhỏ giọng nói: “Mễ Bảo Nhi giống con, đều là hài tử không có mẫu thân.”

Nói xong, nước mắt liền 'tách tách' rơi xuống. Khi bé khóc, khuôn mặt không nhăn nhúm giống như những tiểu hài tử khác, ngược lại ngũ quan còn có chiều hướng căng ra. Nhất là đôi mắt to như thế này, mở cực lớn, cứ như vậy nhìn người. Để cho người nhìn thấy rõ ràng như thế nào là nước mắt mờ mịt nơi đáy mắt, dâng đầy, ngưng tụ, rồi lăn xuống.

Cho dù là người có tâm địa sắt đá hơn nữa, nhìn cũng không chịu nổi đau lòng mà ôm bé vào trong ngực.

“Ai u, đang tốt như vậy sao lại khóc.” Tam nãi nãi vội vàng kéo Phương Căn Chi lại, đau lòng vỗ vỗ lưng bé. Dù sao cũng là mẫu thân của người ta, nhìn con bé còn nhỏ như thế đã không có mẫu thân, Tam nãi nãi không khỏi động lòng trắc ẩn.

Phương Căn Chi cố gắng nén xuống tiếng nức nở, dùng đôi mắt đẫm lệ nhìn Tam nãi nãi, nói: “Tam cữu mẫu, người đừng phạt A Vân và A Vụ được không? Căn Chi thích bọn họ lắm.”

“Được được được, không phạt không phạt! Hai người bọn chúng tốt số, có Căn Chi thiện tâm của chúng ta cầu cạnh.” Tam nãi nãi nhận lấy khăn giấy từ tay nha hoàn, cẩn thận lau nước mắt cho Phương Căn Chi.

Bà ta mỉm cười nói: “Căn Chi của chúng ta là hài tử ngoan, đừng khóc. Về phần nha hoàn bên cạnh con, nếu cũng đáng thương như vậy. Căn Chi của chúng ta cũng không phạt nằng ta có được không?”

“Được ạ!” Phương Căn Chi cười, cường điệu gật đầu.

Nha hoàn đứng sau lưng Tam nãi nãi không đổi sắc mặt, nhưng trong lòng hiểu rõ. Nếu là nha hoàn bên cạnh Tứ cô nương hoặc là Lục cô nương gây họa, Tam nãi nãi nhất định sẽ dạy bọn họ thưởng phạt phân minh, càng nhấn mạnh chủ tớ khác biệt. Nàng ta có chút thương hại nhìn sang Phương Căn Chi đang vui vẻ ăn bánh ngọt. Dù sao cũng không phải là nữ nhi thân sinh, sao Tam nãi nãi có thể dạy dỗ con bé chu đáo được chứ.

Trên đường trở về, Phương Căn vô tình gặp phải Lục Tử Khôn, vẻ mặt hần vừa tức giận vừa uất ức, cảm đầu buồn bực đi về phía trước.

“Khôn ca nhi, ngài đi chậm một chút! Coi chừng té!” Một nãi nương gọi vội theo sau lưng hần.

Dù sao nãi nương cũng là người lớn, cuối cùng cũng đuổi kịp Lục Tử Khôn. Bà vội vàng ôm hần lại, đau lòng nói: “Nãi nương biết Khôn ca nhi của chúng ta chịu uất ức.”

“Hừ!” Hai mắt Lục Tử Khôn hồng hồng. “Dựa vào cái gì nói ta lười kéo Thập Nhất ca làm chuyện xấu! Rõ ràng đôi rượu là chủ ý của huynh ấy mà.”

“Nãi nương biết, nãi nương biết.” Nãi nương ôm hần vào trong ngực nhẹ nhàng an ủi. Lục Tử Khôn chỉ mới sáu tuổi, Thập Nhất thiếu gia Lục Vô

Kì còn lớn hơn hẳn hai tuổi. Bình thường đều do Lục Vô Ki lời kéo tiểu đệ đệ này hoành hoành ngang ngược. Nhưng vừa xảy ra chuyện, liền trở thành Lục Tử Khôn không đứng rồi. Ai bảo hẳn là thứ xuất chứ. . . .

Nhưng sự thật này, nãi nương không thể nói với hẳn.

Lục Tử Khôn hất tay bà vú ra, vừa quay người thì nhìn thấy Phương Cần Chi đứng cách đó không xa. Rõ ràng hẳn có hơi sùng sốt, vẻ mặt có chút không tự nhiên. “Hừ” nhẹ một tiếng, chạy vượt qua bé.

Những lời hẳn vừa nói với nãi nương, Phương Cần Chi đều nghe. Phương cần chi xoay đầu nhìn Vệ mụ mụ đi theo sau lưng, hỏi: “Không phải mụ mụ đã nói mẫu thân của Thập Nhị biểu ca mất rồi sao?”

“Đạ, mất lúc khó sinh hẳn. Nghe nói cô nương khi còn sống rất được Ngũ cữu cữu sủng ái, là người không tệ. Cho nên từ nhỏ Khôn ca nhi đã được nuôi dưỡng thành ca nhi đích xuất. Nhưng đáng tiếc, cuối cùng thì thứ xuất cũng là thứ xuất.” Vệ mụ mụ thở dài, bỗng Phương Cần Chi lên, “Cô nương quan tâm hẳn lắm gì. Chúng ta về thôi, đừng để gió thổi lạnh.”

Phương Cần Chi gạt đầu một cái, để mặc cho Vệ mụ mụ ôm trở về. Suốt đường đi, bé luôn trầm mặc không nói, đến khi về tới nơi vẫn còn đang suy nghĩ chuyện của Lục Tử Khôn. Mễ Bảo Nhi đứng bên cạnh bé, bé cũng không phát hiện.

“Cô nương, nếu người ghét bỏ Mễ Bảo Nhi, vậy nô tỳ vẫn nên về nhà thôi. Nô tỳ cũng muốn ở cùng nương, đệ đệ muội muội!” Mễ Bảo Nhi phồng má, vẻ mặt không cam lòng, còn cố ý làm ra vẻ không thèm để ý chút nào.

“Thật muốn đi?” Phương Cần Chi nghiêng đầu, chớp mắt quan sát nàng ấy.

Mễ Bảo Nhi cúi đầu không lên tiếng.

“Vậy đi đi.” Phương Cần Chi cố ý nói. “Sau khi về nhà thay ta chào hỏi Kiều mụ mụ.”

Mễ Bảo Nhi tròn mắt, kinh hoàng nói: “Cô nương, người thật sự đuổi nô tỳ đi sao?”

Diêm Bảo Nhi đang núp bên ngoài cửa nghe lén bất ngờ xông tới, nhéo Mễ Bảo Nhi một cái, dán vào lỗ tai nàng ấy nhỏ giọng nói: “Người có thể hiểu chuyện một chút hay không, đừng mang thêm phiền phức cho cô nương nữa!”

Phương Cần Chi không nhịn được cười, nói: “Trở về giúp ta hỏi thăm Kiều mụ mụ tình duyên tốt hơn chưa, chỗ Ngô mụ mụ không chừng còn phải nhờ bà ấy hỗ trợ đấy.”

Mễ Bảo Nhi đích xác là nữ nhi của Kiều mụ mụ, nhưng Kiều mụ mụ cũng không có chết, mà là năm ngoái đã về quê sinh nhi tử. Phương Cần Chi nói dối ở chỗ Tam nãi nãi, ngay cả những giọt nước mắt kia cũng là giả.

“Nô tỳ biết! Cô nương, người có khát hay không? Có đói bụng không? Nô tỳ đi lấy trà bánh cho người nhé!” Mễ Bảo Nhi vui mừng kéo Diêm Bảo Nhi chạy đi. Chi cần biết cô nương của nàng không hoài nghi nàng, trong lòng nàng liền vui vẻ.

Thật ra thì đối với mấy nha hoàn hầu hạ bên cạnh, Phương Cần Chi không vừa lòng người nào. Không phải ngu ngốc thì là lỗ mãng, ngay cả Diêm Bảo Nhi miễn cưỡng cũng có chút cơ trí, thì lại không hiểu biết nhiều quy củ của đại gia đình. Nhưng không còn cách nào cả, nếu như ngay cả mấy người trung thành cần cần này cũng đuổi đi. Bé thật sự là tứ cố vô thân!

Phương Cần Chi đã sớm nghĩ đến để Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi học quy củ. Nếu có thể giống Nhập Trà, Nhập Phan bên cạnh Tam ca ca, như vậy thì tốt biết mấy! Hay là. . . .ngày mai đi cầu cầu xin Tam ca ca cho mượn Nhập Trà hoặc là Nhập Phan tới đây dạy cho Mễ Bảo Nhi, Diêm Bảo Nhi?

Cầu xin như thế nào đây?

Phương Cần Chi cực khổ suy nghĩ cách lấy lòng Lục Vô Nghiên, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong lúc lơ đãng nhìn thấy bình hoa mai vàng bên cửa sổ. Đôi mắt to tròn của Phương Cần Chi rũ xuống, một tia áy náy lướt qua rất nhanh, trong lòng không có chút tư vị.

Bé từ trên ghế nhảy xuống, đi vào bên trong giường ngủ lớn, lấy một cái khăn gấm bên dưới gối ra. Chạm rãi mở ra, được bao bọc bên trong rõ ràng là chiếc vòng tay lục phi thủy của Lão thái thái thường cho bé.

“Hi vọng A Vân và A Vụ không chịu trừng phạt quá nặng, cũng đổi được một chủ tử tốt hơn. . . .” Phương Cần Chi lầm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bàn du dây

Phương Cần Chi cũng hi vọng làm một hài tử ngoan ngoãn thiện lương, nhưng bé không thể. Ngày mầu thân đi, bà đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần nói bé phải bảo vệ hai muội muội thật tốt, nếu để người khác biết sự tồn tại của hai muội muội, người ta sẽ tiêu sổ chúng. Như vậy, thân nhân của bé trên cõi đời này cũng không còn nữa.

Không người nào có thể tổn thương muội muội của bé. Mệnh mông mù mịt trong mắt Phương Cần Chi từ tan đi.

Nếu không phải A Vân và A Vụ lại xông vào phòng bé thêm một lần nữa, bé cũng không gấp gáp đuổi bọn họ đi, còn dùng thủ đoạn không quang minh chính đại như vậy. Nhưng Phương Cần Chi cũng biết so với A Vân và A Vụ, thì A Nguyệt và A Tinh mới càng phiền phức hơn. Hơn nữa cũng không thể dùng cùng một cách thức như vậy để đuổi bọn họ đi.

Phương Cần Chi tạm thời không thèm nghĩ đến hai người bọn họ nữa, việc cấp bách trước mắt là làm thế nào từ chỗ Tam ca ca cầu người tới đây dạy quy củ cho Mẹ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi.

Từ trên giường nhảy xuống, bé kéo màn che lại bật bộ sàng*, gọi A Tinh và A Nguyệt đi vào, phân phó: “Giúp ta đi hái một ít hoa tươi về đây. Rồi đến kho phòng lấy mấy cái bình thật đẹp!”

Không lâu sau, trên bàn tròn bày ra rất nhiều loại hoa, sơn trà, xương rồng bát tiên, hoa bất tử, thủy tiên, thiết lan, thiên điều.

Bé đứng trên chiếc ghế cổ điển*, cắm hoa tươi mới hái vào trong từng cái bình sứ men xanh đã được chọn lựa tỉ mỉ. Bé chưa từng được học cắm hoa, chỉ cắm lung tung bằng cảm giác. Cũng may là hoa vẫn tươi và đẹp, miễn cưỡng nhìn cũng được.

“Biểu cô nương cắm thật đẹp.” A Tinh ở một bên khích lệ.

“Phải không! Ta cũng cảm thấy cắm rất tốt! Hi vọng Tam ca ca sẽ thích!” Phương Cần Chi cười híp mắt vịn lên tay A Nguyệt, từ trên cổ điển nhảy xuống.

Phương Cần Chi bảo A Tinh và A Nguyệt mỗi người ôm hai bình hoa, trong ngực mình thì ôm một cái hộp lớn, cùng nhau đi về hướng viện Thùy Sao. Bé đoán không sai, viện Thùy Sao so với tiểu viện của bé còn an tĩnh hơn. Tam ca ca cũng giống như bé, không có bất kỳ xã giao nào.

“Tam thiếu gia đang ở lầu các bên cạnh rừng mai.” Nhập Trà bỏ cái chậu hoa hái đường lộc giác đang cắt tỉa dở tay, bước đến nghênh đón.

Phương Cần Chi ngờ ngác nhìn bình hoa bạch ngọc miệng hẹp trên án kỷ, nhìn lại mấy cái bình hoa cắm lung tung phía sau lưng mình. Bé vốn cảm thấy mình cắm rất tốt, nhưng so sánh với bình hoa Nhập Trà vừa cắm thì thật là

Phương Cần Chi lập tức xụ mặt.

“Biểu cô nương cắm hoa muốn tặng cho Tam thiếu gia sao? Nhìn thật đẹp nha.” Nhập Trà mỉm cười chỉ huy A Tinh và A Nguyệt đặt mấy cái bình hoa lên cửa sổ. Bàn thân nàng ấy thì bất động thanh sắc dùng cơ thể che lại bình hoa trên án kỷ phía sau lưng.

Phương Cần Chi vỗ vỗ chiếc hộp đang ôm trong ngực, nghĩ thầm cũng may là còn có cái này! Bé lập tức khôi phục vui vẻ đi tìm Lục Vô Nghiên.

Mai trong rừng mai nhiều đến kinh người, còn đa dạng về chủng loại. Liếc mắt nhìn lại, một màu hồng bao trùm cả trời đất. Bé đi thật lâu mới tìm được Lục Vô Nghiên.

Bên dưới một gốc mai với những tàng lá sum suê, những đóa hồng mai nở rộ, một cái bàn du dây được buông xuống từ một nhánh cây khỏe mạnh nhất. Lục Vô Nghiên đang nhàn nhã ngồi xếp bằng trên bàn du dây. Áo lông trên người hần buông xuống, gió nhẹ lướt qua thổi tung đám tóc không được buộc lại, thổi bay một góc áo lông lên người hần, lộ ra góc áo phấn trắng bắt chéo ở bên trong.

“Tam ca ca! Muội tới tặng lễ vật tân niên cho Tam ca ca nè!” Phương Cần Chi ôm chặt cái hộp trong ngực chạy đến trước mặt Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên vừa khom người ôm bé lên bàn du dây, vừa hỏi: “Trong hộp?”

“Ừm! Trước kia phụ thân vất vả lắm mới có được một cái nghiên mực cổ hình vuông. Muội cũng không biết là nghiên mực gì, hình như gọi là....Thao Nghiên! Hiện tại tặng cho Tam ca ca!” Phương Cần Chi chìa cái hộp đang ôm ra.

Lục Vô Nghiên nâng cái nghiên mực bằng đá màu xanh lên, quan sát dưới ánh sáng mặt trời, không khỏi gật đầu, nói: “Xanh như lam, tròn như ngọc, lại cứng cáp tựa thanh đồng, tất cả đều nói lên đây chính là Thao Nghiên. Là cực phẩm trong nghiên mực, cũng là một trong thập đại danh nghiên, Cần Chi đã tặng một kiện lễ vật khó lường.”

“Tam ca ca thích là tốt rồi!” Thấy Lục Vô Nghiên gật đầu, Phương Cần Chi chớp mắt hết sức vui mừng! Xem ra bé đã đưa không nhầm đồ!

Lục Vô Nghiên thích thu thập nghiên mực cổ không phải là chuyện bí mật gì, nhưng không ai nói với Phương Cần Chi. Là bản thân Phương Cần Chi đoán được. Bé phát hiện khắp nơi trong viện Thùy Sao của Tam ca ca đều có nghiên mực, ngay cả lúc Tô gia muốn lấy lòng hần cũng tặng nghiên mực danh tiếng. Huống chi bên trong tên của hần cũng có chữ “nghiên”, tặng nghiên mực cổ nhất định không sai.

Phương Cần Chi âm thầm hạ quyết tâm về sau nhất định phải thu thập đủ chín cái còn lại trong thập đại danh nghiên, toàn bộ tặng cho Tam ca ca!

“Coi chừng lạnh.” Lục Vô Nghiên cởi áo lông trên người khoác lên cho Phương Cần Chi. Áo lông màu trắng bao lấy cơ thể nhỏ bé của Phương Cần

Chi, chi để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, mềm mại tròn trịa và đáng yêu.

Lúc này Phương Cần mới phát hiện toàn thân Lục Vô Nghiên là một bộ bạch bào tay áo rộng, lộ ra lớp viền áo màu hồng phấn bên trong cổ áo, cũng là màu hồng phấn của đám hoa mai đang che rợp cả bầu trời. Không phải chỉ có cô nương gia mới có thể mặc y phục màu hồng hay sao? Sở thích của Tam ca ca quả thật là rất khác biệt.

Bé vươn tay ra, muốn hái một đóa hồng mai. Để so sánh với y phục của Tam ca ca. Nhưng rõ ràng nhìn nhánh hồng mai trên đỉnh đầu rất gần, nhưng lại hái không tới. Bé cẩn thận dịch chuyển cơ thể, chụp lấy sợi dây thừng của bàn đu, run run rẩy rẩy đứng lên trên cái bàn đu đang lắc lư, vươn tay hái, nhưng vẫn thiếu một chút.

“Đây này.” Lục Vô Nghiên đưa tay trượt qua tai bé, dễ dàng hái xuống một nhánh hồng mai đang nở rộ, đưa cho bé.

“Đa tạ Tam ca ca!” Bàn tay nhỏ bé đang nắm sợi dây thừng của Phương Cần Chi buông ra, nhận lấy cành hoa Lục Vô Nghiên đưa tới. Bé vốn đứng không vững, nên khi xoay người, liền ngã thẳng từ trên bàn đu dây xuống.

Lục Vô Nghiên tung người nhảy một cái, trước khi Phương Cần Chi ngã khỏi bàn đu dây, đã ôm bé thật chặt vào trong ngực.

Phương Cần Chi nhìn bàn đu dây không ngừng đung đưa, thờ phào một hơi. Nhưng cành hồng mai đã rơi trên mặt đất, dập nát.

Bé có hơi thất vọng nói: “Có một câu thành ngữ gọi là 'hoa chi cảm thốc', muội còn tưởng Tam ca ca hái cho muội cành hoa vì nó trùng tên với muội. Tam ca ca nuốt lời không chịu bù tiền mừng tuổi cho muội, cũng không chịu tặng lễ vật tân niên cho muội, không thể làm gì khác hơn là lấy nó thay thế. Đáng tiếc.”

Nhìn Phương Cần Chi, khóe môi của Lục Vô Nghiên không kiềm chế được kéo ra một nụ cười.

“Thành ngữ đó là 'hoa đoàn cảm thốc'. Hơn nữa chữ cảm cũng không cùng một chữ với Cần Chi của chúng ta. Hoa có thời kỳ rơi rụng, Cần Chi của chúng ta là ngọc thạch làm cành, bảo thạch làm thân. Sinh tồn vĩnh viễn, vô giá hiếm có.” Lục Vô Nghiên ôm bé đặt trở lại bàn đu dây, nhẹ nhàng đẩy một cái, Phương Cần Chi liền bay lên.

Phương Cần Chi nắm thật chặt dây thừng, khẩn trương nhìn Lục Vô Nghiên ngày càng xa, bỗng nhiên sợ hãi.

Hình ảnh Lục Vô Nghiên càng ngày càng xa, cũng càng ngày càng nhỏ.

“Tam ca ca!” Phương Cần Chi hoảng hốt kêu lên. Rốt cuộc khi bàn đu dây bay trở lại, còn cách Lục Vô Nghiên một khoảng khá xa, bé đã buông tay không suy nghĩ, nhắm thật chặt hai mắt bất ngờ nhảy qua.

Lục Vô Nghiên bước nhanh về phía trước hai bước, vững vàng đón lấy Phương Cần Chi.

“Sao lại nhảy xuống hả? Có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không?” Lục Vô Nghiên khế trách.

“Đừng, đừng hung dữ... Muội...muội sợ...” Phương Cần Chi rúc vào trong ngực Lục Vô Nghiên, chôn cả gương mặt vào hõm vai hắn, hai cánh tay nhỏ nhắn ôm cứng Lục Vô Nghiên, không chịu buông ra.

Lục Vô Nghiên cảm thấy có chút hối hận vì đã hung dữ với bé, cũng âm thầm ghi nhớ sau này tuyệt đối không để cho bé ngồi bàn đu dây một mình. Hắn dịu dàng vỗ về, dụ dỗ bé: “Không sợ, Tam ca ca ở đây.”

“Ừm!” Phương Cần Chi nặng nề gật đầu, “Tam ca ca cùng ngồi bàn đu dây với muội đi!”

“Được.” Lục Vô Nghiên cung chiều vuốt vuốt đầu bé.

Bàn đu dây lại bay lên cao một lần nữa, nhưng Phương Cần Chi đã không còn sợ hãi. Bởi vì bé ngồi trong ngực Lục Vô Nghiên, được hai cánh tay vững vàng của Lục Vô Nghiên ôm lấy, giống như một bến đỗ an toàn không mưa gió. Bé nắm chặt những ngón tay của Lục Vô Nghiên, vô cùng an tâm.

Gió thổi tung đám tóc mai mềm mại của Phương Cần Chi, lướt qua gò má của Lục Vô Nghiên, mang đến một mùi thơm thoang thoang trên người bé. Gương mặt của hắn, trái tim của hắn cũng bắt đầu ngứa ngáy. Khi bàn đu dây bay đến chỗ cao nhất, Lục Vô Nghiên nhắm mắt lại, khẽ cúi đầu, len lén hôn lên đầu bé.

Mặt trời đang chìm dần về phía tây, Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi đạp lên những cánh hồng mai rơi rụng trên mặt đất đi ra khỏi rừng mai.

Trở lại chính sảnh, Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn bốn bình hoa cắm lộn xộn trên cửa sổ, đầu mày nhíu lại, không khỏi bật cười, nói: “Xem ra người nào đó không chỉ tặng nghiến mực mà thôi.”

Phương Cần Chi để mặc cho Lục Vô Nghiên cởi áo khoác lông dày ra cho bé, rồi xoay người chạy đến bên cửa sổ, bé cởi giày leo lên ghế mân cô*, sau đó giang hai cánh tay bày ra một hình chữ “Đại” (大), vọng tưởng dùng thân thể bé nhỏ của mình che đi bốn bình hoa trên cửa sổ.

“Chỗ nào có bình hoa chứ? Sao muội không nhìn thấy? Không có! Không có!” Phương Cần Chi trợn mắt nói dối.

“Hừm.” Lục Vô Nghiên liền thuận theo bé, nói. “Xem ra là ta nhìn nhầm. Chỉ là, Cần Chi của chúng ta có muốn học cắm hoa hay không?”

Hàng mi dài rộp của Phương Cần Chi chớp chớp hai cái, đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn Lục Vô Nghiên, bật thốt: “Tam ca ca chịu dạy muội những thứ hữu dụng sao?”

“Thì ra những thứ trước kia ta dạy muội đều là vô dụng?” Lục Vô Nghiên nói xong, bản thân cũng nở nụ cười. Đúng vậy, những chuyện đại loại như thất châu châu, quần điều thật sự không tính là hữu dụng.

Lục Vô Nghiên đi tới, tiện tay túm lấy một đóa son trà ném xuống đất, sau đó vừa tiếp tục ném hoa vừa nói: “Cắm hoa, một là xác định chủ đề, hai là kết cấu, ba là hoa khí. Hoa là thứ đứng cuối cùng, cây cỏ ven đường cũng có thể dùng được, những loại hoa danh quý chưa chắc đã thích hợp. Chỉ cần dùng cao thấp đan xen, kết cấu thưa dày tự tán, kết hợp thành một tư thái vui lòng mãn nhãn, chính là thượng phẩm.”

Nói xong, bốn bình hoa trên cửa sổ đã hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Phương Cần Chi cái hiểu cái không, ngơ ngác nhìn Lục Vô Nghiên, nói: “Tam ca ca thật sự chịu dạy muội sao?”

“Dạy, dốc hết những gì ta có, tận hết toàn bộ khả năng.” Lục Vô Nghiên thoải mái nhìn bé.

Có một số việc, không phải có thể liên tục trốn tránh. Nếu hắn có thể luôn luôn che chở cho Phương Cần Chi thì tốt rồi. Nhưng hắn biết qua vài năm nữa hắn sẽ phải rời đi, rất nhiều chuyện chỉ có thể tự bản thân Phương Cần Chi đối mặt. Huống chi, nếu trời sanh tính tình con bé hiền lành yếu đuối, hắn vô cùng nguyện ý nuông chiều con bé cả đời, tránh cho bé lo lắng không nơi nương tựa. Nhưng Lục Vô Nghiên hiểu rất rõ Phương Cần Chi, hắn biết bé không an phận, nhất định không muốn làm một con chim hoàng yến vô ưu.

Vậy thì ta.

Cùng với muội, giúp muội trở thành hình mẫu mà muội muốn trở thành.

Bạn đang đọc truyện *The Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lễ vật

Biết Lục Vô Nghiên thật sự muốn dạy bé các loại kiến thức hữu dụng, Phương Cần Chi đặc biệt cao hứng

“Quá tốt rồi! Vậy, Tam ca ca huynh có thể nói rõ hơn một chút được không? Cái gì là xác định chủ đề? Cái gì là chủ đề hay? Còn có kết cấu là cái gì? Tư thái.”

Nhìn đôi mắt to tròn tràn đầy hưng phấn và khao khát của Phương Cần Chi, Lục Vô Nghiên bật cười: “Không vội. Trước hết, cho muội xem một thứ. Đã nói bù tiền mừng tuổi cho muội, há có thể nuốt lời? Huống chi muội tặng ta một cái Thao Nghiên tốt như vậy, Tam ca ca của muội ca tự nhiên sẽ hồi lễ.”

“Không không không, Tam ca ca chịu dạy muội này nọ, đã là lễ vật tốt nhất rồi!” Phương Cần Chi nói hết sức chân thành.

Quả thật bé cũng nghĩ như vậy.

Từ lúc đến phủ Ôn Quốc công đến nay, bé đã nói dối quá nhiều. Vô số những câu lấy lòng, nịnh nọt từ trong miệng bé bật ra hết câu này đến câu khác. Có lúc ngay cả bản thân bé cũng mơ hồ không biết câu nào mới là thật, hay mỗi một câu đều nửa thật nửa giả.

Mà câu này ngược lại là câu nói thật lòng nhất.

Lục Vô Nghiên không trả lời, hắn đi thẳng vào thiên sảnh, lúc quay trở lại, trong tay cầm một hộp gấm thật dài bằng gỗ tử đàn.

“Cho muội sao?”

Thấy Lục Vô Nghiên gật đầu, Phương Cần Chi mới nhận lấy hộp gấm từ trong tay hắn, dè dặt mở ra.

Nắp hộp bật lên, cả gian phòng lập tức sáng rõ, lưu ly đẹp mắt.

Bên trong thật sự là cảnh!

Đúng như lời Lục Vô Nghiên đã nói -- ngọc thạch làm cảnh, bảo thạch làm hoa.

Bạch ngọc trắng như sữa được tạo thành hình nhánh hoa, bên trên được cẩn vô số hoa bảo thạch. Hồng, lam bảo thạch làm cánh hoa, kim ngân làm nhụy, phi thủy làm lá. Cả cảnh hoa dài bằng một cánh tay của Phương Cần Chi!

Phương Cần Chi nhìn ngây người, không khỏi nói: “Thật, thật là đẹp mắt! Cái này nhất định có thể đổi được rất nhiều ngân phiếu.”

Lục Vô Nghiên nghẹn lời, hung hăng gõ một cái vào trán của Phương Cần Chi, dờ khóc dờ cười nói: “Nếu muội dám bán nó, xem ta thu thập muội như thế nào!”

Phương Cần Chi lập tức che đầu, vội nói: “Không bán! Không bán! Sao có thể lấy đồ Tam ca ca tặng đi đổi tiền chứ? Muội sẽ luôn giữ nó!”

Lúc này Lục Vô Nghiên mới nở nụ cười hài lòng.

“Đa tạ Tam ca ca!” Phương Cần Chi cuộn lấy cánh tay Lục Vô Nghiên, dán sát mặt vào khuỷu tay hắn làm nũng nính nọt.

Bộ dáng vui vẻ của Phương Cần Chi rơi vào mắt Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên rủ rỉ, ánh mắt nhìn bé càng lúc càng dịu dàng hơn: “Cái này coi như là hồi lễ cho cái Thao Nghiên, về phần bù tiền mừng tuổi. . . .”

Phương Cần Chi lập tức mở to hai mắt, tràn đầy mong đợi nhìn Lục Vô Nghiên. Trong lòng cũng rục rịch chộn rộn, trước kia chi biết Tam ca ca nổi danh là phách lối vô lễ, nhưng không biết hắn ra tay hào phóng như vậy! Không chừng còn có thể cho bé vài tấm ngân phiếu!

“Viện tử muội ở quá nhỏ, ngày mai đổi cho muội một viện tử khác. So với chỗ muội đang ở bây giờ lớn gấp mấy lần, nhưng muội đừng vui mừng quá sớm. Mặc dù viện tử mới rộng rãi hơn, nhưng cách Tam phòng hơi xa. Ta sẽ nói với Ngoại tổ mẫu của muội một tiếng, sau này muội cứ ở tiểu viện của mình dùng bữa. Viện tử mới có phòng bếp nhỏ riêng biệt.”

“Phòng bếp nhỏ?” Phương Cần Chi tròn mắt nhìn Lục Vô Nghiên, khó nén nổi khiếp sợ trong lòng.

Có phòng bếp nhỏ, viện tử của bé xuất ra có sổ sách ghi lại, cũng không cần để cho hai muội muội ăn cơm thừa canh cặn mà nô tỳ lên lút giấu lại. Trước mắt đây là mong muốn mà không có gì có thể so sánh được của bé!

Phương Cần Chi nhào vào trong ngực Lục Vô Nghiên, bé nhắm mắt lại cố gắng đè nén ầm ứat nơi đáy mắt, chân thành tha thiết nói: “Đây là lễ vật tốt nhất mà muội nhận được! Thật sự!”

Phương Cần Chi lại nói thêm một câu thật tâm thật ý.

Lục Vô Nghiên âm thầm than nhẹ, nhẹ nhàng ôm tiểu cô nương vào trong lòng. Hắn biết rõ Phương Cần Chi đa nghi, hiện tại quả quyết không thể thoái mái nói với bé hắn đã biết được bí mật đó rồi. Không thể làm gì khác hơn là ngầm sử dụng phương thức uyển chuyển kín đáo để giúp bé.

Đời trước, đến chết Lục Vô Nghiên cũng không có được sự tin tưởng toan tâm toàn ý của Phương Cần Chi. Đời này, hắn sẽ dốc hết toàn lực để lấy được sự tin tưởng của bé, để chính miệng bé nói cho hắn nghe bí mật của mình.

“Việc đó. . . .” Phương Cần Chi nắm chặt ngón tay Lục Vô Nghiên, muốn nói lại thôi.

Lục Vô Nghiên cười cười, gõ một cái vào trán bé, nói: “Có chuyện nói thẳng.”

“Tam ca ca, huynh cho muội mượn Nhập Trà hay Nhập Phan dùng mấy ngày có được hay không?” Phương Cần Chi ngập tràn hi vọng, lại cực kỳ khẩn trương nhìn Lục Vô Nghiên. Có người trời sanh kiêu ngạo, không dễ dàng gì mở miệng cầu xin người khác. Nhưng một khi đã mở miệng, nếu như bị cự tuyệt, sợ rằng sẽ không bao giờ ngừng cảm thấy xấu hổ.

“Muốn bọn họ làm gì?” Lục Vô Nghiên vừa hỏi xong, lại sợ Phương Cần Chi nghi ngờ, vội vàng bồi thêm một câu: “Họ chưa chắc phù hợp, nếu có người thích hợp hơn, ta sẽ đổi cho muội.”

Phương Cần Chi yên lòng, cười hi hi nói: “Không không không, bọn họ rất tốt nha. Là hai tiểu nha hoàn bên cạnh muội, bọn họ không hiểu lắm quy củ của đại gia tộc, muội sợ sau này bọn họ không cẩn thận sẽ gây ra họa. Cho nên muốn mời Nhập Trà hoặc Nhập Phan qua đó dạy bọn họ những quy củ nên biết.”

“Thì ra là vậy.” Lục Vô Nghiên gật đầu một cái. “Nhập Trà đi, so với Nhập Phan thì thích hợp hơn một chút.”

“Đa tạ Tam ca ca! Vậy thì muội đi về trước nha!” Phương Cần Chi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy sắc trời cũng đã sắp tối. Hơn nữa không biết có phải vì chơi đùa quá mệt hay không, bé cảm thấy hơi buồn ngủ.

Lục Vô Nghiên cũng nhận ra đôi mắt to của Phương Cần Chi đã nhuộm một màu, hắn đẩy cửa sổ ra, đưa bàn tay ra ngoài cửa sổ một lúc, mới đóng cửa sổ lại, rồi nói: “Bên ngoài gió lớn, một lát nữa hãy đi. Một thì vào thiên sảnh chợp mắt một lát, đợi gió ngừng thổi ta sẽ gọi muội.”

Không đợi Phương Cần Chi trả lời, hắn đã tự chủ trương bồng tiểu cô nương lên, ôm bé đi vào trong thiên sảnh đặt lên giường, lại tự mình đi đến một cái tủ cao bên cạnh, lấy từ bên trong ra một chăn bông đắp lên người Phương Cần Chi.

Nơi ở của Lục Vô Nghiên ấm áp hơn rất nhiều so với những nơi khác, Phương Cần Chi nằm bên dưới lớp chăn bông vừa dày vừa nặng, nhìn ngọn lửa nhỏ lụm bụm bên trong lò sưởi, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Nhìn Phương Cần Chi ngủ rồi, Lục Vô Nghiên mới lặng lẽ đi ra ngoài.

Phương Cần Chi bị tiếng ầm ĩ làm cho thức giấc. Bé dụi mắt ngồi dậy, nhất thời vẫn còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ hồ hồ, ngay cả bản thân đang ở đâu cũng không biết. Bé hất chân bông trên người sang một bên, đi chân trần ra ngoài, lúc đi tới bình phong, bị âm thanh trong chính làm cho cả kinh lập tức tỉnh táo.

“Lúc nào người mới có thể sửa một thân tật xấu này đây hả?”

Đó là giọng nói của một nữ nhân, âm lượng cao hơn so với nữ nhân bình thường, tiếng nói vang dội lại kèm theo một loại uy nghiêm cao cao tại thượng.

Phương Cần Chi lặng lẽ ló đầu ra từ sau tấm bình phong, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng hồng trang rườm rà của nữ nhân đó. Rõ ràng cũng chỉ cao như một cô nương gia bình thường, nhưng lại thấy cao lớn khác thường.

Lục Vô Nghiên đang ngồi trên ghế mành côi bên cửa sổ, cơ thể hơi ngã về phía sau, cặp chân dài một cái gác lên thành ghế, cái còn lại thì tùy ý buông thõng, thần thái cực kỳ bất cần.

Nhập Trà và Nhập Phanh đều cúi đầu, quy quy củ củ quỳ ngay cửa.

Giọng nói của nữ nhân đó vẫn vang lên đều đều: “Người thích gọn gàng sạch sẽ một ngày đổi y phục một lần, coi như một ngày đổi hai lần cũng được. Người lại là ó. Tạm thời không đề cập đến một ngày đổi mấy lần đi, nhưng côi y phục ra rồi lại thảng tay thiêu hủy. Con dân Đại Liêu ta có bao nhiêu bách tính không có cơm ăn áo mặc, nhưng người lại lãng phí như vậy! Nghe nói hiện tại để giày người cũng không muốn chạm đất, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt không ra cửa, ra cửa thì cũng ngồi xe lăn giống như một phế nhân.”

“Lại nhìn nguyên một bộ y phục trắng trên người người đi.” Trong giọng nói của nữ nhân kia còn pha chút ghét bỏ. “Sao Bôn cung lại có một nhi tử như người chứ!”

Núp ở phía sau bình phong, Phương Cần Chi tròn to hai mắt, thì ra người này chính là trưởng công chúa!

Lục Vô Nghiên mặc cho Trưởng công chúa tiếp tục quở trách, toàn bộ đều không nghe lọt tai.

Trong chính sảnh yên tĩnh một hồi, trưởng công chúa bỗng than nhẹ một tiếng. Bà đi về phía Lục Vô Nghiên, bắt đắc dĩ nói: “Vô Nghiên, đều đã qua nhiều năm rồi, sao khúc mắc này chẳng những không gỡ bỏ, ngược lại còn trở nên bế tắc như vậy? Đừng khắc sâu quá khứ, hãy quên chuyện năm đó đi.”

Lục Vô Nghiên chợt khom người, nôn khan một trận. Về mặt bất cần đã sớm không còn nhìn thấy, tất cả chỉ còn lại sự chán ghét cùng khổ sở, bàn tay siết chặt vạt áo nổi lên gân xanh, suýt chút nữa đã nắm hư cầm phục trên người.

“Vô Nghiên! Vô Nghiên!” Trưởng công chúa cả kinh, vội vàng đi lấy tách trà trên bàn bên cạnh.

“Đừng đụng vào tách trà của con.” Dường như Lục Vô Nghiên đang chịu đựng nỗi thống khổ rất lớn, cố gắng lắm mới có thể nặn ra mấy chữ này, ánh mắt của hắn rơi vào những ngón tay được sơn đỏ thẫm của trưởng công chúa.

Trưởng công chúa ngăn ra, từ từ thu tay lại. Bà phát ồng tay áo, giận dữ chỉ Nhập Trà và Nhập Phanh đang quỳ gối ngay cửa, nói: “Đều chết hết rồi sao? Còn không mau tới đây hầu hạ!”

Nhập Trà và Nhập Phanh gấp gáp bò dậy, Nhập Trà vội vã chạy tới rót trà cho Lục Vô Nghiên, còn Nhập Phanh quỳ xuống một cái tủ nhỏ ở góc phía tây lấy một gói huân hương, bỏ vào lò Bác Sơn đốt lên.

Hương thơm thanh nhã từ từ lan tỏa khắp phòng, sau khi Lục Vô Nghiên uống tách trà Nhập Trà đưa tới, về mặt mới dần dần hòa hoãn lại.

Hắn cười khổ nhìn trưởng công chúa, nói: “Mẫu tử một nơi, mẫu thân đại nhân đừng nhắc đến chuyện năm đó hành hạ con nữa.”

Trưởng công chúa trầm mặc thật lâu, rồi đau lòng nói: “Ta chỉ lo lắng cho con.”

“Nhi tử trôi qua rất tốt, vẫn tuân theo ý chỉ của mẫu thân đại nhân diễn vai một tên hỗn đần phách lối. Hiện tại, nhắc tới hoàn cảnh tử đệ nhất Hoàng Thành, nhi tử của người tuyệt đối đứng đầu bảng.” Lục Vô Nghiên tự giễu nói.

“Vô Nghiên.” Trưởng công chúa muốn đi qua, nhưng vừa bước một bước liền dừng lại. Bà hơi khó chịu nói: “Bất hạnh lớn nhất của con là làm nhi tử thân sinh của ta.”

Giờ khắc này bà không phải là tôn giả chấp chương cả Đại Liêu, chỉ còn là một mẫu thân nhu nhược.

Lục Vô Nghiên nhìn mẫu thân của mình, nói: “Không, có thể là nhi tử của người, là vinh hạnh của Vô Nghiên. Vô luận là cảnh ngộ trong quá khứ, hay là bất đắc dĩ của hiện tại, Vô Nghiên cũng không có nửa câu oán hận. Nhi tử cũng cực kỳ tin tưởng sự lựa chọn của mẫu thân, cho dù muốn nhi tử hy sinh, nhi tử cũng muôn chết không từ.”

Trưởng công chúa xoay người lại, cuối cùng Phương Cần Chi cũng thấy rõ dung mạo của bà. Bé chưa bao giờ nghĩ tới mẫu thân của Tam ca ca lại trẻ tuổi, xinh đẹp như thế này! Người ta dùng ánh trắng để hình dung nữ tử, nhưng Phương Cần Chi cảm thấy ánh trắng rực rỡ cũng hoàn toàn không thể hình dung sự chói mắt của trưởng công chúa, bà nhất định là ánh mặt trời lóa mắt nhất.

Phương Cần Chi nhìn thấy trong ánh mắt ẩm ướt của trưởng công chúa còn lộ ra giằng co và thống khổ.

“Không! Sao ta có thể muốn con hy sinh? Con chính là sinh mạng của ta!”

Lục Vô Nghiên ngẩng đầu nhìn mẫu thân của mình, chậm rãi lắc đầu, nói: “Không, Đại Liêu mới đúng là sinh mạng của người.”

Khóe miệng hần khê nhếch lên, mang theo chút cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngoéo tay

Trưởng công chúa lão đảo lui về phía sau hai bước, suýt chút nữa đứng không vững. Bà nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, để cảm xúc dịu đi đôi chút, mới nhìn nhử từ của mình đang ngồi đối diện, nói: “Mẫu thân chỉ có thể lựa chọn phương thức như vậy.”

Lục Vô Nghiên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái, bày tỏ hần đã biết, hần đã hiểu.

Trưởng công chúa cười khổ, hỏi: “Bây giờ đã nghiêm trọng đến mức ngay cả mẫu thân cũng ghét sao? Có phải mẫu thân cũng không thể ôm con một cái giống như lúc con còn nhỏ hay không?”

Lục Vô Nghiên đưa tách trà cho Nhập Trà, đứng lên từ chiếc ghế mân côi. Hần đi về phía trưởng công chúa, chủ động giang hai cánh tay ôm lấy bà. Hần vỗ nhẹ lưng của trưởng công chúa, tựa như an ủi: “Mẫu thân đừng đa tâm.”

Lúc này trưởng công chúa mới thoải mái nhẹ nhàng thở hắt ra.

Sau tấm bình phong chợt vang lên một tiếng va chạm.

“Người nào ở đó?” Trưởng công chúa giận dữ hỏi, khôi phục lại khí thế cùng quần thần tranh luận trên triều đình thường ngày.

Phương Cần Chi xoa xoa cái trán không cẩn thận đụng vào tấm bình phong, có chút sợ hãi bước ra phía trước.

Trưởng công chúa cau mày, chất vấn: “Đã hài tử này ở đâu ra?”

“Cái gì đã hài tử, đó là nhi tức phụ (con dâu) của người.” Lục Vô Nghiên vẫy tay về phía Phương Cần Chi.

“Nhi tức phụ?” Trưởng công chúa đánh giá một vòng từ trên xuống dưới bắt đầu từ Lục Vô Nghiên đến chỗ Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi bị bà quan sát đến không được tự nhiên, vội nói: “Vấn, vấn an Trưởng công chúa.”

Bé muốn hành lễ, nhưng nhất thời không biết lễ tiết trong cung. Phải quý xuống sao? Bé vừa định quý xuống, thì bất ngờ bị người ta nắm lấy eo, ngay sau đó, đã bị Lục Vô Nghiên ôm lên trên đùi.

“Ai sai người núp ở phía sau nghe lén?” Trưởng công chúa không vì Phương Cần Chi còn nhỏ tuổi mà bỏ qua, càng nghiêm nghị hỏi.

Phương Cần Chi ngồi trên đầu gối Lục Vô Nghiên, hết sức quẫn bách nói: “Con...con không có nghe lén.”

“Không nghe lén? Người dám nói người thật sự không nghe thấy gì?” Trưởng công chúa hí đôi mắt phượng, hỏi ngược lại.

“Con...con không cẩn thận nghe, không phải cố ý, cũng không có ai sai con nghe lén.” Phương Cần Chi càng lúc càng khẩn trương.

Trưởng công chúa tiến lên một bước, tiếp tục đặt câu hỏi: “Đã nghe thấy gì?”

Phương Cần Chi mở to hai mắt, nhìn trưởng công chúa đang ở trước mặt, ngay cả hô hấp cũng dè dặt hơn.

“Cái gì nghe lén, rõ ràng âm lượng của mẫu thân quá lớn đã đánh thức con bé.” Về mặt Lục Vô Nghiên cổ quái liếc mắt nhìn trưởng công chúa, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay đang siết chặt váy của Phương Cần Chi.

Trưởng công chúa kinh ngạc chớp mắt một cái. Không phải bà nhìn lầm chứ? Vừa rồi trong ánh mắt của Lục Vô Nghiên vậy mà mang theo vài phần cầu khẩn? Hơn nữa nhử từ cổ quái một cách khủng khiếp của bà lại có thể ôm tiểu cô nương này vào trong ngực một cách quen thuộc như vậy, như là đã luyện thành thói quen.

Bà không khỏi nhìn Phương Cẩm Chi đang ngồi thẳng tắp ở trên đùi Lục Vô Nghiên thêm một lần nữa, tiểu cô nương thật là đẹp mắt, nhưng mà....còn quá nhỏ rồi?

Bà có vẻ dăm chiêu, nhìn chăm chú Lục Vô Nghiên, rồi nói: “Con cũng đã mười lăm rồi, Lục gia an bài thông phòng cho con chưa?”

Sắc mặt của Lục Vô Nghiên hiện lên vẻ ghét bỏ, hần nói: “Mẫu thân vẫn nên tha cho con đi.”

Trưởng công chúa đảo mắt, tầm mắt rơi vào Nhập Trà và Nhập Phanh đang cúi đầu khoanh tay đứng một góc, nói: “Không phải hai người này con không ghét sao? Bộ đáng không tòi, vậy thì thu đi.”

Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng nhìn hai người bọn họ một cái, Nhập Trà và Nhập Phanh ngậm miệng, vội vàng đồng loạt quỳ rạp dưới đất, run giọng cầu xin: “Trưởng công chúa tha mạng!”

“Các ngươi!” Dĩ nhiên Trưởng công chúa nhìn ra ám hiệu của Lục Vô Nghiên, bà bắt đầu nhìn hần: “Không hổ danh là người một tay con dạy dỗ!”

Lục Vô Nghiên vừa xoa trán Phương Cẩm Chi, vừa cười nói: “Mẫu thân đại nhân, không bằng quan tâm bản thân nhiều hơn một chút đi, nếu người vẫn tiếp tục không quan tâm, không biết nữ nhân Tây Vực đó sẽ bò lên đến vị trí nào đâu.”

“Mặc kệ!” Trưởng công chúa phất tay áo, rõ ràng đã tức giận vô cùng, lại làm ra vẻ như không thêm để ý.

“Thật không quan tâm?” Lục Vô Nghiên nhin cười. “Nhi tử thấy nàng ta rất phiền, nhất là mùi sữa ngựa trên người nàng ta, muốn xông thúi cả phủ Quốc Công. Làm phiền mẫu thân đại nhân hỗ trợ đuổi đi sớm một chút có được hay không?”

Trưởng công chúa tròn mắt nhìn Lục Vô Nghiên một cái, rồi nhanh chân bước ra khỏi chính sảnh. Khi bà bước đi, sai chân rất dài, lằn vẩy sau lưng nhấp nhô uốn lượn, tao nhã vô song.

Chờ trưởng công chúa đi rồi, Phương Cẩm Chi mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm. Bé cảm thấy mình rất không có tiền đồ, nhưng khi nhìn thấy biểu hiện giống như vậy của Nhập Trà và Nhập Phanh ở đằng kia, bé mới hiểu được không chỉ có mỗi mình bé sợ trưởng công chúa.

“Còn đau không?”

Bên tai truyền đến tiếng nói của Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên ở rất gần bé, nên lúc hần nói chuyện, hơi thở phả vào trong lỗ tai bé, có hơi ngứa ngáy. Phương Cẩm Chi không khỏi rụt vai một cái, nói: “Chỉ đụng nhẹ một cái thôi, không đau!”

“Nghe lén quá tập trung mới bị đụng đầu đúng không?” Lục Vô Nghiên cô ý trêu chọc bé.

Phương Cẩm Chi vội vàng nắm tay Lục Vô Nghiên, mở to đôi mắt trong suốt, vô cùng nghiêm túc nói: “Tam ca ca, muội thật sự không cố tình nghe lén! Thật sự không phải mà!”

“Chọc muội thôi.” Lục Vô Nghiên ngắt cánh mũi nhỏ nhắn của bé.

Phương Cẩm Chi bỗng cúi đầu yên lặng.

“Sao vậy? Tức giận?” Lục Vô Nghiên vội hỏi.

Phương Cẩm Chi giơ tay ôm lấy Lục Vô Nghiên, áp sát vào ngực hần, nhấn mạnh từng chữ: “Tam ca ca, đợi khi Cẩm Chi trưởng thành sẽ gả cho huynh. Sau này muội sẽ chăm sóc huynh...huynh không muốn đi bộ, muội sẽ đẩy huynh đi bất cứ nơi nào huynh muốn đi. Huynh ghét xã giao, Cẩm Chi sẽ học thật tốt, sau này sẽ giúp Tam ca ca ngăn chặn, hoặc sẽ thay Tam ca ca tham gia. Cẩm Chi còn có thể học may y phục, để mỗi ngày Tam ca ca đều có y phục mới sạch sẽ để mặc!”

Bàn tay đang vỗ lưng Phương Cẩm Chi của Lục Vô Nghiên bỗng cứng đờ, suýt chút nữa đã không thể kèm chế chấn động.

Hơn nửa ngày sau, bàn tay của Lục Vô Nghiên mới nhẹ nhàng hạ xuống, hần chậm rãi vuốt mái tóc mềm mại của Phương Cẩm Chi, khẽ nói: “Cẩm Chi, muội có hiểu gả cho ta là ý gì không?”

Phương Cẩm Chi từ trong ngực Lục Vô Nghiên ngẩng đầu lên, có chút mê mang nhìn hần. Nói không rõ ràng lắm “Là được.”

Lục Vô Nghiên cười lắc đầu, tiểu cô nương của hần còn quá nhỏ, không hiểu những thứ này. Bé đại khái cho rằng chuyện này cũng giống như 'làm bạn tốt cả đời', chỉ dùng những lời như vậy để biểu đạt sự quan tâm cùng lấy lòng của mình với hần.

“Ừ, Tam ca ca sẽ ghi nhớ. Cẩm Chi cũng phải nhớ những gì hôm nay đã nói, không thể nuốt lời.” Ánh mắt Lục Vô Nghiên sáng như đuốc, ngắm nhìn người yêu vẫn còn quá nhỏ trong lòng ngực.

Phương Cẩm Chi trình trọng gật đầu, nói: “Muội mới không trở thành người nói không giữ lời! Chúng ta ngoan tay đi!”

Lục Vô Nghiên cười cười chìa ra ngón út, móc với ngón út của Phương Cẩm Chi, dịu dàng nói: “Vậy thì ta sẽ chờ Cẩm Chi lớn lên.”

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen như mực, Phương Cẩm Chi vốn muốn trở về, nhưng Lục Vô Nghiên lại không đồng ý, vì tối nay Lục gia còn có một gia

yến. So về mức độ phổ trương thì đêm ba mươi hoàn toàn không thể sánh bằng. Xã giao vốn có của tất cả các phòng ở Lục gia đều hoàn lại. Chỉ vì gia yến tối nay, sẽ có sự xuất hiện của trưởng công chúa.

Lần này, Lục Vô Nghiên ngược lại không đến muộn như đêm ba mươi. Phương Cần Chi được Lục Vô Nghiên dắt vào Hạp Viễn Đường, cho nên cũng không ngồi cùng chỗ với Tam phòng, mà bị Lục Vô Nghiên ôm ngồi lên đùi như lúc trước.

Trưởng công chúa ngồi bên cạnh đã mấy lần quan sát Phương Cần Chi, điều này khiến cho sống lưng Phương Cần Chi dựng thẳng đứng, khăn trương ghê gớm. Bé quay đầu đi, nhỏ giọng cầu xin Lục Vô Nghiên: “Tam ca ca, muội trở về bàn của Tam Phòng ăn cơm có được hay không? Không cần huynh dứt đầu. Hôn nữa muội lại làm bản y phục của huynh thì sao?”

Lục Vô Nghiên lại càng dùng ánh mắt vô tội nhìn bé, nói: “Nếu muội đi rồi, tất cả mọi người đều dùng thiện, còn mình ta rảnh rồi không có việc gì làm rất nhàm chán thì sao? Nói không chừng lại có người khuyên ta động đầu. Cần Chi liền giúp Tam ca ca giải vây một chút?”

“Thì ra Tam ca ca dứt muội ăn cơm là để không nhàn rồi, như vậy cũng sẽ không có người buộc huynh ăn sao?” Phương Cần Chi ngáy ngơ mơ hồ, nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy!” Lục Vô Nghiên nghiêm trang gật đầu.

“À.” Phương Cần Chi liền quay đầu đi, cũng không đề cập tới chuyện trở về bàn của Tam Phòng bên kia tự ăn cơm nữa.

Trưởng công chúa chợt nói: “Tiểu hài tử nên ăn nhiều rau củ thì mới tốt.”

Bà cầm dưa, gấp một miếng nắm mẻo, rau chân vịt và củ cải, bỏ vào đĩa nhỏ trước mặt Phương Cần Chi.

“Đa tạ công chúa.” Phương Cần Chi thụ sủng nhược kinh. Vô tình phát hiện trưởng công chúa đã lau đi lớp sơn đỏ thắm trên móng tay của bà, là do Tam ca ca bài xích hay sao?

Những người khác trong Lục gia đều ném tới Phương Cần Chi những ánh mắt khác nhau.

“Tiểu hài tử cần phải ăn nhiều thịt một chút, như vậy mới có thể mau lớn.” Lục Thân Ky cầm dưa, gấp một miếng sườn đặt vào đĩa nhỏ trước mặt Phương Cần Chi, lại sai cô nương Tây Vực đang hầu hạ phía sau lưng múc cho Phương Cần Chi thêm một chén canh cá.

“Đa tạ Đại cữu cữu.” Phương Cần Chi càng thêm lúng túng, may mà bé không cần tự mình động đầu, chỉ cần Lục Vô Nghiên dứt bé ăn cái gì, bé liền ăn cái đó.

Người của Lục gia đều rút lại ánh mắt trên người Phương Cần Chi, chuyển sang trưởng công chúa và Lục Thân Ky.

Trưởng công chúa đặt đôi dưa đang cầm trong tay xuống, lướt cặp mắt xem thường lên người cô nương Tây Vực đang đứng phía sau Lục Thân Ky. Bà bật cười một tiếng, giễu cợt nói: “Trình độ thưởng thức của Lục Tướng quân càng ngày càng thấp nha.”

Lục Thân Ky cũng buông dưa xuống, cười nói: “Vùng đất biên cương từ trước đến nay lạnh khủng khiếp, không bằng Trưởng công chúa khai ân, triệu mặt tướng hồi Hoàng Thành. Cũng để cho mặt tướng thể nghiệm nhiều hơn nữ nhi hương ở Hoàng Thành.”

Ánh mắt của hai người sáng quắc bức bách đối phương, đều không nhượng bộ.

Lục Vô Nghiên bỗng vỗ một cái vào mu bàn tay Phương Cần Chi, chỉ vào món Lật Từ Kê (gà hầm hạt dẻ) ở trên bàn. Phương Cần Chi nhìn Lục Vô Nghiên bằng ánh mắt tội nghiệp, Lục Vô Nghiên chỉ khẽ lắc đầu một cái.

Phương Cần Chi đành phải tuột xuống khỏi đầu gối của Lục Vô Nghiên, dè dặt gấp một miếng Lật Từ Kê cho trưởng công chúa, rồi gấp một miếng cho Lục Thân Ky.

Một khắc trước, hai người còn đang trừng mắt âm thầm mắng chửi nhau, liền dời tầm mắt đi, nhìn về phía Phương Cần Chi bé nhỏ.

Phương Cần Chi vội vàng trưng ra gương mặt xán lạn, nụ cười ngọt ngào, nói: “Món Lật Từ Kê này ăn ngon lắm ạ, Tam ca ca cũng rất thích. Cữu cữu và.Cữu mẫu ném thử một chút đi!”

Nghe Phương Cần Chi lặng lẽ sửa lại cách xưng hô, Lục Vô Nghiên ném cho bé một ánh mắt tán thưởng.

Trưởng công chúa quả thật ăn miếng Lật Từ Kê kia, lại khen ngợi mùi vị ngon vài câu, rồi ban thưởng cho trù từ đã làm món Lật Từ Kê. Cuối cùng tình hình cũng ổn định lại, mọi người lại có thể an tâm dùng bữa.

Nhưng không được bao lâu, một tiểu thái giám bất ngờ từ trong cung chạy tới, phủ phục bẩm báo, đại ý là tiểu hoàng đế la hét muốn trưởng công chúa hồi cung, bằng không không chịu ăn cơm.

Trưởng công chúa nhú mày, trên mặt lộ vẻ do dự, bà vừa định đứng dậy, Lục Thân Ky và Lục Vô Nghiên đã đồng loạt buông dưa.

Trước khi phụ thân mở miệng, Lục Vô Nghiên đã đi trước một bước, đặt Phương Cần Chi xuống đất. Hắn đứng lên, nở một nụ cười như có như không: “Bao năm rồi không gặp Hoàng đế Tiểu cữu cữu, nhi tử thay mẫu thân đi chuyển này.”

Chương 18: Cùng ăn

Khoảng cách giữa phủ Ôn Quốc Công và hoàng cung cũng không gần, tới đó một hồi, đến khi Lục Vô Nghiên trở lại cũng đã quá nửa đêm. Khi đó Phuong Cần Chi đang ôm Thạch Ngọc Hoa Chi vừa được tặng ngủ say sưa.

Sáng sớm hôm sau, lúc bé bị Vệ mụ mụ đánh thức, mới nghe nói sau khi Lục Vô Nghiên vào cung đã đánh tiểu hoàng đế một trận.

Phuong Cần Chi ngây ngẩn cả người: “Hoàng đế không phải là người lớn nhất sao?”

“Ai nói không phải!” Vệ mụ mụ nhủ mày. “Nhưng Tam thiếu gia thật sự đã vào cung đánh Tiểu hoàng đế! Nghe nói còn lôi Tiểu hoàng đế từ trên long sàng xuống đánh một trận!”

“Vậy phải làm sao bây giờ đây? Hiện giờ Tam ca ca đang ở đâu?” Phuong Cần Chi cho là Lục Vô Nghiên thật sự đã gây họa, nói không chừng còn sẽ chịu phạt! Huống chi mẫu thân của Tam ca ca lại dữ như vậy!

Phuong Cần Chi lập tức khổ não, lo lắng không thôi.

“Đi, ta muốn đi xem Tam ca ca một chút!” Bé xốc chân lên, từ trên giường nhảy xuống, không kịp mang giày, liền chạy đến bàn trang điểm, chờ Vệ mụ mụ chải đầu. Cho dù động tác của Vệ mụ mụ đã cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng Phuong Cần Chi vẫn chê bai bà quá chậm.

“Đi múc nước cho ta, lấy y phục, tự ta chải đầu!” Phuong Cần Chi cướp cây lược từ tay Vệ mụ mụ, bó mái tóc dài lại, rồi dùng dây lụa màu thạch anh buộc lại.

Vệ mụ mụ ôm Phuong Cần Chi, dọc đường bị bé thúc giục liên hồi, cuối cùng cũng tới viện Thùy Sao. Vệ mụ mụ vừa đặt bé xuống đất, Phuong Cần Chi liền nâng váy chạy ào vào bên trong.

“Tam ca ca! Tam ca ca!” Phuong Cần Chi vọt vào trong chính sảnh, huân hương trong lò Bức Sơn tỏa ra thoang thoang, nhưng cũng không thấy bóng dáng Lục Vô Nghiên, ngay cả Nhập Phan và Nhập Trà cũng không thấy đâu.

Phuong Cần Chi chạy đến tấm phòng, bé gõ cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa hé ra một chút, mở to hai mắt nhìn vào bên trong. Cửa sổ bị che lại bởi một tấm màn lụa thật dày, trong phòng rất tối, không nhìn rõ được gì. Phuong Cần Chi vừa định lui ra ngoài, thì mơ hồ nghe thấy hai tiếng ho nhẹ, còn có tiếng sột soạt trở mình.

“Ai ở bên ngoài?” Là giọng nói trầm thấp có chút tinh táo của Lục Vô Nghiên.

“Là muội.” Phuong Cần Chi trả lời, trong phút chốc bé cảm thấy hơi do dự, vẫn không đi vào. Chỉ đứng bên ngoài cửa nói: “À, Tam ca ca đang ngủ sao? Muội không cố ý đánh thức huynh. . . .”

“Không sao cả, vào đi.” Trong phòng lại vang lên những tiếng sột soạt mặc y phục, và những tiếng bước chân rất khẽ.

Lục Vô Nghiên đứng lại bên cạnh chiếc bàn chân cao, đốt đèn, ánh nến lan dần trong gian phòng mờ tối, màu sắc cũng dần ám áp hơn. Trên người hắn chỉ được bọc trong một chiếc áo bào trắng rộng thùng thình, dài đến mắt cá chân, để lộ ra bàn chân không mang vớ gấm.

Trong khi ánh sáng vẫn còn chưa lan khắp phòng, Phuong Cần Chi đã nhìn thấy sắc mặt của Lục Vô Nghiên cũng trắng bệch như bạch bào hắn đang mặc trên người. Bé còi giầy, dẫm lên lớp thảm nhung lông chồn đen, từng bước một đi vào.

“Tam ca ca, huynh bị ốm sao?” Phuong Cần Chi ngược đầu nhìn Lục Vô Nghiên.

“Không có, chỉ mệt mỏi chút thôi.” Lục Vô Nghiên vén màn lụa dày đang che cửa sổ nhìn sắc trời bên ngoài. Đến khi hắn buông màn xuống, sau đó xoay người lại, đã nhìn thấy Phuong Cần Chi mở to mắt, hai má phồng lên, một bộ dáng vô cùng mất hứng.

“Đây là làm sao?” Lục Vô Nghiên liền ngồi xuống trước mặt Phuong Cần Chi, nắm lấy vai bé. Áo khoác trên người hắn vốn chỉ phủ lên một cách tùy ý, ngực áo mở rộng hơn phân nửa, da thịt lộ ra một mảng lớn.

Phuong Cần Chi giật giật áo hắn, nghiêm trang nói: “Tam ca ca phải mặc y phục thật kín mới không ngã bệnh!”

Rõ ràng bản thân chỉ là một tiểu hài tử, nhón chân lên cũng vừa mới đến hông Lục Vô Nghiên. Vậy mà khi nói chuyện, lại làm ra vẻ người lớn.

“Được.” Lục Vô Nghiên cười cười ôm bé, thả lên trên giường. Bản thân thì xoay người đi ra phía sau tấm bình phong. Đến khi hắn đi ra, trên người đã

đôi một bộ đồ ngủ màu đàn hương. Ngay ngắn thẳng thớm, ngay cả hai sợi đai lưng màu đen buông xuống trước người cũng không có một nếp nhăn nào.

Phương Cần Chi không chịu ngồi yên, bé dịch sang một bên, nói: “Ngày hôm qua, Tam ca ca trở về khuya như vậy nhất định rất mệt mỏi, huynh tốt nhất nên ngủ một giấc đi, muội không làm ồn huynh đâu.”

Ánh mắt Lục Vô Nghiên dừng lại nơi vành tai của Phương Cần Chi, hần cau mày hỏi: “Ai đã chải đầu cho muội?”

Phương Cần Chi không hiểu sò sò phần tóc ngay thái dương, mới phát hiện một bên tóc đã rơi ra, buông xuống dưới hơn phân nửa một cách lỏng lẻo. Phương Cần Chi ngượng ngùng le lưỡi một cái, từ trên giường nhảy xuống, nói: “Biết Tam ca ca không sao là tốt rồi, muội đi về đây!”

Bé vừa nói, vừa dùng đôi tay nhỏ bé ép lại phần tóc bên tai. Mặc dù vẫn còn là một tiểu cô nương vừa tới sáu tuổi, nhưng cũng đã biết yêu cái đẹp. Nếu không phải trong phòng không đủ ánh sáng, nhất định có thể nhìn thấy màu đỏ trên gương mặt trắng mịn của bé.

Lục Vô Nghiên giữ cánh tay bé lại, có hơi bất ngờ nói: “Muội cho rằng ta sẽ xảy ra chuyện? Cần Chi đang lo lắng cho ta sao?”

“Ai lo lắng cho huynh!” Phương Cần Chi quay mặt đi, xoay xoay vắn vắn bàn tay. Nhưng không được bao lâu, liền cúi đầu nhỏ giọng thừa nhận: “Đúng à, lo lắng Tam ca ca bị người ta khi dễ.”

“Ai dám khi dễ Tam ca của muội, hửm?” Một mối trong mắt Lục Vô Nghiên tan đi, tăng thêm mấy phần vui vẻ.

Phương Cần Chi muốn nói là trường công chúa quá mức hung dữ chứ ai! Nhưng dù sao trường công chúa cũng là mẫu thân của Tam ca ca, bé liền nuốt xuống những lời này, ngượng ngịu nói: “Dù sao Tam ca ca cũng không có việc gì là tốt rồi . . .”

Lục Vô Nghiên cũng không tiếp tục truy vấn, hần ôm Phương Cần lên trên đùi, buộc lại mái tóc bị xổ lung tung của bé, dùng mấy ngón tay dài làm lược, nhẹ nhàng chải lại mái tóc dài của bé. Tóc của Phương Cần Chi trượt qua giữa những ngón tay của hần. Vừa mềm vừa mượt, còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt thoang thoảng.

Lục Vô Nghiên rù rù tập trung, chỉ là một việc chải đầu đơn giản, mà lại tạo ra mấy phần hứng thú. Động tác của hần rất cẩn thận, chải từng sợi tóc cho Phương Cần Chi. Động tác của hần cũng rất dịu dàng, dường như sợ mình mạnh tay sẽ làm đau bé, cẩn thận từng li từng tí. Đến khi tóc của Phương Cần Chi đã được chải thật chỉnh tề, mới dùng ngón tay chia tóc ra làm hai phần đều nhau, lấy sợi dây lụa màu thạch anh trong tay Phương Cần Chi, kết thành hai búi trên đỉnh đầu, rồi rút ra một lọn từ trong búi tóc, thả xuống dưới.

“Được rồi.” Lục Vô Nghiên thưởng thức tay nghề của mình, tựa như cực kỳ hài lòng.

Phương Cần Chi sò sò hai lọn tóc rù hai bên tai, có chút không xấu hổ nói: “Đa tạ Tam ca ca.”

Bé biết Lục Vô Nghiên có yêu cầu rất cao đối với sự gọn gàng sạch sẽ, âm thầm suy nghĩ lần sau tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt Tam ca ca với bộ dạng cầu thả như thế này mới được!

“Có phải mỗi ngày không nói với ta mười mấy lần đa tạ muội liền cảm thấy không thoải mái?” Lục Vô Nghiên đặt bé sang một bên, choàng áo khoác đang treo trên giá bên cạnh giường ngủ, đi ra ngoài phân phó Nhập Phanh bưng điểm tâm sáng vào.

Buổi sáng Lục Vô Nghiên rất thích ngủ, từ trước đến giờ không có thói quen ăn sáng. Cho nên Nhập Phanh và Nhập Trà thấy hần dậy sớm đòi dùng thiện, đều lấy làm kinh hãi. Khi biết Phương Cần Chi đến mới thầm nói: chẳng trách.

Sợ Phương Cần Chi ra ngoài sẽ bị lạnh, Lục Vô Nghiên phá lệ sai Nhập Phanh bưng đồ ăn sáng vào bên trong phòng ngủ, căn phòng mà trước đây ngay cả nước trà cũng không được mang vào.

“Tam ca ca, huynh không ăn sao?” Phương Cần Chi nuốt một ngụm cháo ngọt thật to, hỏi Lục Vô Nghiên đang dựa vào thành giường.

Lục Vô Nghiên còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, Phương Cần Chi lại ăn thêm một ngụm cháo thật to, cố ý chép chép miệng, nói: “Ăn ngon lắm đó! Tam ca ca nếm thử một chút đi!”

Nhìn khóe môi Phương Cần Chi ướt nhẹp, còn dính một chút nước cháo, lời cự tuyệt của Lục Vô Nghiên không thể thốt thành lời.

Vì Lục Vô Nghiên chưa bao giờ ăn sáng, đồ ăn Nhập Phanh bưng vào đều dựa theo khẩu vị của tiểu hài tử, cũng là mấy món ngọt ngọt mềm mềm, hơn nữa chỉ có một bộ đồ ăn.

Phương Cần nhìn trên bàn không có đôi đũa nào khác, vừa định kêu Nhập Phanh lấy thêm một bộ đồ ăn. Bất ngờ chiếc muỗng trong tay bé bị tri xuống, thì ra Lục Vô Nghiên đã ghé người qua, ngậm lấy muỗng cháo bé còn chưa kịp ăn.

“Ừm, ăn rất ngon.” Lục Vô Nghiên ngáp một cái, khép mắt lại, lười biếng ngồi xếp bằng trên giường. Hần lại dùng áo lông bao bọc cơ thể, nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Trước kia luôn đút Cần Chi ăn cơm, hôm nay quá mệt mỏi, Cần Chi cũng đút ta ăn một lần chứ?”

“Được à!” Phương Cần Chi lớn tiếng đáp, thật cẩn thận đưa muỗng qua, đút Lục Vô Nghiên ăn từng miếng từng miếng.

Lục Vô Nghiên lấy tay, lau vết cháo trên khóe miệng Phương Cần Chi, dịu dàng nói: “Cần Chi cũng ăn đi.”

“Dạ!” Phương Căn Chi mạnh mẽ gạt đầu, tự mình ăn một miếng, lại dứt Lục Vô Nghiên một miếng. Hai người dùng chung một cái miếng.

Nhập Phanbưng bánh ngọt dùng sau bữa ăn đi vào, bất ngờ nhìn thấy một màn này. Nàng cả kinh, hai tay run lên, khay thức ăn suýt chút nữa tuột khỏi tay rơi xuống đất. Nàng cố gắng đè ép khiếp sợ trong lòng, bày mấy món cao điểm lên trên bàn. Rồi quỳ gối một bên, dùng khăn cẩn thận lau sạch vết nước đọng trên bàn.

Phương Căn Chi thu hết màn này vào trong mắt, sau khi Nhập Phan lui xuống, mỗi khi bé ăn cái gì cũng đều hết sức cẩn thận, tuyệt không dám để rơi một giọt nước canh lên trên bàn.

Lục Vô Nghiên không có thói quen ăn sáng, thỉnh thoảng tâm trạng tốt cũng ăn một lần, nhưng cũng chỉ vài miếng. Huống chi hấn nhìn dáng vẻ rất vất vả của Phương Căn Chi khi con bé nâng cánh tay bé xíu dứt hấn ăn, mặc dù hấn rất hưởng thụ, nhưng cũng đau lòng.

Hấn vuốt đầu Phương Căn Chi, nói: “Tam ca ca no rồi, Căn Chi tự mình ăn đi.”

Phương Căn Chi gạt đầu một cái, nuốt miếng Liên Hoa Tô trong miệng xuống, nghi hoặc hỏi: “Tam ca ca, huynh....không phải huynh không ăn cùng với người khác sao? Bọn họ đều nói....bệnh thích sạch sẽ của huynh rất nghiêm trọng...”

“Nếu ta nói ta cũng không thích sạch sẽ, Căn Chi có tin không?”

Phương Căn Chi sững sờ nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười khê, véo đôi má phúng phính mềm mại của bé, nói: “Ăn nhanh đi.”

Hấn nằm nghiêng trên giường, nhắm hai mắt lại.

“Tam ca ca, huynh muốn ngủ sao?” Phương Căn Chi sợ mình ở trong phòng làm phiền hấn.

“Không ngủ, chỉ nhắm mắt một lúc thôi. Muội ăn cao điểm của muội đi.”

Phương Căn Chi ăn món gì cũng rất khê, không dám phát ra một tiếng động nào. Bé ăn vài miếng, đều phải xoay đầu nhìn Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên thật sự quá yên tĩnh.

Bé nhẹ nhàng đặt miếng xuống, rón rén đi tới trước giường của Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng hỏi: “Tam ca ca, huynh ngủ chưa?”

Lục Vô Nghiên không trả lời.

Phương Căn Chi liền nhón chân lên, kéo lại áo lông trên người cho Lục Vô Nghiên, nhưng vóc dáng bé quá nhỏ, cho dù nhón chân hết mức, cũng với không tới bên kia áo lông của Lục Vô Nghiên mặc. Bé nhìn xung quanh, cẩn thận dò một cái ghế cô đáng đến, leo lên trên ghế để kéo thẳng áo lông cho Lục Vô Nghiên.

Thấy cuối cùng đã che kín, Phương Căn Chi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, cổ tay của bé bất ngờ bị nắm chặt, cả người đều bị Lục Vô Nghiên kéo từ trên ghế xuống. Lục Vô Nghiên lật người, ôm Phương Căn Chi vào trong ngực, trong lúc nâng tay, đã kéo áo khoác phủ lên trên người Phương Căn Chi.

“Tam ca ca?” Phương Căn Chi nhỏ giọng gọi hấn, nhưng chỉ nghe được tiếng thở đều đặn của Lục Vô Nghiên.

Trong lòng Phương Căn Chi nghi ngờ: Thật sự không biết Tam ca ca còn có chứng mộng du nha!

Biết đêm qua Lục Vô Nghiên không ngủ, nhất định bây giờ rất mệt mỏi. Tránh đánh thức Lục Vô Nghiên, Phương Căn Chi cũng không dám lộn xộn. Lòng ngực của Lục Vô Nghiên vô cùng ấm áp, nên chỉ một lúc sau, bé đã ngủ say sưa.

Chờ tiểu cô nương trong ngực ngủ say, Lục Vô Nghiên mới chậm rãi mở mắt ra, hấn ngưng mắt nhìn tiểu cô nương trong ngực, không biết đang mơ gì mà cười nhếch mép, cái hôn nhẹ nhàng của hấn rơi vào trán bé, thật lâu không dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Con tin

Trong khi Lục Vô Nghiên ôm Phương Căn Chi ngủ, thì ở một nơi lại nổ ra một trận tranh cãi kịch liệt.

Trưởng công chúa ném mật thư xuống đất, lạnh lùng nhìn Lục Thân Ky bằng nửa con mắt, nói: “Xem nhi tử tốt mà chàng sinh kia, chỉ biết gây họa cho

Bổn cung!”

“Đó là nàng sinh, ta không có bản lĩnh sinh con.” Lục Thân Ky cười nhạo.

Trưởng công chúa lười tranh cãi với ông, bà chỉ nhẹ nhàng đập tay xuống bàn hai cái, tựa như nói với Lục Thân Ky, lại như tự nói với bản thân mình: “Quá nhiều người cáo trạng, sắp không đề xuống được rồi. Kế hoạch hiện tại chỉ có thể giam Vô Nghiên lại một thời gian thôi.”

Lục Thân Ky bắt ngờ ném tách trà trong tay xuống, sứ trắng vỡ tan tành, nước trà văng tung tóe làm bắn lên vấy xếp li màu hồng của Trưởng công chúa. Lục Thân Ky đứng lên, đi từng bước về phía trưởng công chúa, nhìn sát mặt bà, chất vấn: “Sở Anh Tư, nàng thật sự là một mẫu thân sao?”

Ông chỉ về hướng viện Thủy Sao, lớn tiếng chất vấn: “Nàng không phải không biết sở thích của Vô Nghiên, nàng muốn nhốt nó vô cái phòng giam chật chội bẩn thỉu đó? Sao nàng không dứt khoát giết nó luôn đi! Á...! Thật đấy, nàng giết nó đi, là xong hết mọi chuyện!”

Lục Thân Ky áp sát quá gần, hơi thở phẫn nộ phả vào mặt trưởng công chúa, trưởng công chúa đưa tay đẩy ông ra, giận dữ nói: “Lục Thân Ky! Ta nói muốn nhốt nó vào phòng giam khi nào hả? Nó cũng là nhi tử của ta đó! Chẳng muốn ta làm thế nào đây? Vãn vãn bá quan muốn ta giao người! Luôn làm ra mấy chuyện như vậy, nó đánh Hoàng đế đó.”

“Đánh Tiểu hoàng đế một trận thì đã sao?” Lục Thân Ky cười lạnh. “Nếu không nhờ ta, nó đã sớm chết trong loạn quân. Nếu không phải nàng, nó không thể vững vàng ngồi trên long ý nhiều năm như vậy. Nếu không phải Vô Nghiên.”

Lục Thân Ky thờ dài, cau mày, vô cùng phức tạp nhìn trưởng công chúa. Một khắc trước còn tràn đầy khí thế, nhưng khi nhắc tới nhi tử liền suy sụp. Ông nện mỗi nói: “Anh Tư, nàng có biết Vô Nghiên thay thế đệ đệ của nàng gánh chịu cái gì hay không? Không, nàng không biết. Thật ra thì ta cũng không biết, ta chỉ biết sau khi nó trở về, thì đã trở thành một người hoàn toàn khác!”

Ông trào phúng cười lạnh.

Bàn tay Lục Thân Ky mở rộng chụp lấy bả vai của trưởng công chúa, ông gầm lên: “Nàng nói cho ta biết! Nàng sẽ đối đãi với hoàng đế địch quốc như thế nào? Đối đãi với con tin mà tên vương gia phản bội tổng tới địch quốc như thế nào? Nàng nói đi!”

“Đừng nói nữa!” Trưởng công chúa ra sức đẩy Lục Thân Ky ra, bà chống hai tay lên bàn, cố gắng chống đỡ để mình không quy xuống. Nước mắt lăn dài từ trong hốc mắt, bà nghẹn ngào nói: “Ta không biết, ta không biết hài tử đó là Vô Nghiên.”

Lục Thân Ky giống như đang nghe một câu chuyện buồn cười nhất thế gian, ông ngửa mặt lên trời cười to, thật lâu mới ngừng lại.

Ông từng bước lùi về sau, thất vọng trong mắt không thể diễn tả: “Nàng là tức phụ của Lục gia ta, là thê tử của Lục Thân Ky ta, càng là mẫu thân của Vô Nghiên. Nhưng trong lòng nàng chỉ có hoàng thất Sở gia của nàng! Không biết ư? Một mẫu thân không nhận ra hài tử của mình sao? Nàng có biết Vô Nghiên đã từng là niềm kiêu ngạo của ta, kiêu ngạo của Lục gia ta! Nó trời sanh đã thông tuệ, đọc sách chỉ cần nhìn qua thì sẽ không bao giờ quên được. Không có một hài tử nào của Lục gia có thể so sánh được với nó. Nhưng sau khi nó trở về thì cả người cổ quái. Bây giờ còn phải dựa theo phân phó của nàng giả bộ đức hạnh ngang ngược! Nàng không cho nó đi học, cũng không cho tìm tiền sinh đến dạy nó, không cho nó bộc lộ nửa điểm tài hoa. Sau này cũng không cho nó thi khoa cử, không cho nó làm quan, càng không cho nó tòng quân!”

Lục Thân Ky hơi nghẹn ngào: “Hiện giờ nhắc tới Vô Nghiên, mọi người đều nói nó vô dụng, quần là áo lượt, quái nhân máu lạnh. Nàng đã hài lòng chưa?”

Nước mắt trên mặt trưởng công chúa đã sớm ướt đầm, con ngươi đầm nước lại thoáng qua một tia dị sắc. Bà ngẩng đầu lên, trong lòng lạnh lẽo nhìn Lục Thân Ky, không một tiếng động nói: “Thân Ky, chúng ta hòa ly đi.”

“Nàng nói cái gì?” Lục Thân Ky không kịp phản ứng.

Trưởng công chúa cố nén sóng lòng đang gào thét: “Vệ vương đến nay vẫn chưa chết, địch quốc như hổ rình mồi. Cự thần trong triều lấy danh nghĩa trao quyền lại cho thánh chủ bức ta rời cung. Một khi ta rời cung, đám lão gia hỏa hủ bại đó sẽ khi dễ Xuyên Nhi! Bọn họ kiêu kỳ ta đáng để, kiêu kỳ binh quyền trong tay chàng, thậm chí buồn cười đến mức kiêu kỳ ta sẽ đẩy Vô Nghiên lên ngôi vị hoàng đế.”

“Chàng đã không còn là thiếu niên tướng quân của Đại Liêu khi xưa, sống trong quân lữ hai mươi năm, chắc chàng cũng hiểu rõ hơn ta, đối với một quốc gia thì chiến loạn có ý nghĩa như thế nào! Chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối sẽ không cho phép Đại Liêu lâm vào trong cảnh chiến tranh đồ thán, càng không cho phép vương triều Sở gia chôn vùi trong tay ta và Xuyên Nhi!” Trưởng công chúa kiên định lắc đầu. “Lần này trở về, ta vốn muốn nói với chàng, ta phải thu lại binh quyền trong tay chàng, chỉ có như vậy mới có thể lấp miệng thiên hạ.”

Lục Thân Ky bất khả tư nghị nhìn bà, có làm như thế nào ông cũng không nghĩ tới lần này bà bắt ngờ trở lại là để đánh chủ ý này.

“Chàng khoan hãy nói chuyện.” Trưởng công chúa khoát tay, ngăn cản Lục Thân Ky mở miệng.

“Trong mắt chàng và Vô Nghiên, ta cũng không đủ tư cách làm thê tử và mẫu thân. Mà ta. coi như cũng hiểu chàng. Chàng trời sanh đã là nhân tài, nửa đời chinh chiến. Chàng không thể tách khỏi trọng đao và khôi giáp. Nhưng nếu để chàng vì Sở gia ta mà rời bỏ chiến trường hẳn là không được. Sở Anh Tư ta cũng không có tư cách để cho chàng hy sinh nửa phần.”

Trưởng công chúa cười khổ: “Năm đó trẻ người non dạ, ta ép buộc chàng làm phò mã thật sự ích kỷ. Hiện tại hòa ly, chàng cũng không cần giao quyền, không cần giao ra binh phù. Chàng vẫn đường đường là Lục Đại tướng quân uy phong凛凛, Vô Nghiên cũng không cần vì một mẫu thân như ta mà

tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.”

Lục Thân Ky cười to. Nhất thời không phân rõ nữ nhân này nói câu nào là thật câu nào là giả.

“Đừng vậy! Sở Ánh Tư nàng từ đầu đến cuối đều là một người rất ích kỷ! Ban đầu là ta đui mù mới có thể lấy nàng! Nàng luôn mồm vì quốc gia của nàng, vì lê dân bách tính của nàng. Không cần phải nói tràn đầy khí thế như vậy! Sở Ánh Tư, nàng để tay lên ngực tự vấn lòng mình xem, nàng làm như vậy chẳng lẽ không phải vì đề phòng ta? Lấy binh phù lấp miệng thiên hạ? Ta thấy là lấp nỗi sợ của nàng mới đúng!” Lục Thân Ky vỗ vỗ vào ngực mình: “Rốt cuộc là cự thân trong triều kiêu kỳ, binh quyền trong tay ta, hay là nàng?”

“Vì sao ta phải kiêu kỳ chàng?”

Lục Thân Ky hít một hơi thật sâu, nói: “Nếu nàng không phải là thân nữ nhi, mà là nam nhi bảy thước. Nếu Vô Nghiên không phải họ Lục, mà là theo họ Sở của nàng. Nàng còn có thể đối xử với nó như vậy sao?”

Trưởng công chúa giật mình, nhất thời không trả lời được. Tiếp đó cười khổ, bà cũng muốn là thân nam nhi.

Thất vọng dâng đầy trong mắt Lục Thân Ky, ông đập cửa ra, hô to: “Vân Cơ! Vân Cơ!”

Nữ tử Tây Vực kia từ trong sương phòng chạy ra ngoài, nhút nhát gọi một tiếng: “Trưởng quân”. Nàng ta quay đầu lại nhìn trưởng công chúa chìm vào trong bóng tối của gian phòng, vội vã xoay người đi theo Lục Thân Ky ra đại viện.

Trưởng công chúa nghiêng đầu, không nhìn theo bóng lưng rời đi của Lục Thân Ky.

Những năm qua, bà và Lục Thân Ky chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng bởi vì hai đứa con liên tiếp xảy ra biến cố, khoảng cách trong lòng càng lúc càng xa.

Dáng vẻ của Lục Vô Nghiên và trưởng công chúa giống nhau, tiểu hoàng đế và trưởng công chúa là tỷ muội ruột thịt cùng mẫu thân, mặt mũi cũng có vài phần tương tự. Tiểu hoàng đế nhỏ hơn Lục Vô Nghiên hai tuổi, khi còn bé hai người đứng chung một chỗ lại càng giống nhau hơn. Tiểu hoàng đế lên ngôi không quá nửa năm, vào sinh thần yến sáu tuổi, Vệ vương phát động cung biến, lúc thất bại hắn đã cướp đi “Tiểu hoàng đế”, đến khi hắn phát giác bắt nhầm người thì đã quá muộn. Hắn lấy giả làm thật, dùng Lục Vô Nghiên giả làm tiểu hoàng đế hiến cho địch quốc Đại Kinh. Qua tháng thứ ba, Kinh Quốc mới biết con tin trong lao là hoàng đế giả, tức thì, Lục Vô Nghiên trở thành con tin. Mãi cho đến hơn hai năm sau, Lục Thân Ky bắt giữ bốn đại tướng của Kinh Quốc, lại lấy tám tòa thành trì, cùng vàng bạc và vô số ngựa quý, cuối cùng mới đổi được Lục Vô Nghiên về.

Ban đầu trưởng công chúa ở trong cung bày mưu tính kế, trước tiên bảo vệ tiểu hoàng đế, làm tướng hải tặc bị Vệ vương bắt đi chỉ là một tiểu thái giám bình thường. Không nhận ra hải tặc đó là Lục Vô Nghiên là hối hận lớn nhất đời này của bà, cũng là chỗ Lục Thân Ky không chịu tha thứ cho bà.

Thật ra thì vô luận là bà hay là Lục Thân Ky, đều không biết chuyện năm đó có ẩn tình khác. Mà Vệ vương ngộ nhận ở đâu chứ? Rõ ràng là chính Lục Vô Nghiên đã thay tiểu hoàng đế cầm một kiếp.

Cuối cùng Lục Vô Nghiên cũng trở về, mối quan hệ của phu thê hai người cũng dịu đi rất nhiều, nhưng tiểu nữ nhi của bọn họ, Chi Chi lại đột nhiên vì sơ suất của Lục gia mà mất mạng. Trưởng công chúa giận dữ, nếu không phải bận tâm Lục Thân Ky, theo tác phong của bà, chắc chắn đã xử cực hình tất cả những người có liên quan. Cuối cùng, bà chỉ xử chết nô bộc có dính líu, rồi ép mẫu thân của Lục Thân Ky chủ động rời khỏi Lục gia, dời đến Tỉnh Ninh an với trưởng đằng cổ phạt, đã hơn năm năm chưa từng hồi phủ.

Đứng trước quốc gia, gia tộc, người thân, thì hai người se tơ kết tóc có là cái gì chứ? Phí thời gian đến bây giờ, có lẽ xa nhau mới là con đường duy nhất.

“Có lẽ lần này có thể thật sự hòa ly rồi.” Trưởng công chúa thở dài nuối tiếc, nhưng cũng kiên định hơn. Bà không hối hận cố ý nói những lời đó chọc giận Lục Thân Ky, không hối hận để cho ông hiểu lầm, lại càng không hối hận dùng binh quyền ép hắn hòa ly.

Trưởng công chúa yên tĩnh ngồi một mình trong phòng thật lâu, lâu đến nỗi lò sưởi trong phòng tắt ngúm, tứ chi tê lạnh. Bà chậm rãi sửa lại tóc mai, rồi rút khăn lau đi nước mắt trên mặt. Không mang theo thị nữ, một mình bà tiến về viện Thủy Sao.

Nhập Phan và Nhập Trà hành lễ, bẩm báo Lục Vô Nghiên mới vừa ngủ, bà gật đầu một cái, đi thẳng vào tắm phòng của Lục Vô Nghiên.

Trong tắm phòng ấm áp, ánh sáng nhu hòa. Trưởng công chúa tìm một vòng, mới phát hiện Lục Vô Nghiên không ngủ trên giường, mà đang nằm nghiêng ở trên ghế dài, trong ngực còn ôm một tiểu cô nương.

Lục Vô Nghiên còn đang ngủ, nhưng tiểu cô nương trong ngực hắn đang mở to hai mắt, nhìn bà không biết phải làm sao.

Phượng Cần Chi muốn đứng lên hành lễ với trưởng công chúa, nhưng tay của Lục Vô Nghiên đang khoác lên người bé, bé sợ mình cử động sẽ đánh thức Lục Vô Nghiên, nhất thời do dự, không biết phải làm thế nào mới phải.

Trưởng công chúa khoát khoát tay, ý bảo Phượng Cần Chi không cần ngồi dậy. Một nhúm tóc trượt qua thái dương của Lục Vô Nghiên, vắt ngang sườn mặt tinh tế như điêu khắc của hắn. Trưởng công chúa vờn tay, thận trọng gạt nhúm tóc đó đi. Bà ngồi lên chiếc ghế cổ điển trước ghế nằm, lặng lẽ nhìn Lục Vô Nghiên. Đôi mắt phượng luôn uy nghiêm khi nhìn nhi tử của mình chỉ còn lại nét dịu dàng.

Trong giấc ngủ mơ màng, Lục Vô Nghiên khẽ chau mày, sau đó cánh tay đang gác lên người Phượng Cần Chi cũng rớt xuống. Phượng Cần Chi thờ phào nhẹ nhõm, muốn từ trên giường leo xuống. Dù sao trưởng công chúa cũng đang ngồi đối diện!

Trưởng công chúa sợ Phương Cẩn Chi đụng phải Lục Vô Nghiên, vội vàng đứng dậy xách Phương Cẩn Chi lên, đặt xuống đất. Phương Cẩn Chi dùng nụ cười xấu hổ biểu đạt cảm tạ. Lúc này trưởng công chúa mới chú ý tới Phương Cẩn Chi. Bà gật đầu một cái, ý bảo Phương Cẩn Chi theo bà ra ngoài.

Phương Cẩn Chi lo lắng đề phòng đi theo trưởng công chúa đến gian phòng phụ.

Sau khi đến gian phòng phụ, trưởng công chúa ngồi xuống một cái ghế xếp, trầm mặc suy nghĩ. Bà không nói lời nào, Phương Cẩn Chi cũng không dám chủ động mở miệng, chỉ lặng lẽ đứng một bên. Hơn nửa ngày sau, trưởng công chúa mới khôi phục tinh thần từ trong trầm tư, bà vẫy vẫy tay, bảo Phương Cẩn Chi đến gần một chút.

“Vô Nghiên đặc biệt rất thích người.” Trưởng công chúa đánh giá Phương Cẩn Chi một vòng, sau đó ánh mắt bà dừng lại trên đôi mắt trong sáng đang đảo qua đảo lại. Duyệt vô số người, chỉ cần nhìn một cái, trưởng công chúa cũng biết đây là một hài tử cực kỳ thông tuệ.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chân chó

Phương Cẩn Chi âm thầm cân nhắc cẩn thận nên trả lời như thế nào, bé không dám nhìn thẳng vào mắt trưởng công chúa, giống như lời nói dối nào cũng không thoát khỏi cặp mắt của bà. Phương Cẩn Chi thoải mái nói: “Đúng ạ, Tam ca ca đặc biệt rất thích con.”

Trưởng công chúa nhú mày, hỏi: “Tại sao như vậy?”

Phương Cẩn Chi nuốt chút nữa đã bật thốt lên bởi vì tên của mình đồng âm với khuê danh của Lục Giai Chi. Nhưng chỉ trong nháy mắt, bé đã thay đổi chủ ý, nói: “Có thể là vì mẫu thân con không có ở đây. Chỉ cần mỗi lần con nhớ mẫu thân, Tam ca ca sẽ đối xử với con đặc biệt tốt, con....con cảm thấy Tam ca ca nhất định rất nhớ người!”

“À” Trưởng công chúa nở nụ cười hiếm thấy.

Phương Cẩn Chi nhận thấy nụ cười của trưởng công chúa giống như nhìn thấu ý đồ nịnh hót của bé, nhưng nếu đã cười có nghĩa là cũng không ghét? Bé không ngừng cố gắng, ngọt ngào nói: “Trưởng công chúa là người xinh đẹp nhất con từng gặp đó, nhưng người có biết người đẹp nhất là lúc nào không?”

Trưởng công chúa ném tới một ánh mắt dò hỏi.

“Vẫn là lúc người nhìn Tam ca ca, cả người đều toát ra....ừm, vẻ dịu dàng! Bởi vì càng dịu dàng cho nên mới càng đẹp mắt! Chỉ một ánh mắt, là có thể nhìn ra người là một mẫu thân tốt nhất!”

Trưởng công chúa bật cười, nói: “Tiểu hài tử này, người ngược lại là người đầu tiên nói Bồn cung là mẫu thân tốt nhất.”

“Cẩn Chi nói đều là sự thật!” Ánh mắt Phương Cẩn Chi sáng quắc, bé dùng sức gật đầu. Trên gương mặt non nớt là cả một bầu trời kiên định. Tựa như nếu ai không tin lời bé, sẽ phạm phải tội không thể tha thứ.

Trưởng công chúa thu lại nụ cười, cảm giác mất mát cũng không còn như trước. Bà nói: “Ta đã gặp mẫu thân người, là một người rất dịu dàng. Đáng vẻ của người cũng không giống nàng ấy, tính tình lại càng không.”

“Công chúa đã gặp mẫu thân con?” Phương Cẩn Chi tròn to hai mắt, vô cùng kinh ngạc.

Trưởng công chúa gật đầu một cái: “Gặp qua hai ba lần.”

Mấy ngày nay, Phương Cẩn Chi cùng với Vệ mụ mụ đã học được một cụm từ mới, gọi là “nhật lý vạn kỷ” (người bận rộn trăm công nghìn việc). Bé cảm thấy ‘nhật lý vạn kỷ’ như trưởng công chúa lại có thể nhớ ra đã từng gặp qua mẫu thân hai ba lần nhiều năm về trước, thật sự ly kỳ.

Phương Cẩn Chi gần như nói dối theo bản năng: “Mẫu thân con cũng thường nhắc đến người, nói người vừa đẹp lại có tài năng! Còn nói ngày đại hôn của người đúng lúc cũng được xem! Ai cũng phải nhìn thêm mấy lần!”

Trưởng công chúa một tay chống cằm, nhìn tiểu cô nương trước mắt với cái nhìn thú vị, nói: “Được lắm, nể tình người miệng lưỡi ngon ngọt, nên không truy cứu tội người bịa chuyện.”

Phương Cẩn Chi lập tức bị xấu hổ bao phủ, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của bé cũng phỉếm hồng một mảnh.

Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng cười khê, Lục Vô Nghiên đi tới, hần ngồi xuống chiếc ghế lân cận bên cạnh trưởng công chúa, ngoắc ngoắc tay về phía Phương Cẩn Chi. “Đến đây.”

Phương Cẩn Chi vội vàng chạy tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: “Tam ca ca, muội nói dối bị nhìn thấu rồi, huynh phải giúp muội nha!”

Bé có ý nhỏ giọng, tựa như trốn tránh trưởng công chúa. Nhưng âm lượng đó lại cố tình để cho trưởng công chúa có thể nghe rõ không sót một chữ. Bé nói xong, lại dùng đôi mắt to vô tội lên lút nhìn trưởng công chúa.

“Thảo nào con thích hài tử này như vậy.” Trưởng công chúa cười lắc đầu, “Gọi. . . . Phương Cẩn Chi, đúng không?”

Phương Cẩn Chi tròn mắt, thụ sủng nhược kinh nhìn trưởng công chúa. Bé thốt lên: “Ôi trời, người lại có thể biết tên con!”

“Được rồi, được rồi. . . .” Trưởng công chúa không khỏi tức cười khoát tay áo. “Hài tử này ăn đậu đường mà lớn sao, cẩn thận ngọt quá hư răng.”

Nhìn thái độ của trưởng công chúa, Phương Cẩn Chi hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc lơ đãng, bé quay đầu lại nhìn thấy Lục Vô Nghiên vẫn ngưng mắt nhìn mình, trong ánh mắt đó có một loại tình cảm mà bé không hiểu lắm. Bé còn chưa kịp tí mĩ tìm tòi nghiên cứu, Lục Vô Nghiên đã quay đầu, nhìn trưởng công chúa.

“Mẫu thân đang định hỏi cung sao?”

“Ừ, ta không thể rời cung quá lâu, định lập tức trở về.” Lúc Trưởng công chúa nói câu này, ánh mắt vẫn đặt trên người Lục Vô Nghiên. Bà cũng không đành lòng.

Lục Vô Nghiên trầm mặc trong chốc lát, rồi đột nhiên nói: “Mẫu thân có nghĩ tới, người xử lý mọi chuyện chu đáo, có lẽ sẽ khiến hần càng lệ thuộc vào người hơn hay không.”

Chuyện này không cần Lục Vô Nghiên nói, trưởng công chúa cũng hiểu. Nhưng tình hình bây giờ của tiểu hoàng đế....

Không phải bà tham quyền quyền lợi, nhưng nếu bà giao quyền bây giờ, tiểu hoàng đế thật sự không gánh nổi cả Đại Liêu này.

Trưởng công chúa cũng hiểu ý tốt của Lục Vô Nghiên, chỉ nói: “Mẫu thân sẽ suy tính thật kỹ.”

“Ồ lại thêm mấy ngày đi.”

Trưởng công chúa do dự.

Lục Vô Nghiên khẽ nhếch môi, cười nói: “Không phải mẫu thân đã quên mấy ngày nữa là sinh thần của Vô Nghiên chứ? Huống chi, đêm qua con đã nói với hần mẫu thân sẽ ở lại Lục gia cho đến ngày mười lăm.”

Trưởng công chúa sùng sốt một chút, trong đôi mắt phượng của bà nhuộm đầy hổ thẹn và hoảng loạn. Bà vội nói: “Được, ta ở lại với con.”

Trong cung, trong triều, tạm thời buông xuống tất cả những thứ ngổn ngang đó. Lúc này, Trưởng công chúa thực sự chỉ muốn ở lại đền bù thật tốt cho nhi tử của mình.

Bà vừa mới cùng Lục Thân Kỳ đi đến bước này, thật sự không muốn ở lại chỗ của ông, tránh đôi bên đều lúng túng. Bà nói: “Mẫu thân thấy viện Thùy Sao của con không tệ, muốn đến đây ở. Không biết có được hay không?”

Thật ra thì Lục Vô Nghiên đã biết bà và phụ thân sắp hòa ly. Lục Vô Nghiên còn biết bà và phụ thân hòa ly lần này, chính là từ biệt.

Ở kiếp trước, vài năm sau đó, trưởng công chúa vì Lục Vô Nghiên, mà gặp phải binh mã của Kinh Quốc vây quét. Bà không muốn trở thành lợi thế của Kinh Quốc khi hai nước giao tranh, tự mình hy sinh cho đất nước. Lục Thân Kỳ không màng sống chết liều mạng điều binh tương cứu, nhưng cũng không kịp gặp mặt bà lần cuối. Thậm chí, ngay cả nhật xác cho bà cũng không thể.

Lục Vô Nghiên tận mắt nhìn thấy bà nhảy xuống cổng thành. Nhìn thấy dòng máu nóng hổi của bà hòa vào trong đất của Đại Liêu, nhìn vó ngựa của địch quân giày xéo lên thi thể bà. Thật sự hải cốt cũng không còn.

Chỉ là, trước khi chết bà đã trù tính tất cả mọi thứ, thậm chí bà cũng có cơ hội chạy trốn, nhưng bà đã dùng cái chết của mình làm nhân tố quyết định, thiết kế nên thế cục. Cuối cùng chôn vùi cả Kinh Quốc trong thế cục bà đã bày ra trước khi lâm chung. Kinh Quốc có làm như thế nào cũng không ngờ tới sẽ thua bởi một người đã chết. Đáng tiếc khi Kinh Quốc dập đầu xưng thần với Đại Liêu thì bà đã không thể tận mắt nhìn thấy.

Lục Vô Nghiên cuối đầu, dần xuống âm uớt nơi đáy mắt. Đồi trước hần không hiểu sự bảo hộ của bà. Đồi này, nhất định không tiếp tục làm gánh nặng cho bà. Hần điều chỉnh cảm xúc, cười nói: “Mẫu thân có thể ở chỗ của con, nhi tử vui mừng còn không kịp.”

Trưởng công chúa nói thêm: “Chuyện đêm qua, con không cần phải phải lo lắng.”

“Con biết.” Lục Vô Nghiên cũng không bắt ngờ.

Khi còn bé, Lục Vô Nghiên ở trong cung một thời gian, mặc dù bối phận kém hơn tiểu hoàng đế, nhưng tuổi tác cũng tương đồng. Tiểu hoàng đế luôn lẽo đẽo đi theo sau lưng Lục Vô Nghiên, thậm chí không hiểu chuyện tuổi tác rồi loạn bối phận, gọi hần “ca ca, ca ca!”

Sau đó Lục Vô Nghiên lại thay thế tiểu hoàng đế làm con tin hơn hai năm. Cho nên nếu trong triều có người nói muốn trách phạt Lục Vô Nghiên, hoàn

toàn không cần trưởng công chúa ra mặt, tiểu hoàng đế sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ Lục Vô Nghiên.

Mấy năm trước, quần thần trong triều đã từng bắt mất thái độ vô lễ của Lục Vô Nghiên, tiểu hoàng đế từ trước đến giờ vẫn luôn mềm yếu, vậy mà lần đầu tiên giận dữ, ở trên triều ném tấu chương, giận giữ nói: “Những người không thay Trẫm trải qua nỗi khổ lao ngục, đều không có tư cách chỉ trích hần! Còn ngông cuồng chỉ trích nữa, chém! Giết cả nhà tịch thu tài sản!”

Vì vậy, chuyện đánh hoàng đế như thế này, đặt ở trên người người khác đó là tội liên lụy đến cửu tộc. Nhưng đặt trên người Lục Vô Nghiên chỉ khơi dậy bất mãn trong triều như thường lệ, thực chất cũng chẳng có trừng phạt gì. Dù sao, đây cũng không phải là lần đầu tiên Lục Vô Nghiên đánh tiểu hoàng đế.

Nếu trưởng công chúa đã quyết định tạm thời ở lại viện Thủy Sao, tự nhiên cũng sẽ phải người thu thập một ít đồ dùng. Phương Căn Chi hết sức chân chó đuôi theo, nịnh nọt: “Con giúp công chúa dọn đồ nhé!”

Nhìn tiểu cô nương đang cười hi hi trước mặt, trưởng công chúa ngăn người trong chốc lát. Vừa rồi không phải bà muốn thử dò xét tiểu hài tử này có phải đang giờ trò vật vãnh trên người Lục Vô Nghiên hay không sao? Sao lại đảo ngược bị con bé dụ dỗ quên cả chính sự

Thôi, chỉ là một hài tử sáu tuổi.

“Căn Chi.” Lục Vô Nghiên có chút bất đắc dĩ vẫy vẫy tay. “Có phải muội đã quên ta đổi viện từ cho muội chứ? Muội mới là người phải chuyển chỗ ở đây. Một lát nữa Nhập Trà sẽ giúp muội an bài, sau đó sẽ cho muội mượn nạng ấy một thời gian.”

“A.” Phương Căn Chi gõ lên đầu mình một cái. Vừa nghĩ tới trong viện từ mới có phòng bếp nhỏ, đôi mắt bé lập tức sáng lên, gấp gấp nói: “Muội trở về dọn đồ! Nhập Trà đang ở đâu? Muội đi tìm nạng ấy!”

Đúng lúc này Nhập Trà đi vào, nàng mỉm cười với Phương Căn Chi, rồi thì lễ với trưởng công chúa, nói: “Trưởng công chúa, Nhập Y cầu kiến.”

Trưởng công chúa nhú mày, bước ra ngoài. Nhập Y đang nói chuyện với Nhập Phan, đều là tỷ muội cùng nhau lớn lên, nhiều năm không gặp, ngược lại có không ít chuyện muốn nói. Thấy trưởng công chúa đi vào, Nhập Phan và Nhập Y đồng loạt đứng dậy hành lễ.

“Hai người các người lui xuống đi.” Trưởng công chúa phát tay, Nhập Trà và Nhập Phan lẳng lặng lui ra. Nhập Phan đi chuẩn bị thức ăn, còn Nhập Trà dẫn Phương Căn Chi về thu dọn đồ đạc.

“Thân thể Bệ hạ như thế nào?” Trưởng công chúa hỏi.

Nhập Y do dự trong thoáng chốc, rồi mới nói: “Vẫn như cũ.”

Như cũ chính là không tốt lắm.

“Chuyện giao cho người như thế nào rồi?”

Nhập Y nhắm mắt, nói: “Nô tỳ vô dụng, chưa nghiên cứu ra công thức tốt hơn.”

Trưởng công chúa ngược lại không chỉ trích, bà trầm mặc một hồi, rồi nói: “Bệ hạ âm thầm tiếp kiến Trần vương là vì chuyện gì?”

“Bẩm công chúa, Bệ hạ....nói đầu hủ của Khâu Thượng Châu ăn rất ngon, đòi Trần vương công thức, ban cho Ngự Thiện Phòng.”

Trưởng công chúa thờ dài, cảm thấy hơi mệt mỏi nói: “Xác định không có chuyện gì khác?”

Nhập Y gật đầu, nói: “Khi Bệ hạ tiếp kiến Trần vương thì nô tỳ vẫn túc trực bên cạnh. Sau khi Trần vương cáo lui, nô tỳ cẩn thận xem xét, Trần vương chưa từng đưa cho Bệ hạ bất kỳ thư tín nào. Người bên cạnh Trần vương cũng không phát hiện có gì khác thường.”

Trưởng công chúa hiểu rất rõ, đứng ở vị trí của bà, mỗi một bước đi đều phải hết sức cẩn thận. Không phải bà hoài nghi tiểu hoàng đế, đó chỉ là cách tự bảo vệ mình cơ bản nhất. Lúc mới bị ép buộc lên vị trí này, tính tình bà ngay thẳng, đã bị ám toán không ít lần. Những người đã từng là “chí hữu”, “thân nhân” đã làm cho bà trưởng thành hơn.

Địch quốc, Vệ vương, nịnh thần, đều phải đề phòng. Ngay cả tiểu hoàng đế một tay bà nuôi nấng cũng phải đề phòng giống như vậy. Mặc dù tiểu hoàng đế đối xử với bà rất chân thành, nhưng còn sau này?

Nhưng nếu Xuyên Nhi một tay bà bồi dưỡng bị người khác xúi giục chia mũi dao về phía bà. . . .

Trưởng công chúa neho đôi mắt phượng, nếu bà đã có khả năng cải tử hồi sinh hoàng triều Sở thị, đưa Sở Hoài Xuyên lên long ý trong một cục diện phải chết. Bà cũng có thể kéo nó xuống, thay thế.

Thứ bà bảo vệ chính là Đại Liêu, cho tới bây giờ cũng không phải là Sở Hoài Xuyên.

Chỉ là, trưởng công chúa thật lòng hi vọng vĩnh viễn sẽ không có ngày Xuyên Nhi chia mũi dao về phía bà và Lục gia.

Trưởng công chúa kiểm chế tinh thần, hỏi: “Mấy ngày nay Bệ hạ trôi qua như thế nào?”

“Bệ hạ vẫn như ngày thường, chỉ là luôn la hét muốn tới Lục gia tìm người.”

Trưởng công chúa lại hỏi: “Chuyện của Vô Nghiên, có phải đám cự thần kia lại quỳ gối bên ngoài điện Chính Đức thao thao bất tuyệt?”

“Vâng...” Nhập Y áp a áp ứng nói. “Nhưng mà. . . .đã bị Bệ hạ khóc cho bỏ chạy.”

“Nó lại khóc nữa?” Trưởng công chúa bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng.

Rốt cuộc thì khi nào hài tử này mới có thể trưởng thành?

Trưởng công chúa không khỏi lấy Lục Vô Nghiên ra so sánh, nhìn thế nào cũng thấy nhi tử của mình ưu tú hơn. Những ngón tay không còn son màu đỏ thắm nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, nhớ tới Lục Vô Nghiên, bà không khỏi cau mày lại, hỏi: “Xác định trong lòng nó không oán hận Vô Nghiên?”

Nhập Y lắc đầu, bẩm: “Lúc ấy Bệ hạ còn âm thầm đề chuyện này xuống, nhưng không may là bị một tiểu cung nữ bắt gặp. Tiếng kinh hô của tiểu cung nữ đó đã để sự tình lọt ra ngoài. Sau đó Bệ hạ còn kéo tay áo của Tiểu chủ tử, bảo Tiểu chủ tử ở lại trong cung chơi với hân... Từ đầu đến cuối, nô tỳ đều bí mật đứng ở một nơi gần đó, Bệ hạ cũng không biết.”

Nhập Y dừng lại một chút, rồi nói thêm một câu: “Theo nô tỳ thấy là Tiểu chủ tử cố ý để chuyện này lọt ra ngoài.”

Trưởng công chúa cũng không bắt ngờ.

Qua một hồi lâu, bà mới phản phó: “Truyền tin cho Nhập Tửu, bảo nàng ấy tạm ngừng chuyện đang làm, mau chóng trở về. Đồng thời cũng thỉnh Vân tiên sinh cùng trở về luôn.”

“Vâng”. Nhập Y trả lời, nhưng không lập tức rời đi.

“Còn có việc?”

“Bệ hạ nói tấu chương quá nhiều, phê duyệt không hết, sai nô tỳ mang đến đây cho người.”

Trưởng công chúa thờ dãi, bảo Nhập Y bày tấu chương ra, cẩn thận phê duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Dọn nhà

Lục Vô Nghiên nói với Phương Cẩn Chi muốn đổi cho bé một viện tử lớn hơn một chút, nhưng Phương Cẩn Chi hoàn toàn không ngờ nó sẽ lớn như vậy!

“Trời ơi! Nơi này thật lớn! Nó vẫn luôn bỏ trống không có người ở sao?” Phương Cẩn Chi kinh ngạc nhìn viện tử trước mắt.

Nhập Trà đứng bên cạnh dịu dàng nói: “Biểu cô nương có điều không biết. Trong phủ, các thiếu gia khi còn bé cũng ở tại hậu viện, đến khi tám tuổi mới có thể dời đến tiền viện. Viện tử này là nơi Tam thiếu gia ở khi còn bé.”

Phương Cẩn Chi càng kinh ngạc hơn, bé chỉ vào viện tử trước mắt, hỏi: “Người nói nơi này là chỗ ở của Tam ca ca khi còn bé?”

“Vâng, chỉ là, khi Tam thiếu gia còn bé, phần lớn thời gian đều ở trong cung, không thường ở đây. Cho nên từ khi viện tử này xây xong, vẫn luôn bỏ trống không ai sử dụng, đồ dùng bên trong gần như hoàn toàn mới.” Nhập Trà tỉ mỉ giải thích.

“À.” Phương Cẩn Chi có vẻ đắm chiêu gạt đầu một cái. Trước đó bé vẫn thắc mắc Tam ca ca lấy cái viện tử nào có phòng bếp nhỏ để cấp cho bé, nhưng không ngờ lại là chỗ trước kia hân từng ở.

Viện tử mới không những lớn, mà còn cách tam phòng rất xa, cũng thuộc về một phần của đại phòng. Phương Cẩn Chi còn phát hiện trong toàn bộ bố cục của Lục gia viện tử mới rất gần phía trước, khoảng cách với tiền viện chẳng qua cũng chỉ mấy bức tường mà thôi.

Nhất là khoảng cách với viện Thủy Sao rất gần!

Mặc dù viện tử mới này so với viện Thủy Sao thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng bố trí đại khái giống nhau. Phương Cẩn Chi suy nghĩ một chút, bỏ qua phòng chính, tùy tiện tìm một cái cơ sai người chuyển đồ vật lên lầu các. Tiểu lâu các có tổng cộng ba tầng, bé quyết định ở tại tầng thứ ba, bình thường cố gắng không cho bọn nha hoàn đi lên. Cách tầng lầu, bé bắt đầu dạy hai muội muội nói chuyện, đi lại cùng dễ dàng hơn.

Tình hình của hai muội muội kéo dài sẽ không tốt lắm. Phương Cần Chi thật sự lo lắng, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì cả đời bọn chúng cũng không thể nói chuyện và đi lại.

Nhìn gia tộc khuôn đồ, Phương Cần Chi lo lắng đề phòng. Bé rất sợ những gia tộc này sẽ tùy ý làm roi cái rương, đập trứng đầu hai muội muội. Sợ bọn họ tự tiện mở rương ra. Bé nhìn chằm chằm gia tộc đặt cái rương xuống đất, mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chuyển nhà bao giờ cũng có rất nhiều nô bộc ra ra vào vào. Bé không thể không xúc lại tinh thần quan sát bọn họ, một chút cũng không dám lơ là.

May mà ban đầu khi bé chuyển vào phủ cũng không mang theo nhiều đồ lắm, mà đồ đạc cần thiết bên viện tử mới lại không thiếu, cho nên việc chuyển nhà cũng không gầy vò quá lâu. Huống chi còn có Nhập Trà thu xếp đầu vào đấy, nên bé không cần tốn nhiều tâm tư. Kiện lớn đều đã bố trí xong, còn những kiện nhỏ để nha hoàn của bé từ từ dọn dẹp là được.

“Cô nương, sắp qua giờ cơm. Người muốn ăn gì, nô tỳ đến phòng bếp nhỏ làm cho người.” A Tinh tranh thủ từ trong viện đi tới.

Vừa nghĩ tới phòng bếp nhỏ, Phương Cần Chi liền vui vẻ. Bé đuổi thẳng lưng, nói: “Gần đây đau răng, làm chút gì mềm mềm đi.”

Vừa sửa sang lại hòm xiềng, A Nguyệt vừa cười nói: “Cô nương sắp thay răng rồi.”

Phương Cần Chi vuốt vuốt mặt mình, chẳng trách mấy ngày nay bé lại thấy đau răng. Bé vừa đi lên lầu, vừa nói: “Buồn ngủ quá, ta muốn lên trên ngủ một lát. Bữa trưa làm xong thì cứ giữ nóng, đừng đánh thức ta. Đợi ta tỉnh dậy đi xuống rồi sẽ cho đòi.”

A Tinh vội trả lời một tiếng.

Phương Cần Chi che miệng ngáp rồi đi lên lầu, nhưng đến khi bé leo lên tới tầng ba, trên mặt còn có nửa điểm mỏi mệt nào đâu?

Bé vội vã vào tắm phòng của mình, trước tiên là cài then cửa, rồi cẩn thận kiểm tra cửa sổ xem đã được đóng kín hay chưa, lúc này mới đi vào bên trong bật bộ sàng. Chỗ này vốn có một cái giường gỗ hoàng lê còn mới chín phần, nhưng dù sao Lục Vô Nghiên cũng đã ngủ qua, cho nên hẳn sai gia tộc chuyển cái bật bộ sàng của bé đến.

“Lần này có thể yên tâm dạy bọn chúng rồi.” Phương Cần Chi cầm cái chìa khóa trong tay, lúm đồng tiền gần khoe môi hiện lên.

Phương Cần Chi mở nắp cái rương lớn đặt bên cạnh giường, để lộ ra hai gương mặt nhỏ nhắn khấn trương của hai tiểu cô nương.

“Bình Bình, An An đừng sợ, là tỷ tỷ. Lúc chuyển nhà không có bị dọa sợ chứ? Có bị đập trứng đầu hay không?” Phương Cần Chi đứng bên hông rương lớn, vuốt đầu hai muội muội.

Lúc này hai tiểu cô nương mới mỉm cười ngọt ngào, chúng lắc đầu một cái, bày tỏ bản thân không có việc gì.

“Nghe tỷ tỷ nói, chúng ta chuyển đến nhà mới rồi, viện tử mới cũng rộng lớn. Nơi này là tầng ba, bình thường những hạ nhân kia không thể dễ dàng đi lên.”

Nghe Phương Cần Chi nói như vậy, hai cặp mắt trong veo của hai tiểu cô nương ánh lên vẻ vui mừng khó tả.

“Còn có một việc tỷ tỷ muốn nói với các muội. Tỷ tỷ muốn dạy các muội nói chuyện, đi lại, chúng ta không thể để Bình Bình và An An ở trong rương cả đời được!” Mặc dù con đường phía trước gồ ghề đầy chông gai, nhưng Phương Cần Chi đã hạ quyết tâm, bé nhất định sẽ rời khỏi Lục gia. Đến lúc đó tìm một thị trấn nhỏ yên tĩnh, để hai muội muội có thể trải qua cuộc sống của người bình thường.

Không ở trong rương?

Hai tiểu cô nương nhìn Phương Cần Chi bằng ánh mắt có chút mơ hồ.

Phương Cần Chi đỡ hai muội muội ngồi dậy, rồi nói: “Tỷ tỷ biết Bình Bình và An An là hai hài tử thông minh nhất thiên hạ, các muội có thể nghe hiểu lời của tỷ tỷ. Sở dĩ các muội không nói chuyện hoàn toàn là vì chưa từng có cơ hội mở miệng. Đừng sợ, Bình Bình, An An đừng sợ nha. Chúng ta nói chuyện, nói cái gì cũng được.”

Vậy mà miệng của hai tiểu cô nương vẫn ním thật chặt, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Phương Cần Chi kiên nhẫn nói: “Mở miệng to ra mới có thể nói chứ, làm giống như tỷ tỷ mở miệng to ra nào.”

Hai tiểu cô nương trúc trặc hé miệng, nhưng vẫn như cũ không phát ra âm thanh được.

Phương Cần Chi há to miệng, phát ra âm “A” và “À”, lần lượt hướng dẫn hai muội muội. Nhưng khẩu hình môi của hai tiểu cô nương đều là khép lại, không phát ra tiếng như cũ.

Phương Cần Chi cũng không nổi giận, lập đi lập lại hết lần này đến lần khác, dạy đến miệng đắng lưỡi khô, bé liền chạy đến bàn tròn uống từng ngụm lớn nước trà, sau đó quay trở lại tiếp tục dạy.

Nửa canh giờ sau, hai tiểu cô nương mới có thể miễn cưỡng phát ra âm “A”. Nhưng mà âm thanh rất nhỏ, Phương Cần Chi phải ghé sát bọn chúng mới có thể nghe được. Nhưng tóm lại là có tiến bộ, Phương Cần Chi rất hài lòng!

“Giời quá!” Phuong Cẩn Chi không keo kiệt giờ ngón tay cái khích lệ.

Hai tiểu cô nương cũng vui vẻ cười lên. Bọn chúng không hiểu ích lợi của việc nói chuyện là gì, nhưng được tỷ tỷ khích lệ, nhìn thấy tỷ tỷ cười, bọn chúng cũng vui vẻ .

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Ngày mai tỷ tỷ sẽ dạy các muội tiếp.” Phuong Cẩn Chi vuốt đầu bọn chúng, bé không đóng nắp rương lại, chỉ cẩn thận kéo màn che lại bật bộ sàng, sau đó sai gia bộc bưng ngọc thiện lên.

Bản thân còn chưa kịp ăn, liền bưng ngọc thiện cho hai muội muội. Nhìn hai muội muội ăn từng miếng từng miếng bánh trứng thơm ngon, còn ngon hơn mình tự ăn! Từ nay về sau, hai muội muội không cần phải ăn cơm thừa canh cặn mà nô bộc lén lút mang về. Hai người bọn họ muốn ăn cái gì, bé sẽ phân phó phòng bếp nhỏ làm cái đó.

Thật tốt!

Phuong Cẩn Chi không khỏi âm thầm cảm tạ Lục Vô Nghiên thêm một lần nữa. Nghe nói sắp đến sinh thần của hấn, Phuong Cẩn Chi cẩn thận suy nghĩ phải tặng cái gì cho hấn mới có thể biểu đạt lòng biết ơn.

Một cái chén không đưa tới trước mặt đánh vỡ suy nghĩ của Phuong Cẩn Chi.

“Ăn no rồi sao?” Phuong Cẩn Chi đón lấy cái chén từ tay hai muội muội.

Hai tiểu cô nương đều toét miệng cười gật đầu.

Sau khi Phuong Cẩn Chi cất cái chén không, bé không nỡ đóng nắp rương lại. Mỗi một lần nắp rương nặng nề đóng lại thì trái tim Phuong Cẩn Chi cũng nặng trĩu theo.

Nhưng bé nhanh chóng cười lạc quan.

Không quan hệ, hiện tại tất cả đang phát triển theo chiều hướng tốt hơn. Không vội, một ngày nào đó bé nhất định có thể thu xếp ổn thỏa cho hai muội muội, để cho bọn chúng trải qua cuộc sống của người bình thường!

“Biểu cô nương, có mấy vị cô nương trong phủ tới.” Nhập Trà ở bên ngoài bẩm báo.

Mấy vị biểu tỷ muội tới là để chúc mừng Phuong Cẩn Chi dời đến chỗ mới. Họ đều mang đến những lễ vật nho nhỏ:...gương đồng tinh xảo, hoa cỏ xanh tươi, bình hoa gốm sứ, đồ chơi trang trí. . . .

Nhất là Ngũ cô nương, tặng một chậu cá nhỏ.

Con cá chép màu đỏ tươi bơi qua bơi lại trong cái chậu sứ màu xanh trắng đan xen, mang đến cho cả gian phòng không ít sức sống.

Ngay cả Nhập Trà cũng nói một câu: “Ngũ cô nương đúng là một người khéo léo.”

Ngũ cô nương khéo léo hay không, lúc này Phuong Cẩn Chi cũng không để ý. Trong lòng bé hiểu, chính vì bé được Lục Vô Nghiên xem trọng mấy phần, nên những biểu tỷ muội bình thường lạnh nhạt mới có thể chủ động đến đây lấy lòng.

Tạm thời Phuong Cẩn Chi cũng không có tâm lực quan tâm những biểu tỷ muội Lục gia này, bé còn có hai đại sự quan trọng hơn.

Thứ nhất, làm sao im hơi lặng tiếng đuổi A Tinh và A Nguyệt đi, đồng thời có thể thông qua bàn tay Nhập Trà, dạy dỗ Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi thật tốt.

Thứ hai, làm cách nào đáp tạ Lục Vô Nghiên?

Đôi mắt to tròn lấp lánh của Phuong Cẩn Chi đảo tới đảo lui, cuối cùng dừng lại ở con cá nhỏ màu đỏ trên bàn, lẩm bẩm nói: “Ta cũng tặng Tam ca ca một chậu cá nhỏ nhì!”

Bởi vì tư thế đi đứng của Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi khó coi, Nhập Trà phạt bọn họ đứng dựa vào tường một canh giờ. Nghe Phuong Cẩn Chi nói, Mễ Bảo Nhi vội vàng nói: “Tặng cái vạc này luôn đi?”

Nhập Trà ngừng công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái. Mễ Bảo Nhi vội vàng cắn đầu lưỡi mình ngay lập tức, mắt nhìn thẳng đứng ngay ngắn.

“Sao có thể lấy đồ của Ngũ biểu tỷ đưa tới tặng cho Tam ca ca? Ta muốn tự mình câu cá tặng cho Tam ca ca!” Phuong Cẩn Chi vỗ tay một cái, đôi mắt cong lên thành hình nửa vầng trăng.

Quả thật Lục gia có mấy hồ nước, bên trên trồng sen, bên dưới thả cá. Thế nhưng trời đông giá rét, mặt hồ đã sớm đóng băng. Cũng chỉ có hồ nước sát bên đại phòng mới không bị đóng băng, vì nước nơi đó là ôn tuyền mà người ta mất rất nhiều công sức dẫn tới.

Phuong Cẩn Chi mặc áo thật dày, lại bọc thêm một cái áo choàng màu bạc, mũ trùm đầu che kín đầu bé. Bé để cho A Tinh và A Nguyệt đi theo, chạy đến nơi đây câu cá.

“Ai nha! Sao một con cũng câu không lên vậy!” Phuong Cẩn Chi dậm chân, trong lòng có chút gấp gáp. Gương mặt mềm mại cũng lạnh đến đỏ bừng. Bé đã nhân lúc ánh mặt trời sau giờ Ngọ chiếu thẳng xuống, đến đây cũng gần một buổi chiều, nhưng một con cá cũng không câu lên được.

“Cô nương, sắc trời sắp tối rồi, cần phải trở về.” A Tinh ở một bên lại thúc giục thêm lần nữa.

Phuong Cẩn Chi thờ phỉ phò ném cần câu trong tay: “Hừ, ngày mai ta quay lại!”

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Câu cá

Mấy ngày kế tiếp, chiều nào Phuong Cẩn Chi cũng thật sự chạy đi câu cá.

Mỗi ngày, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đều tiếp nhận 'dạy dỗ' của Nhập Trà, còn Vệ mục mục muốn ở lại trong viện tử chăm sóc hai muội muội. Cho nên lúc ra cửa, Phuong Cẩn Chi đều mang theo A Tinh và A Nguyệt. Dù sao để bọn họ theo bên cạnh cũng yên tâm hơn để bọn họ ở lại viện tử.

“Hay là.... để nô tỳ giúp người?” A Tinh thử thăm dò nói.

“Không cần!” Phuong Cẩn Chi kiên định lắc đầu, đôi tay nhỏ bé tê rần càng thêm dùng sức nắm chặt cần câu trong tay. Bé nhất định phải tự tay câu cá tặng cho Tam ca ca!

Nhưng không được bao lâu, hai tay đã không còn cầm nổi cần câu, đôi chân ngán ngùng cũng tê dữ dội. Đúng lúc một cơn gió mùa đông lạnh lẽo lướt qua, khiến gương mặt đỏ bừng của bé càng thêm lạnh cóng. Phuong Cẩn Chi không khỏi rùng mình một cái.

Nghe tiếng bước chân ở sau lưng, Phuong Cẩn Chi cũng không quay đầu lại nói: “Đã nói là không cần người giúp mà! Ta muốn tự mình câu cá cho Tam ca ca!”

“Ta không ăn cá.”

Phuong Cẩn Chi sửng sốt, kinh ngạc quay đầu lại. Lục Vô Nghiên đang khoác một cái áo lông thật dày đứng sau lưng bé, đang nhìn bé.

“Tam ca ca.”

Cần câu trong tay bỗng nhiên động đậy, Phuong Cẩn Chi kinh hô: “Tam ca ca vừa đến đây, cá nhỏ liền cắn cần câu nha!”

Bé không kịp nói thêm lời nào với Lục Vô Nghiên, liền dùng sức kéo cần câu lên. Một con cá chép đỏ tươi bị bé kéo lên, đang vung vẩy ở đầu bên kia của cần câu.

“Chậu cá! Chậu cá!” Phuong Cẩn Chi hô to.

A Tinh và A Nguyệt vội vàng cầm chậu đựng cá đến, rồi giúp bé kéo cần câu lên, thả con cá nhỏ vào trong chậu sứ men xanh điểm vàng.

Phuong Cẩn Chi đứng bên bờ hồ, nhìn con cá nhỏ không tới một bàn tay của bé bơi qua bơi lại bên trong chậu sứ, cười “Hắc hắc” một cách ngây ngô.

Lục Vô Nghiên hiếu kỳ ngồi xổm xuống bên cạnh bé, bé cười cười nhìn con cá, hần lại nhìn bé với ánh mắt vô cùng dịu dàng.

“Vui như vậy sao?” Lục Vô Nghiên nâng tay vuốt ve gò má của Phuong Cẩn Chi, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng lạnh như băng.

“Dạ!” Phuong Cẩn Chi mạnh mẽ gật đầu. “Tam ca ca, con cá này không phải cho huynh ăn, là để cho huynh thả vào trong hồ nuôi cá! Những lúc Tam ca ca buồn chán thì đến nhìn con cá trong hồ bơi qua bơi lại, sẽ không còn buồn chán nữa!”

“Cho nên mấy ngày gần đây, chiều nào muội cũng chạy đến đây câu cá, là vì để cho ta giải buồn?”

“Đúng ạ! Nhưng vẫn không câu được con nào, nếu biết trước Tam ca ca tới gần hồ nước là có thể câu được cá, đã sớm mời Tam ca ca tới đây 'trấn áp' rồi!”

“Là ta không tốt, mấy ngày gần đây đều ở cùng với mẫu thân, không đến thăm muội. Đa tạ cá của muội.”

Phuong Cẩn Chi lắc đầu nguây nguây: “Bồi mẫu thân mới là đại sự ạ! Cẩn Chi không cần Tam ca ca phụng bồi đâu! À ừm. . . Nhưng tiếc là chỉ câu

được có một con cá. Tam ca ca, huynh đợi ở đây một lát rồi hãy đi nha, tiếp tục ở đây 'trần áp', muội sẽ câu thêm một con nữa để làm bạn với nó!”

Phương Cẩn Chi nói xong liền đứng dậy đi lấy cần câu, thế nhưng lúc này có Lục Vô Nghiên “trần áp” cũng không có tác dụng gì. Bé nâng cánh tay cầm cần câu thật lâu cũng không thấy động tĩnh.

“Tam ca ca, huynh đừng vội, 'trần áp' thêm một lúc là được!”

Bé mở to hai mắt, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm xuống mặt hồ, thậm chí một con gió lướt qua, thổi mũi trùn đầu của bé xuống, bé cũng không phát hiện.

Lục Vô Nghiên kéo mũi trùn đầu lại cho bé, đau lòng nói: “Ta giúp muội?”

Phương Cẩn Chi nhíu mày, có hơi do dự nói: “Muội phải tự tay câu cá tặng cho Tam ca ca mới có thành ý. Sao có thể dùng cá huynh câu để tặng lại cho huynh chứ. . . .”

“Nhưng muội đã câu được một con tặng cho ta rồi, để ta bắt một con làm bạn với nó nhé.”

“Vây, vậy cũng được. . . .” Phương Cẩn Chi trẻ môi, đưa cần câu cho Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhận lấy cần câu bé đưa tới rồi thuận tay đặt sang một bên, phân phó Nhập Phan: “Đi lấy thức ăn cá và vớt cá.”

Phương Cẩn Chi chớp mắt mấy cái, không phải câu cá sao?

Không lâu sau, Nhập Phan mang đến thức ăn cá và vớt cá. Lục Vô Nghiên đưa cái chén sứ đen chứa đầy thức ăn cá cho Phương Cẩn Chi, rồi nói: “Đến đây, cho cá ăn”

“A. . . .” Bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Phương Cẩn Chi bốc một nắm thức ăn cho cá, rồi rải vào trong hồ nước.

“Không có cá.” Phương Cẩn Chi vừa dứt lời, liền mở bừng hai mắt, kinh ngạc nhìn từng con từng con cá chép đỏ bơi qua, số lượng càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã làm đỏ cả một vùng lớn, bao trùm gần hết mặt ao, tranh nhau cướp đoạt thức ăn.

“Đừng giành, đừng giành, còn nữa nè!” Phương Cẩn Chi vội vàng bốc liên tiếp mấy nắm thức ăn tung xuống hồ. Thức ăn còn chưa rơi xuống, đám cá chép đỏ đã nhảy lên thật cao, tạo thành những đường cong đẹp mắt xẹt qua dưới ánh chiều tà sắp tắt của ngày đông giá rét.

“Tốt quá, thật nhiều cá. . . .”

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu nhìn dáng vẻ kinh ngạc vui mừng của bé, không khỏi cong môi. Hắn cầm vớt cá trong tay Nhập Phan, tùy ý chụp xuống, rồi vớt lên một túi đầy cá chép đỏ nhảy loạn xạ.

“Tôi chọn một con.” Lục Vô Nghiên đưa vớt cá đến gần Phương Cẩn Chi.

“Là nó!” Phương Cẩn Chi chỉ vào con cá lớn nhất trong đó.

Lục Vô Nghiên mỉm cười hỏi: “Xác định?”

“Ừm. . . .” Phương Cẩn Chi liếc nhìn con cá nhỏ trong chậu. Bé lắc đầu một cái. “Không, không, không, nó quá lớn, sẽ khi dễ cá nhỏ! Muốn. . . . Muốn một con bằng nhau!”

Phương Cẩn Chi dùng đầu ngón tay chỉ vào đuôi một con cá nhỏ nhất trong túi.

“Được.” Lục Vô Nghiên đưa vớt cá cho Nhập Phan. Nhập Phan vội vàng dùng một cái vớt rất nhỏ vớt con cá chép Phương Cẩn Chi vừa chỉ, rồi thả vào trong chậu cá. Hai con cá nhỏ trong chậu sứ tròn tròn men xanh, tung tăng bơi qua bơi lại hai vòng.

Lục Vô Nghiên nhìn hai con cá, rồi nói: “Cảm tạ lễ vật của Cẩn Chi.”

Ngay sau đó, hắn nghe thấy một âm thanh rơi xuống nước.

“Cẩn Chi!”

Lục Vô Nghiên cả kinh, vội vàng sai bước nhảy về phía hồ nước, nhìn thấy cả người Phương Cẩn Chi rơi vào trong nước. Hai tay đang bám lấy bờ hồ, trong đôi mắt to tròn xen lẫn chút kinh hoàng.

Thật may là nước hồ cũng không sâu.

“Đưa tay cho ta.” Lục Vô Nghiên chụp lấy tay bé, kéo bé lên. Không để ý toàn thân bé đều là nước dơ bẩn, ôm bé vào trong ngực, bước nhanh về hướng viện Thùy Sao.

A Tĩnh trở về lấy y phục sạch sẽ cho bé, A Nguyệt ôm chậu cá, cùng Nhập Phan vội vã đuổi theo.

Lục Vô Nghiên ôm bé đi thẳng vào trong tịnh thất, đặt bé lên ghế dài, hỏi: “Cần Chi, sợ không?”

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, vươn tay vuốt vuốt mặt mình.

Lục Vô Nghiên lập tức chụp lấy tay bé, cẩn thận kiểm tra. Gương mặt bé giống như sứ trắng bóng loáng nhẵn mịn, không thấy bất kỳ vết thương nào. Lục Vô Nghiên vẫn không yên lòng hỏi: “Đau không? Có bị đụng trúng đầu hay không?”

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, nói: “Mới vừa rồi có cá hôn lên mặt mũi, chính là chỗ này! Thật tron thật tron... còn....nhột!”

Lục Vô Nghiên sùng sốt, mất một lúc lâu mới bắt đầu hỏi: “Có lạnh hay không?”

“Không lạnh, nước đó là nước nóng mà!” Phương Cần Chi không nói dối, nước trong hồ này vốn là nước nóng, cho nên mới không đóng băng. Nhưng cho dù là nước nóng, bên ngoài trời cũng rất lạnh. Lục Vô Nghiên vẫn lo bé bị cảm lạnh.

“Đi tắm nào, làm cho mình thật sạch sẽ.” Lục Vô Nghiên có hơi ghét bỏ kéo xuống một cọng rong từ trên bả vai bé.

“A....” Phương Cần Chi nhảy từ trên ghế xuống, cúi đầu đi ra phía sau tấm bình phong. Lục Vô Nghiên đứng dậy bước ra khỏi tịnh thất, phân phó Nhập Phanh đứng lúc vừa chạy tới đi vào hầu hạ Phương Cần Chi. Còn bản thân hắn thì đi đến một gian tịnh thất khác tắm rửa sạch sẽ, thay toàn bộ y phục từ đầu đến chân.

Khi hắn đã chỉnh đốn hoàn chỉnh, Phương Cần Chi vẫn còn chưa đi ra. Hắn tiện thể ngồi xuống chiếu ở tầng một trong lầu các của chính sảnh, trước mặt bày một cái bàn thấp, hắn vừa dùng tay trái và tay phải hạ cờ, vừa đợi Phương Cần Chi.

Đến khi hắn hạ xong một bàn cờ, thì Phương Cần Chi mới chạy ra, đôi chân trần nhỏ bé hồng hào không mang tất.

“Cá, cá của mũi!”

Lục Vô Nghiên chỉ chỉ cái bàn chân cao trước cửa sổ.

Phương Cần Chi vội vàng đi tới, nhón chân lên để nhìn. Nhưng bé thật sự quá lùn.

Nhập Phanh theo Phương Cần Chi đi vào, vội mang đến một cái ghế mân côi, để cho bé đạp lên.

“Cá của mũi nhìn thật là đẹp! Cá mũi câu đẹp hơn cá Tam ca ca bắt!” Phương Cần Chi cười vui vẻ.

Không biết từ lúc nào Lục Vô Nghiên đã đứng sau lưng bé, ngắm nhìn bé, cười nói: “Ta nhìn như thế nào cũng thấy đáng đáp hai con cá này giống nhau, hoàn toàn không phân rõ.”

“Làm sao có thể! Hoàn toàn không giống nhau! Tam ca ca, huynh xem, con cá mũi bắt chớp đuôi nó có một đường hoa văn nhàn nhạt, mà con của huynh bắt.” Phương Cần Chi xoay đầu lại nhìn Lục Vô Nghiên.

Nàng sùng sốt một chút, tức giận nói: “Tam ca ca, huynh đang nhìn mũi, hoàn toàn không nhìn cá!”

“Nhớ rồi, trên chớp đuôi con cá mà Cần Chi bắt có hoa văn.” Lục Vô Nghiên cười rồi ẵm bé lên, ôm đến cái bàn thấp đối diện.

“Lâu rồi Cần Chi không theo bồi ta đánh cờ.”

“Được ạ, mũi bồi Tam ca ca đánh cờ!” Phương Cần Chi sắp xếp xong thế cờ, bé dùng cờ trắng, Lục Vô Nghiên sử dụng cờ đen. Hai người bắt đầu đánh cờ.

Tròng mắt đen láy của Phương Cần Chi đảo một vòng, bé “A” lên một tiếng, ngạc nhiên nói: “Tam ca ca, bọn họ đều nói huynh chưa bao giờ đến học đường để học. Vậy thì huynh đã học đánh cờ từ ai? Ừm, còn có cắm hoa, pha trà, điêu khắc, thổi huyền, gảy đàn, giám định và thưởng thức đồ cổ. Chữ viết của Tam ca ca cũng rất rất rất xinh đẹp nha! Còn biết thật nhiều thật nhiều chuyện.”

Phương Cần Chi lật từng ngón tay để đếm những thứ mà mình biết, bé ngẩng đầu lên dè dặt nhìn Lục Vô Nghiên, nói: “Tất cả đều do Tam ca ca tự học sao? A, thật là lợi hại, Cần Chi không thể tự học, không có người dạy là không được.”

“Không phải hoàn toàn tự học.”

“Oa, vậy người đã dạy Tam ca ca khẳng định là rất lợi hại!” Phương Cần Chi lặng lẽ quan sát sắc mặt của Lục Vô Nghiên.

“Muốn học cái gì cứ việc nói thẳng.” Lục Vô Nghiên đặt viên cờ đen đang cầm trong tay xuống.

Phương Cần Chi than thở một tiếng: “Lại bị nhìn thấu.”

Bé thờ dài như một người lớn, hơi nản lòng để viên cờ đen xuống.

Lục Vô Nghiên ngẩng đầu, nhìn con bé đang ngồi đối diện. Cái đầu nhỏ cúi xuống, từ góc độ của Lục Vô Nghiên, có thể nhìn thấy hàng mi đen dài rợp bóng trên đôi mắt nguyệt nha, run lên một cái.

Ánh mắt Phương Cẩn Chi chợt sáng ngời, bé ngẩng đầu lên.

Lục Vô Nghiên kịp thời rũ mắt xuống, để tránh bé lại muốn bật ra một câu: “Tam ca ca, huynh đang nhìn muội, hoàn toàn không nhìn bàn cờ!”

Phương Cẩn Chi đã chạy tới, kéo tay áo Lục Vô Nghiên, ngược đôi mắt sáng lấp lánh như sóng nước mênh mông nhìn hắn, nói: “Cho nên nói... muội muốn học cái gì, Tam ca ca cũng sẽ dạy muội sao? Đúng vậy sao? Là như vậy sao? Thật là như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Khốn đốn (1)

“Tôi phiên muội.” Lục Vô Nghiên hạ con cờ đen xuống. Hắn liếc mắt nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang siết chặt lấy tay áo hắn, ý cười như tràn ra trong khóe mắt. Nhưng vì hắn đang rũ mắt, nên Phương Cẩn Chi cũng không nhìn thấy.

“A. . . .” Phương Cẩn Chi không thể làm gì khác hơn là chậm chạp quay trở về chỗ ngồi, từ trong chén cờ tóm lấy một viên cờ trắng, hứng thú tan rã đặt xuống.

Lục Vô Nghiên ngược mắt nhìn dáng vẻ hơi mất mát còn cổ ra vẻ không thèm để ý của con bé, mím mím môi, giống như hết sức tùy ý hỏi: “Ngày mai muốn học cái gì?”

Nghe Lục Vô Nghiên nói như vậy, con cờ trong tay Phương Cẩn Chi “lạch cạch” rơi xuống. Bé ngẩng đầu lên, vui mừng nói: “Muội muốn học rất nhiều thứ: viết chữ, vẽ tranh, đánh đàn, thổi huyền, cắm hoa, pha trà, còn có... còn có quản lý sổ sách! Muội muốn học gậy bàn tính, gậy lên những tiếng lạch cạch! Tính toán mỗi khoản nợ thật chi tiết! À ừm. . . . Có phải quá nhiều hay không?”

Trong đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng là mừng rỡ, hy vọng, còn có thận trọng dò xét.

Lục Vô Nghiên hạ xuống một quân cờ đen, nói: “Được.”

Đã sớm tính toán dạy bé cái này cái kia, nhưng mỗi lần gặp bé đều không nhận được nhìn bé, bởi bên cạnh bé, nghe bé riu rít cố ý nói mấy lời nịnh nọt lấy lòng hắn, thế cho nên hắn liền ném chuyện dạy dỗ bé ra sau đầu.

Vì để cho Lục Vô Nghiên có thể thực sự dạy mình những thứ khác, hôm nay Phương Cẩn Chi đã dốc hết hết toàn lực đánh cờ. Tranh thủ lưu lại cho Lục Vô Nghiên một chút ấn tượng là mình không đàn! Mỗi nước cờ bé đều suy tính thật lâu, hận không thể vắt kiệt não. Nhưng dù sao tuổi của bé cũng còn nhỏ, nói chi đến đánh cờ do Lục Vô Nghiên dạy. Mỗi ván chống đỡ không được bao lâu liền thua không còn mảnh giáp.

“Chơi lại!” Bé vén tay áo lên, rất muốn thắng một lần!

Cứ như vậy hết ván này đến ván khác, không khỏi kéo dài đến tận khuya. Khoan hãy nói, mặc dù như thế nào Phương Cẩn Chi cũng là người thua, nhưng ván sau so với ván trước thì thua chậm hơn.

Lục Thân Ky đứng bên ngoài, nhìn ánh sáng ảm áp bên trong lầu các. Cửa sổ trên tầng ba in bóng dáng vẻ gầy gò của trưởng công chúa đang cúi đầu bên thư án, bóng dáng Lục Vô Nghiên và một hài tử đang đánh cờ dưới tầng một.

Ông ôm hai cánh tay đứng nhìn thật lâu, rồi mới ngập ngừng bước vào. Đập vào mắt ông là hai người một lớn một nhỏ đang ngồi trên thảm lông thỏ dưới đất, hết sức chuyên chú đánh cờ.

Đang đứng trong phòng hầu hạ, Nhập Phanh vừa định hành lễ, Lục Thân Ky liền khoát tay áo ngăn lại. Ông cũng không đến gần, chỉ đứng ở cửa nhìn Lục Vô Nghiên.

“Lại thua rồi, thật ngu ngốc!” Phương Cẩn Chi chán nản nắm tay lại gõ lên đầu mình một cái.

“Đừng gõ.” Trong ánh mắt Lục Vô Nghiên hiện lên một tia trách cứ, kéo quả đầu nhỏ của bé xuống.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên nhìn Phương Cẩn Chi khiến cho Lục Thân Ky đứng ngay cửa hơi sững sốt.

Lục Vô Nghiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện sự có mặt của Lục Thân Ky. Hắn khẽ cau mày, nhẹ nhàng nhìn Nhập Phanh một cái. Trong lòng Nhập Phanh khẽ run lên, vội vàng cúi đầu.

“Đến, phụ thân bồi con ván kế tiếp.” Lục Thân Ky đi tới.

Lục Vô Nghiên nhường mày, cổ quái nhìn ông một cái, rồi nói: “Vinh hạnh của Vô Nghiên.”

Phuong Cần Chi vội vã đứng dậy, nhường chỗ của mình cho Lục Thân Ky, rồi sắp xếp lại những quân cờ đen trắng lộn xộn trên bàn cờ, những ngón tay bé nhỏ nhặt rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã tách xong hai màu cờ rồi đặt vào trong chén, sau đó nhanh nhẹn phân cờ cho hai phụ tử Lục gia.

Bé ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lục Vô Nghiên, căng mắt mong chờ cao thủ so chiêu!

Nhưng mà.

Khiến Phuong Cần Chi kinh ngạc chính là, không được bao lâu, Lục Thân Ky đã lộ ra bại thế.

Chẳng lẽ là già vờ?

Phuong Cần Chi không khỏi xóc lại mười hai phần sinh lực, chuyên chú nhìn chằm chằm quân cờ trong tay hai người. Mỗi một nước cờ, Phuong Cần Chi còn khần trương hơn cả hai người bọn họ, cẩn thận suy đoán dụng ý của bọn họ.

Nhưng Phuong Cần Chi hoàn toàn nhìn không ra nguyên tắc đánh cờ của Lục Thân Ky, giống như mỗi bước đi đều là đánh lung tung. Chẳng lẽ đại cữu cữu là cao thủ trong cao thủ, kỹ thuật đánh cờ đã cao siêu đến nỗi bé hoàn toàn nhìn không hiểu nổi?

Phuong Cần Chi càng khần trương hơn!

“Ta thua?” Lục Thân Ky cau mày.

Lục Vô Nghiên ngược lại rất bình tĩnh, hỏi: “Lại đến chứ?”

Lục Thân Ky đặt cờ xuống, không nhịn được nói một câu: “Không có ý nghĩa, không chơi!”

Lúc này Phuong Cần Chi mới hiểu vị đại cữu cữu này của bé hoàn toàn không phải là cao thủ thâm tàng bất lộ gì, cái gọi là không có nguyên tắc là không có nguyên tắc gì cả.

Phuong Cần Chi thầm nghĩ: một người lớn như thế, kỹ thuật chơi cờ còn không bằng mình nữa!

Lục Vô Nghiên mỉm cười nhặt từng viên cờ đen trắng ở trên bàn cờ, nói: “Lần này nhường phụ thân năm viên.”

“Tám viên!”

“Thành.”

Phuong Cần Chi lặng lẽ bĩu môi, với kỹ thuật chơi cờ của đại cữu cữu, coi như Tam ca ca có nhường ông tám mươi viên cũng không thắng được, haiz.

Bé không có hứng thú xem đánh cờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lục Vô Nghiên. Dù sao cũng đang ở độ tuổi hiếu động, không được một lát, bé đã cảm thấy buồn chán. Nhất là ván cờ bên này cũng chẳng có ý nghĩa. Bé ngồi thẳng lưng đoan đoan chính chính, cằm khể nâng lên. Đầu không thể quay lộn xộn, đôi mắt to đảo một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào cái tua rua màu xanh ngọc bích buộc bên hông Lục Vô Nghiên.

Phuong Cần Chi chớp mắt mấy cái, đôi tay nhỏ bé lặng lẽ thò qua, thường thức cảm giác không tệ khi vuốt vuốt cái tua rua. Bé nhanh trí nảy sinh một ý nghĩ, là dùng cái tua rua mềm mượt đó thắt thành một cái bím. Bé thắt được một nửa thì phát hiện đã chia cái tua rua thành ba phần không đều nhau, thắt xong nhìn cũng không đẹp lắm. Bé lại tháo nó ra, cẩn thận chia làm ba phần đều nhau, rồi thắt lại lần nữa.

Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn bé một cái, rồi thu hồi tầm mắt tiếp tục đánh cờ.

Ngược lại, Lục Thân Ky ngồi đối diện lại nhìn Phuong Cần Chi nhiều hơn hai lần. Nhưng Phuong Cần Chi đang chơi rất chuyên chú hoàn toàn không để ý.

“Phụ thân, đánh cờ cần phải chuyên tâm.”

Lục Thân Ky ho nhẹ một tiếng, tùy tiện đặt con cờ đang cầm trong tay xuống.

Lục Vô Nghiên im lặng rồi im lặng, nói: “Cho phép phụ thân hỏi cờ một lần.”

Lúc này Lục Thân Ky mới cẩn thận quan sát bàn cờ, ông lấy lại con cờ vừa đặt xuống, suy nghĩ một lúc lâu, rồi chọn một vị trí mới để đặt quân cờ.

“Hay là..... Phụ thân hỏi cờ một lần nữa đi.”

“Không cần!”

Lục Vô Nghiên hết cách, đành phải hạ con cờ trắng xuống.

“Lại thua?” Lục Thân Ky nhìn chăm chăm bàn cờ với vẻ mặt không thể nào hiểu nổi.

Lục Vô Nghiên chợt cảm thấy trên đùi hơi nặng, hần cúi đầu, phát hiện cái tua rua bên hông đã bị Phuong Cẩn Chi tết thành một cái bím. Mà bàn tay Phuong Cẩn Chi đang co lại đặt trên đùi hần, tựa như muốn bắt cái gì nhưng không bắt được. Tầm mắt Lục Vô Nghiên dời lên trên, nhìn thấy đầu của Phuong Cẩn Chi đang gục gặc, hần là cực kỳ mệt mỏi.

Lục Vô Nghiên thuận tay tháo tua rua bên hông xuống, nhét vào tay Phuong Cẩn Chi. Bé mở to ánh mắt mờ mịt, chậm chạp nhìn thoáng qua Lục Vô Nghiên, rồi lại cúi đầu chơi với cái tua rua.

“Đánh cờ thật chẳng có ý nghĩa, thật sự khó có thể tưởng tượng con lại có thể tự đánh cờ một mình, thật là nhàm chán hết sức.” Lục Thân Ky lắc đầu một cái.

“Vân tiên sinh đã từng nói, đánh cờ tôi luyện sức bình tĩnh của con người nhất.”

Lục Thân Ky nhú mày: “Đã lâu rồi không gặp lão gia hòa đó.”

Mặc dù Lục Vô Nghiên nói chuyện với phụ thân, không nhìn sang bên cạnh, nhưng lại bất ngờ nâng tay phải lên, chuẩn xác không chút sai lệch nhẹ nhàng ôm lấy Phuong Cẩn Chi đang sắp cắm đầu xuống đất, để cho bé nằm xuống, gối đầu lên trên đùi hần.

Hần rũ mắt nhìn thoáng qua Phuong Cẩn Chi đang rất buồn ngủ: “Chộp mắt một lát đi.”

Đôi mắt to tròn của Phuong Cẩn Chi từ từ khép lại. Thậm chí cơ thể nhỏ bé vận vẹo uốn éo, tìm một tư thế thoải mái nhất. Cánh tay của Lục Vô Nghiên tự nhiên khoác lên lưng bé.

Hần ngẩng đầu, nhìn phụ thân mình đang ngồi đối diện, nói: “Phụ thân, mấy ngày trước con có mơ một giấc mơ không tốt lắm.”

“Hà?”

“Con mơ thấy mẫu thân bị vây khốn ở thành An Bắc, cuối cùng từ trên tường thành nhảy xuống, thi thể của người bị quân Kinh dẫm đạp, máu thịt hòa vào trong đất.” Lục Vô Nghiên dùng giọng điệu đùa giỡn để nói về một sự thật sắp sửa xảy ra.

Lục Thân Ky tùy ý nói: “Giấc mộng cổ quái.”

Lục Vô Nghiên khép mắt lại, rồi nói: “Còn mơ thấy phụ thân đau lòng không dứt, sau đó không lâu cũng đi theo mẫu thân.”

“Ngừng!” Lục Thân Ky cười nhạo. “Nàng ấy có chết hay không liên quan gì đến ta, đau lòng vì nàng ấy? Làm sao có thể.”

Nhưng Lục Thân Ky không biết vì sao sao trong lòng chợt cảm thấy không thoải mái, ông hỏi: “Con còn mơ thấy gì nữa?”

“Mơ thấy.” Lục Vô Nghiên nhắm chặt mắt lại, cố gắng dần xuống cảm xúc trong mắt suýt chút nữa đã không che giấu được.

Hần buồn bã nói: “Mơ thấy Lục gia không còn, mơ thấy trước khi Hoài Xuyên băng hà liền truyền ngôi vị hoàng đế lại cho con. Kinh Quốc, Tiêu Quốc, Túc Quốc đưa Đại Liêu ta vào trong bản đồ, nhi tử đứng trên Tế Thiên Đài cao ngất trong mây ngàn, nhìn lại sau lưng không còn một ai, chỉ có mười dặm bóng cờ.”

Cánh tay khoác trên lưng Phuong Cẩn Chi không khỏi run lên một cái. Từng gương mặt lúc khóc lúc cười thoáng qua trước mặt hần, hình ảnh kiếp trước và kiếp này từ từ chồng chéo lên nhau.

“Bệ hạ, hần.” Lục Thân Ky vừa định hỏi một nghi ngờ, nhưng rồi cũng lắc đầu một cái. Cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi, sao có thể xem là thật. Nhưng không biết vì sao giấc mơ này của Lục Vô Nghiên lại mang đến cho ông một loại lo lắng mơ hồ. Mặc dù chỉ miêu tả rất đơn giản, nhưng Lục Thân Ky lại có thể cảm nhận được một loại cảm giác rất thể lương ở trong đó.

Hai phụ tử ngồi đối diện nhau, nhưng cũng đều trầm mặc không nói.

Tua rua Lục Vô Nghiên nhét vào tay Phuong Cẩn Chi chợt tuột ra khỏi tay bé, rơi xuống đất. Lục Vô Nghiên khẽ khom lưng nhặt nó lên, rồi lại chậm rãi tháo cái bím đã được Phuong Cẩn Chi cẩn thận thắt lại. Hần vừa tháo vừa thông thả nói: “Phụ thân, thật ra thì năm đó chuyện bị Vệ vương bắt đi là do con tự nguyện.”

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe Lục Vô Nghiên chủ động nhắc tới chuyện năm đó, Lục Thân Ky không khỏi ngời thẳng người. Ban đầu lúc cứu hần về, hần không hề đề cập tới chuyện năm đó, thậm chí có người nhắc tới trước mặt hần đều sẽ bị hần mãnh liệt đối chọi. Thân thể của hần kháng cự theo bản năng, nồn mưa, đau đớn, cùng ngất đi. Vì vậy, Lục Thân Ky mới ra lệnh cho mọi người ở Lục gia không được nhắc tới chuyện đó trước mặt Lục Vô Nghiên.

Lúc này đột nhiên nghe hần nói như vậy, trái tim Lục Thân Ky gần như thất lạc.

Lục Vô Nghiên đặt cái tua rua đã được sửa lại như lúc đầu lên trên bàn.

Hần rũ mắt, chậm rãi nói: “Khi đó, nếu như con không chạy ra, Vệ vương đi vào Thiên Điện sẽ phát hiện Hoài Xuyên đang nấp trong tủ.”

“Vô Nghiên...” Lục Thân Ky há miệng, nhưng chỉ có thể gọi tên hắn.

Ngoại trừ kêu tên hắn, trong đầu Lục Thân Ky đều trống rỗng, không thể thốt ra thêm một lời nào. Qua thật lâu, ông mới cố gắng đè xuống nỗi khiếp sợ trong lòng, vô cùng đau lòng hỏi: “Năm đó con mới tám tuổi, con không sợ sao?”

“Trong khoảnh khắc chạy ra ngoài đó cũng không cảm thấy sợ.” Lục Vô Nghiên cười cười. “Lúc ấy rất tỉnh táo, con tin chắc rằng nếu Vệ vương bắt con đi, dù có núi đao biển lửa người và mẫu thân nhất định sẽ cứu con trở về. Nhưng nếu Vệ vương thật sự bắt Hoài Xuyên, hẳn nhất định không thể sống.”

“Hồ đồ! Là vì Vệ vương sợ đến u mê nên nhất thời không phân rõ! Nếu lúc ấy phát hiện ra con là giả? Con còn sống là hoàn toàn may mắn! Đừng có nói với ta mấy câu nhảm nhí như hắn là hoàng đế, con là hài tử của ta, tính mạng của con là trên hết, mạng của những người khác đều là cút chó!” Lục Thân Ky gần như rống lên, thậm chí còn mắng đôi câu thô tục.

Giọng nói của Lục Thân Ky quá lớn, làm ầm ĩ đến Phương Cẩm Chi cau mày, nhỏ giọng lầm bầm hai tiếng, rồi lại chậm rãi dịch chuyển. Bé xoay người, đưa mặt về phía Lục Vô Nghiên. Thậm chí giống như đang tránh né cái gì vậy, cọ cọ khuôn mặt nhỏ bé vào hông của Lục Vô Nghiên.

“Không có việc gì, đừng sợ.” Lục Vô Nghiên vỗ nhẹ nhẹ lưng bé, cho đến khi bé yên lòng ngủ thiếp đi. Hắn mới thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Đại khái là sự tin tưởng mù quáng và sùng bái của một nhi tử đối với phụ mẫu của mình.”

“Hừ!” Lục Thân Ky hừ lạnh một tiếng: “Ta biết con từ nhỏ đã sùng bái mẫu thân con.”

Ông nhỏ tiếng oán trách một câu: “Nàng ấy có gì tốt!”

Lục Vô Nghiên nhin cười, nói: “Phụ thân ở trong lòng nhi tử là thiên đại anh hùng. Năm đó. Người cười ngựa nâu mặc giáp đen, mang theo trăm vạn quân Liêu đón con về, đáng vẻ thật rất tuấn tú.”

Hắn gật gù, nhấn mạnh thêm một lần: “Thật rất tuấn tú.”

Cho dù có qua bao nhiêu năm, Lục Vô Nghiên cũng không thể quên hình ảnh năm đó. Không phải phụ thân đưa hắn về nhà, mà kéo hắn từ trong địa ngục trở về nhân gian, hoặc là mang về thiên đình trên chín tầng mây.

Hai năm đó, nếu không tin chắc phụ mẫu nhất định sẽ đón hắn về nhà, hẳn tình nguyện chết luôn ở đó.

Nhưng Lục Thân Ky cười không nổi, ông cau mày nhìn Lục Vô Nghiên vân đạm phong khinh ngồi đối diện, thử dò xét: “Hai năm đó.”

Sắc mặt Lục Vô Nghiên gần như thay đổi trong nháy mắt, cảm giác ghê tởm đó lại cuộn cuộn trong bụng hắn, hắn cố gắng lắm mới áp chế được sự khó chịu mãnh liệt của cơ thể, không lập tức phun ra.

“Vô Nghiên. . .” Lục Thân Ky hỏi hặn không thôi. Ông cho rằng nhi tử chủ động nhắc tới chuyện năm đó, thân thể của nó cũng sẽ không tiếp tục kháng cự như vậy, không ngờ.

“Tam ca ca.” Phương Cẩm Chi mơ màng nỉ non một tiếng, bàn tay nhỏ bé chụp lấy vạt áo Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cúi đầu nhìn Phương Cẩm Chi. Cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của Phương Cẩm Chi chép chép, đôi tay nhỏ bé chụp bắt lung tung, cuối cùng chụp được tay của Lục Vô Nghiên, kéo ngón tay của hắn ngậm vào trong miệng, dùng sức cắn xuống.

Cảm giác đau rất nhỏ từ ngón tay Lục Vô Nghiên từ từ truyền đến tim hắn, hắn ngưng mắt nhìn Phương Cẩm Chi, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên, cảm giác khó chịu của cơ thể cũng nhạt dần.

“Sớm muộn gì ta cũng sẽ tự tay giết Vệ vương!” Lệ sắc trên trán Lục Thân Ky chẳng hề phai đi. Hắn gơ tay, vừa định vỗ bàn. Lục Vô Nghiên vội vàng đưa tay ra cản hắn, cau mày, chỉ chỉ tiểu cô nương đang ngủ say trên đùi.

Cánh tay đang gơ lên giữa không trung của Lục Thân Ky không thể làm gì khác hơn là hạ xuống.

Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng nói một câu: “Sao chỉ là Vệ vương.”

“Đứng, không chỉ hắn ta! Sớm muộn gì cũng diệt Kinh Quốc!” Lục Thân Ky thuận theo lời Lục Vô Nghiên, nhưng lại không hiểu ý tứ trong câu nói của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười cười, có hơi bất đắc dĩ nói: “Phụ thân cũng hiểu, đối với con và mẫu thân, Hoài Xuyên là một người rất quan trọng.”

“Hừ!” Lục Thân Ky cười lạnh một tiếng. “Đó là trước kia! Từ lúc hắn lên ngôi hoàng đế đã không còn là Xuyên Nhi trước kia rồi.”

“Nếu hiện tại Hoài Xuyên gặp nguy hiểm, phụ thân có còn như năm xưa, đơn thương độc mã tiến vào trong doanh trại quân địch cứu hắn ra?” Lục Vô Nghiên lại buông thêm một câu. “Cam tâm tình nguyện.”

Lục Thân Ky trầm mặc.

Lục Vô Nghiên cười cười: “Đối với phụ thân mà nói, Hoài Xuyên cũng là một người rất quan trọng, thoát ra khỏi tầm quan trọng của quân thần, không phải sao?”

“Đó là ta thương hại hắn!” Lục Thân Ky khoát khoát tay. “Đừng nhắc hắn với ta, nhắc tới hắn liền nhớ tới gương mặt của mẫu thân con, phiền!”

Lục Vô Nghiên cười khổ, nhưng cũng không nói gì thêm.

Đương nhiên hắn biết câu trả lời của phụ thân. Lúc Sở Hoài Xuyên còn nhỏ, đầu chỉ chạy theo Lục Vô Nghiên gọi “ca ca”, thậm chí câu đầu tiên khi hắn vươn cánh tay về phía Lục Thân Ky, ngây thơ ngọt ngào gọi chính là “phụ thân, phụ thân!”

Khi mẫu hậu hắn sinh ra, vì khó sanh mà mất, năm đó tiên đế cũng ốm yếu già nua. Trường công chúa liền tự mình chăm sóc hắn, thậm chí cho đến khi hắn ba tuổi mới biết mẫu thân không phải mẫu thân mà là hoàng tử, phụ thân không phải phụ thân mà là tỷ phụ, ca ca hắn luôn sùng bái lại là văn bối của mình. Lúc đó, cũng vì không được gọi trường công chúa là mẫu thân giống như Lục Vô Nghiên nên đã khóc lóc suốt.

Một lát sau, Lục Vô Nghiên dẫn đo chọn lọc ngôn ngữ, hỏi: “Vì sao người tông quân?”

“Dĩ nhiên là.” Lục Thân Ky còn chưa mở miệng thì nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến.

Trường công chúa từ trên lầu đi xuống. Bà liếc nhìn một vòng, không nhìn lâu đến Lục Thân Ky, chỉ phân phó Nhập Phan đưa tấu chương đã được phê duyệt trên lầu cho Nhập Y, sai Nhập Y suốt đêm mang về cung.

Bà nhìn Phương Cẩn Chi đang ngủ trên đùi Lục Vô Nghiên, nước miếng Phương Cẩn Chi chảy xuống hoa phục của Lục Vô Nghiên, ngón tay của Lục Vô Nghiên thì bị con bé ngậm vào trong miệng, không biết là đang cắn hay là đang mút.

Bà nói: “Đưa nó về đi, lên giường ngủ cho ngon, cũng đã mệt mỏi thành cái dạng gì rồi. Các người ở đây nói chuyện, sao con bé có thể ngủ ngon. Hơn nữa hài tử này cũng sắp thay răng rồi, bảo mấy người bình thường hầu hạ chú ý một chút, đừng cho con bé ăn cái gì quá cứng.”

Lục Thân Ky giễu cợt nói: “Chắc, không biết còn tưởng là một vị mẫu thân rất xứng chức.”

Trường công chúa không để ý ông, bà phê tấu chương đến gần nửa đêm thật sự mệt mỏi vô cùng. Lúc này chỉ muốn trở về nghỉ ngơi.

Lục Thân Ky lại trào phúng một câu: “Không biết là ai nói phải đi, lại ở lý Lục gia ta năm sáu ngày.”

Lúc này trường công chúa mới xoay người lại, nhìn ông một cái, từ tốn nói: “Nếu như Bồn cung nhớ không lầm, thì phủ Ôn Quốc công này là do Phụ hoàng thưởng cho Lục gia người.”

“Người!” Lục Thân Ky lập tức đứng lên.

“Khụ, cái đó.” Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng. “Thời giờ cũng không còn sớm, phụ thân và mẫu thân cũng nên nghỉ ngơi sớm thì tốt hơn.”

Hắn lại cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang ngủ trên đùi, hình như là nói: muốn ầm ỉ thì đi ra ngoài ầm ỉ, đừng quấy rầy con bé.

Trường công chúa vốn cũng không tính ầm ỉ với Lục Thân Ky, liền bước ra ngoài.

Lục Thân Ky vội vàng đi theo, ra đến ngoài sân thì gọi bà lại: “Này, người đứng lại!”

Trường công chúa dừng lại, nhưng không quay đầu lại, chỉ hỏi: “Lục Tướng quân lại có chuyện gì?”

“Trước mặt Vô Nghiên ta không muốn nhắc tới chuyện hòa ly. Nhưng Sở Ánh Tư, người cũng đừng làm một nữ nhân lật lọng. Đừng để ta khinh bỉ người!” Lục Thân Ky khoanh tay, lạnh lùng nói.

Trường công chúa xoay người lại, nhìn Lục Thân Ky, nói: “Lục Tướng quân nói thư hòa ly? Nếu như nhớ không nhầm, thì mười sáu năm trước, Bồn cung cũng đã cho Lục Tướng quân một phong thư hòa ly.”

“Ném rồi!” Lục Thân Ky xông tới. “Vi chữ của Sở Ánh Tư người quá xấu, không bằng oa nhi ba tuổi, cũng không phải là bức tranh đẹp để gì, ta sẽ gìn giữ mười sáu năm!”

“Được, Bồn cung trở về viết một phong khác. Viết xong sẽ sai Nhập Y mang đến cho người.” Trường công chúa lui về phía sau một bước.

Lục Thân Ky cười khê một tiếng, lạnh nhạt nói: “Ta đã sớm viết, ngày mai sẽ sai hạ nhân mang sang cho người!”

Trường công chúa gật đầu: “Vậy Bồn cung chờ Lục Tướng quân.”

Nói xong, bà xoay người bước nhanh về phía trước, hoàn toàn không một chút lưu luyến.

Lục Thân Ky đứng nguyên tại chỗ một lát, rồi cũng xoay người bước nhanh về một hướng khác.

Bên trong phòng, Lục Vô Nghiên đứng sau cửa sổ nhìn hai người không biết làm sao.

Chương 24: Chương 23: (2)

“Tam ca ca.” Sau khi tỉnh ngủ, Phương Cần Chi mơ mơ màng màng bò dậy, lảo đảo đi đến bên cửa sổ kéo tay Lục Vô Nghiên. Tay của bé quá nhỏ, xòe cả năm ngón tay cũng chỉ có thể nắm lấy ngón cái của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên phát hiện một bên má bé ửng đỏ nguyên một mảng lớn, chắc có lẽ do lúc nằm nghiêng đè xuống mà ra.

“Trên mặt đau không?” Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống, sờ sờ nửa gương mặt đỏ ửng của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi hồn nhiên không biết, cũng nghe không hiểu câu hỏi của Lục Vô Nghiên có ý gì, bé chỉ cất giọng đáng yêu nói: “Khát, muối khát. . . .”

Sợ dứt bé uống trà sẽ khiến bé khó ngủ, Lục Vô Nghiên chỉ rót cho bé một chén nước ấm, đưa tới tận miệng cho bé. Phương Cần Chi uống từng ngụm từng ngụm nước, không biết có phải vẫn còn mơ màng chưa tỉnh ngủ hay không, mà chẳng có chút hình tượng đoan trang thường ngày, phát ra những tiếng “ừng ực” “ừng ực”, nghe vào tai Lục Vô Nghiên thì lại dễ nghe như một lần điệu dân gian.

Phương Cần nhanh chóng uống cạn chén nước, nhưng có thể bé cho là trong chén còn nước, nên vẫn cắn miệng ly nhấp vào trong miệng.

“Đừng nóng vội, ta rót thêm cho muối.” Lục Vô Nghiên đoạt cái ly từ trong miệng bé, rồi rót cho bé một chén khác. Lần này tiết tấu “ừng ực” của Phương Cần Chi càng lúc càng chậm, âm thanh cũng càng lúc càng nhỏ, càng uống đầu càng gục xuống.

“Buồn ngủ đến vậy sao!” Lục Vô Nghiên cười bất đắc dĩ.

“Không có, không buồn ngủ.” Phương Cần Chi ngẩng đầu lên, phản đối trừng mắt nhìn Lục Vô Nghiên, chỉ là cặp mắt đó từ từ híp lại chỉ còn một khe hở, chẳng còn khí thế gì đáng nói.

“Được được được, không buồn ngủ.” Nhìn bé, lúc nào khoe miệng của Lục Vô Nghiên cũng không khỏi cong lên.

Thấy con bé thật sự buồn ngủ đến như vậy, Lục Vô Nghiên bế bé đặt lên ghế mân côi, nhận lấy áo khoảng từ tay Nhập Phan, mặc vào cho bé, ngay cả mũ trùm đầu cũng kéo lên, che chắn kỹ lưỡng gương mặt của bé.

Chỉ là sau khi hoàn tất công phu mặc y phục cho bé, bé lại ngáp mấy cái liên tiếp, thậm chí tựa đầu vào ngực Lục Vô Nghiên.

“Nào, ta đưa muối về ngủ.” Lục Vô Nghiên ôm bé.

Cho dù Phương Cần Chi đã được bao bọc vô cùng chặt chẽ, nhưng vừa ra khỏi phòng, gió mùa đông rét mướt thổi đến, vẫn khiến bé rụt cổ một cái, giấu đầu vào hõm vai Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi đi về tiểu tiện của bé, trên đường đi, hán đột nhiên hỏi: “Cần Chi, nếu giữa hai người có một hố sâu ngăn cách, liên tục giận đối phương, không bên nào chịu lùi một bước, vậy nên làm gì bây giờ?”

“Người nào? Người nào tức giận? Tam ca ca giận muối sao? Muối....không có làm gì chọc giận huynh mà.” Phương Cần Chi nắm tay gỗ vào đầu mình một cái. Lúc bé giơ tay lên, nắm tay nhỏ nhắn cùng với một nửa cánh tay lộ ra khỏi ống tay áo tỳ bà, bị con gió lạnh lẽo thổi trúng.

“Không có, Cần Chi không có chọc giận ta.” Lục Vô Nghiên vội vàng kéo tay của bé xuống, rồi kéo áo che lại.

“A.” Phương Cần Chi nặng nề thờ phào một cái, lúc này mới yên tâm.

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Vậy, nếu như có một ngày hai người chúng ta cãi nhau thì phải làm sao?”

“Chúng ta sẽ không cãi nhau!” Phương Cần Chi dùng sức lắc đầu.

“Ta nói là nếu như.”

“Không có nếu như!” Phương Cần Chi bĩu môi, hiển nhiên đã có chút tức giận.

“Được được được, không có nếu như.” Lục Vô Nghiên dỗ khóc dỗ cười véo má bé.

Thân thể nhỏ bé của Phương Cần Chi rụt lại, dùng sức dụi dụi khuôn mặt nhỏ bé vào hõm vai của Lục Vô Nghiên, dường như hận không thể chui vào

bên trong thân thể hần. Bé nhỏ giọng nỉ non: “Nếu như muối chộc Tam ca ca tức giận. . . . muối mới không chộc Tam ca ca tức giận, như vậy cái phủ Quốc Công rách nát này sẽ không còn ai che chở muối.”

“Đứng đứng đứng, tiểu nữ tử có ý đồ xấu xa.” Lục Vô Nghiên cười khỏ, đương nhiên hần biết hài tử này lúc nào cũng nịnh nọt quá mức. Đã trải qua một kiếp người, hiện tại hần cũng không ngại. Nước chảy đá mòn, một ngày nào đó hần sẽ khiến cho tiểu nha đầu mưu tính đầy mình này thật tâm thật ý đối xử tốt với hần.

Thật tâm thật ý vì sự vui vẻ của đối phương mà vui vẻ, chứ không phải vui vẻ nhận được cái gì khi đối phương vui vẻ.

Lại nghe tiểu cô nương trong ngực lẩm bẩm: “Nếu như Tam ca ca chộc muối tức giận, muối.... muối sẽ cố gắng nhớ lại trước kia Tam ca ca đã đối xử với muối rất tốt.”

Trước kia?

Chuyện trước kia của phụ mẫu? Cái này thì Lục Vô Nghiên cũng biết được chút ít, không chỉ có hần biết, cả Hoàng Thành này ai cũng biết. Lục Vô Nghiên có vẻ đắm chiều ôm bé đi về phía trước, cho tới khi giao bé cho Vệ mụ mụ, Lục Vô Nghiên vẫn còn đang suy tư.

Ngày hôm sau, Phương Cần Chi dậy thật sớm, sai A Tinh và A Nguyệt mau chóng mang bánh trứng, xôi nếp, trà hạnh nhân và bánh bao hấp. Bé ăn một miếng bánh bao hấp rồi lộ ra vẻ mặt không hài lòng, tiếp đó nếm một miếng bánh trứng, sau đó buông xuống.

A Tinh và A Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, A Tinh vội nói: “Là mùi vị nô tỳ làm không tốt, cô nương muốn ăn cái gì, nô tỳ sẽ đi làm lại.”

“Không có, mùi vị vô cùng tốt.” Phương Cần Chi mỉm cười khoát tay áo. “Chỉ là, ta đã quen thức ăn do Vệ mụ mụ làm, nhất thời khẩu vị không thích ứng.”

A Tinh và A Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

“Vệ mụ mụ, bà và Mễ Bảo Nhi, Diêm Bảo Nhi ăn đi, đừng lãng phí. Ta không ăn! A Tinh, A Nguyệt mang ta đến viện Thùy Sao ăn cùng với Tam ca ca!” Phương Cần Chi nháy mắt với Vệ mụ mụ.

Vệ mụ mụ lập tức hiểu ý Phương Cần Chi.

Khi Phương Cần Chi mang A Tinh và A Nguyệt cùng đến viện Thùy Sao, Vệ mụ mụ cũng không kêu Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đi lên, mà cầm mấy món đồ cho Phương Cần Bình và Phương Cần An.

Tên tuổi thể hiện ký thác của phụ mẫu đối với hài tử của mình, tên của hai tiểu nha đầu rất đơn giản. Cha mẹ của bọn chúng chỉ hy vọng bọn chúng cả đời bình an, đây cũng là hy vọng lớn nhất của các bậc phụ mẫu.

Phương Cần Chi biết vào thời điểm này Lục Vô Nghiên vẫn còn chưa thức dậy. Phương Cần Chi cũng không làm ồn hần, mà là lôi kéo Nhập Phanh chui vào phòng bếp nhỏ.

“Dạy ta chưng bánh trứng đi!”

“Biểu cô nương muốn ăn bánh trứng sao? Nô tỳ chưng cho người là được rồi.” Nhập Phanh vội nói.

“Không không không.” Phương Cần Chi lắc đầu liên tục. “Ta muốn tự mình chưng cho Tam ca ca! Tất nhiên là ta cũng ăn!”

Nhập Phanh muốn nói nếu không phân phó trước, bình thường Tam thiếu gia đều không ăn sáng. Nhưng nhìn nụ cười xán lạn trên gương mặt của Phương Cần Chi, nhớ lại lần trước hai người cũng đã từng ăn chung, nàng liền nuốt mấy lời định nói.

“Được, nô tỳ dạy người.”

Nhập Phanh đánh trứng gà, trộn đều với nước rồi mới đưa cho Phương Cần Chi, nói: “Nhất định phải khuấy đều!”

“Hiểu rồi!” Phương Cần Chi đứng trên băng ghế nhỏ, cầm cái chén tròn màu trắng, dùng sức khuấy.

Trong lúc chờ nước sôi, Nhập Phanh mới lấy hỗn hợp Phương Cần Chi vừa khuấy xong lược lại một lần, sau đó đặt vào trong nồi.

“Như vậy là được rồi sao?” Phương Cần Chi tò mò hỏi.

Nhập Phanh chỉ vào đồng gia vị đã được chuẩn bị sẵn, cười nói: “Một lát nữa, Biểu cô nương còn phải rắc gia vị lên đấy.”

Nhập Phanh chuẩn bị gia vị cũng chia sẵn phân lượng, chỉ chờ Phương Cần Chi rắc lên là được. Mặc dù Phương Cần Chi nói muốn tự mình chưng bánh trứng cho Lục Vô Nghiên, nhưng Nhập Phanh cũng không dám để cho bé đụng vào. Dù sao Lục Vô Nghiên đối với những thứ ăn vào bụng đều sẽ soi mói đến cùng cực.

Dĩ nhiên là như thế, nhưng Nhập Phanh lại không biết chỉ cần là Phương Cần Chi làm, vô luận là cháy khét hay chưa chín, Lục Vô Nghiên hầu như đều có thể ăn.

Nhập Phanh ra món rất nhanh, chỉ trong chốc lát, đã làm xong bánh Hợp Ý, bánh sừng sữa, đậu hũ Liên Bông, còn rang một nồi hạt dẻ ngào đường.

Đợi đến khi Phương Cần Chi cầm chén bánh trứng chưng mềm mịn đi tìm Lục Vô Nghiên, hắn đã thức dậy, đang đứng trước trường án bên cửa sổ, nâng bút viết chữ. Hình như hắn đã rửa mặt chải đầu qua, nhưng mái tóc chưa được buộc lại xõa tung buông xuống, hơi rối. Nhưng nếu đã rửa mặt qua, vì sao trên người chỉ tùy ý khoác một cái áo màu thạch lựu đỏ rộng thùng thình?

Là màu thạch lựu đỏ thật sự.

Màu sắc vô cùng ấm áp, bên dưới chiếc áo dài chấm gót lộ ra đôi chân trần không mang vớ. Màu thạch lựu đỏ càng làm nổi bật đôi chân trần trắng nõn.

Ngay cả trường sam màu hồng phấn cũng đã thấy hắn mặc, giờ nhìn thấy hắn mặc cái áo khoác màu thạch lựu đỏ tươi này, Phương Cần Chi cũng chẳng thấy bất ngờ.

“Tam ca ca, ăn sáng đi!” Phương Cần Chi đặt bánh trứng lên trên bàn bát tiên ngay giữa phòng. Nhập Phanh đi theo phía sau bé, cũng đặt mấy món ăn còn lại xuống.

Phương Cần Chi đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, vừa kéo tay áo hắn, vừa nói: “Tam ca ca, chúng ta đi ăn sáng được không vậy? Huynh thường không ăn sáng, như vậy đối với cơ thể không tốt, sẽ trở nên càng ngày càng sợ lạnh đó! Bánh trứng hôm nay là tự tay muội chưng đấy! Hơn nữa Cần Chi rất đói.”

Mặc dù chỉ khuấy khuấy mấy cái, rắc rắc chút gia vị, Phương Cần Chi cũng thoải mái nhận là mình đã chưng, dù sao Nhập Phanh cũng sẽ không vạch trần bé!

“Được.” Lục Vô Nghiên đặt bút xuống, để bé lôi kéo đến trước bàn bát tiên.

Phương Cần Chi ngồi bên cạnh hắn, mở to mắt nhìn hắn ăn bánh trứng, nhất quyết chờ hắn khen ngợi.

Sao Lục Vô Nghiên lại không nhìn ra, không thể làm gì khác hơn là nói: “Ừm, ngon lắm.”

Lúc này Phương Cần Chi mới vui vẻ cười lên, cầm đũa bắt đầu dùng bữa. Từ đầu đến cuối, Lục Vô Nghiên cũng chỉ ăn bánh trứng của Phương Cần Chi, còn Phương Cần Chi thì lại ăn hết mấy món còn lại, ăn no nê.

“No quá!” Bé đặt đũa xuống, bất ngờ chú ý chân mình đang đặt bên cạnh chân của Lục Vô Nghiên. “Tam ca ca, chân của huynh thật to, to gấp ba lần của muội! Khi muội trưởng thành cũng sẽ trở nên to như vậy sao?”

“Sẽ không, muội là cô nương gia, đâu có lớn như vậy.” Lục Vô Nghiên không khỏi nhìn chăm chú đôi chân bé nhỏ đang được bọc trong đôi vớ gấm trắng. Ngực áo hắn lại bị đôi tay mũm mĩm của Phương Cần Chi nắm lấy.

“Tam ca ca, huynh lại không mặc y phục đẳng hoàng!” Về mặt Phương Cần Chi xót xa. “Huynh không thể như vậy, phải ăn sáng, phải mặc y phục đẳng hoàng. Hiện tại thời tiết lạnh như thế, càng phải mang vớ!”

Nhập Phanh cúi đầu, không thể nín cười. Rốt cuộc trừ trường công chúa ra cũng đã có một người dám giáo huấn thiếu gia của bọn họ.

“Được, Cần Chi ở đây chờ nhé.” Lục Vô Nghiên có chút bất đắc dĩ đứng dậy, đi vào trong tắm phòng thay y phục.

Phương Cần Chi lơ đãng nhìn xung quanh, rồi nhìn về phía trường án bên cửa sổ. Trên đó có một cây bút lông rất ngắn rất nhỏ, cây bút lông kia vừa nhìn đã biết là dành cho tiểu hài tử dùng!

Có phải Tam ca ca định dạy bé viết chữ hay không?

Trái tim Phương Cần Chi lập tức nhảy lên một cái mừng như điên, cuối cùng Tam ca ca của bé cũng bắt đầu dạy bé những thứ hữu dụng rồi! Tròng mắt sáng trong suốt đảo một vòng, cuối cùng dừng lại trên đĩa hạt dẻ ngào đường.

“Tam ca ca thích ăn hạt dẻ sao?” Phương Cần Chi hỏi Nhập Phanh.

“Tam thiếu gia không đặc biệt thích ăn thứ gì cả, phàm là những món nô tỳ bưng đến đều chọn theo khẩu vị của ngài ấy, là những thứ ngài ấy không ghét.” Nhập Phanh mỉm cười nói, nàng đã đoán ra được dụng ý của Phương Cần Chi.

Quả nhiên, Phương Cần Chi dời đĩa hạt dẻ ngào đường đến trước mặt, bắt đầu cẩn thận bóc hạt dẻ.

Những ngón tay của bé quá non nớt mềm mại, không được bao lâu, đầu ngón tay đã trở nên hồng hồng, còn dính vỏ hạt dẻ, mặt tương và đường, dơ dáy bẩn thỉu.

Nhưng chỉ bóc được ba bốn hạt.

Lông mi dài dày rợp chớp hai cái, rồi đưa hạt dẻ lên miệng cắn. Cắn bể lớp vỏ cứng của hạt dẻ, rồi mới dùng đầu ngón tay bóc ra.

Lục Vô Nghiên từ trong tấm phòng đi ra, hần đã thay một bộ trường sam màu ngà, cang toát lên vẻ tuấn tú. Hần đi tới đối diện Phuong Cẩn Chi, nhìn cái miệng vốn nhỏ nhắn hồng hào của Phuong Cẩn Chi đã hoàn toàn đen sì, bàn tay nhỏ bé cang không cần phải nói, chứng bản thủ.

Không đợi Lục Vô Nghiên lên tiếng, Nhập Phan đã vội vàng giải thích: “Biểu cô nương muốn bóc vỏ cho người!”

Quả thật cái đĩa trước mặt Phuong Cẩn Chi đang có bảy tám hạt dẻ ngào đường đã được bóc vỏ. Trắng trắng, cùng với cái miệng nhỏ nhắn và bàn tay nhỏ bé tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

“Tam ca ca ăn đi!” Phuong Cẩn Chi đẩy đám hạt dẻ đã được bóc vỏ đến trước mặt Lục Vô Nghiên. Bé cầm lên một hạt dẻ ngào đường khác đặt vào trong miệng, dùng răng cắn mạnh xuống.

Ngay sau đó, theo một tiếng vang nhỏ, biểu cảm trên gương mặt của Phuong Cẩn Chi cứng lại.

“Cẩn Chi, sao vậy?” Lục Vô Nghiên cảm thấy không bình thường.

Phuong Cẩn Chi lấy hạt dẻ trong miệng ra, trên đó còn dính chút máu.

Phuong Cẩn Chi lấy khăn che miệng, rồi nhổ ra một ngụm. Trên chiếc khăn gấm trắng như tuyết xuất hiện một vũng máu nhỏ, ngay chính giữa đó là một cái răng.

Nhập Phan “A” một tiếng: “Biểu cô nương thay răng.”

Nàng vội vàng xoay người đi lấy nước ấm, để Phuong Cẩn Chi súc miệng rất nhiều lần.

“Cẩn Chi, đau không? Nhịn một lát, ngâm nhiều nước ấm thêm một lúc, lát nữa sẽ hết đau.” Lục Vô Nghiên đau lòng nhìn bé. Tuy nói mọi người đều phải thay răng, nhưng răng hàm của Phuong Cẩn Chi bị đụng lung lay hết, lại chảy nhiều máu như vậy, nhất định sẽ rất đau.

Lục Vô Nghiên không nói lời nào thì thôi, hần vừa nói như thế, đôi mắt Phuong Cẩn Chi lập tức đỏ lên.

“Đau” Bé ứa máu khóc. Những giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu từng giọt từng giọt rớt xuống, khuôn mặt trắng nõn cũng đỏ lên. Cái miệng nhỏ vốn dơ bẩn vì cắn hạt dẻ, bây giờ lại rụng mất một cái răng cửa, nhìn vô cùng nhếch nhác.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Lục Vô Nghiên thấy con bé khóc thì trái tim như bị ai bóp nát. Hần dùng nước ấm thấm ướt khăn, cẩn thận lau đi vế bẩn và vết máu trên khóe miệng cho bé, rồi chuyển sang bàn tay nhỏ bé bẩn thỉu lau sạch sẽ.

“Là Tam ca ca không tốt, không nên để cho muội bóc hạt dẻ.” Hần quay đầu phân phó Nhập Phan: “Đến phòng bếp ném toàn bộ hạt dẻ, nói với lão Hà đặt hàng, sau này không được phép mua hạt dẻ nữa!”

Phuong Cẩn Chi bật cười “hì hì” một tiếng: “Tam ca ca, hạt dẻ ăn vẫn rất ngon!”

“Không khóc nữa?” Lục Vô Nghiên xoa xoa mặt bé. Ánh mắt của hần rơi vào chỗ vừa mất đi cái răng cửa, cảm thấy sao mà đáng yêu như thế.

“Tam ca ca, không cho nhìn! Xấu lắm!” Phuong Cẩn Chi vội vàng bịt miệng lại.

“Không xấu, đáng yêu lắm” Lục Vô Nghiên cắn một hạt dẻ Phuong Cẩn Chi đã bóc vỏ.

Phuong Cẩn Chi rũ mắt suy nghĩ.

Lục Vô Nghiên cười khê, biết mỗi lần bé làm ra dáng vẻ này chính là đang tính toán cái gì đó.

“Tam ca ca, cái răng này của Cẩn Chi vì cắn hạt dẻ cho huynh mới bị rụng!”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên cười gật đầu. “Vậy nên bồi thường như thế nào cho cái răng đã mất của Cẩn Chi chúng ta đây?”

Phuong Cẩn Chi hất cằm lên: “Nếu Tam ca ca chịu dạy muội viết chữ mà nói, vậy thì muội miễn cưỡng tha thứ cho huynh!”

Nói xong, bé lặng lẽ quan sát sắc mặt của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nén cười, nói: “Xem ra, chỉ có thể như vậy thôi. Vậy trước tiên phải dạy cho Cẩn Chi của chúng ta cái gì đây?”

“Trước tiên bắt đầu từ tên đi!” Phuong Cẩn Chi vui vẻ nhảy xuống ghế, chạy tới trường án bên cạnh cửa sổ, bắt đầu mài mực.

Lục Vô Nghiên lấy một chiếc khăn sạch, gói kỹ lưỡng cái răng cửa của Phuong Cẩn Chi, rồi mới đi về phía Phuong Cẩn Chi.

Một màn này đập vào trong mắt Nhập Phan, nàng kinh hãi không thôi.

“Đây!” Phuong Cẩn Chi chân chó đưa bút lông cho Lục Vô Nghiên.

“Tên.” Lục Vô Nghiên trầm ngâm một lúc, trên tờ giấy tuyên thành Phương Căn Chi đã trải sẵn cho hắn, hạ bút viết chữ. Bản thân hắn quen viết hành thư, nhưng vì dạy cho một người không có căn bản như Phương Căn Chi, nên viết chữ khai.

Phương Căn Chi nhìn chữ trên giấy tuyên thành, đọc: “Lục.... Vô.....”

Phương Căn Chi nhép nhép miệng, chỉ vào chữ đầu tiên, nói: “Tam ca ca. . . . khắp nơi trong phủ Quốc Công đều có chữ “Lục” nay, muội biết.”

Bé lại chỉ vào chữ thứ hai, nói: “Đây là chữ “Vô” trước đây muội đã gặp qua, cho nên cũng biết. Còn chữ thứ ba, mặc dù muội không biết cũng có thể đoán được là chữ “Nghiên”! Tam ca ca, đây hoàn toàn không phải là tên của muội, là tên của huynh!”

Nhìn Phương Căn Chi, nụ cười không khỏi tràn ra khóe miệng Lục Vô Nghiên, hắn nghiêm trang nói: “Tên của muội quán nhiều nét, học tên của huynh trước đi.”

“À.....” Phương Căn Chi nhận cây bút lông Lục Vô Nghiên đưa tới, dựa theo chữ mẫu mà phỏng ra, viết cực kỳ nghiêm túc.

Cho đến khi bé viết ba chữ này thật thuần thục, Lục Vô Nghiên mới dạy bé ba chữ “Phương Căn Chi” viết như thế nào.

Chữ “Căn” quả thực là quá nhiều nét, bé luyện rất lâu cũng còn rất khó xem.

“Viết chữ không phải chuyện ngày một ngày hai, cứ từ từ đi.” Lục Vô Nghiên dịu dàng nhìn bé.

Phương Căn Chi thật sự là một hài tử cứng đầu, liều mạng cũng phải viết cho bằng được, cho đến khi Lục Vô Nghiên không thể nhìn được nữa, mới cứng rắn kéo bé lại: “Đừng nóng vội, hôm nay chỉ tới đây thôi.”

“A....” Phương Căn Chi đáp lời, nhưng cảm xúc rất tệ.

Lục Vô Nghiên xoa nắn cổ tay bé, trầm nghĩ trước mắt nên bắt đầu dạy con bé mấy chữ đơn giản mới đúng.

Trên đường trở về, Phương Căn Chi mới phát hiện cổ tay của mình đau nhức khó nhịn, bé phân phó A Tinh và A Nguyệt nấu nước nóng chuẩn bị ngâm.

Một mình bé bước lên lầu.

Chợt nghe tiếng cười đùa từ lầu ba truyền đến, trong lòng Phương Căn Chi “lộp bộp” một tiếng.

Bé vọt vào tắm phòng của mình, đập vào mắt đầu tiên là màn che tắm bộ sảng đã bị treo lên, trong phòng rất đông, người ngồi người đứng.

Cái rương đã bị mở ra.

“Căn Chi đã về rồi?”

Dường như Phương Căn Chi không nghe thấy gì cả, bé đi từng bước từng bước về phía rương lớn. Bé không còn nghe thấy nhịp tim của chính mình, dường như nó đã ngừng đập. Trong rương trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thê

Thật ra thì trong rương cũng không hẳn trống không, một cái chăn nhỏ, một cái đệm nhung, hai ba kiện áo ngắn của tiểu hài tử, áo khoác lông, một cái áo đầu hồ, còn có hai con châu châu cỏ.

“Căn Chi, cuối cùng muội cũng về rồi, khiến bọn tỷ muội đợi thật lâu đó.” Lục Giai Bò đi tới, thân mật nắm tay Phương Căn Chi.

Nàng kinh ngạc “A” một tiếng: “Sao tay biểu muội lạnh như vậy?”

Lúc này Phương Căn Chi mới từ từ phục hồi lại tinh thần, bé ngẩng đầu nhìn Lục Giai Bò, biểu tình trên mặt nàng ấy không có gì biến hóa. Không hề giống như đã phát hiện ra bí mật của bé.

Ngoài Tứ cô nương Lục Giai Bò, Ngũ cô nương Lục Giai Huyền, Lục cô nương Lục Giai Nhân còn có Thất cô nương Lục Giai Nghệ đều đến đây. Thì ngay cả Tam cô nương Lục Giai Liên bình thường rất ít khi ra cửa cũng ở đây. Bên cạnh mỗi vị cô nương đều có một nha hoàn hầu hạ, khiến cả gian phòng trở nên chật chội.

Ánh mắt Phương Căn Chi rơi trên người Vệ mụ mụ, Vệ mụ mụ đứng bên cạnh rương, trước tiên lắc đầu với Phương Căn Chi một cái, sau đó lại gật đầu

một cái, bà nhìn lướt qua gầm giường.

Phuong Cần Chi thở phào nhẹ nhõm.

Không tồi.

“Cần Chi, làm sao vậy?” Lục Giai Huyền cũng đi tới kéo tay Phuong Cần Chi. “Đúng là rất lạnh, Vệ mù mù, đốt lửa lò sưởi lớn hơn một chút đi, rồi mang cho Cần Chi một cái bình giữ ấm.”

“Vâng ạ.” Vệ mù mù đáp, bà lo lắng nhìn Phuong Cần Chi một cái, rồi mới vội vã đi xuống lầu.

“Hừ, xem ra là không hoan nghênh chúng ta thôi.” Lục Giai Nhân lầm bầm.

Nhỏ tuổi nhất, Lục Giai Nghệ chỉ nhìn nhìn rồi cười không nói tiếng nào.

Tam Cô Nương lại càng giả vờ như không nghe thấy.

“Đâu phải, bên ngoài rất lạnh. Muội mới từ bên ngoài trở về, bị lạnh đến ngốc luôn!” Phuong Cần Chi đã khôi phục bình thường. “Sao mọi người đều đến thăm muội vậy?”

Lục Giai Huyền giải thích: “Tối nay tăng tổ mẫu, tổ mẫu và mấy bá mẫu có khách, nên đã đuổi bọn ta đi, để bọn ta trở về tự mình ăn. Ta liền nhớ ra lần trước đến đây có nhìn thấy một phòng bếp nhỏ nhưng rộng rãi, so với chỗ của ta thì lớn hơn rất nhiều. Bình thường muội cũng không dùng bữa chung với chúng ta, cho nên, mấy tỷ muội cùng bàn bạc đến tìm muội ăn kế một bữa.”

Lục Giai Nghệ ở bên cạnh cười hi hi thêm một câu: “Biểu tỷ không được đuổi chúng ta nhé!”

“Sao lại đuổi mọi người đi chứ? Mọi người có thể đến đây ta thật sự rất vui vẻ. Đi nào, chúng ta đến phòng khách ngồi đi. Ta sẽ bảo A Tinh và A Nguyệt làm mấy món thật ngon. Mọi người muốn ăn gì thì cứ nói với ta nha.”

“Đừng đi phòng khách, ta thấy chỗ này tốt vô cùng rồi.” Lục Giai Bò nói.

Lục Giai Huyền hỏi: “Cần Chi biểu muội, vừa rồi chúng ra vẫn còn thắc mắc muội dùng cái rương lớn này làm cái gì vậy?”

Nàng nhìn bộ y phục nhỏ bé ở trong rương, rồi nhìn lại Phuong Cần Chi, nghi ngờ nói: “Quá nhỏ, không giống y phục của muội.”

Thật may là hai kiện y phục này đã được gấp lại ngay ngắn, không nhìn ra là hai kiện y phục dính liền nhau.

Phuong Cần Chi vội bước qua đóng rương lại, ngượng ngùng nói: “Ồ, sao cái rương này lại mở ra nhỉ., khiến mọi người chê cười rồi. Đây là mấy bộ y phục ta mặc lúc nhỏ. Trước đây là mẫu thân tự tay làm cho ta, áo đầu hồ cũng thế. Thân thể mẫu thân không tốt, cho nên rất ít khi làm y phục cho ta, vì vậy không nổi vứt đi. Lúc chuyển đến Lục gia, nên đã mang chúng theo.”

Vành mắt Phuong Cần Chi ửng đỏ, suýt chút nữa đã rớt nước mắt.

“Mau nín khóc, là chúng ta không tốt, không nên nhắc tới chuyện này....” Lục Giai Bò áy náy nói.

Họ đều là thiên kim tiểu thư có phụ mẫu yêu thương, chỉ có mình Phuong Cần Chi là một hài tử đáng thương không phụ mẫu.

Ngay cả Lục Giai Nhân luôn luôn ghi hận Phuong Cần Chi cũng ngậm miệng lại. Không biết do nhất thời mềm lòng, hay là người cao cao tại thượng xem kẻ yếu không ra gì.

Các cô nương nhất thời trầm mặc.

Phuong Cần Chi cười lên, nói: “Không có vấn đề gì. Mọi người còn chưa nói cho ta biết muốn ăn cái gì đấy.”

Đúng lúc này, Nhập Trà mang theo Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi trở lại, Phuong Cần Chi liền phân phó cho bọn họ ghi nhớ vài món ăn của mấy vị cô nương. Hôm nay, Nhập Trà dẫn Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đi làm quen đường đi nước bước và những viện tử khác trong phủ Ôn Quốc Công, cho nên lúc Phuong Cần Chi trở về viện tử chỉ có một mình Vệ mù mù.

Lục Giai Nghệ không muốn đến phòng khách, mà ở lại trong tấm phòng ảm áp. Phuong Cần Chi cũng không tiện kiên trì đuổi người, đành phải sai hạ nhân bưng thức ăn tới lên.

Mặc dù bọn họ nói chỉ nhất thời cao hứng mà đến, nhưng Phuong Cần Chi có thể nhìn ra bọn họ đang muốn kết giao với bé. Nếu là ngày thường, cho dù là Lục Giai Bò đối xử với Phuong Cần Chi tốt nhất cũng sẽ không lấy lòng như vậy.

Bọn họ lấy lòng, lý ra Phuong Cần Chi nên tiếp nhận toàn bộ, nhân dịp này tạo mối quan hệ tốt với bọn họ, nhưng trong lòng bé thật sự chỉ nghĩ đến hai muội muội, không chút nào yên tâm. Trên bàn ăn tối, chúng tỷ muội cười cười nói nói, bé cũng nói đùa theo. Nhưng trên trán luôn treo một phần lo lắng. Đã mấy lần khiến Lục Giai Bò cho rằng bé không thoải mái.

Phuong Cần Chi đành phải trả lời: “Đầu phải, có thể là do bị trúng gió lạnh, đầu hơi choáng váng.”

Lục Giai Huyền nói: “Chỗ ta có nhân sâm, lát nữa ta sẽ cho người mang đến cho muội bồi bổ thân thể.”

Lục Giai Nghi cũng nói: “Năm ngoái mẫu thân muội bị trúng gió cũng như thế, có được một phương thuốc, uống hai lần thuốc liền hết đau. Lát nữa muội cũng sẽ cho người đưa tới.”

Lục Giai Liên, Lục Giai Bò và Lục Giai Nhân cũng đều nói một lát nữa sẽ đưa đồ đến đây.

Phuong Cần Chi vội cảm tạ từng người.

“Ta thấy muội vẫn nên nghỉ sớm mới tốt. Chúng ta cũng đừng ở đây quấy rầy Cần Chi.” Lục Giai Bò nói.

“Không sao mà, mọi người có thể đến thăm ta, ta vui mừng còn không kịp nữa, đâu có quấy rầy.” Phuong Cần Chi khẩu thị tâm phi nói.

Tuy Phuong Cần Chi nói vậy, nhưng mấy vị cô nương Lục gia ăn tối xong cũng đồng loạt cáo từ. Bọn họ vốn định chơi đùa một lát mới về, nhưng có thể nhìn thấy sắc mặt Phuong Cần Chi thật sự không tốt lắm.

Phuong Cần Chi thật vất vả bỏ qua cho bọn họ, lại mỉm cười hứa hẹn mấy ngày nữa sang viện từ của bọn họ chơi, mới tiễn bọn họ ra cửa.

Đội khi bọn họ đều đi hết, Phuong Cần Chi vội vàng sai Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi dọn dẹp thức ăn thừa trên bàn, rồi bảo bọn họ đóng cửa cẩn thận.

Bé vội vã đi tới bật bộ sàng, quỳ xuống trước giường, cúi đầu nhìn xuống gầm giường: “Bình Bình, An An, đi ra nào.”

Qua một hồi lâu, hai tiểu cô nương ở bên trong mới từ từ lộ cánh tay ra ngoài. Không phải động tác của bọn chúng quá chậm, mà gầm giường này quá chật hẹp, cũng vì hai người bọn chúng còn bé, thể cốt còn nhỏ hơn so với tiểu hài tử cùng tuổi, mới chui vào được. Bằng không, ngay cả Phuong Cần Chi cũng không chui lọt.

Phuong Cần Chi và Vệ mụ mụ vội kéo tay bọn chúng, đưa bọn chúng ra ngoài. Động tác của họ rất thận trọng, sợ gầm giường đập vào đầu hai đứa nhỏ.

Sau khi đã đưa hai tiểu cô nương hoàn toàn ra bên ngoài, Phuong Cần Chi đỏ mắt ôm lấy bọn chúng. Bé nghẹn ngào nhỏ giọng nói: “Là tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ không bảo vệ tốt hai muội.”

Hai tiểu cô nương lắc đầu một cái, thậm chí bọn chúng còn vuron tay vỗ vỗ vào lưng Phuong Cần Chi.

Bàn tay Phuong Cần Chi đang ôm lấy lưng của hai đứa nhỏ chợt cảm thấy ươn ướt, bé đưa tay ra trước mặt, thì phát hiện toàn bộ đều là máu. Bé vội vàng xoay người hai muội muội lại, kinh hãi nhìn thấy lớp y phục sau lưng hai tiểu cô nương đã bị rách ra, trên làn da mềm mại xuất hiện từng vết từng vết thương tứa máu.

Gầm giường chật hẹp như vậy, không chừng ván gỗ còn không bằng phẳng và có những khe rãnh, vì vậy mới cắt bị thương bọn chúng.

Vệ mụ mụ “Trời ơi” một tiếng, vội vã xoay người đến một cái tủ thấp hai cửa lấy ra một lọ thuốc trị ngoại thương.

Phuong Cần Chi vừa cời y phục cho hai muội muội vừa khóc.

Hai tiểu cô nương ngỡ ngàng sợ hãi đưa cánh tay nhỏ bé tái nhợt lên lau nước mắt cho Phuong Cần Chi. Tay của bọn chúng lạnh ngắt, lạnh như băng. Nấp dưới gầm giường nhất định rất lạnh, hơn nữa bọn chúng nhất định cũng bị dọa sợ. Nhưng lúc này hai tiểu cô nương lại không để ý bản thân mình, trước tiên là lau nước mắt cho Phuong Cần Chi.

“Tỷ tỷ, không khóc.”

Phuong Cần Chi không dễ dàng gì dần lại nước mắt, nhưng bởi vì giọng nói ngọt ngào của hai muội muội mà nước mắt không ngừng rơi xuống. Giọng nói của bọn chúng rất nhỏ, phát ra tiếng cũng không chuẩn, nhưng Phuong Cần Chi lại nghe thấy rất êm tai.

“Không khóc, tỷ tỷ không khóc.” Phuong Cần Chi dùng mu bàn tay mạnh mẽ lau đi lệ trên khóe mắt. Bé lau quá mạnh, khiến da thịt trắng nõn chung quanh mắt cũng đỏ ửng lên.

“Đến đây, chúng ta thoa thuốc thôi.” Vệ mụ mụ lấy thuốc trị ngoại thương đến, Phuong Cần Chi lập tức cùng với bà thoa thuốc cho hai muội muội.

Vệ mụ mụ nói: “Lúc cô nương còn chưa trở lại, bọn họ đói bụng, nô tỳ đang cho bọn họ ăn cơm. Vài vị cô nương trong phủ tới. Đúng lúc hôm nay, Nhập Trà mang Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đi làm quen các viện từ, A Tĩnh và A Nguyệt lại cùng người đến viện Thùy Sao. Trong viện chỉ còn một mình nô tỳ. Nô tỳ ôm các nàng lên giường cho ăn cơm, đang lúc đi xuống bưng nước trà, vài vị cô nương đã tự mình lên đây. Nô tỳ sợ hãi! Thật may là hai người bọn họ cơ trí, trực tiếp lật từ trên giường xuống, bỏ vào gầm giường.”

“Biết rồi.” Phuong Cần Chi gật đầu một cái, càng chuyên tâm bôi thuốc cho hai muội muội, được cao lạnh như băng bôi lên lưng bọn chúng, khiến bọn chúng rùng mình. Rõ ràng rất đau, nhưng lại không hề rên lên một tiếng nào.

“Bình Bình và An An không sợ, tỷ tỷ ở đây.” Phương Cần Chi ôm hai muội muội, để cho bọn chúng tựa vào người mình.

Bé xoay người sang nói với Vệ muội muội: “Hôm nay không đặt bọn chúng vào trong rương, ôm lên giường đi, ngủ chung với ta.”

“Vâng ạ, nô tỳ nhất định sẽ giữ cửa thật cẩn thận, không bao giờ để cho người khác vào đi nữa!” Vệ muội muội nói như tuyên thệ. Bà thừa dịp xuống lầu lấy nước nóng, lặng lẽ lau nước mắt. Số mệnh của ba tiểu chủ tử thật sự quá khổ rồi.

Sau khi rửa mặt xong, Phương Cần Chi để Vệ muội muội giúp một tay, ôm hai muội muội lên nằm trên giường. Sau lưng bọn chúng có thương tích, chỉ có thể nằm thẳng.

Để tránh bọn chúng ngủ không được thoải mái, Phương Cần Chi nằm ở bên ngoài cùng, cũng nằm thẳng người như bọn chúng. Bé quay đầu sang, nhìn hai muội muội bé xiu, dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

Hai tiểu cô nương cũng quay đầu sang nhìn bé.

“Tỷ tỷ.”

Lần này, bọn chúng phát âm chuẩn xác hơn rất nhiều.

“Ừm!” Phương Cần Chi nặng nề gật đầu. “Nói tốt lắm, thật giỏi!”

Phương Cần Chi mạnh mẽ nhắm chặt hai mắt lại, ngăn không cho mình khóc. Chờ đến khi sự chua xót dữ dội trong lồng ngực không còn, mới cẩn thận kéo chân cho hai muội muội.

Bé vẫn nhìn hai muội muội, cho đến khi hô hấp của bọn chúng đều đặn, chìm vào giấc ngủ say. Phương Cần Chi mới yên lòng ngủ. Bé lẩm bẩm nói: “Tỷ tỷ nhất định sẽ bảo vệ các muội thật tốt. Ta thề.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Học thuộc lòng

“Thư pháp có chín thể: lạc bút, chuyển bút, tàng phong, tàng đầu, hộ vĩ, tật thể, lược bút, sáp thể, hoành lân thụ lạc.” Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn Phương Cần Chi đang đứng trên ghế đầu viết chữ, hần dừng lại một chút. Kiếp trước, khi hần lấy danh nghĩa nhập môn dạy 'nàng' viết chữ, đáng tiếc khi đó hần chỉ dạy qua loa, làm hại Phương Cần Chi trở về còn phải thức đêm tự học.

“Phạm là đặt bút viết chữ, đều lấy trên che dưới, lấy dưới kéo lên trên, làm nổi bật hình dáng, không dùng thế tựa lưng. Cho dù không có người dạy, bỏ công luyện tập nhiều, cũng có thể tạo ra một cảnh giới tuyệt diệu.”

Phương Cần Chi nâng tay lên, dùng mu bàn tay vuốt lớp mồ hôi mỏng trên trán, bé đã viết chữ lớn rất lâu, rất mệt mỏi, huống chi viện tử của Lục Vô Nghiên lại nóng hơn những nơi khác rất nhiều. Bé xoay đầu lại nhìn Lục Vô Nghiên, sùng bái nói: “Tam ca ca, huynh nói thật hay!”

Lục Vô Nghiên khẽ cong ngón trỏ búng nhẹ vào trán bé một cái, nói: “Đều là lời của cổ nhân, đúc kết ra ‘Chín Thể’. Một lát nữa bảo Nhập Phan tìm cho muội, trở về học thuộc lòng.”

“Dạ!” Phương Cần Chi xoay đầu lại tiếp tục viết chữ. Trong lòng bé lại không nhịn được lẩm bẩm người này thật là kỳ quái, đầu tiên là mang bé đi chơi, đến khi thật sự dạy dỗ thì lại nghiêm khắc đến đáng sợ! Một chữ cũng không nhận ra thì học thuộc lòng cái gì chứ. . .

Phương Cần Chi nhìn xấp giấy Tuyên Thành dày cộm đã được viết xong ở bên cạnh, miệng méo xeo.

Bàn tay đã mỏi nhừ, hai chân cũng tê dại. Phương Cần Chi lén lút nhìn Lục Vô Nghiên, thấy hần vẫn cúi đầu đọc sách, bé không khỏi thả lỏng thất lưng. Lục Vô Nghiên không ngẩng đầu lên, thuận tay rút một nhánh hồng mai trong chiếc bình men xanh hoa văn rồng trắng đặt trên cửa sổ, gõ một cái vào lưng Phương Cần Chi. Phương Cần Chi lập tức thẳng lưng, không dám lơ là nữa.

“Còn sáu tờ, viết xong rồi nghỉ.”

“Biết rồi.” Phương Cần Chi nắm chặt bút trong tay, thu hồi tinh thần, nghiêm túc viết chữ. Bé biết mình không giống các cô nương Lục gia, bọn họ có thể làm nũng, đùa bỡn, lười biếng, nhưng bé thì không được. Bé không nên có suy nghĩ lười nhác, càng phải nỗ lực hơn nữa mới đúng.

Phương Cần Chi chuyên chú viết từng nét từng đường bút, Lục Vô Nghiên ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách, lẳng lặng nhìn bé. Bé cũng có căn bệnh chung của những hài tử vừa mới bắt đầu học viết chữ, mực nước bám đầy trên tay, thậm chí trên cả gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Tóc tai gọn gàng cũng có chút tán loạn, một lọn tóc rơi ra buông xuống dưới, chia tâm mắt Lục Vô Nghiên ra thành hai mảnh. Hần đã muốn đưa tay vén tóc lại cho bé từ nãy giờ, nhưng vì sợ quấy rầy bé nên lại thôi.

So với hẳn, bé càng mong muốn sáu tờ giấy Tuyên Thành còn lại mau hết.

Bàn tay nhỏ bé của Phương Cần Chi đặt tờ giấy mới viết xong sang một bên, trên bàn chỉ còn lại tờ cuối cùng, hai người đồng loạt âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Phương Cần Chi lại dùng bút, như đang suy nghĩ điều gì. Nhìn cái trán đang che kín một lớp mồ hôi mỏng nhẵn lại, Lục Vô Nghiên cũng biết trong đầu bé lại đang toan tính cái gì đó rồi.

Phương Cần Chi biết Lục Vô Nghiên đang nhìn mình, dưới cái nhìn soi mói của hẳn, bé đặt bút viết một mạch: Tam ca ca dạy Cần Chi viết chữ, rất mệt, nhưng cũng rất vui vẻ.

Lục Vô Nghiên đứng lên, cầm bút đỏ, khoanh tròn chữ “mệt” và chữ ‘rất’. Rồi viết lại hai chữ chính xác ở bên cạnh, nói: “Viết lại mấy chữ sai mười lần rồi mới được nghỉ.”

Phương Cần Chi nắm tay gõ lên đầu mình một cái, nhỏ giọng lầm bầm: “Biến khéo thành vụng rồi.”

Lục Vô Nghiên nén cười, nói: “Dùng đúng thành ngữ, thưởng cho mười năm lần.”

“Đạ! Đa tạ Tam ca ca!” Phương Cần Chi cong đôi mắt nguyệt nha, lấy mấy tờ giấy trắng mới toanh từ trong ngăn kéo, bắt đầu viết từng nét từng vạch chữ ‘mệt’ và chữ ‘rất’.

“Cuối cùng cũng viết xong!” Phương Cần Chi đặt bút xuống, từ trên ghế đầu nhảy xuống, chạy thẳng tới chỗ Nhập Phan, nhìn nàng bằng ánh mắt tha thiết. Tam ca ca nói viết xong sẽ có rất nhiều rất nhiều thức ăn ngon.

Nhập Phan không khỏi tức cười nói: “Biểu cô nương chờ một lát, nô tỳ sẽ bưng tới ngay cho người. Nhưng mà, trước tiên người cần phải rửa tay và rửa mặt đã!”

Phương Cần Chi nghi ngờ xòe tay mình ra, mới thấy trên đó đều là vết mực nước, bẩn thỉu. Bé lập tức đỏ mặt, thật xấu hổ.

Nhập Phan bưng nước ấm vào, Phương Cần Chi vừa định thả đôi bàn tay nhỏ bé của mình vào, thì bị Lục Vô Nghiên chụp lấy cổ tay. Lục Vô Nghiên thấm ướt khăn gấm, cẩn thận lau sạch vết mực trên mặt cho Phương Cần Chi, sau đó vén đám tóc rối bên thái dương ra sau tai cho bé, rồi mới để cho bé rửa tay bằng nước hoa hồng.

Phương Cần Chi xòe bàn tay trước mắt rất nhiều lần, kẻ hờ trên đầu ngón tay cũng không dám qua loa. Cho đến khi đôi tay bẩn thỉu trở nên trắng trẻo mềm mại mới hài lòng -- bé cũng không dám xuất hiện trước mặt Lục Vô Nghiên với ngoại hình bẩn thỉu.

“Đa tạ Tam ca ca!” Phương Cần Chi cong đôi mắt nguyệt nha, nhưng lại mím chặt môi. Kể từ khi bé bị rụng cái răng cửa, những lúc nói chuyện hay cười đùa đều rất dễ ý, không muốn lộ ra đáng vẻ thiếu mất một cái răng.

“Biểu cô nương, ăn điểm tâm thôi.” Nhập Phan cười híp mắt bưng lên mấy món điểm tâm tinh xảo. Gần đây nàng phát hiện ra ích lợi của việc Phương Cần Chi tới đây mỗi ngày, dường như cả viện Thùy Sao lạnh lẽo này cũng có sức sống và hơi thở của con người hơn.

Phương Cần Chi ăn mấy khối điểm tâm, rồi ăn thêm một quả táo.

“Tam ca ca, buổi chiều chúng ta còn viết.” Lời nói của Phương Cần Chi nghẹn tại trong cổ họng.

“Sao vậy?” Đang đọc sách, Lục Vô Nghiên không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn bé.

Phương Cần Chi vội vàng lấy khăn gấm bịt miệng lại, rồi phun ra. Vết mặt đau khổ, nói: “Tam ca ca, mấy thứ đồ của huynh không chỉ có hạt dẻ cứng, ngay cả táo cũng cứng nữa.”

Thì ra một cái răng khác của bé trong lúc gặm táo cũng đã rụng luôn rồi. Cũng may cái răng này đã lung lay khá lâu, nên cũng không đau như lần trước.

Nhưng tóm lại sún răng nhìn rất khó coi, Phương Cần Chi vẫn cảm thấy rất ảm ức.

“Biểu cô nương đừng lo, thay răng là hiện tượng đại biểu cho người sắp trưởng thành!” Nhập Phan vừa bưng nước ấm cho bé súc miệng, vừa dịu dàng dỗ dành bé.

Trưởng thành?

Đây cũng là chuyện tốt!

Phương Cần Chi nghi ngờ nhìn Nhập Phan, hỏi: “Ngoài thay răng, còn có gì nữa không? Còn phải trải qua những chuyện gì mới tượng trưng cho việc trưởng thành đây?”

Nhập Phan khựng lại. Hiện tại Phương Cần Chi chỉ mới sáu tuổi, không thể nói cho bé biết cô nương gia có quỹ thủy mới thật sự trưởng thành. Nhập Phan nhất thời cứng họng, không biết nên trả lời như thế nào.

“Có năng lực bảo vệ người mình muốn bảo vệ, đó mới thật sự là trưởng thành.” Lục Vô Nghiên bất ngờ nói.

Phương Cần Chi kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên, thật lâu sau, bé mới khẽ chớp mắt một cái, sau đó mạnh mẽ gật đầu. Bé biết, bảo vệ người mình muốn bảo vệ vốn là ước nguyện ban đầu mà bé mong muốn sau khi trưởng thành.

“Đến đây.” Lục Vô Nghiên vừa dứt lời liền đứng dậy. Thuận tiện cầm lên ‘Chín Thế’ ở trên bàn nhỏ mà Nhập Phanh mới vừa mang tới.

Phương Cần Chi vội vã đuổi theo.

Lục Vô Nghiên dẫn Phương Cần Chi lên tầng cao nhất của lầu các, tiến vào trong ánh mặt trời ấm áp, hần ngồi xuống một cái ghế mây, bị bao vây bởi đám cỏ câu trắng nhiều không đếm xuể lượn lờ xung quanh.

“Tam ca ca, huynh muốn dạy muội học thuộc lòng ‘Chín thế’ sao?” Phương Cần Chi thận trọng né tránh đám cỏ câu trắng đầy trên mặt đất, đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên.

“Ừ.” Lục Vô Nghiên thuận tay nhẹ nhàng ôm Phương Cần Chi lên đầu gối, sau đó vòng hai cánh tay qua cơ thể nhỏ nhắn của bé, mở ‘Chín thế’ ra trước mặt bé.

“Phu thư triệu vu tự nhiên, tự nhiên ký lập, âm dương sinh yên.”

Giọng nói của Lục Vô Nghiên vang lên đều đều bên tai của Phương Cần Chi, mang theo một loại nghiêm nghị chưa từng có trong ngày thường. Phương Cần Chi vội vàng đọc theo: “Phu thư triệu vu tự nhiên, tự nhiên ký lập, âm dương sinh yên.”

“Âm dương ký sinh, hình thế xuất hĩ. Tàng đầu hộ vĩ, lực tại tự trung, hạ bút dụng lực, cơ phu chi lệ.”

“Âm dương ký sinh, hình thế xuất hĩ.”

Hai chất giọng, một thanh một trầm hòa quyện vào nhau, khiến một con chim bồ câu trắng đang đứng uống nước trên lan can, quay đầu nhìn sang.

Nhập Phanh đang bùng một ít điểm tâm ngọt đi lên, khi đến đầu cầu thang thì dừng lại. Giữa đám cỏ câu trắng, hình ảnh Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi dạy bé học thuộc lòng, giống như một bức tranh, không thể dung nạp thêm một nét vẽ nào khác. Nhập Phanh không nỡ quấy rầy, nài suy nghĩ một lúc, rồi lặng lẽ lui xuống.

Cũng không lâu sau, Nhập Phanh đã vội vã trở lại. Nàng xuyên qua đám cỏ câu trắng, đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, cắt ngang hai người bọn họ, bẩm: “Gia, Vân tiên sinh đã trở lại.”

Ngón tay đang lật sách của Lục Vô Nghiên dừng lại, hần vỗ vỗ lưng bàn tay Phương Cần Chi, nói: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Trở về học thuộc lòng những gì lúc này ta dạy muội.”

“Được ạ! Muội nhất định học thuộc lâu lâu!” Phương Cần Chi biết Lục Vô Nghiên có chuyện cần xử lý, nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi đùi hần.

Phương Cần Chi được Nhập Phanh dẫn xuống, lúc gặp Vân tiên sinh ở lầu một, Phương Cần Chi kinh ngạc. Rõ ràng là một lão nhân râu tóc bạc phơ, nhưng gương mặt nhìn thế nào cũng giống như vừa bước qua tuổi lập gia đình?

“Nhập Phanh, vị Vân tiên sinh này là bằng hữu của Tam ca ca sao?” Phương Cần Chi nghi ngờ hỏi.

Nhập Phanh nhất thời không chắc có nên nói thật với Phương Cần Chi hay không, nàng do dự một lúc, rồi tùy tiện nói: “Coi như là bạn vong niên.”

Phương Cần Chi gật gù, trong đầu nhớ lại lão nhân xinh đẹp đó, hần là kỳ thuật trẻ mãi không già. Nhập Phanh liếc nhìn bé một cái, trong lòng hiểu rõ những người lần đầu tiên nhìn thấy Vân tiên sinh đều sẽ có biểu hiện nghi hoặc như vậy, nàng liền cười nói: “Có phải biểu cô nương đang tò mò niên kỷ của Vân tiên sinh hay không?”

“Có thể nói sao?” Ánh mắt Phương Cần Chi sáng lên.

Nhập Phanh nhỏ giọng, nói: “Tuổi cụ thể bao nhiêu thì nô tỳ không biết, nhưng ít nhất cũng qua thất tuần (70).”

Phương Cần Chi tròn mắt, kinh ngạc vỗ vỗ ngực.

Ra khỏi nguyệt môn, Nhập Phanh giao Phương Cần Chi cho A Tinh và A Nguyệt liền quay trở về hậu hạ. Dù sao trên danh nghĩa vị Vân tiên sinh kia cũng là bạn vong niên với Lục Vô Nghiên, thực tế cũng là lão sư của Lục Vô Nghiên những năm qua.

Có thể về sớm, trong lòng Phương Cần Chi cũng rất vui mừng, đúng lúc có thể dùng thời gian buổi trưa để dạy hai muội muội đi lại.

Vòng qua nguyệt môn, rồi đến một con đường nhỏ. Phương Cần Chi đang muốn băng qua hành lang, chợt nghe thấy một tiếng ‘ai ui’ đau đớn từ sau ngọn núi giả truyền tới, âm thanh xa lạ. Bé ngẩng nhìn ngẩng nhìn, rồi để A Tinh và A Nguyệt đưa mình qua đó xem thử.

Sau lưng ngọn núi giả, băng đóng một lớp dày trên mặt đất, vô cùng trơn trượt. Một vị thiếu gia y phục đẹp đẽ gọn gàng ngã dưới đất, đang liên tục kêu

đau “ai ư”, “ai ư”. Bên cạnh không có một hạ nhân hầu hạ.

Hắn đang cúi đầu, mặc dù không lộ ra toàn bộ gương mặt, nhưng Phuong Cẩn Chi cũng biết hắn không phải là một vị thiếu gia nào đó của Lục gia.

“Ngươi... có nặng lắm không? Người hầu bên cạnh ngươi đâu?” Phuong Cẩn Chi nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi.

“Ai cần ngươi lo!” Tiểu thiếu gia ngẩng đầu lên, cau mày trợn mắt nhìn Phuong Cẩn Chi.

“A, vậy thì mặc kệ ngươi.” Phuong Cẩn Chi xoay người đi thẳng.

“Ngươi!” Tiểu thiếu gia trợn mắt, không thể tin nổi nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi đi được hai bước, thì không khỏi bước chậm lại. Chỉ vì bé đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Đến khi bé đi được thêm hai ba bước nữa, rốt cuộc mới nghĩ ra chỗ nào không đúng.

Tiểu thiếu gia đó. Dung mạo thật giống Tam ca ca!

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Giày

Nhưng không đẹp bằng Tam ca ca.

Phuong Cẩn Chi dừng lại, hơi do dự rồi xoay người nhìn hắn. Thấy hắn vịn vào núi giả run run rẩy rẩy đứng lên, nhưng vừa nhấc chân, lại nặng nề ngã xuống lần nữa. “Phịch” một tiếng, Phuong Cẩn Chi nghe thôi đã thấy đau.

Lần này, hắn không gấp gáp đứng dậy, chỉ ngơ ngác ngồi dưới đất.

Phuong Cẩn Chi nghĩ có lẽ đã bị dọa sợ, bé vội vàng sai A Tinh đến đỡ hắn, một mặt sai A Nguyệt trở về báo chuyện này cho Nhập Phan.

“Tránh ra! Lấy bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Tiểu thiếu gia hung ác trợn mắt nhìn A Tinh.

Có lẽ vì đã quen với sự yêu thích sạch sẽ kinh khủng của Lục Vô Nghiên, nên đối với thái độ của vị tiểu thiếu gia có ngoại hình giống Lục Vô Nghiên đến mấy phần này, Phuong Cẩn Chi cũng không quá bất ngờ.

Phuong Cẩn Chi vẫy tay với A Tinh, bảo nàng ta trở lại. Phuong Cẩn Chi cũng không lập tức bỏ đi, mà đứng lại chờ Nhập Phan đến.

Tiểu thiếu gia rõ ràng cũng không có ý đứng lên, hắn ngồi xếp bằng, tùy tiện chỉ chỉ vào Phuong Cẩn Chi: “Này, này, ngươi đó! Ngươi là ai? Tên gì? Nhà của ai? Ở chỗ này làm gì?”

Phuong Cẩn Chi nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái, nhỏ giọng lầm bầm một tiếng: “Thật không hiểu nổi”.

Nếu không phải hắn có ngoại hình giống Tam ca ca đến mấy phần, Phuong Cẩn Chi cảm thấy hắn là thân thích của Tam ca ca, thì bé cũng chẳng thêm quan tâm hắn làm gì. Phuong Cẩn Chi không khỏi vụng trộm nhìn hắn hai lần.

Ngũ quan thật sự rất giống Tam ca ca, ngay cả khí chất cao ngạo cũng giống như vậy. Hắn nhìn mới mười hơn tuổi, giống như thứ bậc nhỏ hơn Lục Vô Nghiên. Phuong Cẩn Chi đang suy đoán vị tiểu thiếu gia này là thân thích như thế nào với Tam ca ca, thì A Tinh đã đưa Nhập Phan đến.

Khiến Phuong Cẩn Chi bất ngờ chính là, Nhập Phan không đến một mình, mà Lục Vô Nghiên cũng tới.

“Tam ca ca!” Phuong Cẩn Chi vội vã chạy đến đón Lục Vô Nghiên.

“Ừ.” Lục Vô Nghiên gật đầu một cái.

Lục Vô Nghiên nhìn về phía tiểu thiếu gia đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, lông mày nhíu lại, nói: “Giống bộ dạng gì đây, đứng lên!”

“Kéo ta!” Hắn chìa bàn tay về phía Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên đứng không nhúc nhích.

Tiểu thiếu gia run rẩy “khụ khụ” mấy tiếng, ôm ngực không ngừng kêu đau: “Ai ui, đau quá đi, ngực khó chịu quá, không thở được, bệnh cũ lại tái phát nữa rồi!”

Phương Cần Chi bật cười “Hi hi” mấy tiếng, kỹ thuật diễn xuất của hắn cũng quá kém, dù sao cũng không bằng bé.

“Người cười cái gì!” Hắn lập tức ngừng kêu đau, hung tợn trừng mắt nhìn Phương Cần Chi. Rồi quay sang nhìn Lục Vô Nghiên, tội nghiệp nói: “Phủ Quốc Công ngay cả một cái xẻng xúc băng cũng không có. Tron như thế này, sao đứng lên được!”

Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn băng tuyết trên mặt đất, cuối cùng vẫn đi tới kéo hắn lên.

Như thế lại khiến Phương Cần Chi khá bất ngờ, Tam ca ca vậy mà lại thỏa hiệp. Bé càng hiểu kỳ hơn, rốt cuộc người này là ai.

“Buông tay.” Sau khi kéo hắn đứng lên, Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn ống tay áo đang bị hắn níu lấy.

“Ta không!” Tiểu thiếu gia thuận tay quẹt một cái lên núi giả. Sau đó dùng bàn tay bẩn thỉu đầy bụi, nhiệt tình chà xát lên ống tay áo trắng tinh của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhìn vết bẩn trên tay áo, không động đậy.

Phương Cần Chi sợ choáng váng, đừng nói chỉ đến Nhập Phan, A Tinh và A Nguyệt. Tất cả mọi người đứng ở đó, khiếp sợ nhìn một màn vừa rồi.

Lục Vô Nghiên chậm rãi ngừng đầu, hắn bắt ngờ túm lấy ngực áo của tiểu thiếu gia, tung người nhảy lên núi giả. Ngọn núi giả cực cao, trên đỉnh lại được chạm trổ hình một con gà trống. Lục Vô Nghiên đặt hắn ở trên đầu gà, sau đó tung người nhảy xuống, xoay người bỏ đi.

“Vô Nghiên! Đừng ném ta ở đây mà. Ta sợ độ cao! Ta sợ độ cao! Cứu mạng!”

Phương Cần Chi nghe được hắn thật sự sợ hãi, bởi vì giọng nói của hắn run rẩy, thậm chí có chút nức nở.

“Đi nào.” Lục Vô Nghiên gõ vào đầu Phương Cần Chi một cái, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của bé.

“Dạ.” Phương Cần Chi đi theo Lục Vô Nghiên rồi đi, vẫn không nhận được quay đầu lại nhìn con người nhỏ bé trên núi giả.

Đối diện bất ngờ xuất hiện rất nhiều người, dẫn đầu là phụ thân của Lục Vô Nghiên và Trương Công Chúa. Phương Cần Chi không khỏi kinh ngạc, nàng biết phụ mẫu của Tam ca ca không hòa hợp, có thể nhìn thấy hai người bọn họ đi chung với nhau quả thật là hiếm có.

“Ai cho phép đệ tự tiện xuất cung hả!” Trương Công Chúa hét to.

Phương Cần Chi ngây dại. Xuất cung? Chẳng lẽ người có ngoại hình giống Tam ca ca đến mấy phần đó chính là. Tiểu Hoàng Đế?

Sở Hoài Xuyên vốn sợ độ cao, hai chân run rẩy đứng trên núi giả, lại bị Trương Công Chúa hét to như vậy, sợ quá lao đảo một cái, ngã thẳng từ trên núi giả xuống.

Cả đám người hoảng sợ hét lên. Lục Vô Nghiên lại rất tinh táo, bởi vì hắn biết Sở Hoài Xuyên chẳng có việc gì.

Trương Công Chúa rút mũi tên bên hông Lục Thân Kỳ ra chỉ trong nháy mắt, dựng cung tên lên bắn, lưu loát một mạch.

Phương Cần Chi chớp chớp mắt mấy cái, nghi ngờ nhìn sang, liền nhìn thấy cổ áo của vị tiểu thiếu gia kia bị mũi tên ghim lên trên núi giả, cả người treo ngược trên đó. Hai thị nữ bên cạnh Trương Công Chúa phi thân lên, cứu người xuống.

“Oa, tài bắn cung của Trương Công Chúa thật lợi hại!” Phương Cần Chi không khỏi than thở.

“Hừ!” Lục Thân Kỳ hừ lạnh một tiếng, lăm bằm một câu. “Còn không phải học từ ta.”

Phương Cần Chi ngậm miệng, bé cũng không muốn trở thành mồi dẫn hỏa cho cuộc tranh cãi của bọn họ.

Trương Công Chúa trả lại cung cho Lục Thân Kỳ, sai bước về phía Sở Hoài Xuyên đang bị mang tới. Sắc mặt Sở Hoài Xuyên tái nhợt, hiển nhiên là đã thật sự bị dọa sợ. Trương Công Chúa vươn tay lấy một chiếc lá khô vướng trên tóc hắn.

“Đệ nên nhớ kỹ thân phận của mình thời thời khắc khắc!” Bà dùng ngón trỏ đâm vào ngực Sở Hoài Xuyên, khiến Sở Hoài Xuyên buộc phải lui về phía sau hai bước.

Sở Hoài Xuyên đảo mắt một cái, vội vàng nói: “Hoàng tỳ, tỳ không thể thiên vị! Vô Nghiên ném đệ lên núi giả, tỳ phải phạt hắn trước khi giáo huấn đệ. Hắn phạm phải chuyện lớn hơn đệ!”

“Đệ có thể có chút.” Trương Công Chúa hít một hơi thật sâu, nuốt hai chữ “tiền đồ” trở về. Dù sao cũng là quân chủ một nước, dù sao cũng ở trước mặt nhiều người như vậy, bà phải nỗ lực đè nén tâm trạng của mình, cho hắn một chút thể diện.

Bà chỉ chỉ vào Nhập Y và Nhập Từ, phân phó: “Đưa Bệ Hạ hồi cung, ngay lập tức!”

“Vâng!”

“Ta không đi! Đây.... Đây là thánh chỉ, hai người ai dám kháng chỉ bất tuân!” Sở Hoài Xuyên trừng mắt nhìn Nhập Y và Nhập Tửu.

Nhập Tửu và Nhập Y lập tức quỳ xuống, tiến lùi đều khó.

Thế nhưng Trương Công Chúa vì những lời này của hấn mà hòa hoãn đi một ít.

“Hoàng tỷ, tỷ không thể đuổi đệ đi! Đệ tới là để mừng sinh thần của Vô Nghiên mà! Vô Nghiên! Vô Nghiên! Vô Nghiên!”

Lục Vô Nghiên không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Đa tạ, không cần.”

“Được được được. Đệ nói thật, đệ sợ ở trong cung có một mình! Đệ. . . đệ còn nằm mơ thấy bọn họ muốn giết đệ! Rất nhiều người, tất cả cung nữ, thái giám đều là người xấu! Bọn họ đều muốn giết đệ!”

Nếu là lúc trước, nghe hấn nói như vậy, Trương Công Chúa sẽ mềm lòng. Nhưng vừa nghĩ tới hấn sắp mười ba tuổi rồi, Trương Công Chúa không thể không hạ quyết tâm. Lúc hấn sinh ra, trên người đã mang bệnh tật, mấy năm qua đều dựa vào thuốc để giữ mạng. Cũng bởi vì bệnh tật yếu ớt, rõ ràng gần mười ba tuổi rồi, đầu óc cũng không phát triển, cứ như một hài tử mười tuổi.

Tính tình cũng.... mềm yếu, tùy hứng, nhát gan.

“Không cần nói nhiều, lập tức trở về cung!”

“Hoàng tỷ.”

“Kể từ hôm nay, tự mình phê tấu chương, cho dù có đưa tới đây ta cũng sẽ không giúp đệ!”

Sở Hoài Xuyên tròn mắt, khiếp sợ nhìn Trương Công Chúa, sắc mặt hấn cực kém chạy đến bên cạnh Trương Công Chúa.

“Hoàng tỷ! Vô Nghiên nói ngày mười lăm tỷ mới hồi cung! Tỷ không cần đệ sao!” Hấn gắt gao nắm lấy tay áo Trương Công Chúa, sắc mặt tái nhợt.

Trương Công Chúa hất tay hấn ra, nhẫn tâm nói: “Không vè!”

“Hoàng tỷ! Đệ không muốn làm Hoàng Đế nữa! Ai thích làm thì làm đi! Đừng để mình đệ trong hoàng cung u ám.” Sở Hoài Xuyên khựng lại, sau đó không ngừng ho kịch liệt.

Gần như không thở nổi.

“Bệ Hạ!” Nhập Y vội vàng chạy tới, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ trắng, đổ ra hai viên thuốc bằng ngón tay út rồi đưa cho hấn.

“Cút ngay!” Sở Hoài Xuyên một cước đá văng Nhập Y, hấn vọt tới trước mặt Lục Thân Ky, nắm vạt áo Lục Thân Ky, khóc lóc: “Tỷ phu, giúp đệ đi, giúp đệ nói một câu đi!”

“Nam tử hán đại trượng phu khóc lóc cái gì!” Lục Thân Ky ngồi xổm xuống, dùng sức lau nước mắt trên mặt hấn. Rồi nhận lấy hai viên thuốc trên tay Nhập Y, không nói tiếng nào nhét vào trong miệng hấn, lại tiếp nhập nước ấm trong tay một nha hoàn đang vội vàng chạy tới, dứt cho hấn uống.

Uống thuốc xong, sắc mặt Sở Hoài Xuyên mới khá hơn.

Vẫn đứng ở một bên quan sát, Phương Cẩm Chi nhìn thấy cảnh này lại cảm thấy có chút quý dị, không nói thân phận Tiểu Hoàng Đế tôn quý. Biểu hiện của hấn ở trước mặt Trương Công Chúa và Lục Thân Ky, giống như là hài tử của hai người bọn họ.

Lục Thân Ky kể sất vào lỗ tai Sở Hoài Xuyên nhỏ giọng nói đôi ba câu, đầu tiên Sở Hoài Xuyên lộ ra vẻ hoài nghi, sau đó mạnh mẽ gạt đầu một cái. Hấn xoay người đi về phía Trương Công Chúa, ngược đầu lên nhìn bà, hết sức thành khẩn nói: “Hoàng tỷ, Xuyên Nhi biết sai rồi. Đợi qua sinh thần ngày mai của Vô Nghiên, đệ sẽ lập tức hồi cung. Sau này đệ sẽ ngoan ngoãn làm Hoàng Đế, không bao giờ cáu kỉnh vứt bỏ trọng trách nữa!”

Mặc dù biết rõ những câu này là do Lục Thân Ky dạy hấn nói, nhưng trong lòng Trương Công Chúa cũng thoải mái hơn một chút. Bà gạt đầu một cái.

Sở Hoài Xuyên cảm kích nhìn Lục Thân Ky.

Lục Thân Ky cười đứng dậy, đi tới bên cạnh Sở Hoài Xuyên, nói: “Đi, chúng ta đi xem hí kịch nào!”

“Được!”

Trương Công Chúa muốn dặn dò Lục Thân Ky mấy câu, nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại thôi, chỉ liếc mắt ra hiệu cho Nhập Tửu, để nàng ấy phái người âm thầm bảo vệ.

Lục Vô Nghiên có chút mờ mịt nhìn theo bóng lưng Sở Hoài Xuyên theo phụ thân rồi đi, mặc dù sống lại một lần nữa, nhưng hấn cũng không biết nên cứu mạng Sở Hoài Xuyên như thế nào. Cho dù tất cả mọi người đều biết tính mạng của hấn ta vốn rất ngắn, nhưng khi nhìn hấn ta từ từ khô héo ở lứa tuổi tốt đẹp như thế này, vẫn đau lòng không chịu đựng nổi.

Nhìn Sở Hoài Xuyên tùy hứng khóc lóc hôm nay, Lục Vô Nghiên không khỏi nhớ lại dáng vẻ suy nhược trước khi qua đời của hắn ở kiếp trước. Hắn gầy yếu đứng dưới ánh nắng mặt trời, cười đến rất đáng thương.

Hắn nói: “Vô Nghiên, ta nói cả đời không muốn làm vị Hoàng Đế này, nhưng không ai tin ta.”

Hắn nói: “Ta biết rất rõ ta là Hoàng Đế vô năng, bao nhiêu năm làm Hoàng đế, ta đã để Hoàng tử thất vọng bấy nhiêu năm. Bây giờ ta giao ngôi vị Hoàng Đế này cho ngươi, giao Đại Liêu cho ngươi. Vô Nghiên, thay ta, thay Hoàng tử bảo vệ tốt mảnh giang sơn này.”

Lục Vô Nghiên đột nhiên cảm thấy trong ngực mình vô cùng khó chịu. Hắn xoay người, bước nhanh về phía trước.

Nếu sống lại một lần nữa, vẫn không thể cứu được số mệnh của những người bên cạnh mình, hà cớ gì lại để hắn sống lại? Loại cảm giác cô tịch khi đứng trên cao quay đầu nhìn lại chỉ thấy mờ mờ bóng mờ, nó giống như băng đá lạnh thấu xương đâm sâu vào trong xương tủy.

Phụ mẫu, Hoài Xuyên, Phương Cần Chi, thậm chí tất cả người của Lục gia, hình ảnh của bọn họ khi chết ở kiếp trước, chính là con ác mộng mà Lục Vô Nghiên vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi.

Không biết đã đi bao lâu, Lục Vô Nghiên bất ngờ dừng lại. Hắn xoay người, nhìn tiểu cô nương đang thờ hờ hững phía sau mình, hỏi: “Tại sao đi theo ta?”

Lục Vô Nghiên đi rất nhanh, Phương Cần Chi phải chạy mới đuổi kịp hắn. Bé thờ không ra hơi nói: “Muội...muội nhìn....nhìn thấy...Tam ca ca... Tam ca ca không vui...”

Tầm mắt Lục Vô Nghiên rơi vào chân Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi nghĩ hoặc cúi đầu, lúc này mới phát hiện bé đã chạy quá nhanh đến nỗi rơi mất một chiếc giày, hơn nữa bé cũng không hề hay biết.

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi, cẩn thận bế bé đặt lên một cành cây dương liễu vắt ngang qua.

“Ồ đây chờ ta.” Lục Vô Nghiên xoay người, đi dọc trở lại con đường lúc này hai người đi qua, rồi cuộc nhặt được chiếc giày Phương Cần Chi đánh rơi cách đó không xa. Chiếc giày be bé màu xanh nhạt bên trên có thêu hoa dâm bụi nhàn nhạt.

Hắn trở lại bên cạnh Phương Cần Chi lần nữa, nâng chân con bé lên.

“Muội...muội tự mang...” Phương Cần Chi ngại ngần muốn rút chân lại. Bởi vì lúc bé chạy tới đây, vớ gấm đã thấm nước bùn dơ bẩn, bé lo lắng Lục Vô Nghiên sẽ chán ghét.

Lục Vô Nghiên nắm chặt mắc cá chân của bé, cự tuyệt bé giẫy giụa. Sau đó cời bỏ vớ gấm bẩn thỉu ra, rồi mang giày thêu vào cho bé.

“Cần Chi.”

“Dạ?”

“Tam ca ca hơi lạnh.”

Phương Cần Chi muốn cởi áo choàng của mình cho Lục Vô Nghiên, bé tháo dây buộc áo choàng trước ngực, nhưng lập tức nhớ lại y phục của mình quá nhỏ, Lục Vô Nghiên hoàn toàn không mặc được. Bé hơi bối rối, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Lục Vô Nghiên đã tiến lên trước một bước, ôm lấy Phương Cần Chi. Phương Cần Chi có chút sửng sốt, nhưng vội vàng vòng cánh tay nhỏ bé của mình, ôm chặt lấy hông của Lục Vô Nghiên, nói: “Đúng rồi, ôm ôm Tam ca ca sẽ không lạnh!”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên chậm rãi nhắm mắt lại.

Đời này, hắn sẽ dồn hết tất cả sức lực của mình để bảo vệ mọi người thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lòng trung thành

Tuyệt bất ngờ rơi xuống, Phương Cần Chi đưa tay ra, dùng bàn tay nhỏ bé hứng tuyết.

“Tam ca ca, chúng ta đi làm người tuyết nha.” Phương Cần Chi nói.

Lục Vô Nghiên cười: “Trẻ con.”

Phương Cần Chi bĩu môi, không cam tâm lắm bảm: “Muội vốn là trẻ con mà.”

Bé lòi kéo vạt áo Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng năn nỉ: “Đi nha, đi mà. Ca ca nói chờ huynh ấy trở về sẽ dẫn muội đi làm người tuyết, muốn đắp cho muội một người tuyết thật lớn ở trong sân. Nhưng ca ca sẽ không trở về nữa, Tam ca ca đắp với muội có được hay không?”

Ánh mắt Phương Cần Chi trong sáng, mang theo chút xiu chờ mong.

“Được.” Lục Vô Nghiên không chịu nổi dáng vẻ này của con bé, ôm bé từ trên cành cây xuống, cũng không đặt bé xuống đất, mà ôm trở về. Hắn đột nhiên cảm thấy vận mệnh đối với hắn không tệ, hắn đã có cơ hội sống lại, thì nhất định sẽ có cơ hội thay đổi số mệnh. Những người hắn quan tâm đều còn sống, không giống bé con ở trong ngực mình, hầu hết người nhà đều đã chết.

Cũng may, bé con còn có hắn. Cũng may, kiếp này hắn sẽ không cố chấp nữa, không vòng vo đối với tình cảm của bọn họ.

Lục Vô Nghiên quả thật cùng với Phương Cần Chi đắp một người tuyết bên trong viện Thủy Sao, Phương Cần Chi còn sai A Tinh trở về tiểu viện của mình lấy một cái áo choàng cũ của bé, khoác lên cho người tuyết, chiếc áo choàng bé xiu màu vàng nhạt dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng ấm áp.

Phương Cần Chi đứng trước mặt người tuyết chỉ cao bằng mình, sờ sờ gương mặt nó, rồi cười rộ lên.

Lục Vô Nghiên đứng cách đó không xa nhìn bé, chỉ cần đến gần bé, lúc nào khoe môi của hắn cũng không tự chủ khẽ nhếch lên một độ cong nho nhỏ.

Vân Tịch Lâm đứng tại lương đình ở phía xa xa trong rừng, quan sát Lục Vô Nghiên một hồi lâu. Đôi mắt tĩnh lặng như nước hồ thu bắt ngỡ gọn sóng. Ông xoay người, đi tìm Trường Công Chúa.

Nhắc tới Vân Tịch Lâm này cũng là một kỳ nhân. Ông chưa đến tuổi lập gia đình đã làm Tả Tướng dưới một người trên vạn người, có khả năng tham chính xưa này chưa từng có. Mười năm sau, từ quan quy y, thanh đăng cô phật mười năm, mấy chục năm sau đó nhân nhả vân du tứ xứ. Mỗi một lần xuất hiện trước mặt mọi người, đều đổi một thân phận mới, làm ra một vài hành động kinh người.

Trường Công Chúa đang ở trong thư phòng trên tầng ba của lầu các, bà ngồi trước trường án bên cửa sổ, chỉnh sửa lại mấy phần thư tín trên mặt bàn.

“Tham kiến Trường Công Chúa.” Vân Tịch Lâm hơi khom lưng, cũng không quỳ xuống.

Trường Công Chúa không ngẩng đầu, tiện tay chỉ một cái, nói: “Ngồi đi.”

“Chuyện mới vừa rồi, thảo dân đều nhìn thấy.” Vân Tịch Lâm mở miệng. Giọng nói trầm thấp thông thả không thể phân biệt tuổi tác, nhưng lại có một loại ung dung của tăng lữ giảng kinh không thể gọi tên.

Hiển nhiên Trường Công Chúa cũng biết ông đang nói đến chuyện của Tiểu Hoàng Đế, bà cũng không đề cập đến chuyện đó, chỉ nói: “Vân tiên sinh tự xưng thảo dân thực sự quá khiêm tốn rồi.”

Vân Tịch Lâm cười không tiếng động, nói: “Danh lợi đều là phù vân, huống chi chỉ là một cái danh xưng.”

Trường Công Chúa thu dọn thư tín trên mặt bàn xong, giao cho Nhập Y đứng bên cạnh. Lúc này mới nhìn về phía Vân Tịch Lâm, nói: “Vân tiên sinh có lời gì xin nói thẳng, Bồn cung không thích vòng vo.”

Vân Tịch Lâm cười thân nhiên, nói: “Người đời đều nói Trường Công Chúa một lòng phụ tá ấu đế, nhưng lại không biết ngài một lòng bồi dưỡng hài tử của mình, một lòng đẩy hắn lên long ý.”

Trường Công Chúa nheo mắt lại, cười lạnh: “Vân tiên sinh có biết chỉ bằng một câu nói này của ông, hôm nay sẽ không thể ra khỏi gian phòng này!”

Đối với lời cảnh cáo sắc bén của Trường Công Chúa, Vân Tịch Lâm ngược lại không để ý lắm, ông cười cười, nói tiếp: “Năm đó Vô Nghiên thay Bệ Hạ làm con tin hai năm chính là một cái kim bài miễn tử của nó, công khai che chắn cho nó những khó khăn phát sinh. Trường Công Chúa từng ra lệnh cho Vô Nghiên, không cho nó đến học đường của Lục gia, không cho nó tham gia khoa cử, không cho làm quan hoặc tòng quân, hơn nữa, biểu hiện của Vô Nghiên mấy năm nay ương ngạnh quái gở, là để che chắn cho nó vô số những mưu hại trong bóng tối.”

Trường Công Chúa không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát ông thật kỹ lưỡng.

“Tội nghiệp cho đám người ngu xuẩn thiếu cảnh giác đó, sao nhi tử của Công Chúa cần phải làm quan hoặc nhập ngũ.” Vân Tịch Lâm châm biếm. “Bọn họ đã quá xem thường dã tâm của Công Chúa.”

“Nói xong rồi?” Trường Công Chúa nhíu mày, lạnh lùng nhìn ông.

Trong lòng Vân Tịch Lâm có hơi khựng lại, ông biết Trường Công Chúa đã động sát ý với ông. Ông chỉnh đốn tinh thần, nghiêm túc nói: “Năm đó Trường Công Chúa giao Vô Nghiên cho thảo dân âm thầm dạy dỗ, chính là tin tưởng năng lực của thảo dân. Những năm qua, thảo dân hoàn toàn làm theo ý của Trường Công Chúa, tuân tự cố gắng dạy dỗ, lấy mưu quyền chỉ kẻ đưa vào trong quá trình dạy học.”

“Hôm nay Văn tiên sinh dài dòng không ít.” Trương Công Chúa cắt ngang lời ông, hiển nhiên là đã mất kiên nhẫn.

Vân Tịch Lâm ngừng lại một chút, rồi nói: “Lần này trở về, thảo dân phát hiện trên người Vô Nghiên xảy ra biến hóa.”

Ông nói nhiều lời như thế, nhưng cũng chỉ có câu này khiến Trương Công Chúa hứng thú.

“Gặp lại nó sau nửa năm rồi đi, có cảm giác nó đã thay đổi so với trước đây. Cả người tựa như trầm ổn hơn. Thậm chí...thậm chí khiến thảo dân có chút nhìn không thấu. Sau khi bói một quẻ, mới biết số mệnh Vô Nghiên đã biến đổi.” Vân Tịch Lâm nhú mày. “Trương Công Chúa tuyệt đối không cho phép Vô Nghiên biết tâm tư của ngài là muốn đẩy nó đáng để, nhưng hôm nay xem ra, có lẽ nó đã biết.”

Ngón trỏ của Trương Công Chúa đang nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn gỗ dừng lại, cẩn thận nhớ lại biểu hiện gần đây nhất của Lục Vô Nghiên.

Vân Tịch Lâm đã đứng dậy, ông quỳ rạp xuống đất, giọng nói thành khẩn: “Nếu thảo dân suy đoán không sai, Trương Công Chúa chắc sẽ không giữ lại mạng của ta. Dù sao Trương Công Chúa ngài cũng không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai. Nhưng... nếu có một ngày Vô Nghiên lên ngôi, nhất định cần thảo dân phụ tá.” Ông dừng lại một chút. “Ban đầu Trương Công Chúa giao nó vào tay thảo dân, không phải cũng ôm ý định này sao?”

“Cho nên hôm nay thảo dân liều chết nói ra mấy lời này, hoàn toàn là để bày tỏ lòng trung thành đối với Công Chúa!”

“Lòng trung thành?” Trương Công Chúa cười lạnh. “Cái Bồn cung không tin nhất chính là lòng người.”

Vân Tịch Lâm cúi đầu lần nữa, nói: “Nhưng Vô Nghiên cần lòng trung thành của thảo dân.”

Trương Công Chúa ngưng mắt xem xét ông một hồi lâu: “Cho rằng nhìn thấu tất cả, nhưng cũng là một kẻ ngu xuẩn tự cho là đúng. Giao Vô Nghiên cho ông nhiều năm như vậy thực sự là uổng phí thời gian của nó.”

Bà phát phát tay, nói: “Lui ra đi.”

Vân Tịch Lâm quỳ rạp dưới đất vẫn không nhúc nhích, một lát sau, mới chậm rãi đứng dậy, có chút buồn bã quay người đi. Trước khi đi, ông còn nói: “Nghe nói Trương Công Chúa không bao giờ cố gắng tìm hiểu tâm tư của người khác, xem ra là thật.”

Cuối cùng ông hơi thất vọng rồi đi.

Chờ sau khi Vân Tịch Lâm đi, Nhập Tửu mới từ trong bóng tối bước ra.

“Không lưu.” Trương Công Chúa phân phó.

Nhập Tửu hơi do dự, nói: “Dù sao Văn tiên sinh cũng là.”

Trương Công Chúa lạnh nhạt liếc nhìn nàng ấy một cái, Nhập Tửu liền nuốt xuống mấy lời định nói, lặng lẽ ẩn vào chỗ tối.

Trương Công Chúa biết nỗi băn khoăn của Nhập Tửu. Dù sao Vân Tịch Lâm này cũng là lão sư của Vô Nghiên. Có thể do đã ngồi trên vị trí cao quá lâu, bà đã trở nên không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào. Có lẽ, bà cũng không có tâm lực đi phân tích từng người một. Bà đã từng cảm thấy những lời như “thà giết lầm một ngàn, cũng không thể bỏ sót một” thật sự quá mức tàn nhẫn tuyệt tình, hôm nay mới biết cách làm như vậy mới an toàn nhất, đạt hiệu suất cao nhất.

Vân Tịch Lâm không thể lưu.

Trương Công Chúa biết ông ta có chủ ý gì, suy nghĩ của người này rất cổ quái, càng là sự kiện lớn càng muốn tham gia một chân. Chẳng qua ông ta nhìn thấy thân thể Sở Hoài Xuyên càng ngày càng suy yếu, muốn được lưu danh trong lúc ngôi vị hoàng đế đổi tên mà thôi.

Muốn trèo lên vị trí Tả Tướng lần nữa để phụ tá Vô Nghiên? Trương Công Chúa cười lạnh, nhưng nếu ngay cả Nhập Tửu đuổi giết cũng không thoát được, như vậy chỉ là một phế vật không có tư cách, chỉ biết âm thầm tính toán.

“Ngu xuẩn!” Trương Công Chúa lại mắng một tiếng, trong lòng mới thoải mái đôi chút. Bà đứng dậy, đi đến cửa sổ, nhìn xuống sân nhỏ. Người tuyết đã được đắp hoàn chỉnh, Lục Vô Nghiên lười biếng ngồi trên xe lăn, trên người đắp một tấm chăn mỏng. Phương Cần Chi vẫn còn đang chơi cùng người tuyết, dùng cành cây nhỏ vẽ cái gì đó lên trên người tuyết.

Tiểu Hoàng Đế trở về, hần chạy vọt vào viện Thùy Sao, nhìn người tuyết bằng cái nhìn lạ lẫm.

“Hắc, chơi thật tốt! Người đẹp?” Hần hỏi Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi đã biết hần là Hoàng Đế, cũng không dám dùng giọng điệu lúc trước nói chuyện với hần, ôn tồn nói: “Không phải, là cùng đắp với Tam ca.”

Tiểu Hoàng Đế gật đầu, ánh mắt rơi vào cái chuông vàng nhỏ trên cổ tay Phương Cần Chi.

“Này, sao trên tay người lại buộc cái kim linh đang? Vang lên không ngừng!”

Phương Cần Chi kéo tay áo của mình lại, bé không biết có phải người có thân phận càng tôn quý càng không nhìn trúng kim ngân hay không. Bé nói: “Là ca ca đã tặng cho ta khi còn nhỏ.”

“Tam ca ca của ngươi?” Tiểu Hoàng đế hát hăm về phía Lục Vô Nghiên ngồi ở đằng xa.

“Không phải, là thân ca ca của ta.”

“À.” Tiểu Hoàng Đế thờ phào nhẹ nhõm “Ngươi còn có ca ca nha, hiện giờ hần đang ở đâu, gọi ra chơi chung đi!”

Phương Cần Chi cắn môi, nhỏ giọng nói: “Ca ca ta đã mất.”

“Ta biết, không phải là chết thôi sao. Ta cũng có ca ca, bốn người nha, đều chết hết!” Hần lại bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Lưu lại một người thì tốt rồi, ta cũng không cần làm Hoàng Đế xui xẻo này. . .”

Phương Cần Chi không nghe được câu hần nhỏ giọng lầm bầm, chỉ cảm thấy mấy ca ca của hần đều đã mất, nhất định rất khổ sở!

Tiểu Hoàng Đế lại bất ngờ đưa tay ra, đẩy Phương Cần Chi một cái, đẩy bé ngã lên người tuyết. Người tuyết lập tức đổ xuống, cả người Phương Cần Chi đều rơi vào trong đồng tuyết.

“Ha ha ha!” Tiểu Hoàng Đế chỉ vào bé cười to. “Ai bảo ngươi không chịu kéo ta đứng dậy, ta cũng sẽ không kéo ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tâm ý

Cả người Phương Cần Chi vùi trong đồng tuyết, bé ngo ngắc nhìn Sở Hoài Xuyên đang đứng trước mặt mình, trong lòng uất ức kinh khủng. Sao người này lại ngang ngạnh như vậy? Trước đó, rõ ràng bé đã sai nha hoàn kéo hần lên, tại hần đuổi A Tinh đi mà. Sao bây giờ lại trở thành bé không chịu kéo hần đứng lên?

Tuyết vẫn tiếp tục rơi xuống, rơi xuống đầu bé, mặt bé, theo ngực áo trượt vào bên trong áo bé, lạnh như băng.

Lục Vô Nghiên đứng dậy, sai bước đi về phía Phương Cần Chi, bé bé ra khỏi đồng tuyết.

“Ngã đau không?” Lục Vô Nghiên phui nhẹ mấy hạt tuyết bám trên người bé.

Phương Cần Chi lắc đầu, bé kéo kéo ngực áo của mình, khiến hạt tuyết bên trong y phục trượt xuống. Hạt tuyết trượt một đường từ ngực nhỏ trắng nõn của bé xuống dưới, dừng lại ở thắt lưng, rồi tan ra, tạo thành một vũng nước nhỏ lạnh ngắt.

Phương Cần Chi rùng mình một cái.

“Rơi vào trong y phục rồi?” Lục Vô Nghiên vội vàng hỏi.

Phương Cần Chi gật đầu một cái.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới nhìn về phía Tiểu Hoàng Đế, hần vừa định nói chuyện, ngón tay cái bất ngờ bị nắm chặt lấy. Hần quay đầu lại, liền nhìn thấy Phương Cần Chi đang ngược đầu, mở to đôi mắt tội nghiệp nhìn hần. Có vẻ như con bé đã dùng tất cả sức lực để nắm lấy tay hần.

Thấy sắc mặt Lục Vô Nghiên không chút thay đổi, Phương Cần Chi luống cuống. Bé vội vàng nhón chân lên, kéo vạt áo hần, để hần khom người xuống. Bé kề sát vào tai của Lục Vô Nghiên nhỏ giọng nói: “Hần là Hoàng đế nha! Không nên vì chuyện của muội mà trách móc hần! Muội không sao mà, không ngã bị thương, không đau.”

Lục Vô Nghiên vẫn không lên tiếng, càng khiến Phương Cần Chi lo lắng hơn. Bé vội vàng ôm cổ Lục Vô Nghiên, khẩn thiết nói bên tai hần: “Van cầu Tam ca ca mà.”

Bé sợ nha!

Nghe nói Tiểu Hoàng Đế này bị Lục Vô Nghiên đánh từ nhỏ đến lớn, Lục Vô Nghiên không sợ hần, nhưng Phương Cần Chi sợ nha! Bé dắc tội không nói với Tiểu Hoàng Đế. Mặc dù hiện tại Tam ca ca đối xử tốt với bé, che chở cho bé. Nhưng Phương Cần Chi cũng không tin Tam ca ca sẽ che chở cho bé cả đời! Bé không thể ỷ sủng mà kiêu trong sự cưng chiều của Tam ca ca, gây thù chuốc oán quá nhiều!

“Ừ.” Lục Vô Nghiên lấy một khối tuyết ra khỏi đầu bé. “Ta đưa muội về thay y phục khác.”

Cuối cùng Phương Cần Chi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Sở Hoài Xuyên lại không bỏ qua. Hắn ta chạy đến trước mặt Lục Vô Nghiên, đang hai tay cản Lục Vô Nghiên lại, xụ mặt nói: “Vô Nghiên, sao ngươi không để ý tới người khác! Hừ, ngươi cứ nhìn nàng ta, đều không để ý đến ta! Ta khi dễ nàng ta ngươi cũng không để ý ta!”

“Muốn bị đánh?”

Sở Hoài Xuyên cứng cổ, cũng không lui bước.

Lục Vô Nghiên cũng chẳng thèm nói gì, hắn khề hắt cảm về hướng cửa sổ tầng ba của lầu các. Sở Hoài Xuyên nghi ngờ nhìn sang, liền nhìn thấy Trương Công Chúa đang đứng sau cửa sổ trên tầng ba của lầu các, mặt lạnh tanh nhìn hắn. Sắc mặt Trương Công Chúa so với thời tiết lúc này còn lạnh hơn.

“Xong rồi, xong rồi. . . .” Sở Hoài Xuyên đứng chết trân tại chỗ.

Lục Vô Nghiên nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình, sau đó vòng qua hắn, ôm Phương Cần Chi đi ra ngoài. So với mình đánh hắn một trận, trừng phạt của mẫu thân càng khiến hắn nhớ lâu hơn.

Lục Vô Nghiên tiếp tục ôm Phương Cần Chi trở về tiểu viện của bé, dặn dò: “Đi tắm rửa thay y phục khác, rồi uống một ít canh gừng. Trời đông giá rét, đừng để nhiễm bệnh.”

“Biết ạ.” Phương Cần Chi kéo tay áo Lục Vô Nghiên lại, không chịu để cho hắn đi.

Lục Vô Nghiên bắt đầu nói: “Yên tâm đi, hắn chỉ nhất thời ham chơi, chỉ... giận dữ ta thôi. Hắn cũng không phải thật sự muốn hại muội, cũng sẽ không ghi hận muội.”

“Thật sao?”

Lục Vô Nghiên lại gật đầu, nói: “Hôm nay nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai đừng ngủ nướng, dẫn muội đến một nơi.”

“Dạ!”

Ngày mai là sinh thần của Lục Vô Nghiên.

Sau khi Lục Vô Nghiên đi, đầu tiên Phương Cần Chi ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ, rồi thay một bộ y phục mới, sau đó vội vàng vàng chạy đến thư phòng nhỏ của bé. Viện tử này vốn có một thư phòng, Phương Cần Chi tiện thể sử dụng. Mặc dù ban ngày Lục Vô Nghiên đã cho bé viết rất nhiều chữ, nhưng bé vẫn có thói quen trở về luyện tập thêm một lúc nữa.

Hôm nay có thể trở về sớm một chút cũng tốt, chẳng qua khẳng định là không thể nghe theo lời Tam ca ca đi nghỉ sớm được. Bé còn một chuyện quan trọng cần phải làm, bé lập tức chui vào trong thư phòng, bắt đầu bận rộn.

Đợi đến khi bé xong việc, đã qua giờ dần hơn một nửa. (giờ dần: 3h-5h sáng)

“Rốt cuộc cũng làm xong!” Phương Cần Chi vừa ngáp, vừa vui vẻ nói.

“Ai u, cô nương của ta, người còn không về giường nghỉ ngơi một chút, trời sắp sáng rồi!” Vẫn liên tục phụng bồi bên cạnh, Vệ mụ mụ đau lòng không thôi. Chi là một đứa bé sáu tuổi mà cứ thức đêm như vậy, bà có thể không đau lòng sao?

Còn không phải vì tiểu chủ tử không nơi nương tựa của bà muốn tự mình nghĩ cách lấy lòng vị phật sống trong phủ Quốc Công này sao?

Ở trong đầu Vệ mụ mụ, Lục Vô Nghiên chính là một vị phật sống trong phủ Ôn Quốc Công này, một vị phật sống có thể chiếu cố cô nương của bà!

Dưới sự thúc giục của Vệ mụ mụ, Phương Cần Chi cũng leo lên giường. Bấm đầu ngón tay đầu tính toán, cũng chỉ có thể ngủ được một canh giờ.

Sáng sớm, Phương Cần Chi mơ mơ màng màng bị Vệ mụ mụ ôm ra khỏi chăn bông ấm áp. Vệ mụ mụ cẩn thận rửa mặt chải đầu, thay y phục cho bé, trong suốt quá trình, Phương Cần Chi thậm chí cũng không mở mắt ra. Cho đến khi bị Vệ mụ mụ ôm ra khỏi phòng, bị gió lạnh thổi vào mặt, Phương Cần Chi mới có chút tỉnh táo.

“Đồ! Đồ của ta có mang theo chưa?”

“Nô tỳ đã mang theo hết cho người rồi đây.” A Tinh vỗ vỗ vào chiếc hộp đa bảo ôm trong ngực.

Lúc này Phương Cần Chi mới yên tâm.

Đến viện Thùy Sao, Phương Cần Chi từ trong ngực Vệ mụ mụ tuột xuống, chạy thẳng tới chỗ Nhập Phan đang đốt huân hương trong chính sảnh, hỏi “Tam ca ca đã dậy chưa?”

Nhập Phan liếc mắt nhìn A Tinh ôm một hộp gỗ từ đàn đi theo phía sau Phương Cần Chi, cười nói: “Tinh rồi ạ, đang ở trong thư phòng.”

Phương Cần Chi liền tự mình xách chiếc hộp đa bảo chạy đi tìm Lục Vô Nghiên.

“Tam ca ca! Tam ca ca!” Phương Cần Chi chạy quá nhanh, vấp phải bệ cửa suýt ngã sấp xuống.

Lục Vô Nghiên vội vàng đỡ lấy bé: “Lỗi mãng, xách theo cái hộp nặng như vậy để làm gì?”

Hắn đón lấy hộp đa bảo Phương Cần Chi đang xách trên tay.

“Lễ vật tặng cho Tam ca ca nha! Cần Chi đã chuẩn bị rất lâu đó!” Phương Cần Chi nhìn chăm chăm vào cái hộp của mình, sợ Lục Vô Nghiên sẽ thuận tay ném đi.

Lục Vô Nghiên nghi hoặc nhìn thoáng qua chiếc hộp trong tay, sau đó đặt nó lên trên trường án. Hắn mở nó ra, nhú mày nhìn đồ vật bên trong, nghi ngờ hỏi: “Đây là cái gì?”

Phương Cần Chi vội cời giày, đập lên thảm lông chồn đen trên mặt đất đi vào. Bé đứng lên trên cổ đấng, lồi từng thứ từng thứ ở trong hộp ra chỉ cho Lục Vô Nghiên.

“Cái này là lò sưởi ấm tay nha, khá nhỏ, chỉ lớn bằng nắm tay của Cần Chi, Tam ca ca cầm trong lòng bàn tay sẽ không bị lạnh!” Phương Cần Chi nắm bàn tay bé nhỏ lại, đồng thời đưa đến gần lò sưởi ấm tay để so sánh kích thước.

Bàn tay của Tam ca ca luôn có thể bao lấy hết cả bàn tay bé, cho nên kích cỡ của cái lò sưởi tay này nhất định thích hợp.

“Cái chặn giấy Thiềm Thừ bằng bạch ngọc này là bảo bối muội giấu dưới đáy rương. Năm ngoái có người ra giá cao với phụ thân để mua lại, phụ thân cũng không bán! Nói là đội muội trưởng thành sẽ cho muội dùng khi đi học.”

“Còn có cái này cũng là bảo bối muội giấu dưới đáy rương: ngọc như ý! Trước kia mẫu thân đã tìm tượng sư đặc biệt khắc cho muội đó, hiện tại cũng tặng cho Tam ca ca.”

“Ừm, túi thơm và đôi vớ này là do muội tự làm.” Phương Cần Chi ngượng ngùng gãi đầu. “Muội biết đường may của muội không đẹp, nhưng đây là lần đầu tiên Cần Chi thêu thùa may vá! Tam ca ca có thể bỏ huân hương mà huynh thích vào trong túi thơm, như vậy cho dù Tam ca ca ở bên ngoài cũng có thể ngửi được mùi thơm. Tam ca ca luôn sợ lạnh, nhưng lại không thích mang vớ, vậy là không được. Sau này đều phải mang vớ mới không bị lạnh.”

Phương Cần Chi liếc nhìn túi thơm và vớ mình làm, đường may xiêu vẹo khiến mặt bé có chút ửng hồng. Bé nhỏ giọng nói: “Tam ca ca không được chê muội làm không tốt, đội muội trưởng thành, sẽ làm cái khác tốt hơn cho huynh!”

Lục Vô Nghiên cúi đầu, nhìn đôi chân trần thon dài của mình, nghiêm túc gặt đầu, hắn vuốt ve đường may xù xì trên vớ gấm, nói: “Làm rất tốt, ta rất thích.”

Phương Cần Chi lập tức vui mừng, bé chỉ vào một tượng đất nhỏ bên trong rương, nói: “Cái này là đêm qua. . . . gần tối hôm qua muội nặn đó! Tam ca ca, mau nhìn xem có giống huynh hay không?”

Lục Vô Nghiên cầm tượng người đất lên. Người đất ngồi trên xe lăn, thậm chí còn dùng kéo cắt ra ngũ quan -- khóe miệng hơi trễ xuống có vẻ không được vui lắm.

Phương Cần Chi dựa theo hình ảnh lần đầu tiên gặp Lục Vô Nghiên mà nắn ra, Lục Vô Nghiên không nhận được cười: “Hôm đó ta có không vui sao?”

Phương Cần Chi khoát khoát tay, vội nói: “Không có, không có. . . nhưng có chút lạnh lùng. . .”

“Vậy đây là cái gì?” Lục Vô Nghiên mở một chiếc quạt xếp đang nằm lẳng lẳng bên trong rương, kinh ngạc nhìn hình vẽ bên trên đó. Phía trên vẽ hai đứa trẻ, đứa lớn ngồi trên ghế, đứa nhỏ ngồi trên đùi hắn, đứa lớn đang đút đứa nhỏ ăn cơm.

Những nét vẽ vô cùng đơn giản, không vẽ biểu cảm trên gương mặt đứa lớn, nhưng lại vẽ nét mặt sợ hãi của đứa nhỏ.

“Vẽ xấu thật đấy.” Lục Vô Nghiên cố nén ý cười tràn ra khóe mắt.

Phương Cần Chi lại trịnh trọng vỗ vỗ ngực mình, nói: “Chờ muội trưởng thành, sẽ vẽ đẹp hơn! Diễm kinh tứ tọa!”

“Dùng sai thành ngữ rồi.”

“À ừm... Kỹ áp quần hùng?” Phương Cần Chi hỏi hộp hỏi.

“Lần này đúng.” Lục Vô Nghiên đặt quạt xếp xuống, nhìn hai món lễ vật cuối cùng nằm trong rương, một con châu châu cỏ, và một quyển sách nhỏ. Thất châu châu cỏ vốn là Lục Vô Nghiên dạy bé, nhưng con châu châu này không phải dùng dây cỏ để thất, mà được thất bằng một dây lụa đỏ thượng hạng.

Lục Vô Nghiên mở quyển sách còn lại ra, trong chớp mắt không khỏi kinh ngạc.

Trang thứ nhất viết đầy chữ, dùng chữ khải cực nhỏ viết chi chít những chữ “Lục Vô Nghiên”. Bút tích vụng về, xiều xiêu vẹo vẹo, thậm chí còn có một chữ viết sai.

Lục Vô Nghiên lật trang thứ hai, vẫn là tên của hắn.

Trang thứ ba, trang thứ tư, trang thứ năm . . . Nguyên cả quyển sách nhỏ, được viết đầy tên của hắn. Đến khi Lục Vô Nghiên lật tới trang cuối cùng, chữ viết trên tờ giấy này được nắn nót từng chữ một, xinh đẹp đầy ý nghĩa sâu sắc.

Nhập Trà từng bẩm báo với hắn, mấy ngày nay mỗi ngày Phương Căn Chi trở về đều chui vào trong thư phòng viết chữ, hắn là viết mấy chữ này?

“Cái đó. . . .” Phương Căn Chi hơi xấu hổ nói. “Con cháu cháu kia nữa là đủ số....”

Lúc này Lục Vô Nghiên mới đếm lại lần nữa.

Lò sưởi tay bằng đồng chạm khắc hình thú, chặn giấy Thiềm Thừ bằng bạch ngọc, ngọc Như Ý, túi thơm, vớ gấm, người đất, quạt xếp, châu châu, sách nhỏ.

“Sao lại là chín cái?” Lục Vô Nghiên hỏi.

Phương Căn Chi buông thông hai cánh tay đang ôm trước ngực xuống, ánh mắt bé rất nghiêm túc nhìn Lục Vô Nghiên, nói: “Muội hi vọng Tam ca ca đối xử tốt với muội, có thể lâu hơn một chút.”

(chữ 九:chín, chữ 久: lâu dài, đều phát âm là cửu)

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hứa

Lục Vô Nghiên nhìn Phương Căn Chi bé nhỏ ở trước mặt, trái tim hắn bất ngờ bị một loại đau đớn kinh khủng bao phủ.

Đời trước, nàng cũng từng nói với hắn những lời tương tự. Nhưng đời trước nàng không phí hết tâm tư làm lễ vật tặng cho hắn như vậy, chỉ nói những lời tương tự khi nàng mười một tuổi.

Lúc đó hắn đã nói gì?

Hắn cười rồi nói 'được', hứa sẽ vẫn đối xử tốt với nàng, yêu thương nàng niu nàng trong lòng bàn tay, cưng chiều nàng. Hứa sẽ xây cho nàng và hai muội muội một cung điện, cả đời không để ý tới ánh mắt của thế nhân. Hứa sẽ nắm tay nàng xem trời đất là nhà, tung hoành thiên hạ, nhìn thủy triều lên xuống, ngắm mây lưng lò trôi.

Nhưng hắn không làm được dù chỉ một cái, ngược lại trở thành người tổn thương nàng sâu sắc nhất. Cho đến thật lâu về sau, nàng khóc rồi nói: “Sớm biết huynh là người tuyệt tình với ta nhất, ta thà rằng huynh chưa từng tốt với ta. . . .”

Nước mắt của nàng rơi vào lòng bàn tay hắn, nóng hổi.

“Tam ca ca. . . . Sao ta lại không quên được huynh đã đối xử tốt với ta?” Nàng rút chiếc trâm cài trên tóc mà hắn đã tự tay chạm khắc đâm vào bụng ngựa. Con ngựa hí lên, chạy như điên. Nàng ngã nhào từ trên lưng ngựa xuống.

Lục Vô Nghiên quay đầu lại, nhìn nàng xoay người chạy vào thiên la địa võng. Hắn không nhìn thấy mặt nàng, nhưng hắn biết nàng đang khóc. Khóc vì cái gì, khóc vì Tam ca ca của nàng vô tình vô nghĩa với nàng sao?

“Tam ca ca, sao mặt huynh lại đỏ như vậy? Cát bay vào sao?” Phương Căn Chi giơ tay lên, muốn sờ vào khóe mắt Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhắm mắt lại, cố dần xuống toàn bộ hối hận mãnh liệt đang cuộn trào trong mắt hắn. Hắn cẩn thận đặt quyển sách viết đầy tên mình đang cầm trong tay xuống. Sau đó từ từ ngồi xuống trước mặt Phương Căn Chi, cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của bé.

“Căn Chi, Tam ca ca đáp ứng muội, sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với muội, cho đến ngày ta chết. Nhưng muội cũng phải đáp ứng ta, về sau không được tổn thương chính mình, không được trốn tránh, không được xem thường mình, không được dễ dàng tin lời của người khác. Nhớ kỹ, trên đời này không có một ai đáng giá với niềm tin của muội trừ ta.” Lục Vô Nghiên phải vận dụng sức lực rất lớn mới có thể nói ra những lời này.

“Được... Muội đáp ứng...” Phương Căn Chi mờ mịt gật đầu. Bé không biết tại sao Tam ca ca của bé lại bất ngờ nói như vậy, hơn nữa thần sắc lại rất kỳ quái.

Lục Vô Nghiên nặng nề thở dài. Hắn vuốt đầu Phương Căn Chi, nói: “Nhập Phan đã chuẩn bị thức ăn sáng cho muội, nhanh đến ăn một ít. Lát nữa sẽ xuất phủ.”

“Được ạ!” Phương Căn Chi gật đầu nhưng lại không chịu đi. Bé kéo tay áo Lục Vô Nghiên, nói: “Tam ca ca cùng ăn có được hay không?”

“Căn Chi đi trước đi, Tam ca ca thay y phục xong sẽ qua ngay.”

Lúc này Phương Căn Chi mới chịu rời đi.

Chờ Phương Căn Chi đi khỏi, Lục Vô Nghiên mới đứng dậy, hắn thu dọn chín món lễ vật mà bé con đã tỉ mỉ làm cho hắn, rồi cất vào trong tủ. Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng mon trón từng món đồ vật, mang theo tất cả dịu dàng.

Những thứ đồ cổ bên trong tủ đã được dọn đi, thay vào đó là mấy món đồ bé nhỏ kỳ quái. Có nghiến mực Phương Căn Chi tặng hắn, có châu chấu cô đầu tiên Phương Căn Chi bắt, trang chữ 'đại' đầu tiên Phương Căn Chi viết, mấy cành hoa khô từ bình hoa Phương Căn Chi cắm, còn có một cái hộp nhỏ bên trong là cái răng sữa đầu tiên Phương Căn Chi rụng.

Bây giờ, lại thêm chín món.

Ngồi trên xe ngựa, Phương Căn Chi mới biết hôm nay theo Lục Vô Nghiên đi săn thú. Dĩ nhiên cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, Đại cừu cừu, Trương Công Chúa, còn có Tiểu Hoàng Đế đều đi cùng.

Phương Căn Chi cũng lơ mơ đoán được là Tam ca ca muốn xoa dịu mối quan hệ giữa Đại cừu cừu và Trương Công Chúa, dù sao qua ngày mười lăm, Trương Công Chúa sẽ rời khỏi phủ Ôn Quốc Công.

Phương Căn Chi nhấc tay lên, vuốt vuốt chân mày đang nhíu lại của Lục Vô Nghiên. Phương Căn Chi biết tại sao Tam ca ca không vui, bởi vì Đại cừu cừu lại mang theo nữ nhân Tây Vực đó tới. Hơn nữa, suốt đường đi, ông hoàn toàn không nói với Trương Công Chúa câu nào.

Lục Vô Nghiên thuận thực nhét một viên hồng đậu đường vào miệng Phương Căn Chi.

“Ta cũng muốn!” Tiểu Hoàng Đế vươn đầu sang, há to miệng.

Lục Vô Nghiên liếc hắn một cái, rồi nhét hộp hồng đậu đường vào tay hắn.

Đây không phải là cuộc săn thú giữa rừng núi, mà chỉ săn những con thú đã được thuần hóa không còn dã tính, trong khu vực săn bắn của hoàng gia. Tuy chỉ có mấy người bọn họ, nhưng khu vực săn bắn cũng được chuẩn bị kỹ càng, thị vệ đã vây quanh toàn bộ khu vực này.

Lục Vô Nghiên vì câu nói trước đây của Phương Căn Chi “Nếu Tam ca ca chọc muội tức giận, muội sẽ cố gắng nhớ lại trước đây Tam ca ca đã đối xử với muội rất tốt.”, cho nên mới mượn cơ sinh thần của mình, kéo phụ mẫu đến khu vực săn bắn. Sở dĩ ban đầu Trương Công Chúa bức hôn, còn không phải là vì lúc săn bắn Lục Thân Kỵ đã trêu chọc bà sao.

Chẳng qua, dựa theo điệu bộ không ai thêm nói chuyện với ai này. Có lẽ tính toán của hắn đã thất bại hoàn toàn. Cũng may là Tiểu Hoàng Đế nói riu rít không ngừng, còn có Phương Căn Chi thỉnh thoảng cũng nói vào đôi ba câu, bằng không không khí càng thêm lúng túng.

“Đi đi đi, cùng ta đi săn thú!” Tiểu Hoàng Đế ngồi lên một con ngựa thị vệ dắt tới, chỉ vào đám thị vệ ở sau lưng nói. Hắn vốn cầu xin Lục Thân Kỵ và Lục Vô Nghiên cùng đi với hắn, nhưng đều bị cự tuyệt. Từ nhỏ hắn chỉ sợ Trương Công Chúa, vì vậy cũng hoàn toàn không dám hỏi bà.

Trương Công Chúa không khỏi nói: “Cẩn thận một chút, đừng cười quá nhanh.”

“Biết rồi!” Tiểu Hoàng Đế dẫn đám thị vệ xuyên qua rừng cây.

Sau khi hắn rời đi, bên này lại càng yên tĩnh. Phương Căn Chi nhìn cái này một chút, xem cái kia một chút, cũng không dám nói chuyện.

“Ăn đi.” Lục Vô Nghiên bóc vỏ quýt tách múi rồi đưa đến miệng Phương Căn Chi, có chút nản lòng nói.

“Ăn không vô!” Phương Căn Chi vừa kháng nghị, vừa há mồm ăn quýt. Bé nhích cơ thể nhỏ bé về phía sau, đến gần Lục Vô Nghiên hơn một chút, nhỏ giọng nói: “Tam ca ca, chúng ta phải nán lại đây đến khi nào....”

Lục Vô Nghiên bỏ vào miệng một múi quýt, bất đắc dĩ nói: “Đội Bệ Hạ trở lại, chúng ta trở về phủ.”

Không lâu sau, Tiểu Hoàng Đế trở lại. Hắn vừa cười ngựa chạy về phía bên này, vừa giơ con thỏ trong tay lên, vừa kêu: “Nhìn! Ta bắt! Ta bắt!”

Trương Công Chúa thật sự có chút ghét bỏ chuyện bé xé ra to của hắn, định chuyển mắt không nhìn tới hắn. Bỗng nhiên một khoảng rừng cây tán loạn, một con báo con xông ra. Thị vệ bảo hộ hai bên Tiểu Hoàng Đế vội vàng xua đuổi, bắn chết nó.

Thật ra thì thị vệ bên cạnh Tiểu Hoàng Đế không ít, mặc dù con báo đó nhảy vào đám thị vệ, nhưng vẫn còn cách Sở Hoài Xuyên một đoạn, chưa chắc đã tổn thương được hắn. Nhưng Sở Hoài Xuyên bị hoảng sợ ngồi im không nhúc nhích, con thỏ trong tay cũng rơi xuống đất.

“Xuyên Nhi!” Trương Công Chúa rút cung tên bên hông Lục Thân Kỵ theo thói quen, tung người lên ngựa, phi thẳng tới trước.

“Nghiện cướp cung tên của ta hả?” Lục Thân Ky hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt cũng nhận cung tên từ một viên thị vệ, nhảy lên ngựa chạy đi.

Trưởng Công Chúa không lập tức bắn chết con báo con, bà tin tưởng những thị vệ kia có thể giết chết nó, huống chi còn có Lục Thân Ky ở phía sau. Bà lo lắng Sở Hoài Xuyên vì kinh sợ mà bệnh cũ tái phát, nên vội vã chạy về phía hấn.

Quả nhiên, khi Trưởng Công Chúa chạy tới bên cạnh Sở Hoài Xuyên, con báo con đã bị một mũi tên của Lục Thân Ky bắn chết từ xa.

Trưởng Công Chúa xuống ngựa, cũng lập tức đỡ Tiểu Hoàng Đế xuống ngựa, vội hỏi: “Có khó chịu hay không?”

Sắc mặt Sở Hoài Xuyên tái nhợt, hấn lắc đầu một cái bày tỏ mình không sao. Nhưng trong lòng hấn lại vô cùng khó chịu, rõ ràng có rất nhiều thị vệ bảo vệ nhưng hấn lại sợ đến như vậy. Sở Hoài Xuyên cúi đầu, hận bản thân mình sao quá vô dụng không có tiền đồ.

Trưởng Công Chúa thở phào nhẹ nhõm, bà phân phó thị vệ khiêng con báo con đã bị bắn chết trở về. Còn bà cùng Sở Hoài Xuyên trở về.

Bỗng nhiên, bụi cỏ phía sau lưng phát ra những tiếng động khác thường. Hai con báo to lớn dữ tợn hơn từ bên trong bụi cỏ lao ra, phóng thẳng về phía Trưởng Công Chúa và Tiểu Hoàng Đế. Có lẽ con báo vừa chết là con của bọn chúng.

Lúc này, hai người bọn họ không có ngựa, đám thị vệ cũng đang di chuyển xác con báo con, cách bọn họ cũng khá xa.

Trưởng Công Chúa nhanh chóng kéo Tiểu Hoàng Đế ra phía sau mình, lập tức kéo cung tên, liên tiếp bắn vào hai con báo chỉ còn cách đó một đoạn. Nhưng tốc độ của bọn chúng quá nhanh, chỉ bắn trúng một mũi tên, lại không phải chỗ hiểm. Nên không thể kịp thời ngăn cản hai con báo nhào tới.

Sắc mặt Sở Hoài Xuyên càng tái nhợt, hấn núp sau lưng Trưởng Công Chúa cả người run rẩy, không dám mở mắt.

Hai con báo càng lúc càng gần, chạy? Chạy với báo sao? Trưởng Công Chúa không lùi một bước. Tiếp tục trầm tĩnh bắn tên. Ngay khi hai con báo sắp nhào vào người Trưởng Công Chúa, hai con cự thú gầm lên rồi ngã xuống đất, cuốn theo một lớp bụi đất bay mù mịt.

Lục Thân Ky ngồi trên lưng ngựa ở phía xa hạ cung tiễn trên tay xuống.

Trưởng Công Chúa biết mình nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, bởi vì bà biết có Lục Thân Ky ở sau lưng bà. Cho dù đã như người xa lạ, nhưng chỉ cần có ông ở sau lưng, bà biết ông sẽ không để cho bà gặp bất cứ chuyện gì không may.

“Xuyên Nhi, không sao, đừng sợ.” Trưởng Công Chúa xoay người, trấn an Sở Hoài Xuyên.

Sở Hoài Xuyên mở mắt, nhìn hai con báo đã ngã xuống đất mà vành mắt đỏ lên. Hai cánh tay xuôi bên hông nắm lại thành quyền. Giờ khắc này hấn đột nhiên ý thức rằng bản thân vẫn luôn là gánh nặng của hoàng tỷ, hấn thật sự rất muốn bảo vệ hoàng tỷ! Không phải như một kẻ hèn nhất vô dụng vĩnh viễn núp sau lưng của bà!

“Trở về trước đã.” Lục Thân Ky chạy tới.

Ông cúi người xuống ôm Tiểu Hoàng Đế lên lưng ngựa, rồi mới kéo Trưởng Công Chúa. Tay của ông vừa chạm vào eo Trưởng Công Chúa, bỗng nhiên dừng lại, ngăn cản bà lên ngựa, nói: “Cầu xin ta đi!”

Trưởng Công Chúa hơi khựng lại, bất ngờ đẩy ông ra.

Bà xoay người, huyết sáo. Một con tuần mã từ nơi xa chạy đến, với động tác lưu loát dứt khoát bà xoay người leo lên lưng ngựa, sau đó đưa tay cho Tiểu Hoàng Đế: “Tới đây!”

Sở Hoài Xuyên do dự một lúc, rồi nhìn thoáng qua Lục Thân Ky với ánh mắt cầu khẩn, mới lên ngựa của Trưởng Công Chúa.

Nhìn Trưởng Công Chúa mang theo Tiểu Hoàng Đế cưỡi ngựa chạy xa dần, trong lòng Lục Thân Ky chợt cảm thấy khó chịu. Ông giương cung tên, nhắm vào trăm cài tóc hoa mai mạ vàng trên búi tóc trụ mã kế của Trưởng Công Chúa.

Mũi tên dài bắn trúng trăm cài tóc của Trưởng Công Chúa chính xác không chút sai lệch, khiến mái tóc dài được búi gọn gàng của bà trong thoáng chốc bột xỏa tung ra như thác nước.

Trưởng Công Chúa quay đầu ngựa lại, chỉ vào Lục Thân Ky, tức giận nói: “Lục Thân Ky, ngươi chờ đó cho Bồn cung!”

Lục Thân Ky vỗ ngựa cười to.

Hấn đang cười, bỗng nhiên trầm mặc xuống.

Hai mươi năm trước, ông đã từng làm chuyện như vậy. Khi đó Trưởng Công Chúa là viên minh châu trong lòng biết bao công tử thế gia, ai cũng nhìn bà với con mắt khác biệt. Lục Thân Ky cũng không ngoại lệ.

Nhưng từ trước đến nay ông không ngâm thơ đối câu, chỉ biết múa đao động thương.

Tuổi trẻ của ông khinh cuồng, nhìn bà cười bạch mã nói nói cười cười với đám công tử bột, liền giương cung bắn rơi trăm cài tóc của bà. Đường như đây là bản lĩnh duy nhất ông có thể lấy ra khoe khoang. Bà cũng quay đầu ngựa lại như vậy, cũng chỉ vào ông nói một câu như thế: “Lục Thân Ky, người chờ đó cho Bồn cung!”

Hai mươi năm rồi, tiểu công chúa kiêu ngạo đó đã trở thành nữ vương thao túng toàn bộ Đại Liêu.

Mà giữa bọn họ, đã không còn khả năng.

Lục Thân Ky thờ dài, quay đầu ngựa lại. Chợt nhìn thấy một ánh sáng bạc lóe lên, Lục Thân Ky lập tức quay đầu lại, hoảng sợ kêu lên: “Ánh Tư!”

Mũi tên tẩm độc đã rời dây cung, lao về phía Trường Công Chúa ngồi trên lưng ngựa.

“Hoàng tỷ!” Hai mắt Sở Hoài Xuyên mở to, gần như theo bản năng đẩy Trường Công Chúa ra.

Mũi tên dài cắm phập vào ngực hần, xuyên qua cơ thể hần.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hòa ly

“Có thích khách --” Nhóm thị vệ lập tức ủa đến vây quanh, bảo vệ Trường Công Chúa và Tiểu Hoàng Đế ở bên trong. Lục Vô Nghiên đứng dậy, hần vừa định nhắc chân, nhưng chợt khựng lại, bệ Phuong Cần Chi đang sợ ngây người lên, ấn đầu bé vào trong ngực mình, nói: “Đừng sợ, không có việc gì.”

Rồi mới chạy về phía Sở Hoài Xuyên.

“Xuyên Nhi. . . .” Trường Công Chúa đỡ lấy Sở Hoài Xuyên, tránh để hần rơi xuống ngựa.

“Hoài Xuyên!” Lục Thân Ky cũng điều khiển ngựa chạy tới, giúp Trường Công Chúa ôm Tiểu Hoàng Đế xuống ngựa.

Cùng chạy đến với Lục Vô Nghiên còn có Nhập Y và Nhập Tửu.

Nhập Tửu rút kiếm ra, đứng sau lưng Trường Công Chúa, hip mắt nhìn xung quanh với cặp mắt cảnh giác cao độ.

Mấy năm nay, Nhập Y đã làm ngự y bên cạnh chăm sóc cho Tiểu Hoàng Đế, nàng ấy lập tức cẩn thận xem xét vết thương trên người của Tiểu Hoàng Đế. Sau đó cho hần uống mấy viên thuốc, lại dùng ngón châm kịp thời phong bế huyết vị ngay vết thương, rồi bẩm báo: “Không trúng chỗ hiểm, nhưng mũi tên có độc, phải lập tức xử lý.”

Nàng ấy nói xong, liền cúi đầu tiếp tục xử lý vết thương trên người Tiểu Hoàng Đế.

Trường Công Chúa chậm rãi đứng lên, bà quan sát bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên gương mặt Lục Thân Ky. Bà nói: “Sự xuất hiện của con báo đó ở đây không bình thường, hơn nữa hành trình ngày hôm nay là ý muốn phát sinh nhất thời, thích khách không thể trà trộn vào. Chỉ có thể là gian tế.”

“Người nhìn ta làm cái gì? Người hoài nghi ta là gian tế?” Lục thân cơ giận dữ.

Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt, biểu cảm trên gương mặt ông cứng lại.

“Vân Cơ!” Lục Thân Ky đột nhiên xoay người, nhìn quanh chỗ bọn họ vừa ngồi. Chỗ ngồi của Vân Cơ bỏ trống, không thấy bóng dáng.

Ông cầm cung tên nhảy lên thật cao, đứng trên ngọn cây nhìn ra bốn phía. Rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng Vân Cơ đang chạy đằng xa, ông lập tức giương cung bắn tên, bắn trúng bắp chân Vân Cơ. Vân Cơ ngã xuống đất, nhưng lại chột vật bò dậy, tiếp tục chạy về phía trước, phía trước có một chiếc xe ngựa chờ sẵn tiếp ứng nàng ta. Lục Thân Ky bắn thêm một phát, nhưng đã vượt ra khỏi tầm bắn, đuổi bắt vô vọng.

Ông tức giận đập cung tên lên trên thân cây.

“Lục Thân Ky! Người không biết lai lịch của ả lại mang theo trên người?” Trường Công chúa không thể tin nhìn hần. Trong lòng bà cũng hối hận mình đã quá sơ suất, chỉ vì nữ nhân đó là do Lục Thân Ky mang tới, bà cũng nhất thời không hỏi nhiều.

Lục Thân Ky nhảy từ trên cao xuống, ông nói: “Á ta là tiểu thiếp của Vệ Vương, ta đã bắt được ả ở biên cương, chỉ muốn giao ả ta cho người. Nhưng người vẫn cứ.”

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Trương Công Chúa, Lục Thân Ky chợt im lặng.

Được lắm, đừng giải thích. Càng tỏ càng đen.

“Lục Thân Ky! Ngoại trừ đánh nhau người còn có thể làm gì!” Trương Công Chúa chỉ vào đầu mình. “Rốt cuộc trong chỗ này của người đang chứa cái gì!”

Lục Vô Nghiên thở dài, không thể không mở miệng: “Nhi tử cảm thấy hiện tại nên lòng bất khắp thành. Có lẽ.... Vệ Vương đang ở trong thành.”

Nhắc tới Vệ Vương, Trương Công Chúa và Lục Thân Ky đều bình tĩnh lại. Lục Thân Ky cảm thấy có lỗi, ông xoay người lên ngựa, lập tức đi điều binh.

“Hoàng tử.... đau, Xuyên Nhi đau....” Sở Hoài Xuyên mơ mơ màng màng gọi.

Trái tim Trương Công Chúa không khỏi mềm nhũn, bà ngồi xuống nắm lấy bàn tay đang run rẩy vì sợ hãi của Sở Hoài Xuyên. Bà nhẹ giọng dỗ dành: “Xuyên Nhi đừng sợ, Bệ Hạ của chúng ta là thiên tử, thiên tử sống lâu trăm tuổi, vạn vạn tuế. Đã trải qua nhiều sóng to gió lớn như vậy, lần này cũng sẽ không có chuyện gì.....”

Bà thu lại tâm trạng, liếc mắt ra hiệu với Nhập Tửu. Nhập Tửu lập tức hiểu ý của Trương Công Chúa -- tất cả mọi người ở đây ngày hôm nay đều phải bị giam lại, để tránh có người tiết lộ tin tức.

Ánh mắt Trương Công Chúa nhìn đến Phương Cẩn Chi, bà không khỏi nhũn mảy. Lục Vô Nghiên ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của bà, khẽ lắc đầu một cái. Trương Công Chúa hơi chần chừ, nhưng vẫn gật đầu.

Phương Cẩn Chi ngẩng đầu nhìn Lục Vô Nghiên chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, bé biết Trương Công Chúa vừa nhìn bé một cái, bé không hiểu ý của Trương Công Chúa, nhưng lại cảm thấy có chút lo lắng không hiểu nói. Lục Vô Nghiên vỗ vỗ đầu bé, nói: “Đừng lo lắng, không sao đâu, chúng ta về nhà thôi.”

Sau khi trở lại phủ Quốc Công không bao lâu, Tiểu Hoàng Đế liền ho và thở gấp không ngừng, ho ra đều là máu đen, thần trí không rõ. Thái y trong cung cũng đang ra roi thúc ngựa chạy tới, trước khi bọn họ đến, chỉ có một mình Nhập Y chống đỡ.

Không phải không tìm được đại phu khác, mà ngự y thật sự đáng tin cậy chỉ có mình Nhập Y.

Lục Vô Nghiên nhìn bàn tay đang run run của Nhập Y, nói: “Đừng run.”

“Vâng.” Nhập Y chậm chậm thở ra một hơi, bàn tay cầm ngân châm cũng từ từ ổn định lại.

Lục Vô Nghiên bóp bóp bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của Phương Cẩn Chi, nói: “Cẩn Chi có mệt hay không? Muội ở đây nhìn cũng vô dụng, ta bảo Nhập Phan đưa muội về nhé?”

Phương Cẩn Chi lắc đầu một cái, nói: “Nhưng muội muốn ở cùng với Tam ca ca, có được không?”

Bé nhận ra mặc dù Lục Vô Nghiên vẫn luôn trầm mặc không nói, nhưng hẳn rất lo lắng. Bản thân bé cũng không biết bé đối với Lục Vô Nghiên đã không còn hoàn toàn vì muốn lấy lòng mà nịnh nọt nữa, nó đã dần dần trở thành sự quan tâm thật sự.

“Được.” Lục Vô Nghiên bế bé đặt lên trên đùi, cùng im lặng ngồi đó, trông chừng, chờ đợi.

Người của Lục gia cũng lục tục chạy tới, người người đều lo lắng bất an.

Trương Công Chúa sai bước đi vào trong phòng, ra lệnh cho từng người từng người ở bên cạnh. Bà nhìn sắc mặt tái nhợt, sắc môi thâm đen của Sở Hoài Xuyên, lập tức xoay người không đành lòng nhìn tiếp.

Không phải lúc mềm lòng.

“Sao rồi?” Bà hỏi.

Trán Nhập Y đã ướt đầm mồ hôi, nàng ấy buông ngân châm trong tay ra, quỳ xuống đất nói: “Độc tố vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn, không thể kéo dài. Long thể Bệ Hạ vốn đã yếu ớt, một vài dược liệu cần thiết sợ rằng sẽ làm tổn thương long thể Bệ Hạ, dẫn đến bệnh cũ tái phát. Cho nên. Xin Công Chúa hạ chỉ, có dùng dược liệu mạnh hay không?”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trương Công Chúa. Một mình bà đứng giữa đại sảnh, hai tay xuôi bên hông co lại thành quyền, nhưng lại thả ra trong nháy mắt.

“Dừng!”

“Vâng!” Nhập Y nhận lệnh, lập tức đứng dậy đi chuẩn bị. Nhưng về phần phương thuốc, nàng ấy cũng không thể tự mình quyết định, hiện tại nàng ấy có thể làm chính là dốc hết toàn lực kê đơn, chờ mấy vị thái y trong cung đến, sẽ thêm vào mấy loại thuốc để thay đổi.

Trương Công Chúa đứng bất động ở đó, trên mặt bà không chút biểu cảm, thậm chí không nhìn ra tức giận hay đau đớn.

Hài tử đầu tiên của bà còn chưa được ra đời đã chết non, nó ra đi khi bà mang thai đến tháng thứ tám. Là một nam anh, đáng đáp không giống bà, rất giống Lục Thân Ky.

Lục Vô Nghiên là hài tử thứ hai của bà, hai năm nó làm con tin ở Kinh Quốc là thất bại lớn nhất trong cuộc đời kiều ngạo của Trương Công Chúa.

Lúc tiểu nữ nhi Chi Chi chết, bà đang ở biên cảnh Đại Liêu đàm phán với Kinh Quốc. Đó là giữa mùa hè, sợ thi thể bị thối rữa, Lục gia không thể đợi bà và Lục Thân Ky trở lại, liền an táng Chi Chi.

Lúc Sở Hoài Xuyên mới sinh, chẳng qua chỉ là một hoàng tử với một thân thể bệnh tật yếu ớt, trên có Thái Tử, hoàng huynh, chưa bao giờ có người quan tâm hẳn. Cho nên Trương Công Chúa ôm hẳn về, tự mình chăm sóc. Bà vừa là hoàng trưởng tỷ của hắn, vừa là mẫu thân của hắn.

Trương Công Chúa chợt phát hiện những người bên cạnh bà, đang từng bước từng bước rời bỏ bà.

Bà xoay người, nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên sững sờ, hần lắc đầu, nói: “Không được, không giống như lúc còn bé, hiện tại vóc dáng của con và Hoài Xuyên quá khác nhau. Cho dù cách khá xa, cũng không đánh lừa được.”

Trương Công Chúa gật đầu, rồi nói: “Ta biết. Nhưng ngày mai đã là 15 rồi, quốc yến đêm tết Nguyên Tiêu, Xuyên Nhi không thể không xuất hiện.”

“Nhưng nhóm thái y trong cung đang hồi hả chạy tới đây, hơn nữa trước đó phụ thân còn điều binh, người có lòng hẳn đã nghỉ ngơi.” Lục Vô Nghiên nói.

“Đúng, chính vì mấy lão gia hỏa đó nghỉ ngơi, nên Xuyên Nhi nhất định phải xuất hiện.”

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một chút, bất ngờ nói: “Thái y tới phủ Ôn Quốc Công cũng không nhất định đại biểu cho Hoài Xuyên bị thương.”

Hắn lại nói thêm một câu: “Mẫu thân có thể mô phỏng bút tích của Hoài Xuyên.”

Trương Công Chúa giật mình, ánh mắt bà lập tức sáng lên, vội vã phân phó người bên cạnh: “Truyền tin tức trở về, trong lúc săn bắn Bôn cung đã bị thích khách ám sát, thân thể bị trọng thương ngàn cân treo sợi tóc. Bệ Hạ lo lắng cho an nguy của Bôn cung, không chịu hồi cung. Vì vậy, hủy bỏ quốc yến tết Nguyên Tiêu năm nay!”

Ánh mắt của những người trong Lục gia nhìn Trương Công Chúa thay đổi liên tục. Ngoài mặt là che giấu chuyện Tiểu Hoàng Đế bị trọng thương, nhưng thực tế Trương Công Chúa nhất định sẽ mượn cơ hội này để giăng một mề lưới bắt gọn hết những người có dị tâm. Nữ nhân này và người lúc mới được gả vào phủ Ôn Quốc Công dường như là hai người khác nhau. Cho dù cục diện xấu như thế này, bà vẫn không chút hoang mang nắm trong tay đến lợi thế cuối cùng để tì mi trừ tính. Lần này, e rằng mấy lão gia hỏa ẩn nấp trong triều nhiều năm nay đều sẽ bị bà lôi ra.

Lại nói, Lục gia có lỗi với Trương Công Chúa. Phủ Ôn Quốc Công có thể không bị bà trả thù đã là từ bi lắm rồi.

Lúc trời nhá nhem tối, cuối cùng thì mấy vị thái y trong cung cũng chạy tới. Bọn họ vừa tới, lập tức kiểm tra thương thế của Tiểu Hoàng Đế, sau đó cùng Nhập Y nghiên cứu đơn thuốc.

Không lâu sau, Lục Thân Ky cũng trở lại rồi. Ông xách theo một cái đầu người, gần một nửa cơ thể đều là máu, cả người nồng nặc sát khí. Ông vứt cái đầu người ở trong sân, rồi sau đó chỉ đứng ngay cửa đại sảnh, không đi vào.

Ông dùng giọng nói có chút khàn khàn bẩm báo: “Bao gồm Văn Cơ ở bên trong, bắt được hai mươi ba người, đều chết, không ai sống sót. Vệ Vương không có trong đó.”

Mặc dù giọng nói của ông khàn khàn, nhưng đã khôi phục lại nghiêm túc của Lục Đại Tướng Quân. Không còn âm dương quái khí như lúc cãi nhau với bà. Không liên quan cá nhân, trên quốc sự, bà là chủ, ông là thuộc hạ của bà.

Trương Công Chúa đưa lưng về phía ông, không quay đầu lại, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, giống như chưa từng nghe thấy.

Lục Thân Ky không bắt ngờ.

Lục Thân Ky lướt qua bóng người đang bận rộn trong sảnh, nhìn thoáng qua Tiểu Hoàng Đế nằm trên giường La Hán, ông chậm rãi ngồi xuống bậc tam cấp, đầu cúi thấp, như một tượng đá điêu khắc, không nhúc nhích, không nói một lời.

Trương Công Chúa mở miệng nói với người của Lục gia: “Trở về nghỉ ngơi hết đi, tình cảm lo lắng của phủ Ôn Quốc Công đối với Bệ Hạ, chờ Bệ Hạ tỉnh lại, Bôn cung sẽ truyền đạt.”

Người Lục gia cũng không chịu đi, không phải làm ra vẻ. Lúc này, bọn họ cũng rất lo lắng cho an nguy của Tiểu Hoàng Đế, dù sao nếu hắn thật sự xảy ra chuyện, Đại Liêu nhất định sẽ đẩy lên một trận gió tanh mưa máu.

Nghĩ tới đây, bọn họ vừa mong đợi Tiểu Hoàng Đế vô sự, vừa không tự chủ nhìn Trương Công Chúa. Mặc dù mấy năm nay Trương Công Chúa đã sớm chường quân toàn bộ Đại Liêu, nhưng nếu bà thật sự bước lên để vị thì sẽ ra sao?

Không biết có phải do gần năm văn hóa hun đúc, hay do ngạo cốt của nam nhi thân cao bảy thước. Coi như bà là nhi tức của phủ Ôn Quốc Công đi ra, nam nhân trong phủ Ôn Quốc Công cũng không khỏi sinh lòng bi ai, chẳng chút vui mừng.

Cho đến nửa đêm, người của Lục gia mới lục tục cáo lui. Nhưng bọn họ trở về viện tử của mình, tâm trạng ai nấy cũng đều rất nặng nề, nhất định là cả đêm không ngủ.

Phương Cần Chi nhảy xuống khỏi đùi Lục Vô Nghiên, chạy ào ra ngoài.

Lục Vô Nghiên liếc nhìn bé một cái, cũng không để trong lòng. Nghĩ rằng chắc bé con đã quá mệt nhọc, tự mình đi về.

Một lát sau, Phương Cần Chi chạy trở lại, trong tay bé đang bung một chén canh nấm. A Tĩnh và A Nguyệt đi theo phía sau đều cầm hộp đựng thức ăn.

“Tam ca ca, ăn một chút gì đi!” Phương Cần Chi nhón chân lên, đưa chén canh nấm đến trước mặt Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên có chút kinh ngạc. Hắn không ngờ con bé chạy đi là vì cái này, hắn vội vàng tiếp nhận đồ, lúc này mới cảm thấy áy náy, bọn họ là người lớn, nhưng Phương Cần Chi vẫn còn là một đứa trẻ, con bé nhất định rất đói bụng.

Phương Cần Chi kéo kéo ống tay áo Lục Vô Nghiên, kề sát vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Tam ca ca, muội không dám đi đưa cho Trương Công Chúa.... Huynh đi có được hay không?”

“Được, đa tạ Cần Chi.” Lục Vô Nghiên dịu dàng vuốt đầu bé, đột nhiên cảm thấy tiểu nha đầu này rất thân thiết.

Trương Công Chúa vẫn đứng bất động trong sảnh, Lục Vô Nghiên đi tới, kéo bà ngồi xuống ghế bành, nói: “Mẫu thân nên ăn một ít đi. Mẫu thân không ăn, nhi tử và mấy thái y cũng không cách nào ăn.”

Có thể do đứng quá lâu, hai chân Trương Công Chúa có hơi tê cứng. Bất ngờ ngồi xuống, mới phát giác thất lưng và chân đều ê ẩm. Bà gật đầu, nói: “Bày thiện đi, nhóm thái y cũng thay phiên ăn một chút.”

Bà vẫn dùng thiện như bình thường, cũng không thể vì lo lắng cho Tiểu Hoàng Đế mà chà đạp thân thể mình.

Phương Cần Chi cầm một khối Mai Hoa Tò, suy nghĩ một chút, cảm thấy hơi ít, lại lấy thêm hai khối. Sau đó chạy tới trước mặt Lục Thân Ky đang ngồi trên bậc tam cấp bên ngoài phòng.

“Cửu cửu, ăn cái gì đi!”

Lục Thân Ky ngẩng đầu, nhìn đôi tay bé nhỏ trắng trẻo ngay trước mắt mình. Trong khoảnh khắc đó, ông không thể áp chế bản thân nhớ đến Lục Giai Chi.

“Phụ thân, ăn cái gì đi..., phụ thân ăn đi!” Giọng nói non nớt đó lập tức tràn vào ngực ông. Năm năm chiến loạn đó, ông liên tục chinh chiến nhiều năm, đối với tiểu nữ nhi hoàn toàn không có cách nào quan tâm. Trong năm năm sinh mệnh ngắn ngủi vội vã đến vội vã đi của con bé, số lần người làm phụ thân như ông gặp con bé có thể đếm được trên đầu ngón tay, đừng nói chỉ đến ở cùng con bé, ôm con bé.

Lục Thân Ky vội vã đứng dậy, sai bước lao ra khỏi viện.

Cánh tay đưa ra của Phương Cần Chi vẫn chưa kịp thu hồi, giật mình đứng ở đó. Bé đã nói gì sai sao? Đại cửu cửu làm sao vậy?

“Cần Chi, trở lại đây.” Lục Vô Nghiên đứng ở cửa gọi bé.

Lúc này Phương Cần Chi mới có chút rầu rĩ không vui đi trở vào, nhưng đến khi bé đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên thì gương mặt đã tươi cười. Tâm trạng của Tam ca ca đã không tốt rồi, bé không thể mang thêm phiền phức cho hắn.

Lục Vô Nghiên quả thật không đói bụng, khẩu vị của hắn đã từng bị thương tổn, cho nên lượng cơm thường ngày ăn rất ít, cũng ít có cảm giác đói bụng. Nhưng hắn vẫn cầm đũa lên bắt đầu ăn -- Phương Cần Chi ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm hắn.

Ý tứ rõ ràng là: muội giám sát huynh ăn, huynh không ăn muội cũng không ăn.

Đứa nhỏ này, bắt đầu quản thúc người khác cứ như một người lớn. Hiện tại chỉ mới sáu tuổi, đợi đến khi 16 tuổi, không chừng quản càng nhiều hơn.

Lục Vô Nghiên lột một con tôm, nhét vào trong miệng Phương Cần Chi. Sau đó mặt không đổi sắc tiếp tục ăn cơm.

Phương Cần Chi đúng là rất đói rất rất đói. Ban đầu còn có thể nhịn được một lúc, nhưng sau khi bị nhét con tôm vào trong miệng, vị giác của bé lập tức bị đánh thức, bé nuốt nước miếng, nhẹ nhàng cầm đũa lên, bắt đầu ăn từng ngậm từng ngậm.

Lục Vô Nghiên nhìn sang bé, khẽ cau mày, nhẹ giọng nói: “Chậm lại.”

Rồi lột thêm cho bé mấy con tôm.

Trương Công Chúa bình tĩnh ngẩng đầu quan sát hai người bọn họ, không khỏi nhủ thầm.

Qua nửa giờ sữa, tình hình của Tiểu Hoàng Đế chuyển biến tốt hơn một chút. Không còn tiếp tục ho ra máu, sốt cao cũng đã hạ. Nhưng vẫn mê man bất tỉnh, theo ý kiến vô cùng uyển chuyển của thái y, Tiểu Hoàng Đế không thể tỉnh lại trong chốc lát được.

Trưởng Công Chúa vuốt vuốt ấn đường, nhìn Lục Vô Nghiên đang ngồi một bên, nói: “Trở về nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt của bà lại rơi vào Phuong Cần Chi đang ngủ trên đùi Lục Vô Nghiên, đầu nhỏ của Phuong Cần Chi tựa lên khuỷu tay Lục Vô Nghiên, ngủ say sưa. Hai cánh môi đáng yêu màu hồng nhạt hé mở, thậm chí còn chảy nước miếng lên y phục của Lục Vô Nghiên.

“Mẫu thân cũng trở về nghỉ ngơi đi. Nếu như phán đoán không sai, ngày mai còn phải bận rộn rất nhiều chuyện.”

Trưởng Công Chúa gật đầu, nói: “Yên tâm đi, đại khái ai sẽ có hành động, trong lòng ta đã có tính toán. Tất cả đều nằm trong kế hoạch, không trở ngại.”

Lục Vô Nghiên không nói thêm gì, hẳn rất tin tưởng vào năng lực của mẫu thân mình.

Hắn cẩn thận dịch chuyển đầu Phuong Cần Chi, điều chỉnh để gương mặt bé áp vào trong ngực mình, rồi lại mặc áo choàng vào cho bé, ngay cả mũi trùn đầu cũng đội lên cho bé, lúc này mới ôm bé đứng dậy.

Đã trễ thế này rồi, Lục Vô Nghiên cũng không đưa bé về tiểu viện của bé, mà ôm trở về viện Thùy Sao.

Trên đường về, có thể do cảm nhận được cái lạnh của gió mùa đông, Phuong Cần Chi mơ mơ màng màng mở mắt, trước mắt là một mảnh trắng tinh, bé hít vào một hơi, biết đây là mùi huân hương thoang thoảng trên người Tam ca ca.

“Tam ca ca.” Bé nỉ non gọi một tiếng.

“Ừ.” Lục Vô Nghiên trả lời, bước chân cũng nhanh hơn ôm bé trở về.

Nghe giọng nói của Lục Vô Nghiên, Phuong Cần Chi liền an tâm. Bé ngáp một cái, rồi nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Thậm chí sau khi về đến viện Thùy Sao, Lục Vô Nghiên cởi áo choàng ra cho bé, rồi đặt bé lên giường, bé cũng đều không hay biết.

Lục Vô Nghiên đắp chăn kỹ lưỡng cho bé, thổi tắt nến, rồi mới rón rén lui ra ngoài.

Gian phòng này thỉnh thoảng hắn mới đến, giờ cũng đã nhanh chóng trở thành tâm phòng của Phuong Cần Chi rồi.

Sau khi Lục Vô Nghiên ôm Phuong Cần Chi rời đi, Trưởng Công Chúa cũng nán lại chính sảnh một lúc. Bà đứng bên giường, cúi đầu nhìn Sở Hoài Xuyên vẫn hôn mê như cũ. Bà cũng không ngờ dưới tình huống như vậy, thằng bé nhất gan từ trước đến giờ vì cứu bà mà can mũi tên đó.

“Nói thật cho Bản cung, lúc nào Bệ Hạ mới có thể tỉnh lại.” Trưởng Công Chúa hỏi.

Mấy thái y quỳ trên mặt đất, bẩm: “Hồi Công Chúa Điện Hạ, tình trạng của Bệ Hạ... có chút đặc biệt. Độc trong cơ thể Bệ Hạ đã được ép ra ngoài toàn bộ. Mặc dù mũi tên đó phá thể chui ra, nhưng rất may mắn đã tránh được chỗ hiểm. Đối với người thường mà nói, tình huống một thời gian nhất định có thể hồi phục. Nhưng thân thể Bệ Hạ từ nhỏ đã suy nhược, lực phủ ngũ tạng đều không khỏe mạnh như người bình thường. Lại có chứng bệnh hen suyễn, cho nên đối với Bệ Hạ mà nói thì có một chút hung hiểm.”

Trưởng Công Chúa vô cùng bình tĩnh lắng nghe từng lời của hắn, nói: “Chăm sóc thật tốt.”

“Vâng!” Chúng thái y đồng thanh đáp.

Mặc dù Trưởng Công Chúa trừng phạt khá nặng. Nhưng là một người thương phạt phân minh, càng sẽ không vì Tiểu Hoàng Đế mà trút giận lên những thái y này.

Bà biết bà có ở đây cũng chẳng có tác dụng gì. Ngược lại mấy ngày kế tiếp sẽ phải hao tổn rất nhiều tâm lực để ứng phó với đám cựu thần trong triều, lần lượt phân phó vài vị thái y chăm sóc thật tốt, rồi trở về.

Quả nhiên Lục Thân Ky đang đợi bà.

Trưởng Công Chúa lướt qua ông, đi thẳng vào trong thư phòng. Bà ngồi bên trường án, mài mực, trải giấy tỉ mỉ viết mấy phong thư. Đến khi bà đặt mấy phong thư đã được viết hoàn chỉnh sang góc bàn, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Thân Ky.

Lúc Trưởng Công Chúa viết thư, Lục Thân Ky vẫn đứng ngay cửa ra vào chăm chú nhìn bà.

Lục Thân Ky đi vào, đặt một món đồ lên án kỷ trước mắt Trưởng Công Chúa.

Bình phù.

Bình phù điều động phần lớn binh mã Đại Liêu.

“Ta biết nàng dùng bình phù uy hiếp ta hòa ly. Không phải nàng buộc ta lựa chọn sao? Được, hai thứ này ta đều không cần.” Lục Thân Ky đặt thư hòa

ly bên cạnh binh phù.

Trưởng Công Chúa cũng người.

“Sở Ánh Tư, có phải nàng muốn cải giá hay không? Vì trù tính của nàng, vì quốc gia của nàng. Liên hôn chính trị, hay là lấy lòng của một người nào đó?”
Lục Thân Ky hỏi. Đã rất nhiều năm, hai người bọn họ không thật sự tâm bình khí hòa nói chuyện, hôm nay Lục Thân Ky lại vô cùng bình tĩnh.

Trưởng Công Chúa vốn không muốn trả lời, bà cắn môi, nhưng vẫn nói: “Không có.”

Ánh mắt của bà tập trung vào binh phù và thư hòa ly ở trên bàn, nhẹ nhàng nói một câu: “Ta có đầu óc có tay chân, không cần phải dùng bản thân mình để lấy lòng người khác.”

“Ừ.” Lục Thân Ky gật đầu. “Vậy... Ta đi.”

Nhìn Lục Thân Ky xoay người, Trưởng Công Chúa không nhịn được nói: “Nếu biết ta chỉ vì muốn ép chàng hòa ly. Binh phù này, chàng không cần phải giao ra.”

Lục Thân Ky cười nhẹ: “Năm đó, lúc lấy nàng, ta tự nguyện rời khỏi quân đội, sau đó Vệ Vương mưu phản thì nàng lại giao cả binh mã Đại Liêu vào trong tay ta. Hôm nay cũng chỉ là vật về nguyên chủ. Nghĩ lại, Lục Thân Ky ta vẫn là hưởng chút hào quang của nàng.”

“Đó là chàng dựa vào bản lĩnh thật sự đạt được.” Trưởng Công Chúa nói thật. Bà thực sự nói thật, nếu Lục Thân Ky không phải tướng tài, năm đó bà sẽ không giao binh mã Đại Liêu vào trong tay ông.

Còn có..... sự tin tưởng.

Cho dù có người có thể sánh với ông về hành quân đánh giặc, nhưng Trưởng Công Chúa cũng không dám giao phó phần lớn quân quyền Đại Liêu. Cho dù quan hệ của hai người đến ngày hôm nay đã trở nên tồi tệ, nhưng chỉ có trao binh quyền cho ông, Trưởng Công Chúa mới yên tâm.

Đáng tiếc, ông không tin bà tin tưởng ông. Cũng đúng thôi, có lúc ngay cả bản thân bà cũng không tin chính mình.

Giống như có rất nhiều lời muốn nói, cũng giống như không có gì cần thiết để nói. Lục Thân Ky đưa lưng về phía Trưởng Công Chúa, duy trì yên lặng thật lâu. Trong chốc lát, tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Lục Thân Ky nhắm mắt lại, cố gắng áp chế những ký ức về bà đang lớn vồn trong đầu, trầm giọng nói một câu: “Bảo trọng.”

Ông sai bước ra khỏi thư phòng, không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *The Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bị thương

Lúc Phương Cẩm Chi tỉnh lại, trời vừa tờ mờ sáng, mặt trời mang những đường nét nửa trắng nửa đen nhô lên từ phía chân trời.

“Vệ mụ mụ, ta khát...” Bé dụi mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Đợi hồi lâu, không nghe thấy tiếng trả lời của Vệ mụ mụ, Phương Cẩm Chi mở mắt hé hé ra nhìn bố trí trong phòng, mới nhớ ra nơi này không phải là tiểu viện của mình. Bé nắm quả đu đủ nhỏ gỗ vào đầu mình một cái, lầm bầm: “Nói hay lắm, sẽ ở cùng Tam ca ca, nhưng lại ngủ lúc nào không hay.”

Bé rầu rĩ nhảy xuống giường, vội vàng mang giày chạy ra ngoài. Mới vừa đẩy cửa ra, thì bị một cơn gió lạnh ập vào mặt. Hai vai bé run lên, lui trở về sau. Phương Cẩm Chi suy nghĩ một lúc, rồi chạy tới trước một cái tủ áo thấp bằng gỗ lè, lấy ra một trường sam chỉ bạc của Lục Vô Nghiên khoác lên người. Cái trường sam này dù là Lục Vô Nghiên mặc, cũng dài đến mắt cá chân. Khoác lên người bé, quả thực đã kéo lê trên mặt đất hơn một nửa.

Lục Vô Nghiên thích yên tĩnh, tương đối ghét những hạ nhân khác của Lục gia. Cho nên mỗi lần Phương Cẩm Chi đến viện Thùy Sao, vô luận là mang theo Vệ mụ mụ hay là A Tinh, A Nguyệt, đều để bọn họ chờ bên ngoài viện, hoặc đi làm việc khác, đợi đến giờ trở lại đón bé. Vì vậy, lúc Phương Cẩm Chi ở viện Thùy Sao thì bên cạnh không có hạ nhân. Chủ yếu đều do Nhập Trà và Nhập Phan chăm sóc bé.

Bé kéo vạt áo dài lê thê chạy ra ngoài.

Nói không chừng Tam ca ca lại không chịu ăn sáng, bé phải đến xem mới được.

Phương Cẩm Chi vừa mới xuống được một nửa cầu thang, chợt nghe một tiếng hét kinh hãi ở sau lưng. Bé xoay người, nghi hoặc nhìn người phía sau. Đó là hai cô nương mười sáu mười bảy tuổi, đáng vẻ đều vô cùng xinh đẹp, trên người mặc cùng một loại váy và áo cánh, một vàng nhạt, một xanh nhạt.

Phuong Cần Chi chớp chớp mắt, bé đã từng thấy qua trang phục áo cánh tương tự như vậy. Là trên người Nhập Trà và Nhập Phan, Phuong Cần Chi cũng lờ mờ đoán ra thân phận của bọn họ.

“Các người có nhìn thấy Tam ca ca của ta không?” Phuong Cần Chi ngáp một cái rồi hỏi.

Hai nha hoàn không hề trả lời bé, họ đuổi tới, thẳng tay lột trường sam trên người Phuong Cần Chi xuống.

“Y phục của Gia chúng ta há có thể cho người mặc lung tung! Người có biết hoa văn như ý ở trên đây phải thêu bao lâu hay không hả! Lại bị người đập hư như vậy, làm sao Gia chúng ta mặc nữa!” Cô nương trong trang phục màu vàng nhạt rống lên với Phuong Cần Chi.

Bị nàng ta rống như vậy, Phuong Cần Chi khá bối rối. Bé dùng sức chớp chớp mắt, vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Người mặc y phục xanh nhạt cau mày nói: “Người là ai? Biểu cô nương Lục gia sao?”

Phuong Cần Chi lúng ta lúng túng gật gật đầu.

Phuong Cần Chi có một tật xấu, những lúc ngủ trẻ mệt rồi và buổi sáng sau khi thức dậy, lúc nào cũng mơ mơ màng màng, phản ứng cũng sẽ chậm hơn rất nhiều.

“Nơi này không phải chỗ người có thể xông loạn đi tới đi lui, nhân lúc Gia chúng ta không có ở đây, mau đi nhanh lên!” Cô nương mặc y phục vàng nhạt lại rống lên một lần nữa, thuận tay đẩy Phuong Cần Chi một cái.

Phuong Cần Chi kịp thời chụp được tay vịn, mới không té từ trên cầu thang xuống. Bé xoa xoa cánh tay bị gió thổi lạnh buốt. Lúc này mới từ từ tỉnh táo lại. Bé quay đầu nhìn cửa sổ ngay hành lang đã được mở toang, gió lạnh đều từ chỗ này thổi vào.

Mặc dù Lục Vô Nghiên sợ lạnh, nhưng luôn sai người mở rộng cửa sổ trong hành lang.

Một cơn gió lạnh ủa tới, thổi bung cửa thư phòng. Bên trong lờ mờ hiện ra từng cái giá sách nối tiếp nhau, trên giá chất đầy sách. Có mấy tờ giấy bị gió thổi bay lên, lượn một vòng, rồi rơi xuống mặt đất.

Phuong Cần Chi chạy tới, nhặt mấy tờ giấy rơi trên mặt đất lên, cẩn thận đặt lại trên giá sách.

“Đứa nhỏ này, lại xông loạn! Thư phòng của Tam thiếu gia không cho phép người khác tiến vào lộn xộn như vậy!” Cái giọng oang oang đó là của nha hoàn đang nhét trường sam vào trong ngực người còn lại, nàng ta vọt vào thư phòng muốn tóm Phuong Cần Chi lôi ra.

Phuong Cần Chi lui về phía sau hai bước, cau mày nhìn nàng ta, nói: “Ta không muốn nói chuyện với các người, gọi Nhập Phan đến gấp ta!”

“Ôi, khẩu khí lớn thật! Người mau chóng ra ngoài cho ta!” Nàng ta nói xong liền nhào tới, chụp cánh tay nhỏ nhắn của Phuong Cần Chi lôi ra ngoài.

Phuong Cần Chi vội vàng nắm lấy giá sách, không chịu đi ra ngoài. Bên ngoài lạnh lắm!

Trong lúc lôi kéo, nguyên cả giá sách đổ xuống. Phuong Cần Chi tròn mắt, nhìn từng quyển sách rơi xuống, mà cả giá sách bằng gỗ hoàng lê cũng ngã về phía bé. Thật may là khoảng cách giữa những giá sách không xa, nên khi giá sách này ngã xuống, chỉ ngã chồng lên giá sách bên cạnh, khu vực bên dưới tạo thành một khoảng trống hình tam giác, cũng không ngã thẳng lên người Phuong Cần Chi.

Nhưng những cuốn sách rơi xuống lại nện lên người Phuong Cần Chi, thậm chí cả người bé đều bị vùi vào trong đống sách.

“Trời ạ!” Hai nha hoàn đồng loạt kêu lên, trong giọng nói của bọn họ đã có chút run rẩy. Chỉ vì Lục Vô Nghiên yêu sách, số sách ở đây đều do hắn thu thập nhiều năm, trong đó có rất nhiều bản độc nhất.

Hai người bọn họ vội vàng chạy tới nhặt sách, không ai để ý Phuong Cần Chi đang bị chôn vùi trong đống sách.

Phuong Cần Chi cố gắng ngồi dậy, xoa xoa cái trán, khi xòe bàn tay bé nhỏ ra trước mắt mình, lại thấy trên đó có một vết máu.

“Nhập Châm, Nhập Tuyền, hai người các người ở trên này làm cái gì vậy hả? Cãi nhau ầm ĩ, Tam thiếu gia còn đang ngủ đó!” Nhập Phan có chút tức giận đi lên lầu, ngay khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì kinh sợ đứng im tại chỗ.

Trong tay nàng đang cầm một mâm thức ăn, trên đó là mấy món ăn sáng ngọt ngọt mềm mềm dẻo dẻo mà Phuong Cần Chi thích ăn.

Cổ tay nàng run lên, mâm thức ăn trong tay rơi xuống đất, cháo ngọt vấy vào váy và giày của nàng. Nàng ấy lại hoàn toàn không thấy nóng, tròn to mắt nhìn cái trán vẫn chưa khô máu của Phuong Cần Chi.

“Nhập Phan tỷ tỷ, đều do đứa nhỏ này làm ngã đổ giá sách của Tam thiếu gia, hai người bọn ta lập tức thu thập xong ngay!” Nhập Châm đang cầm sách trong ngực, vừa đi vừa nhét sách trở lại giá.

Không cẩn thận giẫm phải tay Phuong Cần Chi.

“A! Đau! Tay của ta!” Phương Cẩn Chi kêu lên một tiếng, dùng sức rút tay mình ra.

“Biểu cô nương!” Nhập Phanh vội vã xông tới, đẩy Nhập Châm và Nhập Tuyền ra. Nàng dùng đôi tay run rẩy dòi đồng sách chất trên người Phương Cẩn Chi, sau đó cẩn thận nâng mặt Phương Cẩn Chi lên.

Nhập Phanh hoảng sợ nhìn trán Phương Cẩn Chi, bên thái dương của bé có một vết thương dài bằng ngón tay út của một đứa trẻ, đang không ngừng chảy máu.

“Tay của ta.”

Một đứa bé năm sáu tuổi, cơ thể vẫn còn rất mềm mại non nớt, mu bàn tay và ba ngón tay của bé bị tróc da, máu rỉ ra từng giọt.

“Không có chuyện gì, Biểu cô nương đừng sợ!” Nhập Phanh nâng bàn tay Phương Cẩn Chi lên xem xét, rồi run giọng nói với Nhập Châm và Nhập Tuyền: “Nếu trên mặt hoặc trên tay của con bé lưu lại một chút sẹo nào, hai người các ngươi không cần nghĩ đến mạng sống nữa!”

Lúc này Nhập Châm và Nhập Tuyền mới kinh ngạc.

“Còn thất thần ở đó làm gì! Mau đi tìm Nhập Y!”

“Vâng, vâng... Nô tỳ đi ngay!” Nhập Châm và Nhập Tuyền vội vã xuống lầu.

“Chờ một chút.” Nhập Phanh ôm Phương Cẩn Chi. “Một người đi được rồi, người còn lại đi đánh thức Tam thiếu gia. Nói... nói biểu cô nương bị thương.”

Nói xong, Nhập Phanh vội vàng ôm Phương Cẩn Chi xuống lầu, ôm đến thiên sảnh lầu một. Nàng cẩn thận đặt Phương Cẩn Chi lên tháp mỹ nhân.

“Biểu cô nương?” Nhập Phanh lo lắng sờ trán Phương Cẩn Chi, bởi vì nhìn Phương Cẩn Chi lúc này rất ngơ ngác. Nếu là đứa trẻ khác e rằng đã sớm khóc lóc không ngừng. Mặc dù trong đôi mắt Phương Cẩn Chi đã ngập nước, nhưng lại không khóc lên.

Nhập Phanh sợ bé bị dọa.

“Cẩn Chi!” Sau một loạt tiếng bước chân hỗn loạn, Lục Vô Nghiên vòng qua bình phong đi vào. Trên người hắn chỉ tùy tiện khoác một bộ trường bào, nhất định là mới vừa bị Nhập Châm đánh thức.

Vết máu trên mặt Phương Cẩn Chi khiến Lục Vô Nghiên kinh hãi.

“Tam ca ca.” Phương Cẩn Chi bật khóc.

Bé từ trên tháp mỹ nhân nhảy xuống, chạy thẳng vào người Lục Vô Nghiên. Vòng tay ôm chặt hông Lục Vô Nghiên, bật khóc nức nở.

Rõ ràng là đã nhịn khóc lâu như vậy, nhưng khi nhìn thấy Lục Vô Nghiên lại lập tức khóc òa lên. Nước mắt như trên châu từng giọt từng giọt tuôn ra, chỉ trong chớp lát, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn chừng một bàn tay đã đầm đìa nước mắt.

Máu trên tay, trên mặt và nước mắt dính hết vào người Lục Vô Nghiên.

“Tam ca ca ở đây.” Lục Vô Nghiên đau lòng ôm bé đi về tháp mỹ nhân.

Phương Cẩn Chi ôm cổ hắn không chịu xuống, hắn liền ngồi lên tháp mỹ nhân, đặt Phương Cẩn Chi lên đùi như thường lệ.

“Nào, để Tam ca ca xem một chút.” Hắn đẩy gương mặt Phương Cẩn Chi ra, Phương Cẩn Chi lại vui mặt vào ngực hắn, không chịu xoay đầu lại, còn dùng tay đẩy Lục Vô Nghiên.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới phát hiện ra bàn tay bị thương của Phương Cẩn Chi, hắn thận trọng nâng bàn tay Phương Cẩn Chi lên, bề mặt vết thương nhìn thấy mà ghê người

Vừa nhìn, là biết bị người ta giẫm lên.

Ánh mắt hắn lập tức lạnh đi, nhẹ nhàng đưa mắt nhìn sang Nhập Châm đang quỳ ở một góc.

“Biểu cô nương, chúng ta phải rửa sạch vết thương trước.” Nhập Phanh cầm khăn thấm nước nóng, đứng bên cạnh Phương Cẩn Chi.

Nhưng Phương Cẩn Chi chỉ khóc, núp trong ngực Lục Vô Nghiên không chịu ra ngoài.

“Đề ta.” Lục Vô Nghiên nhận khăn từ tay Nhập Phanh.

Hắn vỗ vỗ đầu Phương Cẩn Chi, nói: “Cẩn Chi nghe lời, Tam ca ca lau sạch máu cho muội.”

“Không cho Tam ca ca nhìn.” Phương Cẩn Chi khóc nức nở, chui vào trong ngực hắn, không chịu lộ mặt ra. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng từ nhỏ

cô nương gia đã biết yêu cái đẹp. Bé biết mặt mình bị thương, biến dạng rồi.

Lục Vô Nghiên dừng lại một chút, rồi nói: “Tam ca ca sắp tức giận.”

Thân thể tiểu cô nương trong ngực run rẩy, rồi không tình nguyện buông bàn tay đang gắt gao nắm chặt ngực áo Lục Vô Nghiên. Nhưng bé vẫn cúi gằm mặt như cũ, không chịu nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nâng mặt bé lên, dùng khăn nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt bé.

Càng lau, hằn ý trong mắt hằn càng sâu.

“Biểu cô nương làm sao vậy?” Nhập Y xách theo hòm thuốc bước nhanh vào, ánh mắt đầu tiên của nàng ấy khi nhìn vào miệng vết thương trên mặt Phương Cần Chi, cũng là kinh ngạc không thôi. Nàng ấy không tự chủ nói: “Trời ơi, vết thương dài quá.”

Lục Vô Nghiên phải ôm đỡ dành con bé một lúc lâu, Phương Cần Chi mới nín khóc nức nở, chỉ còn những tiếng thút thít rất nhỏ. Nhưng khi nghe Nhập Y nói như vậy, con bé “Oa” lên một tiếng, lại bật khóc lớn hơn.

Lục Vô Nghiên lạnh lùng nhìn Nhập Y.

Nhập Y muốn cắn lưỡi, vội vã đi tới, mở hòm tìm kiếm thuốc trị thương.

Nhập Tuyền đi cùng Nhập Y trở về, trên đường đi đã nghe Nhập Y nói về chuyện của Phương Cần Chi, sắc mặt nàng ta trắng bệch, quỳ gối bên cạnh Nhập Châm, thân thể không ngừng run rẩy.

“Thuốc này sẽ hơi đau, Biểu cô nương cố nhịn một chút.” Nhập Y cúi người phía trước Phương Cần Chi, dịu dàng nói.

Phương Cần Chi môi mím thật chặt, dùng sức gật đầu.

“Ta...ta... sau này, có phải ta sẽ trở nên xấu xí hay không?” Phương Cần Chi mở to đôi mắt sợ hãi nhìn Nhập Y. Nói được một nửa, thì nước mắt lại thi nhau rơi xuống, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

“Ừ, sau này sẽ trở nên xấu xí. Trừ Tam ca ca muối ra, muối cũng không gả được cho ai rồi.” Lục Vô Nghiên ném khăn gắm xuống đất, trong giọng nói của hần hàm chứa sự phẫn nộ mà rất nhiều năm chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Khúc mắc

Cổ tay Nhập Y run lên, nàng vội vàng quỳ xuống cùng với Nhập Phan. Trong nháy mắt, cả thiên sảnh chìm vào trong yên lặng.

Kiếp trước, Phương Cần Chi cũng bị thương một lần. Nhưng không phải lúc nàng sáu tuổi, lúc đó nàng đã mười ba tuổi. Mười ba tuổi, chính là độ tuổi bàn đến việc hôn nhân. Vết sẹo lưu lại năm mười ba tuổi đâu dễ dàng xóa bỏ như năm sáu tuổi.

Lục Vô Nghiên cảm thấy rất mờ mịt.

Hần không thể ngăn cản Phương Cần Chi bị thương, cũng không thể ngăn cản phụ mẫu hòa ly. So với kiếp trước, mặc dù hiện tại đã có rất nhiều chuyện phát sinh biến hóa, nhưng Lục Vô Nghiên lại khiếp sợ phát hiện hình như tất cả đều đang đi theo quỹ đạo của kiếp trước.

Giờ khắc này, lòng tin của Lục Vô Nghiên chột lung lay.

Phương Cần Chi xoay đầu ngoảnh nhìn Lục Vô Nghiên, trước kia, cho dù có người chọc Lục Vô Nghiên không vui, khi hần xử lý người khác đều sẽ cười. Một Lục Vô Nghiên với gương mặt giận dữ như vậy, Phương Cần Chi chưa từng thấy qua.

Có phải mình khóc suốt mướn đã khiến hần chán ghét hay không?

Bé dùng bàn tay chỉ chút vết thương nắm lấy cổ tay Lục Vô Nghiên, bàn tay nhỏ bé vừa vuron ra, liền rút trở lại, đổi bàn tay khác sạch sẽ hơn, kéo tay Lục Vô Nghiên, bé nắm lấy bàn tay đang đặt bên hông của Lục Vô Nghiên, thận trọng từng chút một siết chặt ngón tay cái của hần.

“Tam ca ca, đừng nổi giận, muối không khóc nữa, đừng tức giận.” Bé sợ hãi nói. Sâu trong đáy mắt Phương Cần Chi là nỗi lo sợ, lo sợ Lục Vô Nghiên sẽ chán ghét bé.

Lục Vô Nghiên nhìn sự dè dặt trong đôi mắt Phương Cần Chi, từ từ bình tĩnh lại. Hần vuron tay, dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cho Phương

Cần Chi, cố gắng đè nén tức giận trong lòng, dùng một giọng nói êm dịu dỗ dành bé: “Đừng suy nghĩ lung tung, để Nhập Y bôi thuốc cho muội. Chỉ cần muội ngoan ngoãn bôi thuốc, sẽ không lưu lại sẹo.”

“Dạ!” Phương Cần Chi nghiêm túc gật đầu, nhìn đau, để Nhập Y bôi thuốc cho mình.

Thuốc Nhập Y dùng quả thật khiến vết thương có một loại đau đớn như dao cắt, nhưng cũng là một loại thuốc cực tốt, không để lưu sẹo. Phương Cần Chi uốn thẳng sống lưng, đôi tay nhỏ bé gắt gao siết chặt váy trên đầu gối, cố gắng chịu đựng đau đớn. Nước mắt lăn dài không ngớt, nhưng bé mím chặt môi, không bật ra một tiếng khóc.

Lục Vô Nghiên vẫn nhìn con bé.

Thật ra ở kiếp trước, Lục Vô Nghiên vốn định cưới nàng. Nhưng tiểu cô nương trưởng thành, suy nghĩ cũng phức tạp hơn. Vô số lần trốn tránh hắn, hơn nữa còn làm ra một số chuyện khiến hắn chán ghét, tình cảm hai người cũng dần dần lạnh nhạt.

Bởi vì... thân phận.

Thân phận của Lục Vô Nghiên, trong toàn bộ Hoàng Thành này, trừ Tiểu Hoàng Đế thì không tìm được người tôn quý hơn. Còn Phương Cần Chi? Nữ thương hộ, một con bé đáng thương không phụ mẫu đến Lục gia tìm nơi nương tựa. Huống chi, mẫu thân nàng cũng chỉ là nữ nhi thứ xuất của Lục gia.

Cho dù thời điểm đó Phương Cần Chi xuất sắc như vậy, được người Lục gia yêu thích như vậy, nhưng Lục gia tuyệt đối không có khả năng đồng ý mối hôn sự không môn đăng hộ đối này, trừ phi làm thiếp.

Mặc dù xuất thân hèn mọn, nhưng Phương Cần Chi là một người tâm cao khí ngạo từ trong xương tủy. Cho nên khi nàng mơ hồ nhận ra tình cảm của mình đối với Lục Vô Nghiên phát sinh biến hóa, thì bản thân nàng bắt đầu chùn chân. Có một lần sau khi nàng tắm rửa mặc y phục, không cẩn thận bị Lục Vô Nghiên nhìn thấy, nàng đã không thêm để ý đến hắn nữa. Lục Vô Nghiên chỉ nghĩ nàng tức giận, nhưng không biết nàng đang mượn cớ tránh né hắn.

Nàng không chỉ tránh né Lục Vô Nghiên, còn làm ra một loạt những chuyện cố ý chọc giận Lục Vô Nghiên, thậm chí còn vội vã tính toán cho hôn sự của chính mình.

Có gia tài bên người, nàng không lo không gả được.

Đám ca nhi thứ xuất trong Lục gia, đương nhiên cũng có người nguyện ý cưới nàng.

Khi hôn sự của nàng và Lục Tử Cảnh nhanh chóng được quyết định, Lục Vô Nghiên đã thẳng tay đập nát Hạp Viễn Đường. Trước mặt mọi người Lục gia, hắn nắm tay Phương Cần Chi, mạnh mẽ kéo nàng ra ngoài. Khi đó, trong phủ đã có một vài lời đồn đãi về việc Lục Vô Nghiên muốn thu Phương Cần Chi. Dù sao tính tình Lục Vô Nghiên cổ quái nghiêm trọng, đối với những cô nương gia muốn lấy lòng, tìm cách tiếp cận hắn, chỉ cần đến gần hắn, đều sẽ khiến hắn chán ghét. Cho nên, mấy đệ đệ bên dưới hắn đều đã làm phụ thân, hắn vẫn chưa có thể từ.

Mà Phương Cần Chi là một trong số rất ít người có thể đến gần hắn nhiều năm như vậy.

Còn có lời đồn đãi, Phương Cần Chi đã sớm là người của Lục Vô Nghiên.

Chỉ có điều, thân phận của hai người quá chênh lệch, trong mấy lời đồn đãi cũng chỉ nói Lục Vô Nghiên muốn nạp nàng làm thiếp, ai cũng chưa từng nghĩ đến nàng sẽ được cưới hồi dàng hoàng. Chuyện Lục Vô Nghiên lôi lôi kéo kéo nàng trước mặt mọi người, giống như đã đặt mối quan hệ của hai người lên mặt bàn. Đồng thời cũng phá hư thanh danh của Phương Cần Chi.

Về sau, Trưởng Công Chúa cũng ân chuẩn cho mối hôn sự này.

Nhưng Phương Cần Chi lại không muốn.

Thân phận hai người quá cách xa nhau, nàng không muốn với cao, không muốn lấy loại thân phận thấp kém này gả cho Lục Vô Nghiên, cho dù là chánh thê. Quy củ trong phủ Ôn Quốc Công sâm nghiêm, cho dù nàng may mắn được chỉ hôn, nhưng nàng cũng hiểu bằng xuất thân của nàng làm tông phụ Lục gia thật sự rất vất vả.

Chăm sóc hai muội muội đã đủ khó khăn rồi, nàng không có nhiều tâm lực để quản lý kinh doanh.

Huống chi, thời điểm đó bệnh tình của Tiểu Hoàng Đế ngày một nặng hơn, Phương Cần Chi cũng mơ hồ đoán được thân phận của Lục Vô Nghiên sau này có thể còn phát sinh biến hóa. Nàng sống ở phủ Ôn Quốc Công những năm qua, gian nan nối tiếp gian nan, đã sớm mệt mỏi, kiệt sức, chỉ muốn trải qua một cuộc sống bình thản.

Nhưng đáng tiếc, trước khi rời khỏi phủ Ôn Quốc Công, chuyện của hai muội muội vẫn bị bại lộ. Đúng lúc đó, gương mặt nàng lại bị thương, vết thương rất sâu, không ai dám xác định sẽ không lưu lại sẹo. Nàng mang trái tim như tro tàn rời khỏi phủ Ôn Quốc Công.

Sau đó nữa.

Lục Vô Nghiên nhắm mắt lại, che giấu đau đớn trong đáy mắt. Hắn không muốn nhớ lại chuyện sau đó nữa.

Khi hần mở mắt ra, trán của Phương Cẩn Chi đã được bôi thuốc, băng bó kỹ lưỡng. Nhập Y đang cầm tay bé, xử lý vết thương trên mu bàn tay và mấy ngón tay cho bé.

“Đề ta.” Lục Vô Nghiên nói.

“Vâng.” Nhập Y ngừng tay, hơi do dự khi đưa được cao cho Lục Vô Nghiên. Vì loại được cao này có mùi hơi khó ngửi, nàng lo lắng nó sẽ làm cho thân thể Lục Vô Nghiên khó chịu.

Lục Vô Nghiên dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa được cao màu nâu lên mu bàn tay Phương Cẩn Chi. Hần thoa rất cẩn thận, mỗi động tác đều vô cùng dịu dàng, như sợ làm đau con bé.

Phương Cẩn Chi ngẩng đầu lên, len lén nhìn sắc mặt Lục Vô Nghiên. Thấy hần đã khôi phục lại bình tĩnh, tức giận trong mắt cũng không còn, lúc này bé mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Vô Nghiên liếc nhìn con bé một cái, rồi cúi đầu tiếp tục bôi được cao. So với vết thương trên mặt, Lục Vô Nghiên lo lắng vết thương trên tay bé hơn. Trên mặt có lưu lại sẹo hay không, cũng không quan trọng. Nhưng đôi tay thì ngược lại, nếu tổn thương đến khớp xương, mới khiến hần đau lòng.

Phức tạp nhất là lòng người, cho tới hôm nay, Lục Vô Nghiên vẫn không biết phải làm thế nào để cởi bỏ khúc mắc trong lòng Phương Cẩn Chi. Hần có thể đoán được khi trưởng thành Phương Cẩn Chi vẫn sẽ lại trốn tránh hần như kiếp trước.

Hần mong mỗi bé mau chóng lớn lên, nhưng lại sợ bé trưởng thành.

Đến khi Lục Vô Nghiên dùng vải mỏng băng bó bàn tay Phương Cẩn Chi thật cẩn thận, Phương Cẩn Chi mới chớp chớp mắt, hỏi: “Tam ca ca, huynh không tức giận sao?”

“Tam ca ca vĩnh viễn sẽ không giận muội.” Lục Vô Nghiên vuốt vuốt đầu bé, rồi lau đi vệt nước còn đọng lại nơi khóe mắt. Hần tình nguyện bé con của hần tùy hứng một chút, không ngừng khóc lóc ầm ĩ, cũng tốt hơn đáng kể dè dặt thận trọng lo sợ hần tức giận như thế này.

Thấy sắc mặt của Lục Vô Nghiên đã hòa hoãn được một chút, Nhập Châm và Nhập Tuyền mới liếc mắt nhìn nhau, quỳ lết đến trước mặt hần.

“Bọn nô tỳ tới đưa y phục cho Tam thiếu gia, ngẫu nhiên gặp được biểu cô nương tại cầu thang. Nô tỳ cho là nàng ấy xông loạn vào đây giống như tiểu tôn tử của Tô gia. Cũng không biết đêm qua nàng ấy ngủ lại viện Thùy Sao. Y phục Tam thiếu gia đã mặc qua sẽ không mặc lên người lần nữa, càng không cho phép người khác mặc. Bọn nô tỳ thấy vị biểu cô nương này mặc y phục của người, mới... lột y phục trên người nàng ấy xuống.”

“Nô tỳ lo lắng biểu cô nương làm hư sách của người, mới kéo nàng ấy ra khỏi thư phòng. Cũng là không cẩn thận mới giẫm lên tay biểu cô nương...”

Nhập Châm và Nhập Tuyền cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt của Lục Vô Nghiên.

“Nói xong?” Lục Vô Nghiên lạnh lùng hỏi.

“Nói... Nói xong rồi....” Nhập Châm và Nhập Tuyền càng cúi đầu thấp hơn, gần như sát đất.

Lục Vô Nghiên nở nụ cười, hỏi: “Các người lột y phục từ trên người con bé?”

“Vâng....”

“Kéo con bé, đập con bé?”

“Vâng”

Phương Cẩn Chi chu mỏ, ở một bên nhỏ giọng cáo trạng: “Còn đây ta! May mà ta chụp được tay vịn, bằng không chắc đã ngã lăn từ trên cầu thang xuống rồi...”

Lục Vô Nghiên dùng ngón tay nhẹ nhàng ma sát cánh môi đang cong lên của Phương Cẩn Chi. Hần gật đầu, nói: “Chặt đứt bàn tay bàn chân, lột da, kéo đứt tứ chi, lấy chày bằm thành thịt bằm, cho chó ăn.”

Nhập Châm và Nhập Tuyền tê liệt ngã xuống đất, gần như ngất đi.

“Vâng.” Nhập Phan nhắm mắt trả lời. Nàng và Nhập Y liếc mắt nhìn nhau, không dám cầu cạnh, bởi vì các nàng biết câu tình cũng không có tác dụng.

“Khoan đã.” Lục Vô Nghiên dừng một chút. “Sau khi bằm thành thịt bằm giao cho Nhập Tú, để nàng ta tự mình cho chó ăn.”

Phàm là những y phục Lục Vô Nghiên đã mặc qua sẽ không mặc lại lần thứ hai, hần có Cẩm Tú phường đặc biệt may y phục cho riêng cho hần. Tú nữ trong Cẩm Tú phường gần trăm người, hiện tại người quản lý Cẩm Tú phường chính là Nhập Tú. Mà Nhập Châm và Nhập Tuyền đều do một tay Nhập Tú dạy dỗ nên.

Điều này tương đương hần muốn trừng phạt cả Nhập Tú.

Phuong Cần Chi ngơ ngác nhìn Lục Vô Nghiên, những lời Lục Vô Nghiên vừa nói ra từng chữ từng chữ bay vào trong tai bé. Những lời đó, mặc dù bé không thể hiểu hết, nhưng cũng biết đại khái.

Bé bị dọa sợ.

Mặc dù bé thật sự rất giận hai nha hoàn Nhập Châm và Nhập Tuyền này, bằng không cũng sẽ không cáo trạng. Nhưng bé cho là chỉ đánh một trận hoặc đuổi đi là cùng, nhưng không ngờ Lục Vô Nghiên sẽ dùng đến hình phạt nặng như vậy.

“Muốn cầu tình?” Lục Vô Nghiên nhìn bé.

Phuong Cần Chi gật đầu một cái, rồi lại lắc đầu.

Lục Vô Nghiên nhàu mày, thì nghe Phuong Cần Chi nói: “Muội...muội đều nghe Tam ca ca Tam ca ca nói gì cũng đúng!”

“Ta nói cái gì cũng đúng?” Lục Vô Nghiên vừa lặp lại vừa vuốt ve cánh môi của bé.

Hai cánh môi mềm mại của Phuong Cần Chi bị hấn xoa có chút đau, nhưng bé không tránh né, lấy hết dũng khí nói: “Đúng, Tam ca ca nói gì cũng đúng, Cần Chi đều nghe Tam ca ca .”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên đứng dậy, cầm áo lông bên cạnh quần Phuong Cần Chi lại thật kỹ lưỡng, rồi ôm bé đi ra ngoài.

Hắn cảm thấy chờ đợi có quá nhiều thứ không chắc chắn, còn có vẻ quá dài. Hắn quyết định không đợi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lừa gạt

Phuong Cần Chi lướt qua bả vai Lục Vô Nghiên, nhìn về phía Nhập Châm và Nhập Tuyền tê liệt ngã dưới đất. Bé nghiêng mặt qua, không chớp mắt nhìn gò má Lục Vô Nghiên gần trong gang tấc. Lúc Lục Vô Nghiên không cười, trên mặt hắn luôn có một biểu cảm lạnh lùng. Nếu hắn cười khẽ, ý cười tích tụ nơi khóe mắt lại chẳng hề ấm áp, ngược lại còn tăng thêm mấy phần âm hàn khó nắm bắt.

Phuong Cần Chi chợt phát hiện mình chẳng hiểu một chút nào về hắn.

Bé biết con người hắn tương đối cổ quái, không dễ ý cấp bậc lễ nghĩa, lúc cuồng ngạo hoàn toàn không cho người khác một chút thể diện nào. Hoàn toàn không để ý đối phương là ai. Bé luôn cho rằng từ trên xuống dưới phủ Ôn Quốc Công, vô luận là chủ tử hay là nô bộc đều không dám trêu chọc hắn. Trước đây bé còn rất ngạo nhiên, tại sao người khác lại tránh né Tam ca ca giống như hồng thủy và thú dữ như vậy?

Tam ca ca đối xử với bé rất tốt mà!

Sẽ ôm bé cho bé ăn cơm, còn có thể cho bé rất nhiều đồ, mang bé thất châu châu cô, quần điều, dạy đánh cờ, viết chữ.

Tam ca ca mặc y phục cho bé, Tam ca ca đút bé ăn hồng đậu đường, Tam ca ca chải tóc cho bé, cho dù vừa rồi Tam ca ca rất tức giận nhưng động tác lúc bôi thuốc cũng vô cùng êm ái, còn nhẹ nhàng hơn so với Nhập Y

Quan tâm như là ca ca ruột thịt của bé!

Nhưng.

Hình như bây giờ bé đã có chút hiểu rõ. Mấy ngày qua, Tam ca ca mà bé nhìn thấy cũng không phải là Tam ca ca hoàn toàn chính chính. Tam ca ca đối xử tốt với bé, cũng không có nghĩa hắn sẽ đối xử tốt với người khác.

Vậy.

Hiện tại Tam ca ca đối xử tốt với bé, sau này cũng sẽ đối xử tốt với bé sao?

Phuong Cần Chi chớp chớp mắt, nhớ tới tâm trạng của mình lúc này khi nhìn thấy Lục Vô Nghiên. Tay và trán đều rất đau, nhưng vẫn chịu đựng không khóc. Nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Lục Vô Nghiên, bé lập tức cảm thấy an toàn. Giống như.

Giống như sự an toàn của phụ thân, mẫu thân, còn có ca ca.

Bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy ngực áo của Lục Vô Nghiên không khỏi buông lỏng hơn một chút. Như vậy không được! Cho dù Tam ca ca đối xử với bé có tốt hơn nữa cũng chỉ là biểu ca, cũng chỉ vì tên của mình đồng âm với tên muội muội của hắn.

Bé.... bé không nên lệ thuộc vào hấn như vậy!

Lục Vô Nghiên nghe thấy những tiếng thút thít rất nhỏ đứt quãng, hấn nghiêng đầu, nhìn thấy bé con trong ngực khóc đến uất ức. Bé cúi đầu, kềm nén những tiếng nức nở, chỉ phát ra những âm thanh sù sùi rất nhỏ. Khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay nhẵn lại, từng giọt từng giọt nước mắt rớt xuống từ trong hốc mắt.

Hoàn toàn khác với khóc lóc do đau đớn khi nãy, giống như đang chịu thiên đại uất ức.

“Cần Chi?” Lục Vô Nghiên dừng bước lại.

“Tam biểu ca.” Chỉ ba chữ, nhưng nước mắt lại thi nhau lăn xuống.

Lục Vô Nghiên khẽ chau mày. Phuong Cần Chi đã sửa lại một chữ trong cách xưng hô với hấn. Hấn rừ mi suy ngẫm chốc lát, cũng không vội vả dỗ dành bé. Hấn ôm Phuong Cần Chi đi vào bên trong một lương đình bát giác phía trước, hấn ngồi xuống băng đá, rồi ôm Phuong Cần Chi đặt lên trên bàn đá đối diện với mình.

Ngồi trên bàn thật sự không có quy củ, để cho người khác nhìn thấy cũng không hay. Phuong Cần Chi vịn vẹo, muốn nhảy xuống. Lục Vô Nghiên ấn chặt hai cánh tay của bé, nói: “Nói cho ta biết, tại sao khóc.

“Chỉ vì muối đau mà thôi.” Phuong Cần Chi quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt Lục Vô Nghiên.

“Là bởi vì ta xử phạt hai nô bộc này quá mức nghiêm khắc, muối lo lắng sẽ có một ngày ta không còn tốt với muối, cũng sẽ đối xử với muối như vậy?” Lục Vô Nghiên chậm rãi hỏi.

Lông mi Phuong Cần Chi khẽ run lên, bé cắn môi không chịu lên tiếng.

Lục Vô Nghiên nhấn tâm, lạnh giọng nói: “Nếu như muối không chịu nói thật, từ ngày hôm nay ta sẽ không để ý muối nữa. Sau này muối cũng không cần trở lại viện Thùy Sao tìm ta.”

Lông mi Phuong Cần Chi lại run lên, nước mắt liền lăn xuống.

Lục Vô Nghiên đau lòng không chịu nổi, hấn vừa định bỏ cuộc, thì nghe thấy Phuong Cần Chi nhỏ giọng lẩm bầm câu gì đó, bé nghiêng đầu, giọng nói quá nhỏ, lại mang theo nức nở, hòa toàn nghe không rõ.

“Cái gì?” Lục Vô Nghiên tiến sát lại.

“Dù sao. sớm muộn gì huynh cũng sẽ không để ý muối nữa!”

“Tại sao?”

“Muối biết huynh chỉ xem muối như muối muối của huynh! Muối muối huynh tên là Chi Chi, tên của muối lại đồng âm với nàng ấy! Khi còn bé nàng ấy cũng không đi học, nàng ấy cũng thích ăn hồng đậu đường! Lúc muối tới phủ Ôn Quốc Công năm tuổi, nàng.... khi nàng ấy qua đời cũng năm tuổi! Chờ khi muối trưởng thành sẽ không còn giống muối muối trong trí nhớ của huynh, huynh sẽ không để ý nữa.....” Phuong Cần Chi ảo não hét lên, vừa khóc vừa nói, vừa đẩy Lục Vô Nghiên ra.

Bé lấy tay bụm mặt, giọng nói đứt quãng: “Muối sợ, sợ sau này Tam ca ca sẽ không để ý tới muối nữa.”

Lục Vô Nghiên muốn kéo bàn tay đang bụm mặt của bé ra, để lau nước mắt cho bé, nhưng còn chưa đụng vào đã thu tay lại.

Hấn trầm lặng một lúc, rồi nói: “Chi Chi nhỏ hơn ta bốn tuổi, bởi vì sinh non nên thân thể con bé vẫn luôn rất yếu ớt, cho nên mới không có cách nào đi học, cũng không có biện pháp rời khỏi Lục gia. Sau đó bởi vì một chút ngoài ý muốn, con bé đã qua đời lúc năm tuổi. Mà Tam ca của ngươi từ lúc ba tuổi cũng không ở phủ Ôn Quốc Công.”

Lục Vô Nghiên dừng một chút, lướt qua đoạn ký ức hai năm làm con tin đó, rồi nói: “Sau khi ta mười tuổi mới trở về phủ Ôn Quốc Công thường trú.”

Phuong Cần Chi hạ tay xuống, nghi hoặc nhìn Lục Vô Nghiên.

“Cần Chi thông minh như vậy, đã hiểu rõ chưa?” Lục Vô Nghiên mỉm cười hỏi bé.

Phuong Cần Chi chớp mắt mấy cái, bé muốn xòe hai bàn tay ra, nhưng tay phải của bé bị thương, đầu ngón tay đều bị băng bó lại. Lục Vô Nghiên cười khẽ đưa tay mình cho bé, để bé đếm.

Phuong Cần Chi do dự một lúc, rồi mới kéo mấy ngón tay của Lục Vô Nghiên bắt đầu tính toán. Bé tính toán nửa ngày, mới thả tay Lục Vô Nghiên xuống, nhìn hấn nghi hoặc nói: “Lúc nàng ấy ra đời Tam ca ca không ở Lục gia, lúc nàng ấy qua đời Tam ca ca cũng không ở Lục gia.”

“Ừ.” Lúc này Lục Vô Nghiên mới dùng ngón tay đi lau nước mắt trên gò má bé. “Những năm đó, chỉ ngày tết ta mới có thể trở về Lục gia, đối với ta mà nói, hình dáng của Chi Chi như thế nào ta đã sớm không còn nhớ rõ. Số lần ta nhìn thấy con bé còn không nhiều bằng số lần ta gặp Cần Chi. Chi Chi

trong ký ức của ta... khi con bé còn bé xíu ta chỉ nhìn thấy từ xa được mấy lần, nhưng trong hai năm con bé bốn năm tuổi, ta không gặp được con bé một lần. Nếu thật sự nói đến Chi Chi trong trí nhớ, đó cũng chỉ là một Tiểu Bất Điểm mới vừa chập chững biết đi, còn là một con ma bệnh yếu ớt. Căn Chi của chúng ta có giống như muội ấy không? Hồng đậu đường.... muội ấy thích ăn hồng đậu đường?”

“Không phải như thế sao?” Phương Căn Chi nhìn Lục Vô Nghiên, đôi mắt to tròn ngập tràn nghi hoặc. Chẳng lẽ từ trước đến nay bé đều đoán sai sao? Không phải vì Lục Giai Chi mà Tam ca ca mới đối xử tốt với mình sao?

“Nhưng mà.... huynh chỉ là biểu ca của muội!” Phương Căn Chi không khỏi nhích cái miệng nhỏ về sau một chút.

“Nhưng mà.... không phải Căn Chi của chúng ta đã nói sau này trưởng thành muốn gả cho ta sao?”

Phương Căn Chi ngẩn người “Nhưng....”

Bé lại mơ hồ.

“Chúng ta còn ngoéo tay, Căn Chi đã quên rồi sao?” Lục Vô Nghiên nheo mắt lại, vén mái tóc rối ra sau tai cho bé.

“Căn Chi đâu có quên, nhưng....” Phương Căn Chi cau mày. “Như lời Tam ca ca nói, gả cho Tam ca ca thì huynh sẽ một mực đối xử tốt với muội sao? Đúng vậy sao? Là như vậy sao?”

“Chi cần muội gả cho ta...thì ta sẽ một mực đối xử tốt với muội, đúng, là như vậy.”

“Nhưng” Phương Căn Chi cúi đầu, vẫn còn chưa hiểu.

Lục Vô Nghiên cười cười, hỏi: “Căn Chi suy nghĩ một chút đi, phụ thân muội đối với mẫu thân muội có tốt không?”

“Tốt!” Phương Căn Chi dùng sức gật đầu.

“Đúng vậy, chờ Căn Chi trưởng thành gả cho Tam ca ca, Tam ca ca sẽ giống như phụ thân muội đối với mẫu thân muội vậy đó. Sẽ luôn đối xử tốt với muội như vậy. Không, sẽ tốt hơn như vậy.”

“Bởi vì....như vậy sẽ trở thành người nhà phải không?”

“Đúng vậy, người nhà, người nhà sống chết không từ bỏ.” Lục Vô Nghiên cố ý nhấn mạnh năm chữ “sống chết không từ bỏ”.

Phương Căn Chi nghiêng đầu, xem xét kỹ lưỡng Lục Vô Nghiên, nhưng vẫn không nghĩ ra. Bé vẫn cho rằng bởi vì Lục Giai Chi, Tam ca ca mới có thể đặc biệt đối xử tốt với bé. Cho nên bé cảm thấy có lẽ bởi vì mình còn nhỏ, nên Tam ca ca mới có thể tốt với mình. Đợi đến khi bé trưởng thành, Tam ca ca sẽ không để ý bé nữa, bé cũng sẽ bị đối xử giống như mấy biểu tỷ muội khác của Lục gia.

Cho nên, bé vẫn luôn rất cẩn thận lấy lòng hắn. Đồng thời cũng liệu mạng tự nhắc nhở bản thân không thể quá lệ thuộc vào lòng tốt của hắn.

Nhưng bây giờ Tam ca ca lại nói cho bé biết chỉ cần bé gả cho hắn, hắn sẽ một mực đối xử tốt với bé!

“Tam ca ca, vậy, vậy khi nào muội gả cho huynh. . . .” Bé rụt rè kéo kéo ngực áo Lục Vô Nghiên, giọng nói nồng nặc mùi vị chờ mong.

Lục Vô Nghiên nhướn mày, nghĩ thầm, vẫn là tiểu hài tử dễ gạt gẫm. Đợi khi con bé trưởng thành, muốn cưới được con bé quả thật khó như lên trời. Mặc dù từ nhỏ Phương Căn Chi đã là một người đa tâm, nhưng hiện tại cũng không biết gì về tình yêu nam nữ, cưới gả.

“Đợi đến khi Căn Chi thích Tam ca ca.” Giọng nói của Lục Vô Nghiên du dương, lại mang theo chút vui vẻ không thể diễn tả. Nhìn thấy bộ dạng hận không thể lập tức gả cho hắn vào ngay ngày hôm nay của Phương Căn Chi, trong lòng Lục Vô Nghiên liền dâng lên một loại khoái cảm há hê kỳ diệu.

“Hiện tại muội rất thích Tam ca ca nha!” Phương Căn Chi chớp chớp đôi mắt to, nghiêm túc nói.

Lục Vô Nghiên lại nhẹ nhàng xoa xoa đầu bé, nói: “Thích ta? Hay thích ta có thể che chở cho muội?”

Phương Căn Chi ngây ngẩn cả người, ngay sau đó gương mặt bé đỏ bừng lên chỉ trong nháy mắt. Thì ra Tam ca ca đã sớm biết mình cố ý lấy lòng hắn! Phương Căn Chi lập tức bị xấu hổ bao phủ, bé cúi đầu, giống như vừa phạm phải sai lầm khủng khiếp.

“Muội thích Tam ca ca có thể che chở cho muội. . . .” Phương Căn Chi ngẩng đầu lên. “Nhưng vì sao muội lại không thể vì Tam ca ca tốt với muội mà thích Tam ca ca chứ?”

Lục Vô Nghiên thế nhưng không thể trả lời, hắn cười khò, không ngờ hắn vậy mà lại bị con bé sáu tuổi hỏi khó như vậy.

Phương Căn Chi dùng sức gật đầu một cái, nói: “Đều thích cả, thích Tam ca ca đối xử tốt với muội, cũng thích Tam ca ca!”

Lục Vô Nghiên trầm mặc một lúc, rồi mới nói: “Nếu như Căn Chi thật sự thích Tam ca ca, sẽ không vì lo lắng chọc giận ta mà nói dối, càng sẽ không ở trước mặt ta giấu giếm ý nguyện chân chính ở trong lòng mình. Muội nên tin tưởng ta sẽ không vì muội nói thật mà đối xử không tốt với muội. Cho dù. . . Cho dù sau này chúng ta có cãi vã hay phát sinh mâu thuẫn. Muội vĩnh viễn là Căn Chi của ta, ta vĩnh viễn là Tam ca ca của muội.”

Phương Cần Chi nhìn vào mắt Lục Vô Nghiên, rồi nhắm chặt mắt lại rồi mở ra. Thậm chí bé còn đưa nắm tay lên, dùng sức gõ vào đầu mình một cái để ngẫm nghĩ ý tứ trong lời nói của Lục Vô Nghiên.

Bé có chút nghi ngờ hỏi: “Ý của Tam ca ca là từ nay về sau không hy vọng muội nói dối sao?”

Ánh mắt mê mang của Phương Cần Chi đã bắt đầu trở nên trong suốt. “Muội biết rồi, Tam ca ca không hy vọng muội hư tình giả ý lấy lòng huynh. Hy vọng muội thật tâm thật lòng đối với huynh, không nói dối với huynh, không lấy lòng một cách thái quá!”

Lục Vô Nghiên gạt đầu tán thưởng, nói: “Còn phải nói ra suy nghĩ của mình, thích cái gì không thích cái gì, muốn làm cái gì không muốn làm cái gì, tuân theo ý nguyện trong lòng muội. Xua đi những băn khoăn trong cái đầu bé xú của muội, ở bên cạnh ta không cần phải băn khoăn.”

“Nói thật? Thích không thích cũng có thể nói ra sao?”

“Ừ.”

Phương Cần Chi cắn môi một cái, rồi nói: “Được! Muội nói! Muội không thích Tam ca ca lúc nào cũng nghịch tóc muội, sẽ khiến cho lỗ tai của muội ngứa ngáy. Muội còn không thích Tam ca ca đút muội uống canh, muội cứ phải lo lắng nước canh vấy ra, uống canh chẳng có mùi vị gì cả. Còn có! Dạy muội viết chữ tại sao không để cho muội ngồi viết? Nhất định phải đứng viết? Rất mệt mỏi nha! Muội cũng không thích ngủ ở viện Thùy Sao của Tam ca ca! Muội không thể mang nha hoàn của mình vào, viện Thùy Sao của huynh lại rất quanh quẩn, chỉ có một mình Nhập Phan. Buổi tối không ai đắp chăn cho muội, buổi sáng không ai gọi muội dậy, ngay cả khát nước cũng không có người nào mang nước đến, lạnh cũng phải tự mình đi kiếm y phục.”

Phương Cần Chi dừng lại, cẩn thận quan sát sắc mặt Lục Vô Nghiên.

Nghe Phương Cần Chi nói, Lục Vô Nghiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Hắn vẫn cho rằng mình đã mang đến cho tiểu nha đầu này sự quan tâm chăm sóc vô cùng tốt, nhưng không ngờ tiểu gia hỏa này một bụng không hài lòng. Mấy cái trước không nói, chỉ nói chuyện cuối cùng, đích xác là hắn đã quá sơ sót. Bởi vì đối với hạ nhân, hắn đặc biệt rất đòi hỏi. Bình thường, cả viện Thùy sao chỉ có hai người Nhập Trà và Nhập Phan. Hiện tại, Nhập Trà đã đưa cho Phương Cần Chi dùng một thời gian, bên này ngược lại chỉ còn một mình Nhập Phan. Một mình Nhập Phan tất nhiên sẽ bận rộn không chịu nổi.

Nhìn Phương Cần Chi chớp chớp đôi mắt to tròn, Lục Vô Nghiên cười lắc lắc đầu, nói: “Được. Về sau Tam ca ca không nghịch tóc muội nữa, cũng không đút muội uống canh. Về phần không ngủ ở viện Thùy Sao. Điều này có chút khó, nhưng ngày mai Tam ca ca sẽ an bài mấy nha hoàn đến viện Thùy Sao hầu hạ muội.”

“Huynh thật sự không tức giận muội?” Phương Cần Chi tròn mắt.

“Đĩ nhiên, Tam ca ca thích Cần Chi thành thật như vậy.” Lục Vô Nghiên nâng tay lên, lại muốn vén tóc rơi bên tai cho bé. Tay của hắn vừa nâng lên, lại đổi sang vuốt ve gương mặt bé.

Phương Cần Chi thở phào một hơi. Bé dùng bàn tay không bị thương nắm chặt ngón tay cái của Lục Vô Nghiên trong lòng bàn tay. Dè dặt nói: “Vậy, trước tiên Tam ca ca trả lời muội một vấn đề có được không?”

“Vấn đề gì?”

“Muội.... muội muốn cầu tình.” Giọng nói của Phương Cần Chi rất nhỏ.

Lục Vô Nghiên nén cười, nói: “Nói nhỏ quá, Tam ca ca không nghe rõ.”

“Muội muốn cầu tình cho hai người kia! Cái chết đáng sợ như vậy, người nhà của bọn họ nhất định sẽ nhớ bọn họ, bằng không chúng ta nghiêm khắc đánh hai người bọn họ một trận rồi đuổi đi thôi?” Phương Cần Chi nói thêm. “Tam ca ca nói muốn nghe Cần Chi nói thật!”

Lục Vô Nghiên thật có chút khó xử. Đừng nói hai nha hoàn của phường Cẩm Tú phải tới đây đưa y phục đã tổn thương Phương Cần Chi, hai người bọn họ còn la hét rồi làm hư sách ở viện Thùy Sao của hắn, sẽ rất khó sống.

Nhưng cuối cùng Lục Vô Nghiên cũng không chịu nổi khi Phương Cần Chi dùng ánh mắt to tròn đầy hy vọng nhìn hắn. Hắn bắt đầu dĩ gạt đầu một cái, nói: “Nếu bây giờ muội chạy trở về, nói không chừng vẫn còn kịp. Nhưng trong vòng một khắc phải trở lại, ta muốn dẫn muội xuất phủ.”

Ánh mắt Phương Cần Chi lập tức sáng lên.

“Muội biết rồi!” Bé vịn vào bả vai Lục Vô Nghiên, từ trên bàn đá nhảy xuống, đôi chân ngắn ngủn ra sức chạy trở về.

“Chậm lại!” Lục Vô Nghiên nhìn bóng lưng con bé chạy xa dần, không nhịn được cau mày dằn dò.

Qua một khắc đồng hồ, quả thật Phương Cần Chi đã trở lại. Nhưng về mặt con bé đau khổ, sau lưng còn có Nhập Phan đi theo.

“Thế nào, đã muộn?” Lục Vô Nghiên cau mày, theo lý có lẽ hai nha hoàn này không bị xử trí nhanh như vậy mới đúng.

Phương Cần Chi dùng ngón tay chỉ vào Nhập Phan, lầm bầm: “Nhập Phan không tin lời của muội!”

Lúc này, sao Nhập Phanh vẫn còn không rõ. Nàng ấy vội vàng giải thích: “Biểu cô nương nói muốn lưu lại Nhập Châm và Nhập Tuyền, nô tỳ tới để hỏi qua ý của người.”

“Đưa về phường Cẩm Tú, giao cho Nhập Tú xử trí đi. Ngày mai người chọn hai nha hoàn lành lợi đến viện Thùy Sao.”

Thật ra thì giao cho Nhập Tú xử trí, hai người bọn họ cũng sẽ không có kết cục tốt.

Lục Vô Nghiên nói xong thì đứng dậy, bé Phuong Cẩm Chi lên. Hấn ngất mũi bé, hỏi: “Hài lòng chưa?”

“Hài lòng!” Phuong Cẩm Chi ôm cổ Lục Vô Nghiên, dùng sức hôn lên mặt hấn một cái.

Ngay sau đó, bé cảm thấy hai người Lục Vô Nghiên và Nhập Phanh đột nhiên cứng lại, ngay cả thái độ cũng có thể dùng hai từ khiếp sợ để hình dung.

“Muội... lại làm sai sao?” Phuong Cẩm Chi rất khổ não. Bé đã từng thấy mẫu thân hôn phụ thân như vậy mà, phụ thân còn rất vui vẻ!

“Không có, không có làm gì sai. Tam ca ca rất thích.” Lục Vô Nghiên nghiêng đầu, muốn khế hôn xuống gương mặt mềm mại của con bé. Nhưng mùi sữa trên người con bé quanh quẩn trên chóp mũi hấn, Lục Vô Nghiên quay đầu đi, không hôn bé.

Thôi đi, con bé còn quá nhỏ.

Bé không hiểu chuyện, hấn không thể khi phụ bé. Tránh khi... tránh khi bé trưởng thành sẽ tìm hấn tính sổ.

Huống chi, hôm nay bản đã lừa gạt bé nhiều rồi. Quả thật cảm thấy rất mỹ mãn.

Lục Vô Nghiên mang theo Phuong Cẩm Chi lên xe ngựa, đi chừng hai canh giờ mới tới nơi. Có lẽ vì Phuong Cẩm Chi vừa mới khóc xong, nên khi lên xe ngựa, bé liền rúc vào ngực Lục Vô Nghiên ngủ say sưa. Khiến cho Lục Vô Nghiên muốn giải thích mục đích của chuyến đi này cho bé cũng không được.

Xe ngựa dừng lại, Phuong Cẩm Chi vén rèm cửa sổ xe lên, nhìn phủ đệ trước mắt.

“Phủ Vinh Quốc Công...” Phuong Cẩm Chi đọc ra.

Bé xoay người, nhìn Lục Vô Nghiên bằng ánh mắt đáng thương, hỏi: “Tam ca ca, huynh muốn mang muội đến làm khách sao?”

Phuong Cẩm Chi sờ sờ miếng vải băng trên đầu mình, vẻ mặt đau khổ nói: “Bộ dạng muội như thế này sao đi làm khách được?”

Không chỉ trán bé bị thương quần băng, mà trên tay cũng bị quần băng, gương mặt sau khi khóc thì dơ dáy bẩn thỉu. Còn.... còn không có hai cái răng cửa. Con bé trời sanh đã yêu thích xinh đẹp, đáng vẻ hôm nay của Phuong Cẩm Chi thật sự không thể nói là xinh đẹp.

“Muội như vậy rất xinh đẹp, thật sự.” Lục Vô Nghiên kéo bàn tay bé đang che tấm vải băng trên đầu ra, bé bé xuống xe ngựa.

Lúc Lục Vô Nghiên ôm bé đi vào phủ Vinh Quốc Công, Phuong Cẩm Chi vẫn liên tục vùi mặt vào ngực Lục Vô Nghiên, không chịu xoay mặt ra. Bé cảm thấy bộ dáng bây giờ của mình quả thật xấu xí chết đi được, quá mất mặt. Thật là không hiểu tại sao Tam ca ca lại muốn mang bé đến làm khách vào lúc này cơ chứ.

“Cẩn Chi?” Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống, gỡ tiểu cô nương đang sống chết bám vào ngực mình.

“Cẩn Chi ngoan nào, bây giờ cùng với vị Thảm mục mục này đến hậu viện chơi một lúc đi. Tam ca ca có chút việc, một lát nữa sẽ đến hậu viện đón muội, có được hay không?”

Vị Thảm mục mục kia vội vàng bước tới, bà đứng trước mặt Phuong Cẩm Chi, dịu dàng kéo tay bé, cười nói: “Cô nương, cùng lão bà từ đến hậu viện chơi có được hay không? Có rất nhiều bánh đường nha.”

Phuong Cẩm Chi dè dặt nhìn bà một cái, rồi quy quy cù cù nói: “Đa tạ Thảm mục mục.”

“Thật là một đứa bé hiểu chuyện.” Mi mắt Thảm mục mục cong lên thành một đường, cười cười kéo bé đi tới hậu viện, vừa đi vừa lẩm bầm: “Bánh đường trong phủ chúng ta rất ngon nha..., cô nương nhất định sẽ thích.”

Còn có rất nhiều người khen bé, nhưng Phuong Cẩm Chi cũng không nghe lọt tai. Lúc bé đi tới cửa thì ngừng lại, xoay người nhìn về phía Lục Vô Nghiên. Lục Vô Nghiên vẫn luôn nhìn theo bé, thấy bé xoay người lại, liền gật đầu một cái, lúc này Phuong Cẩm Chi mới đi theo Thảm mục mục đến hậu viện.

Phuong Cẩm Chi bị Thảm mục mục mang tới một thiên phòng. Thảm mục mục sai hai tiểu nha hoàn mười hai mười ba tuổi bưng tới một ít bánh ngọt, dưa và trái cây.

“Cô nương ném thử một chút xem có thích hay không.” Thảm mục mục cười nói.

“Đa tạ Thẩm mục mục.” Phương Cần Chi nói cảm ơn thêm lần nữa, mới cầm một khối liên hoa tô bên mép đĩa chậm rãi ăn từng chút một. Trên mặt bé mang theo nụ cười, nhưng trong lòng lại rất lo lắng.

Bé không hiểu sao Tam ca lại đột nhiên mang bé tới đây. Hơn nữa vừa rồi ở tiền sảnh, Phương Cần Chi mơ hồ cảm thấy ánh mắt của mấy người trong phòng nhìn bé có chút kỳ quái. Bé lại không thể nhìn lung tung, cho nên không thể quan sát cẩn thận, chỉ cảm thấy dường như lúc đó trong phòng có rất nhiều người.

Bé ở thiên phòng ăn hai khối liên hoa tô, rồi không động vào nữa. Vị Thẩm mục mục kia vẫn luôn ở trong thiên phòng với bé, cũng không nhiều lời hỏi han bé câu nào, chỉ là, cách một lúc lại hỏi xem Phương Cần Chi có cần cái gì hay không.

Qua một lúc lâu sau, bên ngoài vang lên những tiếng bước chân nhón nhào, rồi thấy một vị phụ nhân trẻ tuổi trong y phục màu trắng được vây quanh bởi một đám nha hoàn, bà từ tiến vào trong phòng.

“Đại phu nhân.” Thẩm mục mục đứng lên.

Vị phụ nhân trẻ tuổi được gọi là “Đại phu nhân” vội vã chạy tới, cúi người trước mặt Phương Cần Chi, dịu dàng nói: “Con tên là Cần Chi, có đúng hay không?”

“Đại phu nhân.” Phương Cần Chi từ trên chiếc ghế gỗ hoàng lê leo xuống, chào hỏi bà, rồi mới nói: “Vâng, con tên là Cần Chi, Phương Cần Chi.”

“Năm nay Cần Chi mấy tuổi rồi?” Đại phu nhân liếc mắt nhìn vải băng trên trán bé.

“Sáu tuổi ạ.” Phương Cần Chi lặng lẽ quan sát vị phụ nhân trước mặt này. Bà ấy còn rất trẻ, dung mạo lại vô cùng xinh đẹp dịu dàng, chỉ là có chút gầy gò, trên mặt cũng mang theo một loại tiêu tụy nặng nề. Bà mặc một bộ y phục trắng, trên búi tóc chỉ cắm một cây trâm gỗ đơn giản.

“Nghe nói con không cẩn thận đụng bị thương, vết thương trên trán có còn đau hay không?” Đại phu nhân có chút đau lòng nhìn trán của bé.

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, cười nói: “Đã đỡ hơn rất nhiều rồi, không đau ạ.”

Đại phu nhân sai nha hoàn mang khăn gấm thấm nước ấm, nhẹ nhàng lau mặt cho Phương Cần Chi. Bà vừa lau, vừa dịu dàng nói: “Nhất định rất đau, nhìn gương mặt nhỏ nhắn khóc thành con mèo hoa đây này.”

Đại phu nhân thuận tay khều nhẹ vào chóp mũi Phương Cần Chi một cái.

Phương Cần Chi rút vai, ngượng ngùng rút vai về phía sau.

Hốc mắt Đại phu nhân đột nhiên ẩm ướt, suýt chút nữa đã rơi lệ.

“Đại phu nhân.” Thẩm mục mục lên tiếng khuyên lơn.

Đại phu nhân khoát tay ngăn lại lời nói của Thẩm mục mục, bà ngồi xổm xuống trước mặt Phương Cần Chi, giữ lấy hai bả vai bé, dịu dàng nói: “Nghe nói phụ mẫu của Cần Chi đã không còn, vậy sau này làm nữ nhi của ta có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tên lường gạt

Phương Cần Chi ngơ ngác nhìn vị Đại phu nhân của phủ Vinh Quốc Công đang ngồi xổm trước mặt mình, không tự chủ lùi về phía sau một bước.

Đại phu nhân có chút thương tâm nhìn bé, hỏi: “Cần Chi không muốn sao?”

Thẩm mục mục vội vàng ngồi xổm xuống, dịu dàng khuyên lơn: “Phu nhân, Cần Chi cô nương còn nhỏ, suy nghĩ vẫn còn chưa rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra đâu.”

“Coi ta kìa, hồ đồ.” Đại phu nhân miễn cưỡng cười cười, bà kéo tay Phương Cần Chi, kéo bé đến bên cạnh mình, dịu dàng nói: “Nơi này là phủ Vinh Quốc Công, ta là Đại phu nhân trong phủ.”

Bà lại đánh giá Phương Cần Chi từ trên xuống dưới, rồi nói: “Ta cũng có một nữ nhi, con bé tên là Phương Kim Dao. Cũng xấp xỉ với con.”

Bà vươn tay ôm đầu Phương Cần Chi, chỉ một động tác này thôi cũng khiến bà đỏ hồng hai mắt. Bà cố gắng dần xuống khó chịu trong lòng, nói tiếp: “Năm tháng trước, con bé.... ngoài ý muốn đã rời bỏ ta....”

Phương Căn Chi “A” một tiếng, bé hiểu cảm cái giác đau đớn khi mất đi người thân nhất này.

“Đại phu nhân đừng quá đau khổ.” Mặc dù Phương Căn Chi vẫn không được tự nhiên vò vò vạt áo, nhưng đối mặt với Đại phu nhân của phủ Vinh Quốc Công này, cảnh giác và đề phòng lúc bắt đầu đã vơi đi rất nhiều.

Vì những lời an ủi mềm mại của bé mà nước mắt Đại phu nhân bắt đầu rơi xuống.

Phương Căn Chi ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, rồi dùng ngón tay lau đi nước mắt cho bà. Bé nói: “Mẫu thân của con cũng đã mất rồi, nhưng con không khóc. Bởi vì con biết con có khóc thế nào mẫu thân cũng sẽ không trở về được, hơn nữa mẫu thân nhất định hy vọng con sống thật vui vẻ. Cho nên, Đại phu nhân cũng đừng khóc, nữ nhi của người nhất định cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ thương tâm khổ sở của người.”

Một tiểu cô nương năm sáu tuổi, giọng nói ngọt ngào mềm mại. Nói những câu như vậy, khiến Đại phu nhân vừa đau lòng vừa ấm áp.

“Đưa bé ngoan.” Bà vội vàng lau nước mắt trên mặt, cố gắng kéo ra một nụ cười.

“Là vị biểu cô nương mà Lục gia đưa tới phải không?” Lại những tiếng sột soạt của y phục va chạm vào nhau vang lên, một vị lão phu nhân chừng năm mươi tuổi được người ta đỡ vào trong phòng. Loại vải đang mặc trên người bà là hạc gấm thượng đẳng, đẹp đẽ quý phái. Nhưng không biết có phải vì trên người bà không mang kim ngân ngọc khí hay không, mà nhìn bà rất từ ái, bình dị và gần gũi.

“Mẫu thân, người cũng tới rồi.” Đại phu nhân vội kéo Phương Căn Chi đến trước mặt bà ấy.

Vị lão thái thái của phủ Vinh Quốc Công tỉ mỉ quan sát Phương Căn Chi, bà gật đầu một cái, nói: “Nhìn rất hiểu chuyện, dáng vẻ cũng thanh tú, nhưng hơi thâm một chút.”

Bà khẽ khom người, dùng ngón tay chỉ vào trán Phương Căn Chi, hiền hòa hỏi: “Còn đau không?”

Phương Căn Chi lắc đầu một cái: “Đã bôi thuốc rồi ạ, không đau.”

Lão thái thái cười híp mắt, nói: “Sao lại cúi đầu nói chuyện? Nghe cứ là lạ.”

Đại phu nhân vội vàng giải thích: “Căn Chi đang thay răng, nên có một số âm đọc còn chưa chuẩn.”

Lão thái thái cười nói: “Hiện tại đang thay con bé nói chuyện? Cũng tốt, con hài lòng là tốt rồi. Con hài lòng là tốt rồi!”

“Mẫu thân.” Đại phu nhân cảm kích nhìn lão thái thái, lão thái thái kéo tay của đại phu nhân đặt vào trong lòng bàn tay vỗ vỗ. Lão thái thái lại vẫy vẫy tay về phía Phương Căn Chi, chờ Phương Căn Chi đi tới trước mặt, rồi kéo bàn tay của bé đặt vào trong tay đại phu nhân, từ ái nói: “Hài tử à, về sau đối xử tốt với mẫu thân con, có được hay không?”

“Bà ấy không phải là mẫu thân của con.” Phương Căn Chi rút tay lại, lui về phía sau một bước. Bé mím môi, yên lặng đứng đó. Bên trong đôi mắt to tròn trong suốt là sự xa cách.

Lão thái thái, đại phu nhân, cùng một phòng nha hoàn, lão mụ tử cũng im lặng, vốn đang vui mừng hăng hái bỗng nhiên cứng lại.

Một nha hoàn mười lăm mười sáu tuổi vén màn đi vào, bẩm: “Thái thái, đại phu nhân, đằng trước bảo dẫn biểu cô nương Lục gia qua đó.”

Ý cười xuất hiện trên mặt Đại phu nhân một lần nữa, bà dịu dàng kéo tay Phương Căn Chi, hỏi: “Căn Chi có thể tự đi được không?”

“Có thể, con có thể tự mình đi.” Phương Căn Chi vội nói. Bé không biết đằng trước là chỗ nào, cũng không biết có phải là tiền sảnh vừa rồi hay không. Nếu quả thật như vậy, có phải Tam ca ca cũng đang ở đó?

Đại phu nhân có ý sai nô bộc lấy một cái áo choàng lông màu hạnh khoác lên cho Phương Căn Chi, rồi mới dắt bé đi đến tiền viện. Lúc Phương Căn Chi bị Lục Vô Nghiên mang ra khỏi phủ Ôn Quốc Công, trên người chỉ bọc một cái áo lông của Lục Vô Nghiên, nhưng khi xuống xe ngựa vì khó coi nên đã cởi ra.

Dọc đường đi, chốc chốc đại phu nhân lại đau lòng nhìn cái trán đang băng bó của Phương Căn Chi. Thật ra thì nơi này cách tiền sảnh cũng không xa, nhưng suốt lộ trình chừng một khắc, bà đã hỏi Phương Căn Chi đến ba lần: “Căn Chi có mệt hay không? Để mụ mụ ôm con có được hay không?”

Nhưng lần nào Phương Căn Chi cũng chỉ cảm kích lắc đầu, bày tỏ mình không mệt, tự mình có thể đi được.

Lão thái thái đi bên cạnh nhìn đại phu nhân nắm tay Phương Căn Chi, trong ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Đến tiền sảnh, quả nhiên Lục Vô Nghiên đang ở đó. Hắn đang nói chuyện với Vinh Quốc Công, ngồi bên dưới Vinh Quốc Công còn có trưởng tử của ông, đại gia trong phủ.

Lúc này Đại phu nhân lại có chút khôngỡ buông tay Phương Căn Chi, đầu tiên bà gọi Vinh Quốc Công một tiếng “Phụ thân”, rồi thì lễ một cái, mới đi đến bên cạnh đại gia, nói: “Đưa nhỏ này, ta rất thích.”

“Nàng thích là tốt rồi.” Đại gia phủ Vinh Quốc Công vui mừng gật đầu một cái. Sau đó nhìn về phía Phương Căn Chi đang ngoan ngoãn đứng ở một bên,

ông giấu đi nét nghiêm nghị thường ngày, dùng giọng nói ôn hòa hỏi Phuong Cẩn Chi: “Hài tử, con nguyện ý làm hài tử của Phuong gia chúng ta sao? Làm nữ nhi của chúng ta!”

Mọi người trong đại sảnh đều vui mừng nhìn Phuong Cẩn Chi, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Phuong Cẩn Chi ngẩng đầu lên, bé chậm rãi lắc đầu, hết sức kiên định nói: “Ta không muốn.”

“Cẩn Chi.” Lục Vô Nghiên cau mày, gọi bé một tiếng.

Phuong Cẩn Chi uất ức trừng mắt nhìn hấn một cái, trong đôi mắt đỏ đã bị uất ức che phủ. Còn có tức giận, rất tức giận rất tức giận...

Lục Vô Nghiên giật mình, hấn nghĩ thầm một tiếng: Hổng.

Bởi vì chuyện của Nhập Châm và Nhập Tuyền làm trễ nãi canh giờ đã hẹn, lúc lên xe ngựa thì Phuong Cẩn Chi lại ngủ say sưa. Hấn chưa kịp giải thích gì cho con bé.

Phuong Cẩn Chi đi tới trước mặt Lục Vô Nghiên, ngược đầu nhìn hấn, nói: “Tam biểu ca, muội có thể đơn độc nói với huynh mấy câu được không?”

Lục Vô Nghiên không khỏi nhú mày. Mỗi lần tiểu nha đầu này tức giận, những lúc xưng hô với hấn, sẽ chuyển từ “Tam ca ca” thân mật thành “Tam biểu ca” xa lạ.

Lão thái thái vội nói: “Trong phủ có rừng mai cũng không tệ, bên cạnh rừng mai còn có bồn hoa, đình nghỉ chân, có thể mang Cẩn Chi đến đó đi dạo một lúc.”

Lúc Lục Vô Nghiên đi tới nắm tay Phuong Cẩn Chi dắt đi, bé rất ngoan ngoãn để cho hấn nắm. Nhưng đến khi Lục Vô Nghiên dắt bé đi vào rừng mai, bé lập tức hất tay Lục Vô Nghiên ra, lui về sau hai bước, cảnh giác nhìn Lục Vô Nghiên, nói: “Tại sao Tam biểu ca muốn đưa muội tới nhà người khác làm nữ nhi?”

Lục Vô Nghiên cũng không thể nói thẳng cho bé biết là vì muốn nâng thân phận của bé lên, để tương lai bé có thể thuận lợi gả cho hấn. Hấn chỉ nói: “Đĩ nhiên là vì Tam ca ca muốn tốt cho muội. Cẩn Chi chỉ cần.”

“Hừ!” Phuong Cẩn Chi dùng sức hừ mũi một tiếng. Không vui nói: “Tam ca ca, huynh chính là một tên lừa gạt! Nói với ta nhiều lời ngon ngọt như vậy, gạt ta nói ra lời thật lòng. Nói không so đo với ta, nhưng thật ra là gạt ta! Huynh lại có thể.... huynh lại muốn đưa ta cho người khác!”

Lục Vô Nghiên biết hiện tại nên giải thích rõ ràng cho bé hiểu, nhưng nhìn dáng vẻ tức giận hai má phồng lên của con bé, khóe miệng không nhịn được mà cong lên, cảm thấy đặc biệt dễ thương. Hấn không khỏi vươn tay, dùng đầu ngón tay chọt chọt vào chỗ phồng lên trên má con bé.

“Được lắm! Huynh còn cười nhạo ta!” Phuong Cẩn Chi lại lui về sau hai bước. “Chưa thấy người nào bụng dạ hẹp hòi như huynh! Huynh trả thù ta!”

Phuong Cẩn Chi giận đến mức ngực nhỏ phập phồng liên tục, nước mắt cũng bắt đầu đọng đầy trong đôi mắt to uất ức, giống như sẽ lập tức khóc lên bất kỳ lúc nào. Nhưng bé dùng sức cắn môi, thế nào cũng không chịu khóc lên.

Đây là thật sự tức giận.

Nếu là những đứa trẻ sáu tuổi bình thường khác thì dễ dàng dụ dỗ hơn rất nhiều, nhưng đây là Phuong Cẩn Chi, không phải chỉ vài ba lời là có thể lừa gạt được. Lục Vô Nghiên vội vàng đi tới, ngồi xuống trước mặt bé, đôi tay xuyên qua nách bé, kéo thân thể bé đến gần mình hơn.

Lục Vô Nghiên dùng lời ngon tiếng ngọt nói: “Cẩn Chi nghe Tam ca ca nói, phủ Vinh Quốc Công không nhỏ hơn phủ Ôn Quốc Công, hơn nữa nhân khẩu của Phuong cũng rất đơn giản.”

“Ta không muốn nghe những thứ này!” Phuong Cẩn Chi bịt lỗ tai mình lại. “Huynh cho rằng huynh là ai, huynh là gì của ta? Tại sao huynh đưa ta cho người khác? Ta muốn về nhà! Ta..... Ta không có nhà....”

Nhìn một hồi lâu, nước mắt của Phuong Cẩn Chi cũng bắt đầu lăn xuống, giọt này tiếp nối giọt kia.

Bé đã không còn nhà để trở về nữa rồi, phủ Ôn Quốc Công không phải là nhà của bé.

Nhưng muội muội của bé vẫn còn ở phủ Ôn Quốc Công, gia sản của nhà họ Phuong vẫn còn ở phủ Ôn Quốc Công. Bé phải chăm sóc hai muội muội, bé phải đoạt lại toàn bộ gia sản thuộc về Phuong gia của bé. Bé tuyệt đối không thể dễ dàng rời khỏi phủ Ôn Quốc Công như vậy!

Vừa nghĩ tới không có nhà, Phuong Cẩn Chi càng tủi thân khóc nhiều hơn. Bởi vì bé không có nhà, bởi vì bé không có phụ thân và mẫu thân, cho nên người ta mới có thể tùy tiện khi dễ bé, tùy tiện quyết định vận mệnh của bé.

Phuong Cẩn Chi khóc làm trái tim Lục Vô Nghiên đau thắt từng cơn, hấn ôm Phuong Cẩn Chi vào trong lòng, dịu dàng khuyên: “Tam ca ca không có đưa muội cho người khác, lập tức dẫn muội về nhà.”

“Tên lừa gạt! Tên lừa gạt!” Cơ thể nhỏ nhắn của Phuong Cẩn Chi nhích tới nhích lui trong ngực Lục Vô Nghiên, liều mạng giãy giụa.

“Tam ca ca bảo đảm với muội sẽ lập tức đưa muội về nhà, tuyệt đối không bỏ muội ở đây một mình.”

Phuong Cần Chi ngừng giẫy giụa, dùng đôi mắt lệ chảy ròng ròng hoài nghi nhìn chăm chăm Lục Vô Nghiên, nói: “VẬY HUYNH THỀ ĐI!”

“Ta thề!”

Phuong Cần Chi vẫn nhìn Lục Vô Nghiên với ánh mắt tràn đầy hoài nghi, bé do do dự dự nói: “VẬY, VẬY HUYNH THỀ LÀ: NẾU HUYNH NÓI ĐỐI THÌ LÁT NỮA SẼ RƠI XUỐNG RẦNH NƯỚC THỐI, LÚC ĂN TỐI SẼ ĂN PHẢI CÔN TRÙNG, SẼ BỊ PHÂN CHIM BỎ CÂU RƠI TRÚNG ĐẦU!”

Sắc mặt Lục Vô Nghiên lập tức đen thui.

Nói mấy lời này, Phuong Cần Chi cũng có chút chột dạ. Nhưng đôi mắt với đại sự sống còn như thế này, Phuong Cần Chi vô cùng mạnh mẽ hất cằm, không nhượng bộ.

“ĐƯỢC....” Lục Vô Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Ta thề, nếu như ta nói nói dối, lát nữa sẽ rơi vào rãnh nước thối, ăn tối ăn phải côn trùng, sẽ bị phân chim bỏ câu rơi trúng đầu!”

Lục Vô Nghiên thật sự đã nghiêng răng nghiêng lợi. Phuong Cần Chi nhìn hàm răng trắng sáng của Lục Vô Nghiên, có cảm giác giống như Tam ca ca hận không thể ăn tươi nuốt sống bé. Bé dè dặt hỏi: “VẬY, VẬY..... CHÚNG TA VỀ NHÀ?”

“Lau nước mắt đi!” Lục Vô Nghiên cố ý hung dữ với bé.

Phuong Cần Chi vội vàng dùng mu bàn tay tùy tiện lau mấy cái, rồi nín nọt kéo tay Lục Vô Nghiên, ngọt ngào nói: “Tam ca ca, chúng ta về nhà đi?”

“BÂY GIỜ BIẾT GỌI TAM CA CA RỒI SAO?” Lục Vô Nghiên lườm con bé một cái.

Phuong Cần Chi gấp đến độ không ngừng giậm chân. Vừa rồi quá nôn nóng mới có thể nổi giận với Tam ca ca, bây giờ bình tĩnh lại không khỏi có chút hối hận. Đắc tội với Tam ca ca cũng không tốt, sau này không nói, hiện tại nếu hấn bỏ lại bé ở đây thì phải làm sao?

Phuong Cần Chi trong cái khó ló cái khôn, vội vàng ôm cổ Lục Vô Nghiên, hôn một cái thật mạnh lên mặt hấn: “Tam ca ca, huynh không thể bỏ muội lại, muội trưởng thành sẽ là tức phụ nhi của huynh nha!”

Nhìn gò má nghiêng nghiêng không chút biểu tình của Lục Vô Nghiên, Phuong Cần Chi ôm cổ hấn, tiếp tục hôn hấn lấy lòng, một cái, hai cái, ba cái....

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nước miếng

“Tam ca ca....” Phuong Cần Chi lay lay cánh tay Lục Vô Nghiên, nhìn hấn bằng ánh mắt đáng thương.

Lục Vô Nghiên thờ dãi, sờ mặt mình một cái, trên đó ướt nhẹp, tất cả đều là nước miếng của Phuong Cần Chi.

“Muội... muội giúp huynh lau!” Phuong Cần Chi xấu hổ vươn tay ra, muốn lau đồng nước miếng của mình đang dính đầy trên mặt Lục Vô Nghiên.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới đứng dậy, hấn bế Phuong Cần Chi lên, ôm bé đi sâu vào trong rừng mai. Rừng mai bên trong phủ Vinh Quốc Công vậy mà cũng có một cái bàn đu dây, Lục Vô Nghiên ôm Phuong Cần Chi ngồi lên bàn đu dây.

Theo nhịp điệu đu đưa nhẹ nhàng của bàn đu dây, Lục Vô Nghiên mới nói: “Cần Chi cho rằng Tam ca ca muốn vứt muội vào phủ Vinh Quốc Công có đúng hay không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Ta đâu đành lòng.” Lục Vô Nghiên nắm tay bé. Câu này hấn nói không thể chân thành hơn. Để Phuong Cần Chi dời đến phủ Vinh Quốc Công? Điều này sao có thể, hấn hận không thể nuôi dưỡng con bé ngay tại viện Thùy Sao của mình.

Hấn ti mi giải thích với Phuong Cần Chi: “Phủ Vinh Quốc Công và Lục gia không giống nhau, nhân khẩu nhà bọn họ đơn giản, hơn nữa còn khiếm khuyết cô nương gia. Phủ Vinh Quốc Công có bốn nhi tử, một nữ nhi cũng không có. Tới đời tiếp theo, không ngờ cũng chỉ có nhi tử. Chỉ có vị phu nhân mà muội vừa gặp ban nãy là sinh hạ được một vị thiên kim. Vị thiên kim này quả thật được cả Phuong gia yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay. Nhưng nàng ấy lại bất ngờ qua đời, người Phuong gia cũng rất đau khổ. Nhất là mẫu thân của nàng ấy.”

“Cái này có quan hệ gì với muội!” Phuong Cần Chi chống đối, nhỏ giọng lảm bảm.

Lục Vô Nghiên chống cằm lên đầu bé, nói: “Cần Chi nhìn thấy đáng vẻ của Đại phu nhân khi mất đi nữ nhi yêu thương nhất có đáng thương hay không?”

Phương Cần Chi do dự một chút, không khỏi nhớ tới đôi mắt đầm nước của Đại phu nhân. Đôi mắt đó chất chứa bi thương nồng đậm như vậy, cho dù có che giấu thế nào, cũng không thể che giấu được.

Phương Cần Chi lại nhớ đến mẫu thân của mình.

Ban đầu khi nhận được tin dữ của ca ca, ánh mắt của mẫu thân cũng nhuốm đầy loại bi thương đó, làm cách nào cũng không tan được. Rồi đến khi phụ thân qua đời, ánh mắt của mẫu thân cũng chỉ còn lại một màu xám tro u ám, không hề có sức sống.

“Đại phu nhân nhất định rất khổ sở.” Phương Cần Chi cúi đầu.

Nhưng không bao lâu, bé lại dùng sức lắc đầu một cái: “Muội cũng không muốn làm nữ nhi của bà ấy!”

Hoàn toàn không có khả năng, vất vả lắm mới che giấu được cặp song sinh, còn có phòng bếp nhỏ của riêng mình, có thể tránh cho hai muội muội ăn cơm thừa canh cặn mà nha hoàn lén lút mang về. Bé chuyển đi như thế nào? Mang theo hai muội muội dời đến phủ Vinh Quốc Công?

Không thể nào!

Chỉ bằng những tiếp xúc ngắn ngủi ban nãy, người của Phương gia mang đến cho Phương Cần Chi ấn tượng không tẻ. Nhưng nếu bé không có hai muội muội, nhất định sẽ rất vui lòng dời đến ở Phương gia. Nhưng bé còn có hai muội muội, hai người thân cuối cùng của bé. Bé không thể mạo hiểm, càng không thể bỏ rơi chúng.

Nhìn về mặt con bé, sao Lục Vô Nghiên lại không hiểu.

Hắn nâng đôi chân ngắn ngủn của Phương Cần Chi lên, xoay thân thể nhỏ nhắn lại, để bé ngồi trên đùi nhìn thẳng vào mình.

“Cần Chi, Tam ca ca sẽ không để cho muội dời đến phủ Vinh Quốc Công. Không phải dưỡng nữ, cũng không phải làm con thừa tự, chỉ là nghĩa nữ. Muội chỉ cần trở thành thân thích với người Phương gia là được rồi. Cần Chi của chúng ta vẫn ở tại Lục gia, vẫn ở nơi cách Tam ca ca không xa. Thỉnh thoảng ngồi xe ngựa đến thăm những người ở Phương gia một lần là tốt rồi. Nếu như muội không muốn, cũng không cần gọi bọn họ là phụ mẫu, chỉ cần gọi nghĩa phụ, nghĩa mẫu là được.”

“Không. Không cần chuyển nhà?” Phương Cần Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên.

“Dĩ nhiên không cần.” Lục Vô Nghiên dừng lại một chút. “Mặc dù Cần Chi của chúng ta không muốn chuyển nhà không phải bởi vì 'không nỡ bỏ Tam ca ca', nhưng Tam ca ca của muội thật sự không nỡ để muội đi.”

Dĩ nhiên Lục Vô Nghiên không thể nào để Phương Cần Chi chuyển ra khỏi phủ Ôn Quốc Công, không phải chỉ vì hắn không nỡ, mà Phương Cần Chi còn là biểu cô nương đến nhà ngoại tổ phụ tìm nơi nương tựa, Lục gia đâu dễ dàng thả người như vậy? Tránh để người ngoài bàn tán, đường đường một phủ Ôn Quốc Công lại không thể dung nạp một biểu cô nương nhỏ nhoi.

Càng là vì.

Lục Vô Nghiên không chỉ tính toán tìm cho Phương Cần Chi một nghĩa phụ duy nhất. Chẳng lẽ mỗi lần có thêm một nghĩa phụ, Phương Cần Chi lại phải chuyển nhà một lần?

Đúng, chỉ một phủ Vinh Quốc Công hoàn toàn không đủ đánh bóng tiêu cô nương hắn yêu thương nhất.

Phương Cần Chi dùng sức chớp chớp mắt, bé không nói gì. Trán nhú lại rất chặt, vừa nhìn đã biết là đang vận dụng cái đầu bé nhỏ đó để xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện.

Lục Vô Nghiên cũng không quấy rầy bé, để bé tự mình suy nghĩ. Hắn tin bé con của hắn có thể hiểu ra tất cả.

“Muội hiểu rồi!” Ánh mắt Phương Cần Chi lập tức sáng tỏ. Bé ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt sáng rực nhìn Lục Vô Nghiên. “Tam ca ca, huynh đang tìm chỗ dựa vững chắc cho muội!”

Lục Vô Nghiên hơi khựng lại, có chút kinh ngạc. Hắn làm sao cũng không ngờ ngay cả cái này Phương Cần Chi cũng có thể nghĩ ra.

“Tam ca ca, huynh đối xử với muội thật tốt! Muội không nên tức giận huynh, còn lấy mấy thứ huynh ghét như rãnh nước thối, côn trùng và phân chim bỏ câu làm phiền huynh!”

Lục Vô Nghiên nhú mày, giận dữ nói: “Còn nói!”

Phương Cần Chi vội vàng bịt miệng lại, buồn bã nói: “Không nói, không đề cập tới nữa!”

“Đa tạ Tam ca ca!” Bé buông bàn tay đang bịt miệng ra, ôm lấy cổ Lục Vô Nghiên, hôn một cái thật mạnh lên gương mặt hắn. Cảm thấy một cái vẫn không đủ, lại hôn tiếp. Một cái, hai cái, ba cái, mọi nơi.

Những tiếng chụt chụt chụt, cùng với cảm giác ướt nhẹp trên gương mặt khiến Lục Vô Nghiên cứng đờ, sau đó lại có một loại cảm giác tê dại giống như

lông vũ nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn chân hắn, rồi lập tức tràn ra khắp toàn thân hắn.

Hắn nâng bàn tay có chút cứng ngắc, chụp lấy bả vai Phương Cần Chi, kéo ra một khoảng cách để ngăn trở động tác của bé.

“Phương! Cần Chi...” Lục Vô Nghiên thở dài một hơi. “Ta có một chuyện rất nghiêm túc muốn nói với muội!”

“Chuyện gì ạ?” Phương Cần Chi chớp chớp đôi mắt hết sức vô tội.

“Là...”

“Chờ một chút!” Lục Vô Nghiên vừa mới nói được hai chữ, Phương Cần Chi đánh liều cắt ngang hắn. Bé vươn tay ra, lau đi nước miếng trên mặt Lục Vô Nghiên, xấu hổ nói: “Muội... lại làm bẩn mặt của Tam ca ca rồi.”

Bé cúi đầu nuốt nước miếng, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao nhiều nước miếng như vậy chứ.”

Lục Vô Nghiên nói không nên lời cảm thụ trong lòng mình lúc này. Thật lâu sau, hắn mới ho nhẹ một tiếng, nói: “Cần Chi, về sau không được tùy tiện hôn lên mặt người khác. Biết không?”

“Muội không có hôn mặt người khác nha, muội cũng sẽ không gả cho người khác. Không phải huynh đã nói tương lai muội sẽ gả cho huynh, huynh sẽ đối với muội giống như phụ thân đối với mẫu thân sao? Vậy muội cũng sẽ giống như mẫu thân, đối với Tam ca ca như vậy nha. Khi mẫu thân hôn mặt phụ thân, phụ thân rất vui vẻ. Vậy. Vậy muội hôn mặt của Tam ca ca, Tam ca ca không vui sao?”

“Vui chứ.” Lục Vô Nghiên há miệng, có chút khó khăn phun ra hai chữ này.

Hắn có thể nói gì đây?

Là vui vẻ. Nhất là khi nghe Phương Cần Chi nói “Muội cũng sẽ không gả cho người khác”, cảm giác ngọt ngào dâng đầy trong lòng ngực Lục Vô Nghiên như muốn tràn ra ngoài. Nhưng... nhưng mấy lời như vậy lại được nói ra từ miệng một tiểu cô nương sáu tuổi, giọng nói non nớt ngây thơ bay vào trong tai hắn, sao hắn cứ cảm thấy có cái gì đó sai sai?

“Vui vẻ là được rồi!” Phương Cần Chi lại nhào tới, hôn một cái chụt lên cằm Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên không hiểu lúc mẫu thân Phương Cần Chi hôn phụ thân con bé, làm thế nào lại bị con bé bắt gặp, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy có chút may mắn, may mà Phương Cần Chi không bắt gặp cảnh bọn họ đang hôn vào chỗ khác.

Lục Vô Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rốt cuộc là đến khi nào muội mới có thể trưởng thành đây?”

Phương Cần Chi rút vai một cái theo bản năng, nhỏ giọng nói: “Tam ca ca, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của huynh thật hung dữ, giống như... giống như muốn nhai nuốt muội vậy.”

Lục Vô Nghiên chợt rung động, hắn ôm Phương Cần Chi đứng đưa bàn đũa dây thật cao. Vào thời điểm bàn đũa dây lên đến chỗ cao nhất, Lục Vô Nghiên vô cùng phần hạn nghĩ thầm: Chờ muội trưởng thành, xem ta nuốt muội như thế nào!

Đến khi Lục Vô Nghiên dắt Phương Cần Chi đi ra khỏi rừng mai, hắn chợt dừng lại, đứng trước mặt Phương Cần Chi. Lục Vô Nghiên bóp chặt bả vai bé nhỏ của Phương Cần Chi, do dự nói: “Cần Chi, mặc dù Tam ca ca an bài muội làm nghĩa nữ trong phủ Vinh Quốc Công xác thực có ôm chút tư tâm, muốn có người che chở muội. Nhưng... Tam ca ca hy vọng muội thật sự có thể khiến người Phương gia trở thành người thân của mình. Dù không phải phụ mẫu chí thân, ít nhất cũng trở thành thân thích... thân thiết hơn mấy cữu cữu và cữu mẫu Lục gia.”

Lục Vô Nghiên lo lắng Phương Cần Chi sẽ ôm mục đích không thuần khiết mà tiếp cận Phương gia. Dù sao ban đầu lựa chọn phủ Vinh Quốc Công, cũng bởi vì Lục Vô Nghiên đã xem xét tình hình gia đình cùng với tính cách mỗi người trong Phương gia. Cho dù tương lai có một ngày Phương Cần Chi trưởng thành, thật sự đến sống ở Phương gia, hắn cũng sẽ yên tâm.

Cho nên, từ lúc bắt đầu, hắn đã dùng nỗi khổ mắt nữ nhi của Đại phu nhân phủ Vinh Quốc Công để tác động Phương Cần Chi. Nhưng hắn không ngờ bé con của hắn quá thông minh, lại có thể đoán ra hắn đang tìm cho bé một chỗ dựa.

Nhưng nhớ lại mục đích của Phương Cần Chi khi bắt đầu tiếp cận mình, Lục Vô Nghiên cũng thoải mái trở lại.

Con bé này từ nhỏ đã thông tuệ khác thường.

“Tam ca ca, nếu bọn họ tốt với muội, đương nhiên muội cũng sẽ đối xử tốt với bọn họ nha!” Phương Cần Chi vô cùng nghiêm túc nói.

Đúng vậy.

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái. Ban đầu Phương Cần Chi cố ý nịnh nọt lấy lòng hắn, hiện tại không phải cũng đã chân tâm thật ý đối với hắn rồi sao? Tuy rằng... cũng không phải hoàn toàn chân tâm thật ý. Cái này gọi là sống lâu mới biết lòng người, Lục Vô Nghiên tin rằng cuộc sống lâu dài, Phương Cần Chi sẽ chung sống thật tốt với người phủ Vinh Quốc Công.

Khi Phương Cần Chi được Lục Vô Nghiên dắt trở về, liền nhìn thấy Đại phu nhân phủ Vinh Quốc Công đứng trước cửa nhìn quanh quất. Khi bà nhìn

thấy Phương Căn Chi, trên mặt lập tức hiện lên mấy phần mừng rỡ.

Bà bước đến chào đón, muốn kéo tay Phương Căn Chi, chợt nhớ tới sự cự tuyệt của hài tử này trước đó, cuối cùng lại thôi. Bà khẽ khom người, dịu dàng nói: “Căn Chi chơi có mệt hay không? Có khát hay không?”

Phương Căn Chi lắc đầu một cái, bước đến nắm tay của Đại phu nhân, nói: “Có phải người đã đứng ở đây thật lâu hay không? Nhất định là rất mệt, Căn Chi đỡ người đi vào nghỉ ngơi có được hay không?”

“Được, được.” Đại phu nhân Phương gia có chút thụ sủng nhược kinh.

Bà nhìn Phương Căn Chi bằng đôi mắt đỏ bừng ngập nước. Bà vẫn thích nữ nhi, nhưng ba lần liên tiếp đều sinh nhi tử. Rốt cuộc nữ nhi bà trông ngóng cũng đến, nhưng con bé lại bất hạnh chết yểu. Còn bà, sau khi sinh nữ nhi, thân thể bị tổn thương nên không thể sinh được nữa. Vì vậy, gần đây bà vẫn luôn muốn thu dưỡng một nữ nhi thông minh khéo léo.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mai phục

Bởi vì biết không cần phải chuyển nhà, thái độ của Phương Căn Chi đối với người Phương gia cũng trở nên thân mật hơn rất nhiều. Người Phương gia cho rằng bé vẫn còn nhỏ tuổi, sau khi Lục Vô Nghiên khuyên nhủ mấy câu đã nghĩ thông suốt, nên cũng hết sức vui mừng.

Lão thái thái và Đại phu nhân Phương gia lôi kéo Phương Căn Chi đi mấy vòng quanh hậu hoa viên, mang bé đi xem nhà trồng hoa của phủ Vinh Quốc Công, nhìn vài gốc đông mai mà quý phủ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới có thể trồng được.

Sau đó mới dắt Phương Căn Chi vào nhà, nhét đầy miệng bé với những loại điểm tâm thơm phức. Lão thái thái tự mình đeo khóa bạc cho bé, Đại phu nhân thì lục lọi trong hộp nữ trang, lấy ra một bộ vòng ngọc đeo vào cổ tay bé. Đây là một bộ vòng ngọc ba cái kích thước không đồng đều, đeo vào cổ tay trái của bé, lúc cử động, vòng ngọc va vào nhau, phát ra những âm thanh trong trẻo vui tai. Vật này vốn được Đại phu nhân sai người chế tạo cho nữ nhi đã qua đời của mình, nhưng vòng tay còn chưa làm xong, nữ nhi đã chết rồi.

Vốn muốn cho con bé thật nhiều đồ trang sức, nhưng suy cho cùng bé cũng còn nhỏ tuổi. Trên người lại đang chịu tang, không tiện đeo quá nhiều trang sức. Nhưng tương lai còn dài, tạm thời không cần vội vã.

Bọn hạ nhân trong phủ đều nhìn ra, vô luận là lão thái thái hay đại phu nhân đều hết sức yêu thích đứa bé Phương Căn Chi này.

“Thái thái, phu nhân, nên đưa biểu cô nương Lục gia đến tiền viện rồi.” Thảm mục mục ở bên cạnh nhắc nhở.

Trong những ngày mùa đông, bầu trời rất mau tối, mặt trời đang lặn dần về phía tây, ánh chiều tà đang chiếu những tia sáng cuối cùng trong ngày. Nếu trì hoãn thêm một hồi nữa, lúc Phương Căn Chi trở về sẽ phải đi đường trong đêm.

Lão thái thái và đại phu nhân phủ Vinh Quốc Công đều lộ ra vẻ mặt không đành lòng, nhưng chuyện nhận nghĩa nữ vốn không phải dễ dàng như vậy. Huống chi, Phương Căn Chi còn là biểu cô nương trong phủ Ôn Quốc Công, Phương gia bọn họ muốn thu nhận bé cần phải có các trưởng bối ra mặt, tự mình đến phủ Ôn Quốc Công nói một tiếng mới được, tuyệt đối không thể một chén trà là có thể nhận thân. Hôm nay, chẳng qua Lục Vô Nghiên dẫn Phương Căn Chi đến đây để biểu đạt ý muốn nhận thân, nhận thân chân chính còn phải bắt đầu ngón tay, tính ra một ngày hoàng đạo.

Phương Căn Chi dịch chuyển thân thể nhỏ bé, tuột xuống ghế, nói: “Lần sau Căn Chi sẽ tới thăm mọi người.”

“Được! Chúng ta chờ con!” Đại phu nhân luyện tiếu vuốt vuốt tay con bé một hồi, mới dắt bé đi ra ngoài.

Đại phu nhân đích thân đưa bé ra ngoài, nhìn bé lên xe ngựa, mới quyền luyện thu hồi ánh mắt.

Vinh Quốc Công đứng đằng xa vuốt râu, nói: “Chờ qua ngày 15, con đến phủ Ôn Quốc Công một chuyến, xử lý chuyện nhận nghĩa nữ này đi.”

“Tức phụ nhi đã biết.” Đại phu nhân vội đáp.

Vinh Quốc Công nhìn theo xe ngựa đi xa dần, nhú nhú mày, nói thêm: “Thôi, con vẫn nên đi cùng với mẫu thân con đi.”

Ông ngẫm nghĩ một lúc, rồi dặn dò: “Sau này hãy xem đứa nhỏ này như mấy tỷ đệ trong phủ mà đối xử, không được để cho con bé chịu chút uất ức nào.”

“Vâng....”

Mặc dù ngoài miệng đại phu nhân trả lời, nhưng trong lòng vẫn không khỏi hồ nghi. Gần đây bà muốn thu dưỡng một nghĩa nữ, đây là chuyện cả phủ

Vinh Quốc Công đều biết. Đối với đứa bé này bà cũng hài lòng về mọi mặt, phụ thân nên biết bà chắc chắn sẽ yêu thương đứa bé này thật tốt. Cần gì phải dạn dò thừa thãi như vậy?

Lão thái thái cũng khá kinh ngạc nhìn Vinh Quốc Công, nên biết Vinh Quốc Công chưa bao giờ quản chuyện hậu viện.

Nhưng đại gia thì trong lòng đã sáng như gương, ông hiểu được nỗi băn khoăn của phụ thân. Lúc đó, lão thái thái và đại phu nhân đều ở hậu viện cùng với Phương Cần Chi, nên không biết chuyện xảy ra ở tiền viện. Biểu hiện quan tâm của Lục Vô Nghiên đối với đứa bé này lúc đó quá mức rõ ràng, rõ ràng đến mức giống như đang cố ý ám hiệu cho bọn họ.

Trên xe ngựa trở về phủ Ôn Quốc Công, Phương Cần Chi nghiêng nghiêng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: “Tam ca ca, huynh vẫn còn giận muội sao?”

Lục Vô Nghiên vẫn giữ nguyên tư thế nhắm mắt dựa vào vách xe ngựa, không lên tiếng.

“Tam ca ca, huynh nhìn muội một cái đi.” Phương Cần Chi nhích qua, cẩn thận lấy tay lật mí mắt Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên quả thật nhìn bé một cái, rồi thốt lên một câu: “Nha đầu xấu xí”, sau đó lại thông thả nhắm mắt lại.

Phương Cần Chi cau mày, không vui nói: “Muội không xấu xí! Muội... muội... Không phải trên đầu chỉ bằng một lớp vải thôi sao! Được rồi, còn thiếu mắt hai cái răng. Tam ca ca, huynh nhìn kỹ một chút đi, không hề xấu xí!”

Lục Vô Nghiên không nhin được cười. Hắn bế Phương Chi lên, để con bé ngồi lên đùi xoay mặt về phía mình.

“Được, Tam ca ca nhìn muội kỹ một chút.” Hắn quả thật bắt đầu quan sát tỉ mỉ mặt mũi của Phương Cần Chi, nhìn rất nghiêm túc. Sau đó lại nghiêm túc gật đầu, nói: “Vẫn là nha đầu xấu xí.”

Phương Cần Chi cau mày, rồi trừng mắt nhìn Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng lầm bầm: “Cái người quá hẹp hòi này, không phải muội chỉ tức giận với huynh, rồi trầy trét nước miếng lên mặt huynh thôi sao? Muội cũng đã nói xin lỗi, cũng lau mặt cho huynh rồi mà, vậy mà vẫn giận...”

Phương Cần Chi vừa dứt lời, xe ngựa bất ngờ dừng phải cái gì đó, cả thân xe đầu lắc lư. Cơ thể nhỏ bé của Phương Cần Chi cũng nghiêng ngã, Lục Vô Nghiên kịp thời đỡ lấy bé.

Phương Cần Chi mờ mịt quay đầu lại, Lục Vô Nghiên liền ấn đầu bé vào trong ngực mình, nói: “Nhắm mắt lại đừng nhìn lung tung, nắm thật chặt xiêm y của ta, càng không được lộn xộn, nhớ chưa?”

“Nhớ!” Phương Cần Chi mạnh mẽ gật đầu một cái, tay trái dùng sức nắm chặt thắt lưng Lục Vô Nghiên, tay phải đang bị băng bó không thể xuất lực, liền dùng cánh tay mảnh khảnh cố gắng vòng quanh hông Lục Vô Nghiên.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên rơi vào chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Trong xe ngựa luôn được trang bị một cái bàn vuông nhỏ, trên bàn vuông nhỏ còn có mấy khối bánh ngọt. Mấy khối bánh ngọt này là do đại phu nhân Phương gia cố ý dặn dò phòng bếp làm cho Phương Cần Chi ăn giải buồn trên đường về.

Cửa xe ngựa bất ngờ bị đá văng ra, một người bịt mặt cầm chùy thủ nhảy lên.

Khỏe môi Lục Vô Nghiên nhếch lên một nụ cười âm lãnh, hắn rút cái muỗng bạc trong chén bánh trứng trên bàn vuông, dùng tốc độ cực nhanh đâm vào mắt người bịt mặt. Máu tươi đậm đặc ồ ạt tràn ra từ trong hốc mắt của hắn, theo muỗng bạc chảy xuống tay Lục Vô Nghiên. Động tác của người bịt mặt lập tức cứng lại, đau đớn bất ngờ khiến cho hắn nhất thời không kịp kêu la.

Một tia sáng bạc nhá lên, một thanh trường đao bổ tới, thân thể người bịt mặt lập tức chia làm hai mảnh.

Nhập Tửu cầm cán đao đứng ở phía sau, nâng nhìn thấy Lục Vô Nghiên hoàn hảo không chút tổn hại mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nơi này không cần người quan tâm, tiếp tục nhiệm vụ của người đi.” Lục Vô Nghiên nói.

“Vâng!” Nhập Tửu liếc mắt nhìn thi thể ngã dưới đất, che giấu kinh ngạc trong mắt. Nàng lập tức xoay người, điều động nhân thủ đã sớm mai phục xung quanh, một lưới tóm gọn những người có ý đồ bắt Lục Vô Nghiên.

Cửa xe ngựa bị đóng lại lần nữa, ngăn cách với ánh sáng bên ngoài. Trong xe ngựa trở nên yên tĩnh và mờ tối. Lục Vô Nghiên từ từ thu tay lại, hắn hít mắt nhìn vết máu đỏ tươi trên ngón tay, sau đó chậm chậm đưa đến gần miệng mình, dè dặt liếm vết máu tươi sền sệt nóng hổi.

Mùi máu tanh quen thuộc.

Lông mày Lục Vô Nghiên từ từ nhíu lại, dung nhan tuấn tú xuất hiện một loại thống khổ. Cái cảm giác cuộn cuộn muốn nôn mửa trong bụng lại cuộn lấy hắn, hắn dùng bàn tay run rẩy nâng tách trà, súc miệng thật kỹ, rồi dùng khăn gấm chà sát vết máu và nước đọng trên khóe miệng.

Tay của hắn đã khôi phục lại sạch sẽ, nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào tay mình, giống như cứ nhìn thấy vết máu lau hoài không sạch.

“Tam ca ca.”

Tiếng gọi ni non của tiểu cô nương trong ngực đã kéo suy nghĩ của Lục Vô Nghiên trở lại. Hắn cúi đầu, nhìn Phương Cần Chi ngoan ngoãn nép vào trong

ngực mình. Hắn khẽ ngã người ra phía sau, lộ ra Phương Cần Chi đang nhắm thật chặt hai mắt. Lông mi dày rợp cong cong tạo thành bóng mờ bên dưới mí mắt. Không ngờ con bé lại thật sự nghe lời như thế, không hề mở mắt ra. Đường như đau đớn trong lòng Lục Vô Nghiên vui đi đôi chút.

Phải vui đi thôi.

Hắn không thể làm con bé sợ.

“Ừ, Tam ca ca ở đây. Biểu hiện của Cần Chi rất tốt. Tiếp tục ngoan ngoãn nhắm mắt lại, chờ một lát xử lý xong tất cả mọi chuyện, chúng ta sẽ về nhà.” Rõ ràng trong mắt vẫn còn khổ sở không hoàn toàn đề nên được, nhưng trong giọng nói lại mang theo chút cứng chiều vui vẻ. Đúng giọng điệu thường ngày hắn vẫn dùng để dụ dỗ Phương Cần Chi, nhẹ nhàng, tự nhiên, trong sáng.

“Đạ!” Phương Cần Chi dùng sức gật đầu, siết chặt cánh tay nhỏ bé đang vòng quanh thắt lưng Lục Vô Nghiên.

Tiếng đánh nhau bên ngoài cũng từ từ dừng lại, Nhập Tửu đứng bên ngoài xe ngựa, bẩm: “Tổng cộng 43 người, lưu lại ba người sống, đám người bị mất còn lại không bị chém chết thì cũng tự sát, không một ai thoát.”

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi xuống xe ngựa, bước qua đồng thi thể chất đầy đất, đi về phía ba người còn sót lại đang bị trói cùng một chỗ.

“Nói ra người sai khiến.” Lục Vô Nghiên dừng lại cách ba người bọn họ một đoạn.

Ba người bị trói rất chặt, bị cho quỳ cùng một chỗ. Bọn họ cũng không nói chuyện, rất có ý tứ anh dũng chịu chết.

Lục Vô Nghiên tùy tiện chỉ một người trong đó, sau đó làm động tác gạch chéo vào không trung.

Gạch chéo, ý chỉ lột da.

“Vâng!” Một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đứng sau lưng Nhập Tửu, tay cầm một cây chủy thủ, đi về phía người bị Lục Vô Nghiên lựa chọn. Trong mắt người kia lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, hai người quỳ bên cạnh hắn cũng đều sợ hãi không thôi.

Bởi vì quá mức sợ hãi, người bị chọn không ngừng giãy giụa. Chủy thủ trong tay thiếu nữ, chỉ vạch một đường rất mỏng trên đỉnh đầu hắn.

“Phế vật, tránh ra.” Lục Vô Nghiên cau mày.

Cổ tay thiếu nữ vừa hành hình run lên, lập tức khom người lui sang một bên.

Tay trái Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi trong ngực, tay phải rút bội kiếm bên hông một người bên cạnh. Hắn nâng tay, lưu loát như nước chảy mây trôi cắt xuống hai nhát, đỉnh đầu người bị chọn lập tức xuất hiện hai vết thương đan chéo nhau, độ sâu phù hợp, vừa vặn tách da ra khỏi thịt.

Hai người đang đứng chờ bên cạnh cũng một phen sững sốt, nhưng bọn họ lập tức phản ứng, vội vàng tiến lên đề người kia xuống, đổ thủy ngân vào miệng vết thương trên đỉnh đầu của hắn.

Đến lúc này, người nọ mới nghĩ đến gào thét. Khàn cả giọng, đau đến không muốn sống.

Lục Vô Nghiên ném kiếm đi, kịp thời xoay người bịt kín hai tai Phương Cần Chi.

Mất thấy đồng bọn bị lột da sống, hai người còn lại đã sớm sợ đến xụi lơ trên mặt đất.

“Ta nói! Ta nói! Là Hữu Tướng! Là Hữu Tướng sai chúng ta bắt sống người!”

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi đi về phía xe ngựa. Trong đám cỏ dại bên cạnh xe ngựa, có một đóa hoa dại màu trắng đã nở rộ, tinh khiết không chút tỳ vết. Lục Vô Nghiên cúi người xuống hái, cắm vào giữa tóc Phương Cần Chi.

Hắn ôm Phương Cần Chi lên xe ngựa.

Xe ngựa lại chậm rãi chạy về phía trước, Lục Vô Nghiên buông lỏng cánh tay đang ôm Phương Cần Chi, dịu dàng nói: “Chuyện đã xử lý xong, có thể mở mắt ra rồi.”

Lúc này Phương Cần Chi mới mở mắt ra.

Bé nhắm mắt quá lâu, nên nhất thời không kịp thích ứng, phải dùng sức chớp chớp hai cái mới được. Bé biết vừa rồi có người đánh nhau, nhưng nếu Tam ca ca đã kêu bé nhắm mắt lại, nghĩa là không muốn bé hỏi tới. Vậy.... dĩ nhiên bé sẽ không hỏi.

Phương Cần Chi đưa tay lên sờ sờ đóa hoa giữa mái tóc: “Tam ca ca, huynh cài cái gì lên đầu muội vậy?”

Bé lấy đóa hoa trên tóc xuống, nhìn tới nhìn lui, rồi ngạc nhiên nói: “Trời lạnh như thế này, nó vẫn có thể sống!”

Bé nhìn thêm một lúc, rồi mới mò mẫm tự cài lên đầu. Nhưng cuối cùng bởi vì không nhìn thấy, nên cắm mấy lần cũng không xong. Lục Vô Nghiên cười đưa tay ra muốn cài giúp con bé. Hắn vừa mới nâng tay phải lên, chợt khựng lại, rồi đổi sang tay trái, cài đóa hoa dại màu trắng tinh khiết không

chút tý vết đỏ lên tóc Phương Cẩn Chi.

Lục Vô Nghiên cúi đầu, chăm chú nhìn Phương Cẩn Chi đang ngồi trên đùi mình.

Hắn có yêu cầu rất cao đối với sự sạch sẽ. Vậy mà.... sạch sẽ?

Trên đùi này, không sạch sẽ nhất chính là đôi tay của hắn. Nhưng lúc này hắn đang dùng đôi tay đó ôm tiểu cô nương trên đùi, tiểu cô nương sạch sẽ.

Phương Cẩn Chi chụp lấy tay của Lục Vô Nghiên, bé ngẩng mặt lên, cười ngọt ngào: “Tay của Tam ca ca nhìn thật là đẹp!”

“Đẹp? Thật sao?” Lục Vô Nghiên nhìn bé bằng ánh mắt lúc sáng lúc tối.

“Đứng nha!” Phương Cẩn Chi nắm tay Lục Vô Nghiên, chơi đùa với từng ngón tay hắn trong lòng bàn tay. “Tay của Tam ca ca còn muồn trắng hơn tay của cô nương gia bình thường nữa đấy! Những ngón tay của Tam ca ca dài thật dài!”

Bé lấy ngón tay của mình so sánh với tay của Lục Vô Nghiên, rồi ngạc nhiên nói: “Nhìn này, dài gấp đôi ngón tay của muội nha!”

Nhìn đáng vẻ ngạc nhiên của Phương Cẩn Chi, rớt cuộc khoe miệng Lục Vô Nghiên cũng kéo ra được một nụ cười thư thái ảm áp.

“Đưa nhỏ ngực.” Hắn lấy tay, vuốt vuốt đầu Phương Cẩn Chi.

Đến phủ Ôn Quốc Công, Lục Vô Nghiên đưa Phương Cẩn Chi đến tiểu viện của bé liền rời đi, hắn muốn trở về viện Thủy Sao tìm Trưởng Công Chúa nghị sự.

Phương Cẩn Chi vừa vào lâu các, liền nhìn thấy Nhập Trà đang dạy Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi thêu thùa. Phương Cẩn Chi trở lại, ba người đồng loạt ngẩng đầu nhìn bé.

“Ôi, trán cô nương làm sao thế này!” Mễ Bảo Nhi lập tức nhảy xuống từ trên cổ đáng, vội vã chạy tới trước mặt Phương Cẩn Chi, kinh hãi nhìn trán Phương Cẩn Chi.

Nhập Trà và Diêm Bảo Nhi cũng đồng thời buông việc trong tay xuống, chạy tới.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không cần thận đập trúng đầu thôi.” Phương Cẩn Chi liên tục xoa tay.

Ánh mắt Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi lại rơi vào lớp băng vải trên tay Phương Cẩn Chi. Hai tiểu nha hoàn đỏ hồng hai má, hận không thể thay thế Phương Cẩn Chi gánh chịu đau khổ này. Hai người bọn họ cắn môi không lên tiếng. Nếu là thường ngày, hai người bọn họ nhất định sẽ đồn dập hỏi tới rớt cuộc vết thương trên tay Phương Cẩn Chi là từ đâu mà ra. Thế nhưng qua mấy ngày được Nhập Trà dạy dỗ, bọn họ đã hiểu “lâm môn” là một đại kỵ của hạ nhân.

Sao Phương Cẩn Chi lại không biết Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi thật sự quan tâm bé? Bé khẳng định thêm một lần nữa với bọn họ mình thật sự không có chuyện gì, để tránh hai người bọn họ lo lắng.

Phương Cẩn Chi đảo mắt một vòng, không nhìn thấy A Tinh và A Nguyệt, bé vội hỏi: “A Tinh và A Nguyệt đâu?”

Đối với A Tinh và A Nguyệt, Phương Cẩn Chi vẫn không lúc nào buông lỏng cảnh giác.

Diêm Bảo Nhi quy quy củ củ nói: “Hồi cô nương, A Tinh và A Nguyệt đang ở trong phòng bếp nhỏ nấu bánh trôi.”

Quá quy củ, ngược lại Phương Cẩn Chi có chút không thích ứng. Lúc này Phương Cẩn Chi mới phản ứng kịp, từ lúc bé trở lại, biểu hiện của Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi xác thực đã khác trước rất nhiều, dường như đã biết không ít quy củ.

Phương Cẩn Chi cảm kích nhìn Nhập Trà, rồi gật đầu một cái, nói: “Biết rồi, ta lên lầu đây.”

Đôi chân ngắn ngủn nện bước chạy lên lầu, Vệ mụ mụ đang đi ra từ trong phòng của bé.

“Cô nương về rồi. Ôi trời!” Vệ mụ mụ nhìn vết thương trên trán và trên tay Phương Cẩn Chi, cảm thấy đau lòng không thôi. Phương Cẩn Chi lại phải giải thích thêm lần nữa là mình không sao, mới bước vào phòng.

Trước khi Vệ mụ mụ đi, Phương Cẩn Chi còn dặn dò: “Lát nữa A Tinh và A Nguyệt nấu xong bánh trôi, bà tự mình mang lên nha!”

“Vâng! Lão nô biết rồi!” Vệ mụ mụ vỗ vỗ ngực.

Lúc này Phương Cẩn Chi mới yên tâm đi vào phòng, bé chạy đến bật bộ sàng, mở rương chứa hai muội muội ra.

“Tỷ tỷ.” Hai tiểu cô nương kinh hoàng nhìn Phương Cẩn Chi, bàn tay nhỏ bé vươn ra từ trong rương, muồn sờ vào vết thương trên trán Phương Cẩn Chi. Cặp mắt của bọn chúng đỏ ngầu, sắp khóc lên.

Phương Cẩn Chi vội vàng nắm lấy tay bọn chúng, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ không đau, thật mà!”

“Đau... đau...” Hai tiểu cô nương nhỏ giọng nói, mang theo một chút nức nở.

“Thật sự không đau, cũng sắp lành rồi! Tỷ tỷ không gạt hai muội!”

Hai tiểu cô nương không lên tiếng, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào trán Phuong Cần Chi, một tác cũng không chịu dứt ra.

Phuong Cần Chi buông tay hai tiểu cô nương, lục lọi trong hầu bao đeo bên hông, lấy ra một cái khăn gấm mỏng trắng như tuyết, bé mở khăn gấm ra, bên trong là hai viên kẹo mềm. Bé vừa nhét hai viên kẹo mềm vào miệng hai muội muội, vừa nhỏ giọng nói: “Hai viên kẹo mềm này là tỷ tỷ mang về từ phủ Vinh Quốc Công về, ở đó có thật nhiều đồ ăn ngon! Tỷ tỷ ăn rất nhiều loại trái cây nè, bánh ngọt nè, kẹo viên nè.... À, loại kẹo mềm này ăn ngon nhất đó! Vừa ngon vừa ngọt, còn ăn không ngán. Các muội có thích hay không?”

Hai tiểu cô nương cười híp mắt gật đầu. Chỉ cần là tỷ tỷ mang về cho bọn chúng, thì đó chính là đồ ăn ngon nhất thiên hạ.

Phuong Cần Chi đứng mời chân, liền ngồi xuống đất. Bé tựa lưng vào thành giường, kể huyền thoại chuyện ngày hôm nay cho hai muội muội nghe. Miêu tả từng cảnh cây ngon cỏ mà bé đã nhìn thấy trong phủ Vinh Quốc Công. Vất óc suy nghĩ, chỉ sợ bỏ sót cái gì.

Bé luôn có một thói quen, mỗi buổi tối đều muốn kể lại chuyện xảy ra trong ngày cho hai muội muội nghe. Hai muội muội chưa từng rời khỏi nơi nương náu trong chiếc giường tủ tưng này, trong mắt bọn chúng, thế giới bên ngoài đều được góp nhặt từ những câu chuyện mà tỷ tỷ kể cho bọn chúng nghe.

Không lâu sau, Vệ mụ mụ bụng bánh trôi lên.

Phuong Cần Chi nhìn mấy viên trôi nước óng ánh trong chén, trong lòng có chút tiếc nuối. Ngày mai là tết Nguyên Tiêu, đáng tiếc lại không thể trải qua cùng hai muội muội. Hôm nay có thể ăn bánh trôi chung với nhau cũng tốt rồi.

Bánh trôi rất ngọt, Phuong Cần Chi ngẩng đầu, nhìn hai muội muội ăn vui vẻ, trong lòng của bé cũng trở nên ngọt ngào như nhân bánh trôi nước.

Phuong Cần Chi cùng hai muội muội ăn chung chén bánh trôi, rồi tiếp tục kể cho hai muội muội về người trong phủ Vinh Quốc Công tốt như thế nào. Cho đến khi hai muội muội bắt đầu ngủ gà ngủ gật, dựa vào thành giường ngủ thiếp đi, Phuong Cần Chi mới ngừng miệng.

Bé đứng lên, vồ vồ vào hai chân đã hơi tê tê, rồi để Vệ mụ mụ giúp đỡ hai muội muội nằm xuống, điều chỉnh tư thế cho bọn chúng ngủ được thoải mái. Sau khi cẩn thận đắp chăn, Phuong Cần Chi mới nhẹ nhàng đóng nắp giường lại. Lúc khóa giường, trong lòng bé chùng xuống. Giống như bản thân và hai muội muội, bị khóa trong chiếc giường nhỏ hẹp.

Cuộc sống như thế này, đến bao giờ mới kết thúc đây?

Một đóa đại màu trắng rơi xuống từ tóc Phuong Cần Chi, Phuong Cần Chi hơi sững sốt, bé nhặt bông hoa đại be bé đó lên, đặt giữa lòng bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhìn một lúc lâu, mới cẩn thận đặt nó vào trong chậu mai vàng bên cửa sổ.

Bé toét miệng cười ngốc nghếch một lúc, mới bò lên giường. Có lẽ ngày hôm nay đi tới đi lui quá vất vả, đầu Phuong Cần Chi vừa chạm gối liền ngủ thiếp đi, ngủ đặc biệt say.

Phuong Cần Chi bị cảm giác đau đớn đánh thức.

Bé vốn ngủ rất sâu rất say, cho nên khi cơn đau bụng ập tới, bé còn tưởng đây chỉ là một cơn ác mộng. Bé dụi dụi mắt, xoay người ngủ tiếp. Nhưng cảm giác đau đớn trong bụng ngày càng mãnh liệt, giống như có một cây gậy đang quậy tới quậy lui trong bụng bé, quậy đến bé sống không yên.

Phuong Cần Chi đưa tay lên lau trán, mồ hôi đã rịn ra một lớp mỏng.

“Đau...” Phuong Cần Chi há to miệng, nhưng lại phát hiện kêu không ra tiếng, chỉ phát ra những tiếng giống như muỗi kêu.

Bé hung hăng cắn chặt môi, máu từ cánh môi màu hồng phấn mềm mại trào ra ngoài. Đồng thời, loại đau đớn này cũng khiến cho đầu óc hỗn loạn của bé sáng suốt hơn đôi chút.

Phuong Cần Chi cố gắng nâng tay lên, chụp lấy màn che bên giường, dùng sức kéo, mượn lực đạo này, cả thân thể nhỏ bé lăn thẳng từ trên giường xuống, phát ra một tiếng ‘ầm’ thật lớn.

“Tiếng gì vậy....” Vệ mụ mụ vừa ngáp vừa bước vào cửa. Trong chớp mắt, bà trừng mắt kinh hoàng nhìn Phuong Cần Chi nằm dưới đất.

“Cô nương!” Vệ mụ mụ kêu lên một tiếng, lập tức xông tới ôm Phuong Cần Chi vào trong ngực.

Tinh thần bà hoảng hốt.

Phuong Cần Chi chịu đựng đau đớn trong bụng, cố gắng há miệng, nhưng vẫn không phát ra âm thanh nào.

Tiếng kinh hô của Vệ mụ mụ, nhanh chóng đánh thức những người khác ở lầu dưới. Nhập Trà, A Tinh, A Nguyệt, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đều kẻ trước người sau chạy tới.

Vệ mụ mụ đã ôm Phương Cẩn Chi lên giường, bàn thân thì lau nước mắt canh giữ bên cạnh. A Tinh đi gọi đại phu, A Nguyệt đi thông báo cho Tam phòng. Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi cũng nôn nóng không chịu nổi như Vệ mụ mụ.

Nhập Trà vội vàng kéo Mễ Bảo Nhi một cái, nói: “Đến viện Thùy Sao tìm Nhập Phan, nói chuyện này cho nàng ấy biết.”

“Được, ta đi ngay!” Mễ Bảo Nhi đáp một tiếng, rồi vội vã chạy xuống lầu.

Phương Cẩn Chi cảm thấy mí mắt nặng trĩu, nhưng bé không thể nhắm mắt lại. Bé không biết tại sao mình lại bị như vậy, là bởi vì ăn phải cái gì không nên ăn sao? Nếu là thứ khác thì không sao, nhưng, nhưng nếu là bánh trôi và kẹo mềm có vấn đề thì sao?

Bây giờ ngay cả nói chuyện bé cũng không thể, huống chi Nhập Trà vẫn còn ở đây. Nói không chừng lát nữa còn có đại phu, Tam cửu mẫu cũng sẽ đến, lúc này không thể mở rương để xem xét tình hình của hai muội muội.

Nước mắt tràn ra từ trong hốc mắt, bé cố gắng quay đầu nhìn sang chiếc rương lớn bên cạnh giường. Chiếc rương lớn yên tĩnh yên tĩnh, chìm dần vào trong bóng tối.

Con đầu mảnh liệt từ trong bụng ập tới, rốt cuộc Phương Cẩn Cho cũng ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cổ chấp

Trong mơ mơ màng màng, Phương Cẩn Chi luôn nghe thấy tiếng khóc đứt quãng của người nào đó, rồi ai nói liên miên cái gì đó. Khi bé mở mắt ra liền nhìn thấy đại phu nhân Phương gia với ánh mắt đỏ hồng. Sao đại phu nhân Phương gia lại ở đây? Bé không kịp nghĩ nhiều, lại mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Đến khi bé tỉnh lại lần nữa đã là ngày hôm sau.

“Cẩn Chi tỉnh rồi?” Đại phu nhân Phương gia mừng rỡ nhìn bé. “Có đói bụng không? Nôn sạch ruột rồi nhất định đói bụng lắm, muốn ăn gì? A, Không không. Đại phu cần dặn bây giờ con chưa thể ăn được cái gì. Ta sai nha hoàn mang đến cho con một chén nước ấm nhé?”

Trong miệng Phương Cẩn Chi xác thực là vừa khô vừa chất, bé gật đầu một cái.

“Mau, mau rót nước ấm đến đây.” Đại phu nhân Phương gia vội phân phó nha hoàn bưng nước. Thật ra thì không cần bà phân phó, Mễ Bảo Nhi túc trực ở một bên nhìn thấy Phương Cẩn Chi muốn uống nước, đã vội vàng xoay người đi lấy.

Vệ mụ mụ và đại phu nhân Phương gia cẩn thận đỡ Phương Cẩn Chi dậy.

“Đề ta.” Đại phu nhân Phương gia ngăn lại động tác muốn rót nước cho Phương Cẩn Chi của Vệ mụ mụ, bà nhận chén nước từ tay Mễ Bảo Nhi. Dùng đầu ngón tay vắt ngang thành chén để kiểm tra độ nóng lạnh, sau đó mới đưa chén đến miệng Phương Cẩn Chi, dịu dàng nói: “Uống cẩn thận một chút..., nhấp thử trước một ít xem có nóng hay không.”

Phương Cẩn Chi cúi đầu uống từng ngụm từng ngụm nước ấm, cảm giác khô khốc trong miệng cũng vơi dần.

“Chậm một chút, chậm một chút, đừng vội. Muốn uống nữa hay không?” Nhìn Phương Cẩn Chi uống sạch nước trong chén, đại phu nhân Phương gia vội hỏi.

Phương Cẩn Chi gật đầu một cái, Mễ Bảo Nhi vội vàng rót thêm một chén nước ấm.

Phương Cẩn Chi thừa dịp quay đầu nhận chén nước từ tay Mễ Bảo Nhi, nhìn về phía Vệ mụ mụ. Vệ mụ mụ nhú mày lắc đầu một cái. Trái tim Phương Cẩn Chi không khỏi nhói lên. Bé quay đầu sang nhìn chiếc rương lớn bên cạnh giường. Rương lớn bị bao phủ bởi một lớp thảm lông, trên đó được đặt một cái giỏ mây vá. Cái rương thường ngày đã bị biến thành bàn nhỏ kê đầu giường.

Phương Cẩn Chi biết nhất định là người nào đó bên cạnh bé sợ rước lấy hoài nghi của người khác nên mới che đậy như vậy.

Nhưng càng khiến trái tim Phương Cẩn Chi thất vọng. Cái rương này vốn được đặc chế, tổng cộng có hai tầng bí mật kề nhau, những hoa văn như ý được chạm khắc thật nhỏ ở mỗi góc. Ngoài mặt là đồ trang trí cho đẹp mắt, nhưng thực ra chính là những lỗ thông gió. Bởi vì cái rương hai tầng này điều khiển hoa văn ngược, mà những hoa văn đó lại cực nhỏ, cho nên từ bên ngoài không thể nhìn thấy tình cảnh bên trong. Hiện tại nó đã bị thảm lông dày phủ lên, hẳn là đã che lại toàn bộ những lỗ thông khí. Sao Phương Cẩn Chi lại không sốt ruột?

Bé không biết rốt cuộc tại sao mình lại đau bụng không nhịn nổi như vậy, trong lòng rất lo sợ bánh trôi và kẹo mềm có vấn đề. Bé ngất đi còn có người kịp thời tìm đại phu cho bé, nhưng hai muội muội thì phải làm sao đây? Bây giờ thậm chí bé còn không thể mở rương ra nhìn bọn chúng một cái. Muốn

lột cái thâm lông thật dày đang phủ trên mặt rương.

Trong chớp mắt, đôi mắt Phương Căn Chi đỏ lên.

“Sao lại khóc? Có phải khó chịu hay không? Nào, uống thêm chút nước đi.” Đại phu nhân Phương gia đưa nước đến khoé miệng Phương Căn Chi, ánh mắt của bà đầy tràn thương yêu và áy náy.

Phương Căn Chi cắn môi, uống từng ngụm từng ngụm nước. Khóc cũng vô dụng, chỉ có bản thân bé khỏe mạnh mới có thể chăm sóc hai muội muội thật tốt.

Lần này, Phương Căn Chi không uống cạn nước trong chén.

“Đa tạ phu nhân...” Giọng nói của Phương Căn Chi rất nhỏ, khàn khàn yếu ớt.

“Đừng nói chuyện, cũng đừng rầu rĩ, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát là được.” Nghe Phương Căn Chi nói giọng khào khào như vậy, áy náy và thương yêu trong mắt đại phu nhân Phương gia càng thêm đậm. Bà nhẹ nhàng vuốt ve gò má Phương Căn Chi, không khỏi thì thầm: “Đứa trẻ đáng thương của ta....”

“Căn Chi đã tỉnh rồi phải không?” Tiểu nha hoàn vén màn lên, Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi cùng bước vào phòng.

“Tam cữu mẫu, Ngũ cữu mẫu.” Phương Căn Chi lấy tay chống người, muốn xuống giường.

Ngũ nãi nãi đi nhanh về trước hai bước, căn Phương Căn Chi lại, nói ra suy nghĩ trong lòng: “Bệnh thành ra như vậy rồi, đừng ngồi dậy. Nghỉ ngơi cho thật tốt là được.”

Tam nãi nãi nhẹ nhàng nhìn Ngũ nãi nãi một cái, rồi dời ánh mắt sang Phương Căn Chi, cười nói: “Thật may là không sao, bộ dáng của con lúc đó dọa ta chết khiếp. Còn tưởng là kết ly, thật may là chỉ ăn phải thức ăn hư. Sau này Căn Chi không được tham ăn nữa....”

Phương Căn Chi cảm thấy mê mang, nhưng ngoài mặt lại ngoan ngoãn gật đầu một cái.

“Đừng trách Căn Chi, đều tại ta không biết cách dạy dỗ nhi tử.” Đại phu nhân Phương gia cau mày, than thở. Bà cầm tay Phương Căn Chi nâng niu trong lòng bàn tay, nhỏ nhẹ nói: “Con à, đừng trách ca ca con. Là ta không dạy dỗ bọn chúng tử tế, ta đã dẫn bọn chúng tới đây rồi, đang quý gồi trong sân đây.”

“Ca ca?” Trong lòng Phương Căn Chi càng thêm nghi hoặc.

Đại phu nhân Phương gia có nỗi khổ không thể nói. Hải tử thứ hai Phương Kim Ca của bà là đứa cô chấp nhất, nhìn thấy Phương Căn Chi mặc áo khoác của tiểu muội Phương Kim Dao, lại đeo vòng tay vốn được làm cho Phương Kim Dao. Hắn liền cho rằng Phương Căn Chi đoạt mất đồ của Phương Kim Dao, mặc dù muội muội đã mất, nhưng hắn cũng không muốn người khác bước vào phòng muội muội, chiếm lấy đồ của muội muội.

Vì vậy, khi hắn nghe nói phụ mẫu muốn thu nhận tiểu cô nương này, trong lòng không khỏi nảy sinh ác ý, động tay động chân vào điểm tâm của Phương Căn Chi.

Chuyện giữa hải tử thứ hai Phương Kim Ca này và muội muội của hắn cũng phức tạp, nhất thời không thể nói rõ ràng. Đại phu nhân Phương gia chỉ nắm tay Phương Căn Chi, giải thích đơn giản: “Là hải tử thứ hai của ta, nó... quá bướng bỉnh. Căn Chi đừng trách nó. Nó đã biết sai rồi, đang quý ở bên ngoài đây. Còn có đệ đệ của nó biết chuyện không báo, cũng quý ở bên ngoài!”

Một mặt, đại phu nhân Phương gia đau lòng Phương Căn Chi, mặt khác, bà lo lắng Phương Căn Chi sẽ sinh lòng ghen cách đối với hai nghĩa huynh vẫn chưa gặp mặt này. Nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, sao trong lòng Phương Căn Chi có thể không có khoảng cách?

Phương Căn Chi là tiểu cô nương thông tuệ cỡ nào chứ, bé chỉ cần suy nghĩ một chút, liền hiểu ra hai vị tiểu thiếu gia Phương gia này không hoan nghênh mình. Lúc này bé cũng không lo được nhiều như vậy, chỉ bám lấy điểm quan trọng nhất: “Con.... con.... đã ăn cái gì mà xảy ra vấn đề?”

“Là kẹo giòn hương nhài.” Đại phu nhân Phương gia áy náy nói.

Nghĩ rằng vị nhị thiếu gia nhà họ Phương mà Phương Căn Chi chưa từng nhìn thấy chắc đã biết những thứ bánh kẹo đó đều được chuẩn bị cho Phương Căn Chi, cho nên mới ra tay. Nếu trộn nguyên liệu vào trong đồ ăn khác, không chừng sẽ hại người của Phương gia ăn nhầm.

Phương Căn Chi thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng mừng rỡ vì quá may mắn. Lúc đó, bé cũng từng nghĩ qua sẽ mang kẹo giòn hương nhài về cho hai muội muội, nhưng vì chúng quá giòn, không dễ mang theo. Nếu bọc trong khăn, không chừng khi về đến nơi đã nát vụn rồi, cho nên bé mới chọn kẹo mềm mang về.

Sự lựa chọn này vô tình đã giúp hai muội muội may mắn tránh được một kiếp nạn.

Ánh mắt Phương Căn Chi không khỏi nhìn về rương lớn nơi đầu giường, thâm lông này thật sự cũng quá dày rồi, trong lòng bé không khỏi vì hai muội muội mà lo lắng. Nhìn sắc trời bên ngoài, cũng đã sáng rồi, chắc bọn chúng cũng ngọt ngào chết đi được.

“Trẻ con mà, đứa nào không nghịch ngợm, trong nhà ta cũng có hai tiểu tử phá phách, quậy phá gây sự cả ngày. Phương phu nhân đừng để trong lòng.” Ngũ nãi nãi ở một bên hoà giải.

Tam nãi nãi cũng nói: “Hon nữa, sau này sẽ là người một nhà, Cẩn Chi của chúng ta lý nào lại trách ca ca của mình. Cẩn Chi, con nói có đúng hay không?”

Xảy ra chuyện như thế này, đại phu nhân Phuong gia đã đi suốt đêm đến đây. Một mặt giải thích sự việc, mặt khác cũng nhân cơ hội này nói với trưởng bối Lục gia ý định muốn nhận Phuong Cẩn Chi làm nghĩa nữ.

Lúc này Phuong Cẩn Chi mới phản ứng được, bé vội vàng dùng đôi mắt to tròn nhìn đại phu nhân Phuong gia, chân thành nói: “Người đừng trách bọn họ.”

“Con vẫn còn cầu tình cho bọn chúng!” Cục tức trong lòng đại phu nhân Phuong gia vẫn còn chưa tan. Thật may là bà phát hiện tiểu nhi tử có gì đó khác thường, gắng hỏi mãi nó mới chịu nói, cả đêm dần theo hai đứa nó tới đây bồi tội. Phuong Cẩn Chi tìm đại phu kịp thời nên mới không có việc gì, thế nhưng chuyện nhận thân không chừng sẽ phải bị kéo dài.

Phuong Cẩn Chi ngáp một cái.

“Cẩn Chi mệt rồi phải không? Dù thế nào cũng phải ăn một chút cháo trắng rồi mới ngủ tiếp.” Tam nãi nãi nói. Bà lại hỏi Vệ mụ mụ phòng bếp đã chuẩn bị xong chưa.

Vệ mụ mụ vội trả lời: “Phòng bếp đã chuẩn bị xong, cháo trắng thơm ngào ngạt vẫn luôn được giữ ấm trong nồi, chỉ chờ cô nương gọi thôi.”

“Con không muốn ăn, con mệt quá, muốn ngủ một lát.” Phuong Cẩn Chi áy náy nhìn đại phu nhân Phuong gia. “Đã nhọc công người tới thăm con, trong lòng Cẩn Chi rất áy náy.”

Dáng vẻ Phuong Cẩn Chi lúc này thật sự khá tiêu tụy, bé vốn đỏ mề hôi lạnh rất nhiều, mồ hôi dính vào gương mặt, khiến mái tóc mềm mại của con bé bết lại với nhau, dán vào khuôn mặt tái nhợt, cánh môi màu hồng nhạt trước đây, mềm mại như cao, lúc nào cũng tròn bóng, mà bây giờ nứt nẻ, còn lưu lại tia máu.

Giọng nói khàn khàn suy yếu, mềm mỏng không một câu oán trách, chỉ nói những lời quan tâm người khác, càng nghe càng khiến người ta thương tiếc.

“Được, ngủ một lát đi, tỉnh dậy rồi ăn.” Đại phu nhân Phuong gia đỡ Phuong Cẩn Chi nằm xuống, rồi cẩn thận đắp chăn cho bé.

Phuong Cẩn Chi vẫn không chịu nhắm mắt lại, bé tròn xoe mắt nhìn đại phu nhân Phuong gia, nói: “Người nhất định đã rất mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc đi. Cẩn Chi không cần người ở cùng đâu. Người đã ở bên con lâu như vậy rồi, nếu người vẫn ở đây, Cẩn Chi sẽ cảm thấy rất áy náy.”

“Đi thôi, người cũng đã canh giữ ở đây cả đêm rồi, đến chỗ ta nghỉ ngơi một lúc đi.” Tam nãi nãi kéo đại phu nhân Phuong gia.

Ngũ nãi nãi cũng nói: “Hon nữa, chúng ta cứ trông chừng ở đây, Cẩn Chi cũng sẽ ngủ không ngon giấc.”

Bà lại dặn dò Vệ mụ mụ chăm sóc Phuong Cẩn Chi thật tốt, thiếu cái gì lập tức đến chỗ bà ấy lấy. Vệ mụ mụ đều nhất nhất đáp ứng.

Lúc này đại phu nhân Phuong gia mới lưu luyến rồi đi, trước khi đi, còn quay lại nhìn Phuong Cẩn Chi hai lần.

Nghe tiếng bước chân xuống lầu xa dần, khốn đốn trên mặt Phuong Cẩn Chi cũng biến mất không còn một chút.

Mễ Bảo Nhi vội vàng cài then cửa lại. Còn Vệ mụ mụ vội vã lấy rổ may vá và thảm lông dày ra khỏi rương, rồi lấy chìa khóa mở nắp rương.

“Bình Bình, An An.” Phuong Cẩn Chi cố gắng xuống giường, thân thể bé thật sự quá yếu ớt, đôi chân ngắn không còn chút sức lực, cơ thể bé lắc lư, suýt ngã xuống đất, may là có Vệ mụ mụ kịp thời đỡ lấy.

“Tỷ tỷ.” Bình Bình và An An rúc vào một góc, khóe mắt còn vương vài giọt nước mắt.

“Tỷ tỷ đây!” Phuong Cẩn Chi nhìn hai muội muội vì thiếu dưỡng khí mà sắc mặt tái nhợt. Cách thành rương, bé nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của hai muội.

Hai tiểu cô nương ở trong rương ngọt ngào suốt một đêm, lúc nào cũng lo lắng hãi hùng. Trừ người thân cận, chỉ cần có người lạ đến gần cái rương, bọn chúng sẽ sợ hãi. Huống chi, bọn chúng nấp ở trong rương nghe thấy tỷ tỷ bị bệnh, lại còn bệnh rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cùng ngủ

Vệ mụ mụ vội vàng rót hai chén nước ấm đưa tới: “Mau uống chút nước đi.”

Hai tiểu cô nương uống hết nước, rồi trả chén lại cho Vệ mụ mụ, lập tức kéo kéo cánh tay của Phương Cần Chi. Bọn chúng nhích nhích thân thể đến gần Phương Cần Chi hơn một chút. Hai cặp mắt sáng ngời nhìn Phương Cần Chi không chớp mắt. Đôi mắt của bọn chúng không to tròn như Phương Cần Chi, mà nhỏ hơn hơi xếch lên, khi cười thì hai mắt híp lại càng trông có vẻ lanh lợi và ngoan ngoãn.

Nhưng lúc này hai đôi mắt giống nhau như đúc đó không có một chút ý cười, ngược lại đang cụp xuống hơn phân nửa, để cố gắng che giấu lo lắng và sợ hãi trong đáy mắt.

“Đừng sợ, không sao mà. Tỷ tỷ rất khỏe đó, các muội cũng rất khỏe.” Phương Cần Chi dẫn xuống nỗi khổ sở trong lòng, há miệng cười thật lớn. Họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện tại rất tốt, sau này sẽ càng tốt hơn.

Mỗi ngày dùng để sống, không phải để than thở.

Vệ mụ mụ lặng lẽ lau nước mắt, rồi mới xoay người lại, nói: “Cô nương, hiện tại thân thể của người vẫn chưa khỏe hẳn, trước hết vẫn nên lên giường nằm nghỉ một lát đi. Không thì... ôm Bình tỷ nhi và An tỷ nhi lên giường luôn? Dù sao thì ai cũng biết người đang ngủ, nhất thời sẽ không có người đến đây đâu.”

Mễ Bảo Nhi đứng một bên cũng nói: “Đã có Diêm Bảo Nhi canh chừng ở dưới lầu rồi, lát nữa nô tỳ cũng sẽ ra đầu cầu thang canh chừng, Vệ mụ mụ sẽ canh ở cửa ra vào!”

“Được.” Phương Cần Chi suy nghĩ một chút, rồi gật đầu.

Lo lắng trong ánh mắt của hai tiểu cô nương cũng từ từ chuyển sang mừng rỡ. Trước kia bọn chúng cũng đã được ôm ra khỏi rương để ngủ cùng với Phương Cần Chi trên giường lớn, nhưng đó đều là vào những lúc nửa đêm yên tĩnh, đây là lần đầu tiên được ra khỏi rương lên giường ngủ chung với tỷ tỷ vào ban ngày.

Vệ mụ mụ ôm hai đứa sinh đôi ra khỏi rương, để bọn chúng đứng dựa vào thành rương, rồi quay đi nhặt lại thảm lông rơi trên mặt đất.

Phương Cần Chi xoay người trở về giường, nhưng bởi vì cơ thể quá yếu ớt, mới bước được hai bước, liền lao đảo đứng không vững, cả người mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước.

“Tỷ tỷ!” Hai tiểu cô nương đồng thanh kêu lên một tiếng, đồng thời nhấc chân lên, nghiêng ngã chạy đến bên cạnh Phương Cần Chi đỡ bé.

Phương Cần Chi như người mộng du, bé kinh ngạc nhìn hai muội muội.

“Bình Bình, An An, hai muội biết đi rồi.” Những giọt nước mắt vui mừng làm mờ tầm nhìn của Phương Cần Chi. Bé chờ ngày này, chờ rất lâu rất lâu rồi.

“Lão nô biết mà! Biết hai người bọn họ sẽ đi được mà!” Vệ mụ mụ liên tiếp niệm mấy tiếng “A di đà Phật”.

Phương Cần Chi đứng lên, lùi về sau để đối mặt với hai muội muội, vừa lui vừa nói: “Nào, đến chỗ tỷ tỷ đi.”

Bình Bình và An An có hơi do dự, bọn chúng nhìn Phương Cần Chi ở phía trước, nhưng vẫn thử nâng chân trái lên, thận trọng đặt chân xuống. Sau đó là chân phải.

Có lẽ vì là song sinh, nên hai tiểu cô nương có một loại ấn ý trời sanh. Phương Cần Chi vốn lo lắng bởi vì dùng chung một cánh tay sẽ ảnh hưởng đến việc đi lại của bọn chúng. Nhưng thực tế có vẻ cũng không ảnh hưởng bao nhiêu, bọn chúng bước đi từng bước nhỏ, giống như động tác của một người, độ cao nhấc chân, bước chân lớn nhỏ đều ăn khớp.

Phương Cần Chi đã lùi đến giường, hai muội muội cũng chấp chững từng bước từng bước đi tới. Lúc bắt đầu, thân thể của hai tiểu cô nương run run rẩy rẩy, đôi chân ngắn cũng không ngừng run lên, nhưng khi đến trước mặt Phương Cần Chi thì đã linh hoạt hơn rất nhiều.

“Giỏi quá!” Phương Cần Chi khom người ôm hai muội muội vào trong ngực.

Hai tiểu cô nương cũng rất vui mừng, bọn chúng vui mừng vì bản thân đã biết đi, cảm giác lần đầu tiên bước đi thật sự rất thần kỳ. Bọn chúng vì Phương Cần Chi vui mừng mà vui mừng. Bọn chúng cũng đưa cánh tay bé nhỏ dùng sức ôm lấy hông của Phương Cần Chi.

Ba tỷ muội cùng ngủ ở trên giường, hai đứa nhỏ nằm ở bên trong, Phương Cần Chi ở bên ngoài. Cánh tay Phương Cần Chi nhẹ nhàng khoác lên người hai muội muội, tạo ra một tư thế bảo vệ theo bản năng.

Cơ thể Phương Cần Chi suy yếu, còn hai đứa nhỏ lo lắng hãi hùng cả một đêm. Hiện tại ôm nhau nằm trên giường, không bao lâu liền ngủ say. Hơi thở của bọn họ đều dần hòa vào nhau, gần bó không rời.

Vệ mụ mụ cẩn thận đắp chăn cho bọn họ xong, mới cẩn thận kéo màn che lại.

Phương Cần Chi ngủ một giấc đến chạng vạng tối. Bé ngủ say sưa, cũng không biết hai vị tiểu ca ca Phương gia chưa một lần gặp mặt vẫn quý trong sân từ nửa đêm qua đến nguyên cả ngày hôm nay.

Trong lúc đó, đại phu nhân Phuong gia và Tam nãi nãi, Ngũ nãi nãi, cùng với mấy cô nương trong phủ cũng tới hỏi thăm sức khỏe Phuong Cẩn Chi. Nhưng đều bị Vệ mụ mụ lấy lý do Phuong Cẩn Chi mới vừa ngủ say để cản lại.

Trong đó, chỉ có đại phu nhân Phuong gia là chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn nhìn Phuong Cẩn Chi một cái. Vệ mụ mụ phải thuyết phục mãi, lấy cớ sau khi Phuong Cẩn Chi ngủ rất dễ bị đánh thức, bà mới bỏ cuộc.

Đại phu nhân Phuong gia không thể làm gì khác hơn là dẫn hai nãi tử trở về. Nhưng chuyện phu phụ bọn họ muốn nhận Phuong Cẩn Chi làm nghĩa nữ cũng đã được quyết định, thỏa thuận là ngày hai tháng hai này.

Khi Phuong Cẩn Chi ngủ dậy, hai muội muội đang ngồi bên cạnh nhìn bé.

“Hai muội tỉnh rồi sao!” Phuong Cẩn Chi ngồi dậy, không nghĩ tới mình còn ngủ dậy trễ hơn hai muội muội.

“Đau.... thì, thì... đừng....”

“Đừng nói chuyện.”

Hai muội muội mỗi người nửa câu, ghép lại thành một câu hoàn chỉnh. Bọn chúng nhìn Phuong Cẩn Chi rồi cau mày, hai con người nhỏ bé, trong đôi mắt ẩn chứa đau lòng.

“Được....” Phuong Cẩn Chi liếc đôi môi khô khốc, dùng sức gật đầu một cái.

“Rốt cuộc cũng dậy rồi, bệnh tật cũng sẽ theo giấc ngủ bay đi thôi!” Vệ mụ mụ vén màn che giường lớn. “Đói bụng không? Ăn một chút cho ấm bụng, bây giờ bụng lại?”

“Được!” Phuong Cẩn Chi nheo mắt lại, quả thật bụng của bé trống rỗng, đói còn cao.

Vệ mụ mụ dời chiếc bàn con qua, đặt lên trên giường lớn, bày ra mấy món ăn. Bữa ăn này, do thân thể Phuong Cẩn Chi vẫn còn rất yếu, nên rất thanh đạm. Nhưng ba cô nương bởi vì được quây quần cùng một chỗ nên ăn hết sức vui vẻ, nhìn cứ như những thứ bọn họ ăn vào đều do trù tử nổi tiếng nhất thiên hạ làm ra.

Không một ai nói chuyện, chỉ yên lặng ăn cái này ăn cái kia, ăn vài ngụm sẽ ngẩng đầu lên nhìn tỷ muội của mình, sau đó cười ngây ngô.

Phuong Cẩn Chi cùng ăn với hai muội muội xong, mới lưu luyến không rời để Vệ mụ mụ ôm hai muội muội trở về buồng. Một lát nữa, Nhập Y sẽ tới đây bôi thuốc cho bé.

Phuong Cẩn Chi cúi đầu, nhìn chăm chăm vào tay phải mình, không biết là do bị ngã hay bị đè trúng trong lúc ngủ, mà lớp vải băng trên tay đã tuột ra hơn phân nửa, đầu ngón tay của bé cũng tê dại từng cơn không chịu nổi.

Nhưng Nhập Y vẫn còn chưa tới, Nhập Trà lên lầu báo cho Phuong Cẩn Chi, Nhập Y ở viện thủy sao tạm thời không đến được, nàng ấy muốn ôm Phuong Cẩn Chi đến viện Thủy Sao. Đây cũng là chuyện khiến Vệ mụ mụ lo lắng, hiện tại Phuong Cẩn Chi yếu ớt, đi hai bước đã chịu không được. Nếu lại bị trúng gió, vậy phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, viện Thủy Sao là nơi mà ngay cả nhất đẳng nha hoàn trong phủ Ôn Quốc Công cũng không thể tùy tiện đi vào, nói gì đến hạ nhân bên cạnh Phuong Cẩn Chi. Vệ mụ mụ không được tức trực hầu hạ bên cạnh Phuong Cẩn Chi, sao có thể an tâm?

“Tại sao Nhập Y lại ở trong viện Thủy Sao không đi được?” Phuong Cẩn Chi cũng mở miệng hỏi điều này.

Chuyện đầu tiên trong đầu bé nghĩ tới là -- chẳng lẽ Tam ca ca bị thương?

“Chuyện này. Nô tỳ không rõ lắm.” Nhập Trà cúi đầu nói.

“Hiểu rồi, Vệ mụ mụ lấy xiêm áo cho ta đi.” Phuong Cẩn Chi có chút khổ não buộc tóc lại, rồi nâng cánh tay nhỏ bé đến trước mũi người ngồi.

Bé còn chưa kịp rửa mặt chải đầu nữa, xiêm y trên người thì ướt đầm bởi mồ hôi. Tóc tai ướt nhẹp dính sát vào gương mặt, vừa xấu xí vừa bẩn thỉu vừa nhếch nhác.

“Ta.... hay là ta tắm rửa một cái nhé?” Phuong Cẩn Chi ấp a ấp úng.

Nhập Trà vội cười nói: “Qua bên kia tắm cũng được mà, bên này còn phải chờ nấu nước. Tịnh thất bên trong viện Thủy Sao là nước ôn tuyền, không cần phải đợi.”

“À....” Phuong Cẩn Chi cúi đầu, trong lòng vẫn không nắm chắc.

Trong lòng bé lại ôm một tia may mắn, có lẽ bé có thể tắm trước rồi mới đi gặp Tam ca ca !

Phuong Cẩn Chi mặc chiếc áo gấm nhỏ rất dày, rồi bọc thêm một cái áo choàng mới may màu xanh biếc, mũ trùm đầu che kín cả khuôn mặt, sau đó để Nhập Trà ôm đi về viện Thủy Sao.

Vệ mụ mụ vẫn không yên lòng, bà đuổi theo ra tới bên ngoài, cầm một cái áo lông phủ thêm lên người Phương Cần Chi, nói huyền thuyên: “Vẫn mặc quá ít, phủ thêm cái này mới ấm lên được. Cô nương, người vui mặt vào ngực Nhập Trà, đừng để gió lạnh thổi vào mặt!”

“Ta biết rồi mà.” Phương Cần Chi dùng sức gạt đầu, nhìn Vệ mụ mụ bằng ánh mắt cảm kích.

A Tinh đi theo phía sau, trong ngực đang cảm y phục sạch sẽ, chờ sau khi Phương Cần Chi tắm rửa xong sẽ thay vào.

Dọc đường đi, Phương Cần Chi vui mặt vào trong ngực Nhập Trà, trong lòng không ngừng cầu mong: ngàn vạn lần đừng để Tam ca ca nhìn thấy bộ dáng này....

Nhập Trà ngừng lại, nâng nâng tay lên, chuyển Phương Cần Chi vào trong ngực một người khác.

Cơ thể nhỏ bé của Phương Cần Chi cứng đờ, thầm nghĩ: “Xong rồi, thật là càng sợ cái gì thì cái đó càng xảy ra....”

Đôi tay này, mùi hương này, hơi thở này, đã rất quen thuộc với bé....

Lục Vô Nghiên rũ mắt, liếc nhìn Phương Cần Chi đang nhắm chặt mắt trong ngực. Hắn xoay người, sải bước ôm bé hướng vào trong tẩm phòng. Cho đến khi vào trong tẩm phòng, hắn ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng gỡ tiểu cô nương đang liều chết bám chặt cổ mình.

“Được rồi, xuống đi.”

Phương Cần Chi hé một con mắt, lạng lẽ nhìn lên Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: “Tam ca ca, muội muốn đi tắm....”

Sợ làm cho Lục Vô Nghiên ghét bỏ, bé không tự chủ lui về phía sau một bước, nhưng suy cho cùng bước chân cũng không vững, nghiêng nghiêng ngã ngã, có lẽ so với Bình Bình và An An mới tập tễnh bước đi cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu.

Lục Vô Nghiên vội vàng đỡ bé. Hắn kéo nhẹ một cái, liền kéo con bé lên trên đùi mình, quở nhẹ: “Đầu đau, tay đau, răng đau, cổ họng đau, bụng cũng đau. Còn muốn ngã lộn đầu?”

Hắn nói xong, bản thân cũng thờ dài. Hắn cam kết sẽ che chở cho con bé thật tốt, nhưng con bé vẫn bị thương đến thế này. Chỉ một ngày không gặp, cả người cũng tiêu tụy thành ra như vậy, nhìn bộ dáng này của con bé, nghe giọng nói khàn khàn không còn ngọt ngào mềm mại như trước, trong lòng Lục Vô Nghiên rất không thoải mái, giống như bản thân mình bị thương. Không, so với bản thân bị thương còn khó chịu hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thay được

Khi biết bé xảy ra chuyện, Lục Vô Nghiên liền vội vàng sai Nhập Y và mấy vị thái y vẫn còn lưu lại trong phủ qua chẩn bệnh. Cho dù là biểu huynh muội, nhưng nam nữ cầm kỳ, hắn không thể tự mình vào khuê phòng của con bé để nhìn một chút. Chỉ có thể dựa vào mấy câu bẩm báo của Nhập Y mà biết tình hình của con bé, chua xót và nóng ruột trong thời gian đó thật sự rất gian nan.

Hắn biết thân thể con bé suy yếu, nên mới sai Nhập Trà ôm qua. Nhìn sắc mặt tiêu tụy nhếch nhác của bé con, Lục Vô Nghiên không thể át được đau đớn cứ quặn lên trong lòng. Thật hận không thể ném đi đám quy củ thể chế rườm rà đó, cột con bé ở bên cạnh, không dời mắt dù chỉ là một hơi thở.

Hắn vốn là một người không lễ độ chỉ thích làm theo ý mình, nhưng bé con của hắn thì không phải. Nếu hắn thật sự tự chủ trương cột con bé bên cạnh, đợi con bé trưởng thành chắc chắn sẽ trách hắn. Không, cho dù là con bé sáu tuổi của hiện tại, chắc chắn cũng sẽ không vui.

“Tam ca ca? Nhập Y đâu? Không phải nói sẽ thay được cho muội sao?” Phương Cần Chi ngó trái ngó phải, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Nhập Y. Thực tế thì nơi này chỉ có hai người là bé và Tam ca ca.

Từ trước tới nay, lửa than của viện Thùy Sao lúc nào cũng tỏa nhiệt nhiều hơn so với những nơi khác. Áo choàng trên người Phương Cần Chi vẫn chưa được cởi ra, chỉ một lát thôi, mồ hôi đã thấm ướt một mảng ở sau lưng. Ngay cả chóp mũi thon nhỏ cũng lấm tấm mồ hôi.

“Nàng ấy không có ở đây.”

“Vậy.... không đổi được sao?” Phương Cần Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên, rồi cúi đầu nhìn bàn tay bé nhỏ của mình. Băng vải trên tay phải của bé đã tuột ra một nửa, nhìn rất lộn xộn.

“Tắm rửa sạch sẽ trước đã.” Lục Vô Nghiên điểm một cái lên chóp mũi Phương Cần Chi.

Nhập Phan đang đứng ngay cửa, nàng ấy đi tới, bế Phương Cần Chi lên.

“Đừng để vết thương đụng vào nước, sẽ đau đấy.” Lục Vô Nghiên dừng một chút. “Thôi, đừng gọi đầu cho con bé trong tình thất. Lát nữa ôm trở về rồi gọi.”

“Vâng.” Nhập Phanh đáp một tiếng, rồi ôm Phương Căn Chi đi ra ngoài.

Phương Căn Chi vặn vẹo trong ngực Nhập Phanh, ánh mắt lướt qua bà vai Nhập Phanh nhìn Lục Vô Nghiên, trong lòng chợt cảm thấy khó hiểu – vậy thì ôm bé đến đây làm gì? Ngay cả được cũng không đổi, chỉ bị Tam ca ca ôm lên trên đùi, bị hắn nhìn chòng chọc một lúc lâu, rồi muốn bé trở về tắm. Vậy. Tại sao ngay từ đầu không cho tắm trước, rồi mới qua đây?

Phương Căn Chi nắm quả đấm nhỏ gõ lên đầu một cái, nghĩ không ra.

Nhập Phanh ôm Phương Căn Chi đến tình thất, cẩn thận giúp bé lau mình, rồi thay xiêm y sạch do A Tinh mang tới. Phương Căn Chi nâng cánh tay lên, đến trước mũi người người, rồi cười nói: “Hết hôi rồi!”

“Biểu cô nương của chúng ta không bao giờ hôi.” Nhập Phanh ngồi xổm trước mặt bé, khoác thêm cho bé một cái áo choàng.

Nhưng Phương Căn Chi lại túm lấy tóc mình, có chút do dự nói: “Bằng không ta gọi đầu ở đây xong rồi trở lại?”

Bé túm lấy một nhúm tóc lên người, chân mày nhíu lại, buồn bã nói: “Chưa rồi!”

“Tam thiếu gia có nói, trở về tắm phòng mới gọi.” Nhập Phanh kéo bàn tay của bé ra, đội mũ trùm đầu lên cho bé, không nói thêm gì ôm bé trở lại.

Lúc trở lại tắm phòng của Lục Vô Nghiên, thì nơi đó đã có thêm mấy món đồ. Trên bàn nhỏ bày một hộp thuốc, bên cạnh hộp thuốc là mấy chai chai lọ. Trên bàn nhỏ bên cạnh là một chậu nước nóng, hơi nước mù mịt. Lục Vô Nghiên lười biếng ngồi trên ghế, dựa vào bàn nhỏ.

“Tam ca ca, huynh tự mình thay được cho muội sao?” Phương Căn Chi bước đôi chân ngắn ngủn đi tới, có thể là đã được phép ăn uống, thuốc cũng phát huy tác dụng, đôi chân của bé đã không còn yếu ớt như trước đó.

“Ừ.” Lục Vô Nghiên đáp một tiếng, cởi áo khoác ngoài ra cho Phương Căn Chi, chú ý tránh bàn tay của bé.

Lục Vô Nghiên nâng tay bé lên, nhìn thấy lớp băng bó trên tay Phương Căn Chi đã tuột ra phân nửa, hắn cau mày. Hắn lật bàn tay bé nhỏ của Phương Căn Chi lại, cẩn thận tháo nút thắt trong lòng bàn tay bé, rồi tháo từng lớp vải băng ra. Lớp vải băng bên trong đã nhuộm đỏ máu, hòa vào trong thuốc, nhìn bẩn thỉu.

Lục Vô Nghiên khẽ chau mày.

Vẫn quan sát Lục Vô Nghiên, Phương Căn Chi vội nói: “Đề Nhập Phanh thay được cho muội cũng được mà!”

Lục Vô Nghiên không để ý tới bé.

Có lẽ bởi vì lúc Phương Căn Chi ngủ đã đề lên, nên vải băng đã dính vào miệng vết thương. Lục Vô Nghiên chậm rãi gỡ ra, Phương Căn Chi không tự chủ rụt vai về sau.

“Đau?”

Phương Căn Chi cắn răng nói: “Không đau!”

Lục Vô Nghiên lại cúi đầu, động tác gỡ lớp băng dính máu ra càng êm ái hơn. Sóng lưng Phương Căn Chi thẳng tắp, không bật ra một tiếng. Nhưng khi lớp băng cuối cùng bị tháo ra, Phương Căn Chi vẫn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lục Vô Nghiên không khỏi ngước mắt lên, dịu dàng nhìn bé chỉ trong chớp mắt, rồi rũ mắt xuống, che giấu tình cảm vào trong đáy mắt.

Vết thương trên mu bàn tay của Phương Căn Chi lại bắt đầu rỉ máu, ba ngón tay bị thương cũng sưng lên, so với ngón trỏ không bị thương thì đã to hơn một vòng.

Lục Vô Nghiên cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, lấy được tương đã được trộn sền sệt trên bàn bôi lên vết thương của Phương Căn Chi. Được tương thoa lên vết thương, nóng hừng hực.

Phương Căn Chi len lén quan sát về mặt Lục Vô Nghiên, cười nói: “Tam ca ca, được tương này giống như cháo táo đỏ nha!”

Lục Vô Nghiên không ngẩng đầu lên, nói: “Không muốn cười cũng không cần cười.”

Phương Căn Chi xì mặt, nhỏ giọng lầm bầm một câu gì đó. Bé thấy Lục Vô Nghiên vẫn cúi đầu như cũ, không như thường ngày tiến đến gần bảo bé lặp lại lần nữa. Bé ngẫm nghĩ một lúc, rồi nghiêng đầu cố gắng nhìn sườn mặt Lục Vô Nghiên, hỏi: “Tam ca ca, huynh không vui sao?”

Động tác quần băng của Lục Vô Nghiên khựng lại trong nháy mắt, rồi tiếp tục quấn thêm mấy vòng, sau cùng thắt một cái nút ở lòng bàn tay. Hắn vừa thắt nút, vừa nói: “Buổi tối, lúc ngủ không được lộn xộn, không được đề lên tay nữa, nhớ không?”

“Nhớ ạ!” Phương Căn Chi dùng sức gật đầu.

Lục Vô Nghiên bế con bé lên đùi, cởi băng vải trên trán bé. Vết thương trên trán sâu hơn vết thương trên tay một chút, may là không tiếp tục bị đụng trúng, hay bị đè ép. Lục Vô Nghiên đổi một loại khác được cao khác, bôi lên trán bé, rồi dùng một miếng vải vuông che lên trên vết thương. Hắn cũng không lập tức băng trán lại, mà cởi dây lụa buộc tóc Phương Căn Chi.

Mái tóc vốn bết vào nhau của Phương Căn Chi rơi xuống, rối bời, nhìn như tiểu ốc tẩu tử.

Lục Vô Nghiên kéo chậu gỗ qua một chút, trong chậu gỗ có mấy bông hoa dâm bụt và bồ kết. Hắn dùng tay thử độ ẩm, nóng lạnh vừa phải, mới để cho Phương Căn Chi nằm ngang đùi hắn, đầu nhỏ buông xuống dưới, vừa vặn nằm trong lòng bàn tay mở rộng của hắn.

Lục Vô Nghiên lấy khăn gấm che lại mắt và vết thương của con bé. Sau đó mới dùng tay vốc nước ấm, làm ướt tóc Phương Căn Chi. Những ngón tay dài làm lược, nhúng vào trong nước ấm chứa hoa dâm bụt và bồ kết, từ từ chải mái tóc dài dính lại với nhau của Phương Căn Chi.

Đôi khi gội sạch, Nhập Phanh bung một chậu nước ấm khác đi vào, thay cái chậu cũ. Chậu nước ấm mới mang đến không có hoa dâm bụt và bồ kết, nhưng được rải mấy cánh hoa ngọc lan và sơn trà, mùi thơm tỏa ra nhàn nhạt.

Lục Vô Nghiên lại thử độ ẩm của nước, rồi mới tỉ mỉ tẩy đi lớp bột trên tóc Phương Căn Chi. Hắn lấy khăn lông thật dày bọc lại tóc Phương Căn Chi, giữ chặt một hồi, rồi lại nhẹ nhàng xoa bóp.

Cho đến khi khăn lông thấm hơn phân nửa nước đọng trên tóc bé, hắn mới lấy lược gỗ từ tay Nhập Phanh, chải lại mái tóc dài cho bé.

“Ngồi dậy nào.” Lục Vô Nghiên lấy khăn gấm che mắt bé ra, mới phát hiện đôi mắt to tròn của Phương Căn Chi đã nhắm lại từ lúc nào, hô hấp cũng đều đặn, hẳn là đã ngủ thiếp đi.

“Không phải con bé đã ngủ cả một ngày sao?” Lục Vô Nghiên có chút nghi ngờ nhìn Nhập Phanh.

Nhập Phanh lắc đầu một cái, không trả lời được. Quả thực Nhập Trà đã nói bé đã ngủ suốt một ngày, hẳn là không sai được.

“Tam ca ca.” Phương Căn Chi dụi dụi mắt, cố gắng mở mắt he hé. Bé chép chép miệng, cười hi hi nói: “Được Tam ca ca hầu hạ thật là thoải mái nha.”

Nhập Phanh đứng một bên cười khò, thầm nghĩ: có thể được gia của chúng ta hầu hạ, ngài là người đầu tiên đó!

Lục Vô Nghiên cười khê, cầm băng vải lên, bắt đầu băng đầu bé lại, cố định thuốc trên miệng vết thương. Rồi dặn dò bé không được lộn xộn, tránh băng vải bị xô dịch.

“Được được được, Căn Chi đã ghi nhớ!”

Hắn khẽ xoay người, cầm một cái bình lưu ly miệng rộng thấp bé trên án kỷ phía sau lưng, mở nắp ra, bên trong là một loại cao chi màu hạnh nhàn nhạt, óng ánh trong suốt. Một mùi hương thoang thoảng chậm rãi tràn ra, từng đợt từng đợt. Lục Vô Nghiên dùng ngón tay trở nhẹ nhàng quét một ít cao chi trong cái bình lưu ly, sau đó cẩn thận thoa lên cánh môi khô nứt của Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi đưa cái lưỡi hồng hào liếm một cái, kinh ngạc nói: “Ngọt!”

“Không phải để ăn, đừng liếm.” Lục Vô Nghiên liếc nhìn con bé một cái, rồi bù lại lớp cao chi bị con bé liếm mất.

“A.” Phương Căn Chi ngáp một cái, xoay người, đưa mặt về phía hông của Lục Vô Nghiên, đôi tay nhỏ bé rất quen thuộc ôm lấy hông của hắn, toàn bộ cao chi mà Lục Vô Nghiên cẩn thận bôi cho con bé đều bị quét hết lên người Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười khò.

Nhập Phanh đứng bên cạnh dò hỏi: “Canh mật lê đã nấu xong, bung lên được chưa ạ?”

“Trước tiên tạm thôi...” Lục Vô Nghiên còn chưa nói hết câu, Phương Căn Chi lập tức ngồi dậy, bé mở to mắt nhìn Nhập Phanh, nói: “Canh mật lê? Nhập Phanh nấu canh mật lê sao? Là canh mật lê tròn tròn ngọt ngọt lần trước ăn sao?”

“Đúng rồi, đúng là canh mật lê lần trước nấu cho biểu cô nương ăn, là canh mật lê tròn tròn ngọt ngọt đó đấy.” Nhập Phanh buồn cười.

Lục Vô Nghiên nhìn Phương Căn Chi một cái, rồi gật đầu với Nhập Phanh, Nhập Phanh vội vàng xoay người đi bung canh mật lê.

Lục Vô Nghiên xách Phương Căn Chi lên, để con bé ngồi dạng hai chân trên đầu gối hắn, đối mặt với hắn. Cười hỏi: “Già bộ ngủ, hử?”

“Không có nha!” Phương Căn Chi chớp chớp đôi mắt hết sức vô tội. “Chỗ của Tam ca ca ấm áp, lại còn có mùi thơm quanh quẩn. Được Tam ca ca hầu hạ giống như đang nằm mơ! Cảm giác giống như biến thành tiểu tiên nữ trong cung Cửu Thiên Huyền. Chỉ cần dựa vào Tam ca ca thì sẽ không còn đau nữa! Muội... muội... muội không có giả bộ ngủ. Đó là do muội đang chìm đắm trong cảm giác mỹ diệu, không thể tự kiềm chế!”

Lục Vô Nghiên trừng mắt nhìn con bé: “Thật khéo nói!”

Phương Cần Chi lập tức thở hắt ra, mím mím môi, cúi đầu, lăm bằm: “Nếu muối ngu thiếp đi, Tam ca ca sợ đánh thức muối, sẽ không nỗ đẩy muối ra thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hồi cung

Sao Lục Vô Nghiên có thể nỗ lòng đẩy bé ra?

“Còn muốn ngu sao? Không ngu cũng không đẩy muối ra.” Lục Vô Nghiên không khỏi mềm giọng nói.

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, rồi nói: “Muốn ăn canh mật lê!”

Canh mật lê là Lục Vô Nghiên đặc biệt căn dặn Nhập Phan hầu, canh mật lê này vừa thông cổ, lại ngọt sáng ngon miệng, chả trách Phương Cần Chi rất thích. Không lâu sau, Nhập Phan bưng canh mật lê đi vào.

Phương Cần Chi vừa ném thử một miếng, đôi mắt nguyệt nha cong lên thỏa mãn, nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: “Tam ca ca có muốn hay không?”

Lục Vô Nghiên vốn muốn nói không, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Phương Cần Chi, liền khựng lại.

Thấy vậy, Phương Cần Chi vội vàng đứng lên, cầm canh mật lê chạy đến bên cạnh Lục Vô Nghiên.

“Chậm lại” Lục Vô Nghiên không khỏi chau mày, nhắc nhở một tiếng.

“Tam ca ca, ăn đi!” Phương Cần Chi nâng cánh tay nhỏ, đưa muỗng bạc tới gần khóe miệng Lục Vô Nghiên, chờ Lục Vô Nghiên ăn, bé mới vui vẻ tự mình ăn.

Nhập Phan gõ cửa đi vào, bẩm báo: “Bên Nhập Hầu đã chọn bốn thị nữ đưa tới đây, cụ thể muốn lưu lại hai người nào, đang chờ người định đoạt.”

Bốn thị nữ được chọn lựa từ Nhập Hầu đang đứng sau lưng Nhập Phan, bọn họ là những cô nương khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, đều mặc cùng một kiểu nhu trang. Áo ngắn màu hoa anh thảo vàng giấu bên trong váy xếp ly màu xanh nhạt, dây lụa màu hồng cam được buộc lại ngay ngực, buông xuống tận mép váy.

Lục Vô Nghiên ăn canh mật lê Phương Cần Chi dứt, rồi mới lướt mắt qua bốn thị nữ, nói: “Đổi.”

Nhập Phan khom người, rồi dẫn bốn thị nữ lẳng lẳng lui ra ngoài.

Phương Cần Chi trừng mắt nhìn, hiểu rõ Tam ca ca đối với bốn thị nữ này không hài lòng. Nghe nói viện Thùy Sao cần hai người hầu hạ, mà bốn người này nhất định đều do Nhập Phan tuyển chọn kỹ lưỡng rồi mới đưa tới đây cho Lục Vô Nghiên chọn lựa lần nữa.

Hắn chỉ nhẹ nhàng lướt mắt một cái, sao vội vàng cự tuyệt như vậy? Phương Cần Chi không nhìn ra bọn họ có chỗ nào không tốt!

“Tam ca ca, bọn họ không tốt chỗ nào?” Phương Cần Chi kéo tay áo Lục Vô Nghiên, thắc mắc hỏi.

“Thật muốn biết?” Lục Vô Nghiên hơi do dự, có nên nói rõ lý do cho Phương Cần Chi biết hay không.

Phương Cần Chi dùng sức gật đầu một cái, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Xấu xí.”

Phương Cần Chi không khỏi vươn tay lên sờ mặt mình, bé vẫn còn nhớ Tam ca ca không chỉ nói một lần bé là “nha đầu xấu xí!”

Lục Vô Nghiên ngưng mắt nhìn chăm chăm vẻ ngây ngô trên gương mặt vẫn chưa nhìn ra nét đẹp của thiếu nữ, nói: “Cho dù Cần Chi của chúng ta là nha đầu xấu xí, cũng sẽ không bị ghét bỏ.”

“Muội vốn không xấu xí. . . .” Phương Cần Chi nhỏ giọng phản bác một câu, rồi lại dán vào người Lục Vô Nghiên, tò mò hỏi: “Tam ca ca, bọn họ không phải nha hoàn trong phủ Ôn Quốc Công sao? À ừm, sao muội nghe nói Nhập Trà và Nhập Phan cũng là sau này mới vào phủ?”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên gật đầu, tận tình giải thích cho bé. “Phàm là những thị nữ được lột chữ ‘Nhập’ đều không phải là nha hoàn của phủ Ôn Quốc Công, mà được nuôi dưỡng từ nhỏ ở Nhập Hầu. Họ là cô nhi, hoặc có gia cảnh bần hàn bị phụ mẫu bán rẻ. Mẫu thân thu nhận bọn họ, an trí bọn họ tại Nhập

Lâu, lại cho người dạy dỗ bọn họ thành thạo một cái nghề, đợi đến khi trưởng thành, dựa vào bản lĩnh của bản thân mà được bố trí đi khắp nơi.”

Lục Vô Nghiên dừng lại một chút, rồi nói: “Nhập Châm và Nhập Tuyến chính là được bố trí đến Cẩm Tú Lâu sau khi trưởng thành, mà Cẩm Tú Lâu cũng chỉ là một điểm đến đẳng cấp thấp so với rất nhiều chỗ khác.”

Phương Cần Chi gật đầu một cái, bưng tỉnh đại ngộ.

“Vây, bên cạnh Tam ca ca nhất định là điểm xuất lâu tốt nhất rồi? Nhất định bọn họ đều muốn đến!”

Lục Vô Nghiên lại lắc đầu, nói: “Rời khỏi Nhập Lâu, sẽ không có đâu ra nào tốt.”

Thật ra thì Lục Vô Nghiên không muốn nói cho Phương Cần Chi biết thị nữ bên cạnh hắn đã đổi không biết bao nhiêu người, Nhập Phan và Nhập Trà được cho là lưu lại lâu nhất. Về phần những người trước đây đã từng hầu hạ ở viện Thùy Sao hiện tại đang ở đâu? Lục Vô Nghiên càng không muốn nói cho Phương Cần Chi biết. Vì vậy, thật ra được chọn bố trí ở viện Thùy Sao cũng không phải là một chỗ tốt gì đó đâu.

Đêm qua, Lục Vô Nghiên vừa mới chợp mắt. Nhập Phan đã vội vã đánh thức hắn dậy, vì Tiểu Hoàng Đế đã tỉnh lại.

Lục Vô Nghiên vượt vượt án đường, ném buồn ngủ sang một bên. Hắn vội vàng đứng dậy, phủ thêm áo lông rồi nhanh chóng hướng về nơi ở của Tiểu Hoàng Đế. Trường Công Chúa cũng không phải là kiểu người sẽ cực nhọc chăm sóc ngày đêm, bà tin tưởng thái y chăm sóc Tiểu Hoàng Đế còn tốt hơn bà tự mình làm. Cho nên bà cũng chỉ chỉ sai người dọn dẹp căn phòng sát vách phòng của Tiểu Hoàng Đế, tạm thời làm thư phòng, dùng để xử lý quốc sự.

Mặc dù không tự mình chăm sóc, nhưng chỉ cách một vách tường, cũng an tâm hơn một chút.

Lúc Lục Vô Nghiên chạy đến, Trường Công Chúa đã đứng bên cạnh giường, Nhập Y và mấy vị thái y vẫn ở trong góc phòng nhỏ giọng bàn bạc thay đổi phương thuốc.

“Vô Nghiên! Sao giờ người mới đến!” Tiểu Hoàng Đế không vui trừng mắt nhìn Lục Vô Nghiên.

Nghe giọng nói của hắn như vậy, Lục Vô Nghiên cũng thờ phào nhẹ nhõm. Tiểu Hoàng Đế đã hồi phục tốt hơn hẳn nghĩ.

Tiểu Hoàng Đế định ngồi dậy, Trường Công Chúa liếc hắn một cái, rồi nói: “Vẫn nên nghỉ ngơi đi, đừng có lộn xộn.”

“Biết rồi, hoàng tỷ. . . .” Quả thật Tiểu Hoàng Đế cũng không dám lộn xộn, chỉ nhìn ngó Lục Vô Nghiên, hy vọng hắn tới đây chơi với mình.

Lục Vô Nghiên lại không làm theo ý hắn, mà xoay người đến hỏi thăm thái y tình hình của Tiểu Hoàng Đế.

Trường Công Chúa cũng xoay người lại, hỏi “Tình hình hiện giờ của Bệ hạ, có thể chịu đựng nổi xe ngựa dần xóc hay không?”

“Hồi bẩm Trường Công Chúa, long thể Bệ Hạ vẫn suy yếu như trước, vết thương trước ngực cũng chưa khỏi hẳn. Dù xe ngựa đi chậm, cũng thương tổn long thể.” Vị thái y đứng đầu khom người bẩm báo tỉ mỉ.

Trường Công Chúa cau mày, lại hỏi: “Vây bao lâu mới có thể lên đường hồi cung?”

Mấy thái y nhỏ giọng thương thảo một hồi, rồi mới nói: “Ít nhất là sau ba ngày.”

Tiểu Hoàng Đế rướn cổ, lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Trường Công Chúa, nhìn thấy vẻ ức chế trong mắt bà, hắn cũng biết hoàng tỷ ghét bỏ ba ngày quá lâu. Nghĩ rằng bản thân lại gây trở ngại cho hoàng tỷ, Tiểu Hoàng Đế vội nói: “Hoàng tỷ, đệ không sao! Hiện tại đệ có thể đi! Đi đi đi!”

“Không vội, ở lại thêm mấy ngày, nghỉ ngơi cho thật tốt.” Trường Công Chúa khẽ khom lưng, kéo chặn lại cho hắn.

Rồi nói thêm: “Hoàng tỷ còn có chuyện phải xử lý, không ở lại đây với đệ được. Đệ bồi dưỡng thân thể thật tốt, ba ngày sau hồi cung.”

“Được, tất cả đều nghe hoàng tỷ!”

Trường Công Chúa gật đầu, rồi dặn dò Lục Vô Nghiên không nên nán lại quá lâu, mới vội vã rời đi. Vốn không nghĩ tới Tiểu Hoàng Đế lại tỉnh nhanh như vậy, nếu còn có ba ngày phải trở về cung, như vậy chuyện vốn định thông qua lần này tiêu diệt bè đảng thế lực của Hữu Tướng, càng phải nắm bắt thời gian thực hiện.

Trường Công Chúa vừa đi tới cửa, thì chạm mặt Lục Thân Ky đang vội vã chạy tới. Trường Công Chúa ngược mắt nhìn ông một cái rất nhanh, rồi lại mở to mắt, nghiêng người tiếp tục lướt qua ông.

Bước chân của Lục Thân Ky hơi khựng lại, nhưng vẫn rảo bước đi vào trong phòng thăm Tiểu Hoàng Đế.

Trong phòng, Lục Vô Nghiên nhìn thấy cảnh này, khe khẽ thờ dài.

Lần này, khi Trường Công Chúa mang theo Tiểu Hoàng Đế hồi cung, Lục Vô Nghiên cũng sẽ cùng trở về.

Lục Vô Nghiên nhét cao chỉ vào tay Phương Cần Chi, nói: “Đợi khi ta trở lại, ta không muốn thấy đôi môi muội khô nứt thành ra thế này nữa.”

Lục Vô Nghiên dùng đầu ngón tay miết nhẹ cánh môi còn chưa khỏi hẳn của bé.

“Khi nào Tam ca ca trở lại?” Phương Cần Chi kéo tay áo Lục Vô Nghiên, vô cùng luyến tiếc.

Lục Vô Nghiên cũng đầu nỡ bỏ lại bé? Nhưng chuyện lần này thật sự không dễ dàng tính toán, bề đẳng thế lực trong triều của Hữu Tướng như đám dây leo chẳng chặt, muốn tiêu diệt một lần cũng không phải là chuyện dễ. Lúc này Tiểu Hoàng Đế lại bị thương nặng như thế. Lục Vô Nghiên không yên lòng.

Hắn ngồi xổm xuống, nắm lấy hai vai Phương Cần Chi, nói: “Tam ca ca xử lý xong chuyện trong cung sẽ trở lại, nhanh thì năm ba ngày, chậm thì chừng mười bữa là có thể trở về.”

Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi dặn dò: “Nếu đến ngày hai tháng hai ta vẫn chưa trở về, muội không cần phải chờ ta. Ngày đó, phủ Vinh Quốc Công sẽ an bài xe ngựa tới đón muội, trong phủ cũng sẽ có trưởng bối đi cùng với muội. Sau khi đến phủ Vinh Quốc Công, vị Thảm mụ mụ mà muội đã gặp lần trước sẽ dạy muội kính trà như thế nào.”

“Tam ca ca, huynh gạt người!” Phương Cần Chi không vui lui về phía sau hai bước. “Rõ ràng huynh đã nói 'nhanh thì năm ba ngày, chậm thì chừng mười bữa'! Nhưng từ bây giờ đến ngày hai tháng hai còn tới nửa tháng!”

Lục Vô Nghiên lui về phía sau một bước, ngồi lên chiếc ghế gỗ hoàng lê. Sau đó kéo Phương Cần Chi đến trước mặt, nhẹ nhàng xách một cái, liền nâng con bé lên trên đầu gối của mình ngồi.

“Mấy ngày sắp tới, tôi ngủ phải hết sức cẩn thận. Không được đề lên vết thương trên tay. Chắc Cần Chi cũng không quên băng vải dính vào vết thương đau như thế nào đâu hả?”

Phương Cần Chi rút vai lại, dĩ nhiên bé nhớ cái đau đó.

Lục Vô Nghiên lại dặn dò: “Bao tử của muội vẫn còn chưa khỏi hẳn, không được lên lút sai hạ nhân nấu mấy món có thịt cho muội ăn. Mấy ngày này, ngoan ngoãn ăn chay, nhớ chưa?”

“Nhớ rồi.”

“Ngày mốt sẽ còn có tuyết, còn là bão tuyết. Lần này muội đừng làm người tuyết nữa, không sẽ lại cảm lạnh. Chờ Tam ca ca trở lại sẽ cùng làm người tuyết với muội có được hay không?”

“Được ạ.”

Lục Vô Nghiên nói tiếp: “Mấy ngày nay, học đường trong phủ cũng sẽ bắt đầu lên lớp. Tay Cần Chi của chúng ta còn chưa lành, không cần vội vã đi học. Hơn nữa, Cần Chi của chúng ta thông minh như vậy, tạm thời không cần nóng lòng. Đợi đến khi tay Cần Chi của chúng ta có thể cầm bút lên lần nữa mới đi học lại có được hay không?”

“Được, muội nghe Tam ca ca!” Phương Cần Chi dùng sức gật đầu.

Giống như không có gì dặn dò, lại giống như có thật nhiều chuyện không thể giao đãi hết được. Lục Vô Nghiên chợt nhớ tới một chuyện, vội nói: “Mấy ngày Tam ca ca không ở trong phủ, Nhập Trà và Nhập Phanh vẫn lưu lại trong phủ. Nhập Trà vẫn để cho muội mượn sai sử, còn Nhập Phanh vẫn ở viện Thủy Sao. Nếu muội có chuyện gì không giải quyết được, phải đi tìm Nhập Phanh, Nhập Phanh có thể đưa tin cho ta.”

“Nhớ rồi.” Phương Cần Chi vịn vào thân thể nhỏ bé, vòng tay ôm chặt hông của Lục Vô Nghiên, áp cả gương mặt bé nhỏ vào ngực hắn, vừa nhỏ giọng đáp lại thêm một lần: “Muội đều nhớ.”

Mấy ngày sau khi chia tay, vẫn luôn trời qua rất nhàm chán.

Ngày thứ năm sau khi Lục Vô Nghiên đi, Phương Cần Chi biết mấy lời 'năm ba ngày' của Lục Vô Nghiên đều là giả.

Ngày thứ mười sau khi Lục Vô Nghiên đi, Phương Cần Chi biết mấy lời 'chừng mười ngày' của Lục Vô Nghiên cũng là giả.

Rất nhanh, đã đến ngày hai tháng hai. Vệ mụ mụ lên lầu, ôm chồng y phục mới của Phương Cần Chi trong ngực, nói: “Cô nương, nên đi phủ Vinh Quốc Công rồi.”

Phương Cần Chi lật người, xoay mặt vào bên trong giường. Bé nghĩ nghĩ, rồi ngồi dậy, có chút chán nản nói: “Được, thay xiêm y cho ta đi.”

Áo cánh nhỏ nhắn màu xanh trứng vịt với ống tay áo tỳ bà, phối với một chiếc váy xếp mang cảnh sắc mùa thu ở bên dưới, chân mang một đôi giày thêu hoa đậm bụi màu ngà, đầu búi kiểu nụ hoa hé nở, tóc tết thành hai bím hai bên. Khiến cả người Phương Cần Chi mất đi mấy phần thơ ngây của trẻ con, nhìn càng thêm lạnh lợi, mộc mạc thuần khiết.

Phương Cần Chi vốn cho rằng đại phu nhân phủ Vinh Quốc Công sẽ đích thân tới đón bé, nhưng không ngờ lão thái thái Phương gia cũng tới. Khi đại phu nhân Phương gia lôi kéo xã giao với tam nãi nãi và ngũ nãi nãi của Phương Cần Chi, lão thái thái Phương gia cũng uống trà cùng với ngoại tổ mẫu của Phương Cần Chi.

Trước khi đi, nha hoàn gọi Phương Cẩn Chi đến nhà chính. Ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi vẫy vẫy tay với bé, khi Phương Cẩn Chi đi đến trước mặt bà, nhét vào tay bé một loại trái cây. Bà cười nói: “Đến phủ Vinh Quốc Công, không được không có quy củ, làm mất thể diện Lục gia chúng ta.”

“Cẩn Chi sẽ giữ quy củ, nhất định không làm mất thể diện của ngoại tổ mẫu, không làm mất thể diện của Lục gia!” Phương Cẩn Chi vội nói. Chi vì vị ngoại tổ mẫu này của bé rất ít nói chuyện với bé, nói chi đến biểu hiện ôn hòa như vậy, nên Phương Cẩn Chi có chút không thích ứng. Nhưng bé biết đây chẳng qua chỉ là ra vẻ một chút, vị ngoại tổ mẫu này của bé cũng không phải chân tâm thật ý thương bé.

Lão thái thái Phương gia ở bên cạnh cười nói: “Trong phủ chúng ta không định lại Lục gia các người về khoản nhiều nữ nhi, hết đứa này đến đứa khác. Khiến người ta nhìn đỏ mắt! Đứa nhỏ Cẩn Chi này, chúng ta đều rất thích, có thể để cho lão đại thu con bé làm nghĩa nữ, khiến hai nhà chúng ta càng thêm thân thiết, quả thật là hi sự.”

Lời này ngược lại đã nhắc nhở ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi, nụ cười trên mặt bà cũng chân thành hơn mấy phần, nói: “Nữ nhi, dù sao cũng phải xuất giá, nữ tử mới là trụ cột trong nhà. Tài học của nhị lang Phương gia càng là chuyện cả Hoàng Thành này ai cũng biết. Ta nha, trong lòng ghen tỵ lắm, hận không thể cướp hai đứa tới đây!”

Lão thái thái Phương gia giật mình, hiểu trong lời nói đó có ý gì. Đích thực, chuyện nhận thân này, sao bị được với chuyện hôn sự nam nữ? Chi là hiện tại nói đến chuyện này cũng còn quá sớm, hai bên hiểu thấu ý tứ của đôi phương là được. Nhưng nếu thật sự tính toán kết thân bằng hôn sự nam nữ, sau này thăm dò kỹ lưỡng cũng không muộn. Sao có thể quyết định qua loa ngay hôm nay chứ? Nghĩ tới đây, bà cười tán dương lại: “Ai u! Thập nhị lang của Lục gia mới thật sự là danh mã Hoàng Đô. Nhắc tới con cháu thịnh vượng, ai không đỏ mắt Lục gia của người? Người cũng đừng chế nhạo Phương gia chúng ta nữa!”

Ngoại tổ mẫu Phương Cẩn Chi và thái thái Phương gia nhàn nhã hàn huyên một lúc lâu, thái thái Phương gia mới đứng dậy mang Phương Cẩn Chi ra ngoài. Ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi nhìn thái thái nắm tay bé, trong ánh mắt không khỏi nhiều hơn mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Phương Cẩn Chi vừa đến thiên ốc, đại phu nhân Phương gia liền kéo con bé đến bên cạnh, ân cần hỏi han vết thương trên tay và trên trán có còn đau hay không, giọng nói thân thiết, ánh mắt cung chiêu.

Nhất là khi Phương Cẩn Chi trả lời, đôi mắt bà mãi miết trên gương mặt bé, dịu dàng trong mắt mỗi lúc một nhiều hơn. Điều này khiến cho ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi không khỏi sinh thêm mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Muội muội

Phương Cẩn Chi quy quy củ củ quỳ trên mặt đất, đôi cánh tay nhỏ nâng lên, cầm một tách trà. Tay phải của bé vẫn không có chút sức lực, vẫn còn rất yếu ớt, chủ yếu dựa vào cánh tay trái để bưng tách trà.

“Đứa bé ngoan, mau đứng lên nào.” Đại phu nhân Phương gia kéo bé đứng dậy, vô cùng yêu thích cầm tay con bé không nỡ buông ra. Giống như tảng đá đè nặng trong lòng rơi xuống. Giống như một kiểu ký thác bù đắp tiếc nuối.

Ngồi ở một bên, đại gia Phương gia Phương Bảo Thành cũng mang vẻ mặt vui mừng. Không đề cập tới trong nhà đều hy vọng có một nữ hài nhi, chỉ nói thể tử của ông đã khóc vì nữ nhi đã mất không ít. Nếu nhận Phương Cẩn Chi làm nghĩa nữ có thể khiến cho đại phu nhân quên đi đau khổ vì tang nữ, đó mới là chuyện may mắn lớn nhất.

Thẩm mục mục vén màn đi vào, nói: “Ba vị thiếu gia đã tới.”

Phương Kim Tụng, Phương Kim Ca và Phương Kim Ngâm đều đã đứng ở phía sau. Thẩm mục mục lui sang một bên, để cho ba người bọn họ tiến vào. Phương Kim Tụng bước qua ngưỡng cửa trước, còn hai đệ đệ cứ đứng chôn chân bên ngoài, hai người bọn họ cúi đầu không chịu đi vào.

“Kim Ca, Kim Ngâm!” Phương Kim Tụng cau mày, nghiêm mặt nhìn hai đệ đệ đang cúi đầu. Phương Kim Tụng năm nay mười ba tuổi, tính tình luôn chừng mực, rất có dáng vẻ của phụ thân Phương Bảo Thành. Trong cách cư xử với hai đệ đệ, Phương Kim Tụng rất giống với phụ thân của hắn, hết sức nghiêm nghị. Lúc này, nhìn thấy hai đệ đệ giờ tính gây rối, không khỏi thể hiện uy nghiêm của huynh trưởng.

Phương Kim Ca năm nay chín tuổi, nước da của hắn so với mấy công tử thế gia bình thường thì đen hơn không ít, mắt to mày rậm, khỏe mạnh khẩu khinh. Nhưng lúc này lại phần hạn cúi đầu, không cam lòng.

Phương Kim Ngâm năm nay bảy tuổi, ngày thường cũng đặc biệt bướng bỉnh. Nhưng nói cho cùng cũng còn nhỏ, bị đại ca gọi tên như vậy, hắn cũng có chút do dự nhìn sang nhị ca.

Nhưng Phương Kim Ca lại không để ý hắn.

Lần này thì khó khăn cho Phương Kim Ngâm rồi, đều là ca ca, rốt cuộc nên nghe lời ai mới tốt?

Phương Kim Tụng ho nhẹ một tiếng, Phương Kim Ngâm khẽ cắn răng, không để ý nhị ca nữa, nhảy vào cửa. Phương Kim Ca ở phía sau lưng hung hăng trừng mắt nhìn theo hấn, nho nhỏ nói thầm ‘Phản đồ!’

Phương Bảo Thành đặt mạnh tách trà đang cầm trong tay lên bàn, rốt cuộc Phương Kim Ca đứng bên ngoài cửa cũng nhúc nhích, bắt đầu đi vào.

Từ lúc ba nhị từ vào phòng, nụ cười trên mặt đại phu nhân liền phai đi một ít, nhất là khi nhìn thấy sự lạnh nhạt trên gương mặt Phương Kim Ca. Thầm mụ mụ lo sợ bà lại muốn trách phạt Phương Kim Ca, vội nói: “Phu nhân, nên cho Cẩn Chi của chúng ta nhận người rồi.”

Đại phu nhân gật đầu một cái, lúc này mới đề xuống lửa giận trong lòng. Bà khẽ khom lưng, đối mặt với Phương Cẩn Chi, nói: “Ba đưa nó theo thứ tự là Kim Tụng, Kim Ca và Kim Ngâm. Sau này, ba đưa nó chính là ca ca của con.”

Bà hơi ngừng lại một chút, rồi nói: “Nếu Kim Ca và Kim Ngâm khi đẻ con, hãy tới nói cho ta biết.”

Nghe vậy, Phương Kim Ca nặng nề hừ lạnh một tiếng.

Phương Cẩn Chi không thể không lặng lẽ thở dài ở trong lòng, xem ra phủ Vinh Quốc Công này cũng không đơn giản giống như vẻ bề ngoài của nó. Phương Kim Ca này đã làm hại bé bệnh nặng một trận, hôm nay ngược lại trở thành ca ca của mình.

Bé có thể làm gì đây? Tức giận, nổi giận, hay đánh hấn một trận?

Nào đâu có thể?

Không những không thể, bé còn phải trưng ra nụ cười xán lạn, ngọt ngào nói: “Cẩn Chi biết ạ, về sau nhất định sẽ chăm sóc các ca ca thật tốt!”

Đại phu nhân không khỏi bật cười: “Một đứa trẻ bé tí thế này mà đã biết chăm sóc người khác, thật hiểu chuyện!”

Phương Cẩn Chi hướng về phía ba ca ca ngọt ngào gọi.

“Đại ca ca, Nhị ca ca.” Phương Cẩn Chi nhìn Phương Kim Ngâm, do dự một chút, rồi ấp a ấp úng kêu: “Tiểu ca ca.”

Phương Kim Ngâm mắt hứng nhử mày, làm bầm: “Sao ta lại thành tiểu ca ca? Không phải là Tam ca ca sao?”

Phương Cẩn Chi mím mím môi, không chịu giải thích.

“Đệ nhỏ nhất, kêu đệ là tiểu ca ca cũng không có gì sai.” Phương Kim Tụng liếc mắt nhìn tam đệ, hấn đến ngồi xổm trước mặt Phương Cẩn Chi, đưa cho bé một chiếc khóa bạc nhỏ đã chuẩn bị từ trước.

“Đây, tặng cho muội.”

“Đa tạ đại ca ca, thật là đẹp mắt!” Phương Cẩn Chi thụ sủng nhược kinh nâng khóa bạc lên cẩn thận nhìn ngắm.

Đại phu nhân bên cạnh lắc đầu một cái, cười nói: “Cho con nhiều đồ tốt như vậy cũng không thấy con thích như thế.”

“Con cũng rất thích vòng tay nghĩa mẫu cho con mà!” Phương Cẩn Chi vội nâng tay phải lên, một bộ vòng tay ba cái bằng phi thủy lộ ra khỏi tay áo. Bé nhẹ nhàng lắc lắc cổ tay, ba chiếc vòng phi thủy trên cổ tay trắng nõn va vào nhau phát ra những âm thanh vui tai trong trẻo.

“Đó là của Dao Dao! Ngươi, hấn nha đầu không phụ mẫu muốn cướp phụ mẫu của người khác, không được đụng vào đồ của muội ấy!” Phương Kim Ca xông tới, muốn lột bộ vòng trên tay Phương Cẩn Chi xuống.

May mà Phương Kim Tụng che chắn phía trước người Phương Cẩn Chi, hấn giang hai cánh tay ra, che chở Phương Cẩn Chi ở sau lưng, không vui nhìn Phương Kim Ca.

“Đồ hấn trướng!” Phương Bảo Thành đứng lên, đã nổi giận.

Phương Kim Ngâm vội chạy tới kéo nhị ca của mình, nhỏ giọng khuyên: “Đừng chọc phụ thân tức giận nữa!”

Vui vẻ trên mặt Đại phu nhân đều tan hết, bà thất vọng nhìn Phương Kim Ca, nói: “Xin lỗi muội muội ngươi ngay.”

“Con mới không cần xin lỗi nó! Sẽ không!” Tính tình Phương Kim Ca lỗ mãng, kích động, lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng hấn cũng mơ hồ có chút lo lắng. Nhưng kêu hấn xin lỗi? Làm sao có thể! Hấn tuyệt đối không nói xin lỗi!

Đại phu nhân hít một hơi thật sâu, nói: “Đến từ đường quý, khi nào biết sai thì lúc đó mới ra ngoài!”

“Đi thì đi!” Phương Kim Ca hét lớn một tiếng, lập tức xoay người.

“Nhị ca ca!”

Bước chân Phuong Kim Ca vì tiếng gọi “Nhị ca ca” ngọt ngào mà dừng lại. Trước kia Dao Dao vẫn luôn gọi hấn như vậy, rõ ràng chỉ có ba chữ, nhưng thanh âm trong trẻo, uyển chuyển như nhạc. Một góc khuất nhỏ bé nào đó trong lòng hấn mềm đi.

Phuong Cẩn Chi thận trọng đi tới, nhưng không dám đến gần, chỉ sợ hấn thật sự vùng nắmdắt đánh vào bé. Bé lấy dũng khí nói: “À, nghe nói Dao Dao nhỏ hơn muội một tháng. Nàng ấy cũng là muội muội của Cẩn Chi nha! Cẩn Chi sẽ không tranh giành đồ của muội muội!”

Nàng cũng là muội muội của Cẩn Chi!

Những lời này đã khiến Phuong Kim Ca đỏ hồng hai má, hấn cúi gầm mặt, tránh để người khác nhìn thấy.

“Cho huynh nè.” Phuong Cẩn Chi cúi đầu, tuốt bộ vòng trên cổ tay xuống.

Phuong Kim Ca liếc nhìn bé một cái, rồi tức giận nói: “Đồ người đã đeo qua, Dao Dao của ta còn lâu mới thềm!”

Bộ vòng tay tổng cộng có ba cái, Phuong Cẩn Chi mới tháo được một cái, thì nghe Phuong Kim Ca nói như vậy. Bé đang chuẩn bị tháo cái thứ hai thì động tác không khỏi khựng lại. Bé ngừng đầu lên, mờ mịt nhìn Phuong Kim Ca.

Vậy. Vậy cuối cùng muốn bé làm như thế nào đây?

Nhìn vẻ mờ mịt sắp tràn ngập trong đôi mắt sáng lấp lánh của Phuong Cẩn Chi, Phuong Kim Ca bỗng nhụt chí. Coi như trong lòng hấn có tức giận, cũng xấu hổ không thể phát tác trước mặt tiểu cô nương hồng hào này.

Phuong Kim Tung vội hoà giải: “Phụ thân đại nhân, nên dùng bữa trưa rồi.”

Lúc này đại phu nhân mới phản ứng được, bà vừa phân phó Thảm mụ dọn thức ăn lên, vừa kéo Phuong Cẩn Chi đến bên cạnh che chở, tránh cho tiểu hồn trưởng trong nhà lại làm tổn thương muội muội của hấn.

Sau khi dùng bữa trưa, đại phu nhân dắt Phuong Cẩn Chi đến bãi kiến Vinh Quốc Công và lão thái thái. Lại được thưởng rất nhiều đồ.

Phuong Cẩn Chi vẫn vê ống tay áo của mình, rất vui vẻ.

Đại phu nhân vốn muốn giữ Phuong Cẩn Chi ngủ lại tối nay, nhưng Phuong Cẩn Chi lắc đầu, đòi phải về nhà. Mặc dù đã nhận nghĩa nữ, nhưng dù sao con bé cũng là một cô nương gia, xem như còn nhỏ tuổi, nhưng buổi tối không về cũng dễ bị bàn ra tán vào. Vì vậy, đại phu nhân cũng không kiên trì lắm.

Phuong Cẩn Chi vòng cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy hông của đại phu nhân, ngọt ngào nói: “Cẩn Chi rất thích nghĩa mẫu, mấy ngày nữa con lại đến thăm người. Đến lúc đó người đừng ghét bỏ con quá phiền phức nha!”

“Thương con còn không kịp, lý nào lại chê con phiền?” Đại phu nhân ôm Phuong Cẩn Chi. “Thật hận con không thể là nữ nhi thân sinh của ta.”

Phuong Cẩn Chi từ trong ngực đại phu nhân ngẩng mặt lên, chân thành nói: “Con chính là nữ nhi của người mà!”

Đại phu nhân cúi người xuống, khẽ hôn lên cái trán trắng trẻo của con bé, dịu dàng nói: “Đứa bé ngoan.”

Đội đến khi Phuong Cẩn Chi ngồi lên xe ngựa trở về, đại phu nhân suy nghĩ một lúc, rồi vội vàng phân phó người đặc biệt làm cho Phuong Cẩn Chi một chiếc xe ngựa nhỏ, dành để mỗi lần đưa đón Phuong Cẩn Chi.

Vừa nghĩ tới bộ dáng nhỏ nhắn khả ái của Phuong Cẩn Chi, trong lòng bà liền ấm áp. Phuong Cẩn Chi giống như một món quà mà trời cao mang đến cho bà.

Xa xa chợt truyền đến từng đợt tiếng động lớn ầm ỹ, đại phu nhân ngẩng đầu, nhìn thấy hai nhi tử nghịch ngợm đang chơi đùa bên cạnh núi giả. Ánh mắt của bà rơi vào người Phuong Kim Ca, không khỏi cau mày.

Phải nghĩ ra một biện pháp.

Bằng không, đứa nhỏ Kim Ca này vẫn sẽ là một mối họa. Dao Dao của bà ra đi cũng bởi vì nó, Cẩn Chi của bà không thể lại bị nó thương tổn.

Khi Phuong Cẩn Chi trở lại phủ Ôn Quốc Công, liền chạy đến viện Thủy Sao trước, mới có thể trở về tiểu viện của mình. Bên trong viện Thủy Sao, bé nhìn thấy Nhập Phan đang phơi sách ở phía xa xa, bé vội vàng chạy đến.

“Tam ca ca, hôm nay đã trở về chưa?”

Nhập Phan lắc đầu một cái, cười nói: “Vẫn chưa. Nếu Tam thiếu gia trở lại sẽ thông báo trước, có lẽ hôm nay sẽ không trở về.”

“À.” Phuong Cẩn Chi cúi đầu nhỏ giọng đáp một tiếng.

“Biểu cô nương chơi một mình một lúc nhé, trời sắp tối rồi, nô tỳ phải mang mấy quyển sách này về thư các trước.” Nhặt Phanh vừa nói vừa nâng chồng sách thật dày lên.

Phương Cần Chi gật đầu một cái, một mình đi vào bên trong đường thính. Đường thính vẫn như thường ngày, gọn gàng sạch sẽ đến mức giống như không người sinh sống.

Bé đi tới cái bàn chân cao trước cửa cửa sổ, đứng lên ghế mân côi để nhìn hai con cá chép nhỏ bên trong chậu sứ men xanh. Hai con cá nhỏ trong nước không động đậy, Phương Cần Chi không khỏi đưa đầu ngón tay quẹt nhẹ lên mặt nước, lúc này hai con cá nhỏ mới bơi qua bơi lại hai vòng.

“Nhất định là nơi này quá nóng, nên bọn chúng ngủ thiếp đi.” Phương Cần Chi lẩm bẩm nói.

Phương Cần Chi nhìn một hồi, rồi lấy hũ thức ăn cho cá bên trong một cái tủ thấp ra rải vào trong chậu.

Một con gió thổi đến, thổi mấy tờ giấy tuyên thành trên trường án xuống đất. Phương Cần Chi vội vàng đặt hũ thức ăn cho cá xuống, từ trên ghế mân côi nhảy xuống đất, chạy đến nhặt mấy tờ giấy.

Cảnh tượng năm trước Tam ca ca dạy bé viết chữ hiện lên trước mắt. Bé đã mất rất lâu để viết ba chữ “Lục Vô Nghiên”, nhưng đến nay tên của mình vẫn còn chưa viết xong. Nhất là chữ “Cần”, cứ bị bé viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Bé nghĩ nghĩ, hình như đã lâu rồi không viết chữ. Dù sao lúc này cũng rảnh rồi, không bằng luyện viết tên mình một lúc.

Phương Cần Chi tiến tới, cầm bút trên giá bút chuẩn bị viết chữ.

Chiếc bút lông đặc chế riêng cho bé trượt khỏi tay, rơi trên giấy tuyên thành, làm giấy tuyên thành nhiễm bẩn một mảng lớn, rồi lăn từ trên trường án xuống thảm lông.

Phương Cần Chi ngồi xuống nhặt bút lên, nhưng nhặt không được.

Bé đưa tay phải ra trước mặt mình, sau đó dùng tay trái nhéo thật mạnh đầu ngón tay phải.

Không đau.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tranh luận

Sở Hoài Xuyên yếu ớt ngồi trên long y, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt của hắn có vẻ tương phản với cung điện to lớn xanh vàng rực rỡ này.

“Hai nước kết thân rất có lợi cho quốc thái dân an, chọn Quận chúa hòa thân với Kinh quốc vẫn là thượng thượng sách, mong Bệ Hạ suy nghĩ lại.”

“Từ lúc tiên đế còn tại thế, Hữu Tướng đại nhân đã lập không biết bao nhiêu công lao hãn mã cho Đại Liêu ta, không nhìn công lao cũng nhìn khổ lao, Bệ Hạ, xin tha tội cho Hữu Tướng đại nhân! Huống chi. mặc dù Hữu Tướng dùng sai cách thức, nhưng cũng một lòng vì Bệ Hạ!”

“Bệ Hạ, ngài là nhất quốc chi quân, sao có thể để một nữ lưu vượt chính!”

“Nhưng Hữu Tướng đại nhân cố ý mưu hại Trưởng Công Chúa đã phạm phải quốc luật của Đại Liêu ta! Ý của Tiểu đại nhân là không cần quan tâm quốc pháp Đại Liêu ta?”

“Khởi bẩm Bệ Hạ, năm nay đại hạn hán, khu vực cốc Quan Ninh không thu hoạch được một hạt thóc, dân chúng khổ không thể tả! Xin Bệ Hạ ân chuẩn mở kho cứu trợ nạn dân thiên tai!”

“Từ đại nhân, lời này của ngài không đúng. Năm trước đã mở kho cứu trợ nạn dân thiên tai một lần, hiện tại chẳng được bao lâu lại muốn mở kho? Khu vực cốc Quan Ninh này, hàng năm đều cần triều đình tiếp tế, không biết đã đổ vào đó bao nhiêu quốc khố! Cứ tiếp tục như vậy, quốc khố trống rỗng thì phải làm sao? Định quốc cường thịnh, quốc khố của Đại Liêu ta phải dùng cho lương thảo binh mã, chỉ có binh mã hùng hậu mới có thể bảo vệ gia quốc!”

“Luu Tướng Quân nói thế sai rồi! Dân là gốc rễ của quốc gia....! Dân tâm không ổn định chỉ có thể dẫn tới tai họa!”

“Hừ! Đất đai ở vùng Quan Ninh này cần cỗi, cái gọi là dân chúng chỉ là đám thảo khấu lưu dân! Không bằng dùng nó để trao đổi với Kinh quốc để lấy ngựa béo hoàng kim sung vào quốc khố!”

“Ngươi! Ngươi! Ngươi! Sao ngươi có thể nói ra như vậy! Khu vực cốc Quan Ninh này như thế nào cũng là quốc thổ của Đại Liêu ta!”

“Dùng khu vực cốc Quan Ninh để trao đổi ngựa béo hoàng kim, không bằng hòa thân, Bệ Hạ!”

Sở Hoài Xuyên há miệng, hần có chút bất lực quay đầu lại, bức rèm che phía sau không một bóng người. Trong bụng trong ngực cứ cuộn lên từng cơn, hần cúi người ho kịch liệt, cả người run rẩy.

“Bệ Hạ, bảo trọng long thể!” Giọng nói chói tai của tiểu thái giám vang lên, hần ta vội vã chạy tới, đưa lên cho mình hoàng một chiếc khăn gấm.

“Bệ Hạ, mong Bệ Hạ bảo trọng long thể!” Quần thần đồng thanh kêu lên, đồng loạt quỳ xuống, đầu cúi rạp xuống đất.

Sở Hoài Xuyên nhận được hoàn tiểu thái giám đưa tới, uống vào, qua một hồi lâu, tình trạng ho khan thờ gấp mới ngừng lại. Hần khoát tay áo, vừa định nói bãi triều, chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bên ngoài đại điện.

“Hoàng tử!” Hần giống như một đứa bé sắp chết đuối bắt được một nhánh cây cứu mạng, nhìn Trương Công Chúa bằng ánh mắt cầu khẩn.

Quần thần vẫn quỳ trong đại điện, bọn họ quay đầu lại, nhìn Trương Công Chúa đã xuất hiện ngay cửa triều đình, trong mắt bọn họ đều xuất hiện những loại cảm xúc khác nhau.

“Mẫu thân cẩn thận.” Lục Vô Nghiên đỡ Trương Công Chúa bước qua bệ cửa cao cao màu đỏ thẫm.

Trương Công Chúa khẽ nâng tay, ý bảo Lục Vô Nghiên không cần đỡ nữa. Bà kéo mớ cung trang long trọng nhưng rườm rà nặng nề, chậm rãi xuyên qua đám quần thần đang quỳ trên mặt đất đi về vị trí cao cao phía trên. Bà thông thả bước lên bậc thềm quý báu son vàng, đến bên cạnh long ý xoay người lại.

Hai tay bà đoan trang đặt trước bụng, từ trên cao nhìn xuống quần thần, trong mắt là uy nghiêm và lãnh ngạo.

“Lư Tướng Quân, ngươi thân là Trấn Quân Đại Tướng Quân tông nhị phẩm của Đại Liêu ta, vậy mà lại nói muốn dâng khu vực cốc Quan Ninh cho Kinh Quốc. Có phải ngươi đã quên năm đó Túc Quốc tiến công cốc Quan Ninh, tướng sĩ Đại Liêu thề chết thủ vệ, thề chết không để quân địch đánh vào cửa thành! Lúc ngươi nói mấy lời này có từng nghĩ đến những tướng sĩ đã đổ biết bao nhiệt huyết vào cốc Quan Ninh hay không! Bảo vệ gia quốc? Ngươi có mặt mũi nào mà luôn mồm nói bảo vệ gia quốc!”

Lư Ngôn Tài bỗng nhiên đứng lên, phản biện: “Trương Công Chúa hà tất gán cho mặt tướng tội danh lớn như vậy! Dù sao võ tướng của Đại Liêu ta cũng chỉ có một mình Lục Thân Ky mới có thể lọt vào mắt của ngươi! Hừ, dù sao cũng là nam nhân cười trên người ngươi mà thôi!”

Quần thần cúi đầu, không dám nói bừa một tiếng, cả điện chìm vào trong im lặng.

“À!” Trương Công Chúa cười một tiếng “Lư Ngôn Tài, ngươi có tư cách gì so sánh với Lục Thân Ky? Năm đó, tiền đề bị vây khốn tại sườn núi Mã Thai, là ai đã suất quân đột phá vòng vây trùng điệp? Khi còn bé, Bệ Hạ bị nghịch tặc mưu hại, là ai đơn thương độc mã đến cứu giá? Thành Tĩnh An, thành Hà Vạn và cả con đường Tín Lộc đều bị Kinh Quốc cường chiếm, là ai đã lãnh binh bảy trận, một lần đoạt lại? Dịch Lâm Sơn dễ thủ khó công, là ai đã liều chết dẫn người leo lên vách núi đen, đoạt sơn chém địch? Hung Thủy nguy cấp, Thiết Sùng khó khăn là ai đã trấn thủ? Kinh Quốc và Tiêu Quốc liên thủ đánh vào đất đai của Đại Liêu ta, là ai đã tắm máu hăng hái chiến đấu thề bảo vệ mỗi một tấc lãnh thổ Đại Liêu ta? Những công tích này là của Lục Thân Ky, không phải của ngươi!”

“Ngay cả khu vực cốc Quan Ninh bị Lư Tướng Quân chê bai đó, cũng do Lục Thân Ky kiên thủ bảo vệ lãnh thổ trong vòng năm tháng dưới tình huống thiếu binh thiếu ngựa!” Kinh thường tràn ngập trong đôi mắt phượng sáng quắc của bà. “Mà ngươi, muốn dùng quốc thổ của Đại Liêu ta để đổi lấy ngựa béo hoàng kim! Thậm chí... có suy nghĩ muốn cười lên người Bồn cung?”

Trương Công Chúa cười lạnh: “Lư Tướng Quân không công nhận công trạng của Lục Thân Ky hần, hay cho rằng Bồn cung quản lý chính sự bất công?”

Gương mặt Lư Ngôn Tài đỏ lên, cũng á khẩu không trả lời được. Hần ta hoàn toàn không có cách nào hủy bỏ công trạng của Lục Thân Ky, hần ta cũng thật sự không cách nào sánh vai cùng Lục Thân Ky. Trong quân đội của Đại Liêu, Lục Thân Ky chính là một thần thoại.

Hần ta nín lặng một lúc lâu, rồi rống lên: “Mặt tướng chính là không quen nhìn một nữ nhân như ngươi vượt chính! Kính xin Trương Công Chúa hoàn chính lại cho Bệ Hạ!”

Lời này không biết nói trúng tâm khảm của bao nhiêu cự thần, quần thần gắt gao cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên.

Trương Công Chúa cũng không tức giận, bà mỉm cười giơ tay lên, một thái giám đệ trình tấu chương đến tay bà.

“Bồn cung cũng không quen nhìn người như ngươi lại làm tướng quân của Đại Liêu ta.” Bà bất ngờ ném tấu chương đang cầm trong tay xuống trước mặt Lư Ngôn Tài. Tấu chương rơi xuống, gấp lại làm hai.

Lư Ngôn Tài nghi hoặc nhặt tấu chương lên, càng xem càng kinh hãi.

“Lư Ngôn Tài say rượu trong quân doanh, chém bị thương binh sĩ; phóng túng thuộc hạ đáng bạc, say rượu; dẫn đầu cường chiếm nhà dân, súc vật, lương thực, còn cường chiếm dân nữ ép làm quân kỹ! Theo quân pháp của Đại Liêu ta, kể từ hôm nay cách chức Trấn Quân Đại Tướng Quân, biếm

làm thứ dân! Người tới, lột quần phục trên người hấn xuống cho Bồn cung!”

Tả Tướng Hình Hạc Vinh giật mình, lập tức phủ phục xuống đất hô to: “Trưởng Công Chúa anh minh!”

Trưởng Công Chúa dời mắt sang bên kia, nói: “Phong Tướng Quân, nghe nói Tứ lang của quý phủ võ nghệ cao siêu, hơn nữa đã được tôi luyện trong quân đội từ nhỏ. Ngày mai đưa hấn tới, Bồn cung muốn kiểm tra quân pháp của hấn.”

Đây là muốn đề bạt nhi tử của hấn bổ túc vào vị trí của Lưu Ngôn Tài!

Phong Thường Tôn vui mừng, phủ phục luôn miệng tạ ơn.

“Về phần hòa thân.” Ánh mắt Trưởng Công Chúa lạnh lùng quét qua quần thần. “Chư vị đều là nam nhi bảy thước, dùng nữ tử hòa thân để cầu quốc thái dân an. Mặt mũi như vậy, không thấy xấu hổ sao?”

Tiểu Tùng Nguyên đứng dậy: “Công Chúa điện hạ, ngài cho rằng nam nhi cao bảy thước như chúng ta thấy xấu hổ vì những hành động việc làm cho Đại Liêu ta. Nhưng hạ quan vẫn hy vọng ngài không nên vì Quận Chúa là chất nữ của ngài, mà không nỡ. Công Chúa cân nhắc!”

“Xin Công Chúa cân nhắc!” Có vài người đồng thanh phụ họa.

Thân thể Trưởng Công Chúa hơi run lên một cái, quần thần trên triều không thể nhìn lên, nên nhất thời không phát hiện. Nhưng vẫn đứng sau lưng Trưởng Công Chúa, Lục Vô Nghiên khẽ bước lên trước một bước, đưa tay đỡ lưng bà. Trưởng Công Chúa khẽ gật đầu, Lục Vô Nghiên mới xót xa thu tay về.

“A.” Lục Vô Nghiên chợt cười khẽ một tiếng, hấn cười vô cùng trào phúng, không hề phù hợp với đại diện uy nghiêm.

Lục Vô Nghiên lười biếng nói: “Tiểu đại nhân, thảo dân nghe nói trong nhà ngài tiểu thiếp nhiều vô kể, lại có chừng mười bốn vị thiên kim. Hơn nữa, mỗi người đều như hoa như ngọc. Chắc, không bằng Tiểu đại nhân bỏ những thứ yêu thích, dùng mười bốn vị thiên kim gả đi Kinh Quốc, Tiêu Quốc, Túc Quốc. À, một nước đưa đi ba người cũng còn. Vậy, còn dư lại sẽ đưa đi vùng đất của man di phiên bang thôi. Nữ nhi của Tiểu đại nhân vì nước gả đi xa, Bệ Hạ nhất định ân chuẩn phong cho bọn họ làm Quận chúa chứ?”

Sở Hoài Xuyên sững sốt một chút, hấn nghĩ rất nhanh, rồi nói: “Trẫm cho rằng Tiểu đại nhân có mấy nữ nhi cũng còn quá nhỏ, không thích hợp bằng các ái thiếp của Tiểu đại nhân! Mấy người còn nhỏ thì cứ nuôi dưỡng trước cái đã, đợi trưởng thành rồi lại đưa đi!”

“Chuyện này.” Tiểu đại nhân kinh hoàng nhìn bộ mặt trịnh trọng của Sở Hoài Xuyên, mồ hôi lạnh đổ đầy trên mặt.

Trưởng Công Chúa cũng có chút kinh ngạc quay đầu lại liếc nhìn hài tử của mình và Tiểu Hoàng Đế, trên gương mặt bị bao phủ bởi uy nghiêm của bà cũng không khỏi nhiễm một chút ý cười rất nhạt.

Trưởng Công Chúa hỏi thêm Từ đại nhân về tình hình thiên tai ở khu vực cốc Quan Ninh, sau đó quay đầu lại, bề ngoài nhìn quần thần.

“Bồn cung nghe nói có rất nhiều người cầu tình cho Hữu Tướng. Vậy các người có biết Hữu Tướng âm thầm liên lạc với nghịch tặc Vệ Vương, tính mưu quyền oán hận gì? Hay các người vốn là đồng lõa!”

Cả triều đình rộ lên những tiếng bàn tán. Đây chính là tội danh to bằng trời!

Có người muốn nói, nhưng Trưởng Công Chúa vẫn quay đầu đi, hoàn toàn không cho hấn cơ hội.

“Tình hình thiên tai khu vực cốc Quan Ninh nghiêm trọng, quốc khố trống rỗng cũng là thực tế. Hữu Tướng làm quan mấy năm nay quan to lộc hậu, không biết đã vơ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân.” Bà nhìn Từ đại nhân. “Từ đại nhân, Bồn cung lệnh cho người tra xét phủ Hữu Tướng! Tất cả những thứ hấn ta đoạt được, toàn bộ dùng cho cứu nạn thiên tai.”

“Thần linh chỉ, nhưng.” Từ đại nhân ấp úng.

Trưởng Công Chúa rút trâm phượng trên búi tóc, tháo toàn bộ vòng ngọc kim ngân trên cổ tay trắng ngần, ném vào trong khay mà thái giám đang nâng trên đỉnh đầu.

Bà nói: “Bồn cung tin tưởng, tập hợp năng lực của chúng thần, nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này. Bồn cung, nguyện quyền phủ Công Chúa vào quốc khố.”

“Công Chúa, lòng mang thiên hạ, đây chính là phúc của Đại Liêu ta!” Từ trước đến giờ vẫn luôn thích vuốt mông ngựa, Tàn đại nhân lập tức nói. Kéo theo một tràng phụ xướng.

Trong tiếng xung tưng của quần thần, Lục Vô Nghiên khẽ ho 'khự' một tiếng, liếc mắt nhìn Sở Hoài Xuyên. Sở Hoài Xuyên đón lấy ánh mắt của hấn, lập tức hiểu ra. Hấn vội nói: “Chi phí ăn mặc trong cung từ trước đến giờ phô trương lãng phí, từ ngày hôm nay, giảm một nửa chi tiêu! Trẫm, muốn lấy mình làm gương!”

Sau một đợt tán dương “Bệ hạ anh minh”, Tả Tướng Hình Hạc Vinh ngay lập tức đứng ra biểu lộ muốn quyền ngàn lượng bạc trắng, Phong Thường Tôn mới vừa được Trưởng Công Chúa đề bạt nhi tử cũng đứng ra quyền tám trăm lượng bạc trắng ngay sau đó.

Người này nối tiếp người kia, không ai không quyền.

Tiểu Hoàng Đế tuyên bố bãi triều, quần thần nối đuôi nhau lui ra, cho đến khi thần tử cuối cùng lui ra ngoài. Lục Vô Nghiên mới đỡ lấy Trưởng Công Chúa, xót xa nói: “Mẫu thân, bọn họ đi hết rồi.”

Lúc này Trưởng Công Chúa mới nâng bàn tay trái vẫn đặt trên bụng lên, lòng bàn tay của bà sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Bà mặc cung trang rườm rà nặng nề màu đỏ tía, thất lưng màu đen óng. Nên khi máu tươi từ trong vết thương tràn ra thấm ướt cung trang, quần thần không một ai phát hiện.

“Là Là Xuyên Nhi vô dụng!” Sở Hoài Xuyên đi tới bên cạnh Trưởng Công Chúa đỡ lấy bà, trong hốc mắt của hắn không khỏi ẩm ướt.

Trưởng Công Chúa nâng tay lên, dùng ngón tay lau đi nước mắt sắp rơi xuống của Tiểu Hoàng Đế. Bà lắc lắc đầu, giọng nói dịu dàng: “Biểu hiện hôm nay của Xuyên Nhi rất tốt, hoàng tử rất vui mừng. Nhưng Xuyên Nhi của chúng ta là trụ cột của Đại Liêu, không thể dễ dàng rơi lệ.”

Tiểu Hoàng Đế gật đầu thật mạnh, nén nước mắt trở về. Phần hận trong lòng càng thêm nồng đậm, nếu không phải tại hắn vô dụng, hoàng tử cũng không cần kéo thân thể trọng thương đi tới triều đình tranh luận cùng đám quần thần hận không thể giết chết bà!

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tay trái

Vết thương trên người Trưởng Công Chúa là do bị ám sát trong lúc điều tra danh sách triều thần cầu kết với Hữu Tướng. Những năm này, bà đã gặp phải rất nhiều cảnh ám sát, đại đa số đều có thể hóa hiểm thành an. Nhưng không ngờ lần này lại quá sơ suất.

Chủy thủ đâm vào trong bụng bà, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng thương tổn nơi trọng yếu.

Chỉ một ngày sau khi bị thương, vốn nên nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng lại không thể không hồi cung, chịu đựng xe ngựa rung lắc. Lúc lâm triều, tất cả quần thần đều không thể nhìn thẳng vào thánh nhan, ngay cả Trưởng Công Chúa đứng bên cạnh Tiểu Hoàng Đế cũng không thể vô lễ quan sát. Vì vậy, hắn là không có người nào phát giác hôm nay Trưởng Công Chúa trang điểm hơi đậm hơn thường ngày.

Khi bà đang ở phủ Ôn Quốc Công, đã có hơn phân nửa triều đình mượn danh nghĩa bà bị thương, muốn khiến cho bà vĩnh viễn không thể trở mình. Hiện tại, sao bà có thể để cho đám thần tử này biết bà thật sự bị thương? Hôm nay bà chỉ đến muộn hai khắc, những đám thần tử này đã sinh lòng nghi ngờ. Cho nên đã liên tục gây khó dễ, muốn thăm dò chút manh mối từ trên người Tiểu Hoàng Đế!

Từng gương mặt của đám thần tử trong triều đình ngày hôm nay lần lượt hiện lên trước mắt Trưởng Công Chúa, bà biết bè đảng của Hữu Tướng vẫn chưa được diệt trừ toàn bộ. Còn có những ai? Bà không thể không suy ngẫm, phán đoán.

Nhìn dáng vẻ trầm tư của mẫu thân mình, trong lòng Lục Vô Nghiên sợ hãi không thể nào diễn tả. Ở kiếp trước, Trưởng Công Chúa cũng đã từng bị ám sát. Nhưng chuyện đó xảy ra vào thời điểm của ba năm sau!

Sao trong kiếp này lại đến sớm như vậy?

Lục Vô Nghiên giật mình, dường như trong ván cờ này, đã có một con cờ đặt sai chỗ, khiến cho mỗi bước đi sau đó đều thay đổi. Tình thế không hề phát triển theo quỹ đạo chiếu theo kiếp trước, những sự kiện lớn, không cái nào tránh khỏi.

Vô luận là việc phụ mẫu hòa ly, Phương Cần Chi bị thương, hay Trưởng Công Chúa bị ám sát lần này.

Nghĩ tới đây, sao trong lòng Lục Vô Nghiên không hoảng loạn? Hắn biết, hắn không nên cúi đầu trước số mệnh, hắn phải có hành động.

“Mẫu thân, trở về thôi.” Cánh tay Lục Vô Nghiên đang đỡ lưng Trưởng Công Chúa càng siết chặt

“Hoàng tử! Tỷ nghỉ một lát rồi đi!” Tiểu Hoàng Đế vừa nghĩ đến trên người Trưởng Công Chúa bị thương nặng như thế, còn phải chịu đựng sự chòng chành rung lắc của xe ngựa, trong lòng hắn liền chua xót khó thôi.

Trưởng Công Chúa lắc đầu một cái, nói: “Lúc này, nếu ta ở lâu trong cung sẽ chỉ khiến người khác sinh nghi. Yên tâm đi, hoàng tử không sao đâu. Đệ ở trong cung cũng phải biết tự chăm sóc thân thể mình thật tốt.”

Từ trước đến nay, Tiểu Hoàng Đế chưa bao giờ làm trái ý của Trưởng Công Chúa, cho dù trong lòng hắn không đành lòng cũng chỉ có thể gật đầu.

Mặc dù Trưởng Công Chúa buông rèm chấp chính, nhưng cũng không ở lại trong cung. Bà vốn ở tại phủ Công Chúa của bà, nhưng mấy ngày trước bà

đã có ý định quyền phủ Công Chúa, nên đã chuyển đến ở trong một biệt viện. Biệt viện của bà cũng chỉ là một phủ đệ nhỏ nhỏ nhận được khi còn bé, so với phủ Công Chúa của bà thì mộc mạc hơn rất nhiều.

Sau khi trở về, Lục Vô Nghiên cũng không tránh đi, mà đỡ Trường Công Chúa đi thẳng vào trong phòng.

Nhập Y vội vàng tháo cung trang trên người bà xuống, vén y phục thăm màu lên, khử trùng để bôi thuốc lên miệng vết thương ở bụng rồi băng bó lại.

Lục Vô Nghiên ngồi xổm phía trước bà, ngưng mắt nhìn vết thương nhìn thấy mà hoảng trên bụng mẫu thân.

“Vô Nghiên, đừng nhìn.” Trường Công Chúa có chút do dự mở miệng. Vì bà biết Lục Vô Nghiên nhìn thấy vết thương như thế, thân thể của hắn có thể sẽ sinh ra khó chịu. Lần đó, khi bà và Lục Thân Ky tranh cãi, ông đã lớn tiếng chất vấn bà có biết trong hai năm Lục Vô Nghiên thay Sở Hoài Xuyên làm con tin, rốt cuộc đã gặp phải những gì hay không.

Thật ra thì, bà có biết một ít.

Sau lần tranh cãi đó, bà đã tốn rất nhiều công sức để tiếp tục điều tra, đại khái cũng đã biết được hai năm đó Lục Vô Nghiên đã trải qua những chuyện gì.

“Đề ta.” Lục Vô Nghiên nhận lấy thuốc bột từ tay Nhập Y, tự mình bôi thuốc cho mẫu thân của mình.

Trường Công Chúa nhìn hắn một lúc lâu, mới khẽ ngã người ra phía sau, tựa vào lưng ghế. Tĩnh táo từ tâm hồn tới thân thể một cách hiếm thấy. Bà đột nhiên nhận ra nhi tử của mình đã trưởng thành, thậm chí còn có thể đề cho bà dựa vào một lúc.

Sau khi Lục Vô Nghiên bôi thuốc cho Trường Công Chúa, rồi cẩn thận băng bó vết thương lại cho bà, lúc này mới lên tiếng: “Mẫu thân, giao Nhập Lâu cho con đi.”

Trường Công Chúa hơi kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên.

Nữ nhi Nhập Lâu này có thể xem là tâm huyết của Trường Công Chúa, cũng là nguồn lực cường hãn trong tay Trường Công Chúa. Trên danh nghĩa, Nhập Lâu là nơi Trường Công Chúa chứa chấp những bé gái mồ côi hay bị phụ mẫu bán rẻ. Nhưng sau khi bước vào Nhập Lâu, mỗi người đều phải tiếp nhận bồi dưỡng đặc biệt, mỗi người đều có một nghề mà mình thành thạo. Có người trở thành thị nữ hầu hạ, nhưng cũng có người võ nghệ cao cường như Nhập Tửu, y thuật cao siêu như Nhập Y, còn có rất nhiều người ăn náu ở khắp nơi đốc sức vì Trường Công Chúa.

Nam tử có thể nhập chinh, nữ tử cũng có thể dựa vào bản lĩnh của mình để sinh tồn.

Lục Vô Nghiên cười khỏ, nói: “Hãy để cho con chia bớt một chút gánh nặng của mẫu thân.”

Lục Vô Nghiên hiểu rõ tính đa nghi của mẫu thân mình, thậm chí bây giờ hắn cũng có chút không rõ bà có tin tưởng đứa con này hay không.

Trường Công Chúa nhìn Lục Vô Nghiên một lúc lâu, mới sai Nhập Y lấy một cái hộp nhỏ trong ngăn kéo. Bà mở cái hộp nhỏ ra, từ bên trong lấy ra một cái khóa ngọc khảm vàng giao cho Lục Vô Nghiên.

“Nhập Lâu, nó vốn là của con.”

Lục Vô Nghiên lật qua lật lại cái khóa ngọc trong lòng bàn tay, phía trên cái khóa ngọc khảm vàng này có khắc một chữ “Nhập”. Chữ “Nhập” này là do hắn đã khắc khi còn bé. Hắn không khỏi có chút ghét bỏ nói: “Chữ này quá xấu, con sẽ viết một chữ khác?”

Trường Công Chúa cười: “Mẫu thân mệt rồi, muốn nằm một lát, con cũng trở về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Lục Vô Nghiên đỡ Trường Công Chúa lên giường, cẩn thận đắp kín chăn gấm cho bà, rồi mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Một tháng sau đó, mỗi ngày hắn đều hầu hạ bên cạnh Trường Công Chúa, mỗi khi bà lên triều thì hắn kiên quyết đứng phía sau bà. Sau mỗi lần hạ triều, đi tới đi lui, vết thương trên người Trường Công Chúa lại nứt ra. Hắn lại tự mình thay dược và băng bó cho bà.

Lặp đi lặp lại nhiều lần.

Sau một tháng đó, vết thương trên người Trường Công Chúa mới chuyển biến tốt, vết thương đó không đến nỗi nứt ra, chỉ hơi rỉ máu.

Rốt cuộc Lục Vô Nghiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi Nhập Phanh vội vã chạy tới biệt viện Công Chúa, trong lòng Lục Vô Nghiên bỗng có một dự cảm xấu.

Hắn cưỡi ngựa, suốt cả đoạn đường đều ra roi thúc ngựa chạy về phủ Ôn Quốc Công. Đoạn đường mất chừng hai canh giờ, mà hắn chỉ đi trong vòng một canh giờ.

Trở lại phủ Ôn Quốc Công, hắn lập tức tung người xuống ngựa, xông về viện Thùỵ Sao.

Cửa gian nhà chính đang mở, từ xa Lục Vô Nghiên nhìn thấy bé con của hắn đang đứng trên một chiếc ghế đầu, cúi đầu chăm chú viết chữ.

Phuong Cần Chi nghe thấy tiếng bước chân, bé nghỉ hoặc ngẩng đầu lên, nụ cười rạng rỡ lập tức hiện ra trên gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt thật to cong lên thành một đôi nguyệt nha xinh đẹp trên gương mặt trắng nõn của bé.

“Tam ca ca, huynh về rồi!” Giọng nói con bé âm áp ngọt ngào, tràn đầy mừng rỡ.

“Ừ.” Lục Vô Nghiên khó khăn gạt đầu, ánh mắt của hắn chậm rãi di chuyển từ trên mặt của Phuong Cần Chi xuống bàn tay nhỏ nhắn đang cầm bút của con bé.

Tay trái.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Không đau

Đã vào đầu tháng tư, mặc dù thời tiết vẫn lúc âm lúc lạnh như trước, nhưng ánh mặt trời ban ngày đã bắt đầu khiến người ta ấm áp.

Phuong Cần Chi đã cởi ra chiếc áo ngắn cổ chéo, thay vào đó là một cái áo ngắn mỏng màu xanh nhạt lộ ra xương quai xanh trắng nõn, tay áo hẹp được giấu trong tầng tầng lớp lớp váy màu nước hồ xanh thắm. Cả người sạch sẽ giống như một đám mây.

Lúc này, đám mây đó đang buông bút lông trong tay xuống, mừng rỡ chạy đến trước mặt Lục Vô Nghiên. Vẫn như trước kia, nâng tay trái lên thân mật nắm lấy ngón tay cái của Lục Vô Nghiên vào trong lòng bàn tay.

“Tam ca ca, lúc trước huynh nói nhanh thì năm ba ngày, lâu chừng mười ngày. Nhưng lại đi đến sáu mươi chín ngày!” Phuong Cần Chi phồng má phụng phịu, mang theo chút nũng nịu đặc thù của một tiểu cô nương gia.

“Ừ, là Tam ca ca không đúng. Lâu như vậy không trở về.” Lục Vô Nghiên ngồi xồm xuống, nhìn thẳng vào bé con của hắn.

Hắn nâng tay phải của con bé lên, theo bản năng Phuong Cần Chi khẽ tránh né, Lục Vô Nghiên càng nắm chặt hơn.

Băng vải trên tay phải đã được tháo ra từ sớm, những vết thương kia cũng không còn nhìn thấy, bàn tay nho nhỏ trắng nõn như tuyết, mềm mại như đất sét.

Nhưng ngón áp út và ngón giữa của con bé cứng đơ.

“Không phải đã dặn qua nếu muội xảy ra chuyện gì phải sai Nhập Phan đến tìm ta hay sao?” Lục Vô Nghiên khẽ thở dài, đau đớn và khổ sở trong lòng không thể nào diễn tả.

Con bé bị thương sớm hơn kiếp trước mấy năm, vốn tưởng rằng trên trán sẽ không lưu lại sẹo như kiếp trước. Tuy nhiên lại quên rằng tuổi con bé còn quá nhỏ, tay bé không chỉ mềm mại, mà còn rất yếu ớt.

“Nhưng Tam ca ca cũng không phải là đại phu, trong phủ cũng đã gọi đại phu cho muội rồi! Nghĩa mẫu cũng rất thương muội, đã tìm cho muội rất nhiều danh y! Tam ca ca nhìn xem, trên tay không hề lưu lại một vết sẹo nào! Cần Chi rất nghe lời đại phu, hiện tại mỗi ngày đều kiên trì dùng được!”

Lục Vô Nghiên trầm mặc, cúi đầu nhìn chăm chú bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay mình.

Phuong Cần Chi mím môi, lặng lẽ quan sát vẻ mặt Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: “Nếu Tam ca về trễ so với kế hoạch, thì đó nhất định là có chuyện gì cản trở, muội không muốn làm phiền huynh chỉ vì một việc nhỏ như vậy”

“Đây không phải là chuyện nhỏ.”

Con bé này vẫn luôn thông tuệ hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng, Lục Vô Nghiên không khỏi nhẹ nhàng ôm bé vào trong ngực.

Đúng vậy, hai tháng qua, hắn vốn giúp mẫu thân của hắn xử lý chuyện của Hữu Tướng, phần lớn thời gian đều bận ba khắp nơi không có mặt tại Hoàng Thành. Sau đó, Trưởng Công Chúa lại bị thương nặng như vậy, mỗi ngày hắn đều hầu hạ bên cạnh. Như khi biết tay Phuong Cần Chi xảy ra chuyện, tình thế vô cùng khó xử.

Phuong Cần Chi rũ mi, để che giấu âm thầm trong đáy mắt. Sau đó cười hi hi nói: “Tam ca ca, mau đến xem chữ do muội viết đi! À ừm, muội đã luyện tập rất lâu đó! Hiện tại dùng tay trái viết chữ còn đẹp hơn so với dùng tay phải trước đây nữa đấy!”

Bé lôi kéo Lục Vô Nghiên đi về phía trường án bên kia, giống như đang dâng lên vật quý, bé cầm những chữ mình mới vừa viết xong đưa cho hắn xem.

Lục Vô Nghiên.

Con bé viết tên của hấn.

“Ừ, viết rất rất đẹp.” Lục Vô Nghiên khẽ vuốt ve từng nét chữ viết trên giấy. Bé con của hấn nhất định đã luyện tập rất lâu, mới có thể dùng tay trái để viết những nét chữ xinh đẹp như thế này.

Bởi vì tay phải của bé không còn cảm giác nên mới bắt đầu nỗ lực học tập dùng tay trái sao? Bé con của hấn vốn là như vậy, cho dù bản thân đang ở trong nghịch cảnh nào, cũng luôn có thể mỉm cười nói: “Không có vấn đề gì!”

“Yên tâm, Tam ca ca nhất định sẽ chữa khỏi tay cho muội.” Lục Vô Nghiên nâng niu bàn tay phải mềm mại xinh xắn của con bé trong lòng bàn tay. Hấn cúi người, khẽ hôn lên đầu ngón tay bé.

Ngày hôm sau, lúc Phương Căn Chi trở lại viện Thùy Sao, Lục Vô Nghiên cho bé một cây cỏ cầm.

“Muội.” Phương Căn Chi có chút tránh né lui về phía sau một bước. Tay phải của bé không thể co lại, không thể đánh đàn.

“Đến đây, Tam ca ca dạy muội đánh đàn.” Lục Vô Nghiên kéo tiểu cô nương có hơi sợ hãi đến ngồi xuống trước mặt mình.

Hấn dạy bé cách nhận biết mỗi dây đàn, lại cầm đầu ngón tay dạy bé đánh đàn. Ngón tay cứng ngắc của con bé lần lượt gảy lên dây đàn, những tiếng nhạc không theo một nhịp điệu nào, khiến tiểu cô nương bật ra những tiếng cười giòn giã.

Phương Căn Chi ngây ngô quay đầu lại, nhìn gò má nghiêm túc của Tam ca ca mình. Bé mím mím môi, rồi xoay đầu lại, tiếp tục ra sức dùng đầu ngón tay của chính mình khảy đàn, cho dù đầu ngón tay bé vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của dây đàn.

Lục Vô Nghiên trộn lẫn hai quân cờ đen trắng lại với nhau, đặt lên một cái bàn thấp nhỏ trước mặt Phương Căn Chi.

“Dùng hai đầu ngón tay này gấp cờ đen ra ngoài.” Hấn nắm lấy ngón giữa và ngón áp út không thể co lại của Phương Căn Chi.

“Dạ!” Phương Căn Chi gật đầu thật mạnh, ra sức gấp. Con cờ đen cứ trượt qua khe hở giữa hai ngón tay từ trên bàn lăn xuống đất.

Phương Căn Chi vội vàng ngồi xổm xuống, tiếp tục dùng hai ngón tay không có chút sức lực gấp cờ đen.

Nhưng chỉ trong chốc lát, trán bé đã lấm tấm mồ hôi. Nhưng Phương Căn Chi không hề hay biết, vẫn cúi đầu ra sức gấp con cờ.

Lục Vô Nghiên đứng bên cạnh, miễn cưỡng đề xuống không nở trong lòng.

Chạng vạng tối, Nhập Y vội vã chạy về. Nàng ấy mang tới một hòm thuốc nhỏ, lấy ra một cuộn vải gấm màu trầm hương được buộc lại cẩn thận. Vải gấm được mở ra, bên trong là những cây ngân châm nhỏ như sợi tóc.

“Căn Chi, sẽ rất đau, muội phải cố nhịn một chút.” Lục Vô Nghiên ôm Phương Căn Chi vào trong ngực, xoay cái đầu nhỏ nhắn của con bé lại, ấn vào trong ngực.

Hấn không nhìn được nhẹ giọng nói thêm một câu: “Đừng nhìn.”

Phương Căn Chi có chút khó hiểu. Rõ ràng hai đầu ngón tay này của bé đã không còn biết đau! Cho đến khi Lục Vô Nghiên kéo ống tay áo của bé lên, bé mới lơ mơ nhận ra có thể sẽ thật sự đau.

Những cây ngân châm nhỏ như sợi tóc, từng cây một, đâm vào trong cánh tay, cổ tay, mu bàn tay và đầu ngón tay Phương Căn Chi.

Rất đau, thật sự rất đau.

Cho đến một canh giờ sau, Nhập Y mới rút toàn bộ gần một trăm cây ngân châm trên tay con bé xuống. Lục Vô Nghiên nâng gương mặt bé nhỏ đang chôn trong ngực mình lên, cả khuôn mặt trắng nõn của con bé đã sẫm rần rụa nước mắt. Tiểu cô nương chôn mặt trong lòng hấn khóc như mưa, nhưng không rên la đau dù chỉ một tiếng.

Lục Vô Nghiên cúi đầu, chăm chú nhìn Phương Căn Chi, nói: “Nếu Căn Chi muốn cho tay của mình linh hoạt giống như trước đây, như vậy sau này mỗi ngày đều phải luyện tập đánh đàn, nhặt cờ, còn phải chịu đựng đau đớn do ngân châm đâm vào. Căn Chi của chúng ta có sợ đau hay không?”

Phương Căn Chi kiên quyết hít mũi một cái, nói dối: “Muội không đau, không đau chút nào!”

“Ừ, không đau.” Lục Vô Nghiên cười khổ, cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt con bé.

Toàn bộ cánh tay con bé đều đã đỏ một mảng lớn, trên đầu ngón tay hơi sưng. Sao có thể không đau đây? Mặc kệ bé có đau hay không, luôn có người còn đau hơn bé. Đừng nói là Lục Vô Nghiên, ngay cả Nhập Y và Nhập Phan ở bên cạnh cũng đau lòng không thôi.

Chỉ là một đứa bé mới tí tuổi đầu.

Nhập Phanh vội khom người, cười dụ dỗ bé: “Hôm nay có làm mấy món biếu cô nương thích ăn nha!”

“Có cá chưng sữa không?” Phương Cần Chi lập tức mở to mắt nhìn Nhập Phanh.

“Có có có, không chỉ có cá chưng sữa, còn có sò điệp tú cầu, bánh ngọt thập cẩm và chè hạch đào!” Nhập Phanh vội cười nói.

Phương Cần Chi liếm môi một cái, có vẻ đợi không kịp.

Lục Vô Nghiên đã đặc biệt dặn dò Nhập Phanh mỗi ngày làm thật nhiều món Phương Cần Chi thích ăn. Rất nhanh, Nhập Phanh bung lên bảy tám món ăn tinh xảo, toàn bộ đều là món Phương Cần Chi thích ăn.

Ánh mắt Phương Cần Chi rơi trúng món cá chưng sữa đầu tiên, bé dùng tay trái cầm muống lên vừa định vươn ra, thì vội rút tay lại. Bé chán chừ một chút, rồi đổi cái muống sang tay phải, bắt đầu thận trọng ăn.

Lục Vô Nghiên nhìn không được, bèn nói: “Thường ngày luyện tập đã đủ rồi, lúc dùng bữa không cần phải cực khổ như vậy nữa.”

“Không khổ cực!” Phương Cần Chi vội nói. “Tam ca ca, huynh xem! Ngón cái và ngón trỏ đâu có chuyện gì!”

Lục Vô Nghiên quay mặt đi, không đành lòng nhìn con bé.

Đến khi Phương Cần Chi ăn tối xong, bé quần quýt trên đùi Lục Vô Nghiên, thân mật kéo tay hắn: “Tam ca ca, cổ cầm kia huynh tặng cho muội phải không? Muội”

Nửa câu còn lại, cứ ập a ập ứng, do do dự dự mãi cũng không nói ra.

Nhìn dáng vẻ này của con bé, sao Lục Vô Nghiên còn không hiểu?

Đây là muốn mang về tiểu viện của mình, buổi tối cũng muốn luyện tập.

Hắn không nỡ nhìn con bé vất vả, nhưng cũng không thể ngăn cản. Lục Vô Nghiên có chút khó khăn gạt đầu, miễn cưỡng cười vuốt vuốt mái tóc mềm mại của bé, nói: “Được, cổ cầm này muội mang về sử dụng trước đi. Mấy ngày nữa, Tam ca ca sẽ cho muội một cây khác nhỏ hơn.”

“Đa tạ Tam ca ca!” Phương Cần Chi cong cong đôi mắt nguyệt nha, cười ngọt ngào. Khóe miệng của bé hiện ra hai lúm đồng tiền nhật nhật, khiến cho cả khuôn mặt bé tăng thêm mấy phần ngọt ngào.

Lục Vô Nghiên lại có chút kinh ngạc.

Bé con của hắn gầy.

Đừng thấy hiện tại bé cười đến ngọt ngào như vậy, nhưng chắc hẳn những lúc chỉ có một mình nhất định len lén gạt đi nước mắt.

Lục Vô Nghiên cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng, cố gắng nuốt xuống thiên ngôn vạn ngữ.

Cần Chi, lớn nhanh lên một chút. Có rất nhiều cảm xúc ta muốn nói với muội. Rất muốn dùng một thân phận khác để muội dựa dẫm vào, để cho muội không phải khổ sở, không chút kiêng kỵ.

“Tam ca ca, huynh đừng cau mày hoài như vậy.” Phương Cần Chi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Lục Vô Nghiên. Bé nâng tay vuốt vuốt chân mày đang cau lại của Lục Vô Nghiên.

“Muội biết Tam ca ca rất tốt với muội, đang lo lắng cho muội. Nhưng muội không muốn huynh lo lắng, muội rất tốt nha, muội cũng có thể tự chăm sóc mình thật tốt! Đợi muội trưởng thành còn có thể chăm sóc cho huynh!” Bé hất cằm, tạo ra dáng vẻ kiêu ngạo.

Lục Vô Nghiên không khỏi bật cười, hắn bế Phương Cần Chi từ trong ngực đặt xuống đất. Cười nói: “Trở về đi!”

“Dạ!” Phương Cần Chi vui vẻ ôm lấy cổ cầm của bé.

Nhập Y nhìn thấy, vội đón lấy cổ cầm từ tay bé, nói: “Đâu cần biếu cô nương ôm, nô tỳ ôm!”

Phương Cần Chi chạy tới cửa, rồi xoay người lại vẫy vẫy tay với Lục Vô Nghiên: “Tam ca ca, ngày mai muội trở lại!”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên mỉm cười gật đầu.

Đợi đến khi bóng dáng nhỏ xinh của Phương Cần Chi từ từ khuất dần trong tầm mắt, nụ cười trên môi Lục Vô Nghiên cũng dần dần nhạt đi, dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Hai người kia còn sống không?” Lục Vô Nghiên mở miệng, giọng nói lạnh lùng mang theo u ám uy nghiêm đáng sợ.

Nhập Phanh hiểu Lục Vô Nghiên đang hỏi đến Nhập Châm và Nhập Tuyền, Nhập Phanh vội nói: “Vẫn còn, còn sống. . . .”

“Vậy thì tiếp tục sống đi.” Khóe miệng Lục Vô Nghiên kéo lên một nụ cười âm lãnh. “Bảo Nhập Hình dùng hình phạt nghiêm khắc nhất chăm sóc, để cho bọn chúng sống không bằng chết.”

Hai vai Nhập Phanh run lên, vội cúi đầu nhỏ giọng trả lời “Vâng.”

Lục Vô Nghiên vung tay áo, lật đổ chén cờ đen trắng trên bàn cờ. Vô số quân cờ đen trắng rơi đầy trên mặt đất, chạm vào nhau, phát ra những tiếng “rào rào” giòn giã.

Tựa như thứ gì bể vỡ, vỡ hoàn toàn.

Hắn đứng dậy, một mình đi lên tầng cao nhất của lầu các. Thấy hắn tới, vô số chim bồ câu trắng bay đến, hắn đi tới chỗ nào, liền vây quanh hắn ở đó.

Lục Vô Nghiên tiện tay bắt một con bồ câu trắng, cột thư tín đã sớm chuẩn bị vào chân nó. Sau đó nâng tay, thả con chim bồ câu bay lên, nó chao liệng giữa không trung một hồi, rồi vỗ cánh bay thật cao, nhanh chóng biến mất giữa bầu trời.

Hắn lại bắt một con chim bồ câu khác, cột thư tín lên chân nó. Con này nối tiếp con kia, hơn mười con chim bồ câu bay ra từ phủ Ôn Quốc Công, bay theo những hướng khác nhau.

Viện Thủy Sao của Lục Vô Nghiên không cho phép bất cứ ai tùy tiện ra vào, kể cả thời gian hắn không có mặt ở phủ Ôn Quốc Công, Phương Cẩm Chi có tới đây cũng không cho nha hoàn của bé theo vào, chỉ để bọn họ đưa đến cửa viện rồi quay trở về, canh đến giờ trở lại đón bé.

Bé từ bên trong viện đi ra, quả nhiên A Tinh và A Nguyệt đã chờ sẵn bên ngoài.

Nhập Y giao cổ cầm cho A Tinh, nhìn Phương Cẩm Chi đi xa mới quay trở về.

Phương Cẩm Chi ngọt ngào nói đa tạ với Nhập Y rồi mới trở về. Dọc đường đi, A Tinh và A Nguyệt phát hiện hình như tâm tình tiểu chủ tử của bọn họ không tệ, khóe miệng vẫn liên tục nở nụ cười.

Sau khi Phương Cẩm Chi trở về, mang cổ cầm đi thả vào phòng ngủ của bé. Sau khi đuổi hạ nhân đi, mới cài then cửa lại.

Bé chạy đi lấy chìa khóa, mở rương lớn bên mép giường ra. Nắp rương vừa mới được nhấc lên, Bình Bình và An An liền bò ra ngoài. Lôi kéo Phương Cẩm Chi đến giường ngồi xuống, xem xét tay của bé.

Hiện tại, hai tiểu cô nương không chỉ đi lại vững vàng, hơn nữa còn có thể chạy. Nhưng đáng tiếc, bọn chúng chỉ có thể ra khỏi rương những lúc có mặt Phương Cẩm Chi, mỗi một lần như vậy, đều phải nói nhỏ đi khẽ.

“Tỷ tỷ. . . .” Hai tiểu cô nương nâng tay phải của Phương Cẩm Chi, nhìn thấy trên đó đầy những vết đỏ đỏ hồng hồng, thậm chí còn có chút sưng. Bình Bình lập tức đỏ hồng hai má, An An thích khóc hơn một chút thì nước mắt đã rơi lã chã.

“Đừng khóc đừng khóc!” Phương Cẩm Chi nhỏ giọng dỗ dành, rồi lau nước mắt cho tiểu muội muội.

Bé giải thích rõ ràng: “Tam ca ca đã về rồi! Tỷ tỷ phải chữa bệnh! Đừng nhìn hồng hồng trên tay bây giờ, kiên trì một thời gian, tay của tỷ tỷ nha, sẽ khỏi thôi!”

“Đau, nhưng mà đau. . . .” Bình Bình nói xong, nước mắt cũng rơi xuống.

Phương Cẩm Chi vội vàng lau nước mắt cho Bình Bình: “Không đau, tỷ tỷ không đau. Thật mà, châm này mảnh lắm, tựa như sợi tóc quệt lên một cái mà thôi. Các muội đừng nhìn hồng hồng trên tay tỷ, thật ra thì cái đó là. . . . đó là do bôi một lớp được đấy!”

Dù sao Bình Bình và An An cũng mới ba tuổi, cuối cùng cũng tin.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cắt đi

Sáng sớm, Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi sống vai nhau đi dưới mái hiên, cùng đến thỉnh an Tam thái thái.

Ngũ nãi nãi nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé ở đằng xa trong hành lang gấp khúc, nói: “Đó có phải là Cẩm Chi? Kể từ khi con bé đổi viện tử, cũng không thường xuyên gặp mặt.”

Tam nãi nãi cũng nhìn sang, quả nhiên là Phương Cẩm Chi, con bé đang ôm một chậu hoa cúc đại đóa trắng như tuyết, thận trọng đi về phía trước. Đi

theo phía sau là hai nha hoàn. Chậu cúc đại đoá bé đang ôm trong ngực đã nở rộ, từng cánh từng cánh hoa mảnh mai màu trắng bao quanh nhụy hoa vàng nhạt. Tầng tầng quần lấy nhau, đón lấy ánh mặt trời cùng nhau sinh trưởng.

Hoa đẹp, cũng không đẹp bằng người. Gương mặt nhỏ nhắn trắng như sứ của Phương Cẩm Chi so với loài hoa cúc đất tiền đó, không chỉ không ảm đạm lu mờ, ngược lại càng nổi bật, càng thêm tỏa sáng chói lọi.

“Nghe nói ngón tay của con bé đã có thể cử động lại, thật không dễ dàng. Ban đầu trong phủ đã tìm không biết bao nhiêu đại phu cho con bé, ngay cả phủ Vinh Quốc Công cũng đã mời hết danh y này đến danh y khác. Người nào không lắc đầu liên tục? Chẳng qua không quá nửa năm, thật sự đã có thể cử động.” Tam nãi nãi hơi xúc động. “Nghe nói vì điều trị tay, đứa nhỏ này đã chịu không ít khổ sở. Nửa đêm canh ba cũng có thể nghe thấy tiếng đàn của con bé truyền tới từ trong lầu các.”

“Đúng vậy.” Ngũ nãi nãi cũng cảm khái. “Lúc bắt đầu chỉ khảy từng đơn âm một, hiện tại đã có thể gảy được một khúc trọn vẹn. Có lần ta đi ngang qua, đứng lại nghe một lát, nghe vô cùng êm tai.”

Phương Cẩm Chi rất nhanh đã đi tới cuối hành lang uốn khúc, bóng dáng nho nhỏ xuyên qua cửa thùy hoa, mất hút.

Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi cũng đồng loạt thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Ngũ nãi nãi liếc mắt nhìn Tam nãi nãi bên cạnh, tựa như vô ý nói: “Đứa nhỏ Cẩm Chi này, dù sao cũng là người của tam phòng chúng ta, hiện tại tuổi còn nhỏ thì không sao. Nhưng mấy năm nữa, đợi con bé trưởng thành.”

Ngũ nãi nãi dừng một chút, dùng khăn che môi, có chút không tự nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Hiện tại cũng đã cuối tháng chín rồi. Chớp mắt một cái là qua năm, đứa nhỏ này sẽ được bảy tuổi. Bảy tuổi. cũng không còn thuận tiện đi theo bên cạnh Tam thiếu gia suốt ngày như vậy. Ta còn nghe nói có mấy hôm thời tiết không tốt, đứa nhỏ này đều ngủ lại viện Thùy Sao. Đứa nhỏ Cẩm Chi này mệnh khổ, không có mẫu thân dạy bảo, chúng ta làm cửu mẫu cũng không thể không trù tính thay con bé. Không thể để thanh danh của con bé bị ảnh hưởng.”

Những lời này nghe ra thật giống như đang suy nghĩ cho Phương Cẩm Chi.

Tam nãi nãi thông thả nhìn bà ta một cái, có lý nào vẫn không rõ trong lòng bà ta đang tính toán cái gì kia chứ? Thời gian Phương Cẩm Chi bị thương, Ngũ nãi nãi đã lấy lòng không ít, rơi nước mắt cũng không ít, nhìn giống như thật sự đau lòng cho đứa nhỏ.

Nhưng Tam nãi nãi biết, đệ tức này đang dùng mọi cách để lung lạc nhân tâm của con bé. Còn không phải trong lòng chỉ nghĩ đến mấy cửa hàng và trang tử của Phương gia hay sao?

“Chẳng lẽ ta có thể chạy đến viện Thùy Sao của Nhị Thế Tổ đòi người sao?” Tam nãi nãi hơi mất kiên nhẫn. Thật ra thì mấy chuyện này, sao bà ta lại chưa từng nghĩ tới? Những gia sản của Phương gia, chờ Phương Cẩm Chi trưởng thành đều phải trả lại.

Nhưng. có ai cam lòng chứ?

Trước đây, khi tiếp nhận chỉ thấy gia tài Phương gia rất phong phú, càng xử lý càng phát hiện sao có thể chỉ dùng hai từ “phong phú” để hình dung?

Tam nãi nãi không khỏi nhìn về cửa thùy hoa mà Phương Cẩm Chi vừa biến mất đằng sau nó. Rốt cuộc thì đứa nhỏ đó có biết phụ mẫu của nó đã chuẩn bị cho nó bao nhiêu phần của hồi môn hay không?

Của hồi môn?

Tam nãi nãi chợt giật mình. Trong đầu bà ta không khỏi xẹt qua một ý nghĩ, nếu Phương Cẩm Chi trở thành nhi tức của bà ta. Như vậy, chẳng phải gia tài của Phương gia sẽ danh chánh ngôn thuận không cần trả lại?

Nhưng mà, xuất thân của Phương Cẩm Chi hơi kém. Nếu kết hợp nó với trưởng tử Lục Vô Thế của bà ta, Tam nãi nãi vẫn chê Phương Cẩm Chi không xứng. Huống chi, Lục Vô Thế lớn hơn Cẩm Chi chín tuổi, hiện tại đang bàn hôn sự. Độ tuổi này cũng không thể được. Thân phận của Phương Cẩm Chi cũng xứng với thứ tử. Chỉ là, Tam gia chỉ có một Lục Tử Quân là thứ tử, nhưng thân mẫu của hắn khỏe mạnh, cũng không một lòng với bà ta.

Không được!

Tam nãi nãi không khỏi liếc mắt nhìn đệ tức của mình. Ngũ đệ có bốn nhi tử, tuổi tác cũng đều không lớn, trong đó hai thứ tử Lục Tử Cảnh và Lục Tử Khôn thuở nhỏ không có mẫu thân, được Ngũ nãi nãi nuôi dưỡng bên người.

Tam nãi nãi bỗng nhiên cảm thấy có nguy cơ. Thảo nào đệ tức này luôn ra vẻ rất yêu thương Phương Cẩm Chi, chẳng lẽ nàng ta đã sớm có tính toán kết thân?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tam nãi nãi phiền muộn. Bước nhanh lên phía trước, giành đi trước Ngũ nãi nãi một bước, không nhìn bà ta.

Hai người đến chỗ Tam thái thái, vừa vào cửa, đã nhìn thấy Tam thái thái dựa nghiêng trên giường, sắc mặt ủ dột. Hai nhi tức vội vàng đi tới thỉnh an, một châm trà, một đắp vai.

Tam thái thái đang rối rắm không quyết định được chủ ý, thấy hai nhi tức, có chút phiền não nói: “Bà tử trong nhà ta nhìn thấy bà mai Tôn từ trong viện tử của lão thái thái đi ra.”

Hai nhi tức liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Lão thái thái đã mặc kệ chuyện của hậu viện nhiều năm nay, hôn sự của ai lại có thể khiến bà lưu tâm như vậy? Những năm qua, hôn sự của văn bối đều là do thái thái mỗi phòng tự quyết định.

Đại phòng!

Hai nhi tức nhanh chóng hiểu rõ. Năm năm trước, kể từ khi Đại thái thái đến am Tĩnh Ninh ăn chay niệm phật. Trong mấy phòng, cũng chỉ có đại phòng không có nữ chủ nhân quản lý. Cũng chỉ có chuyện của đại phòng, mới có thể khiến lão thái thái tự mình hỏi tới.

Ngũ nãi nãi cười cười nói: “Đứa nhỏ Vô Nghiên này cũng đã mười lăm, thích hợp bàn đến chuyện hôn sự rồi.”

“Đúng vậy, Vô Thế của chúng ta còn nhỏ hơn Vô Nghiên gần nửa tuổi, mà cũng đã bắt đầu nghị hôn rồi.” Tam nãi nãi cũng tới trấn an Tam thái thái.

Hai nhi tức đều cho rằng Tam thái thái tức giận vì lão thái thái thiên vị. Nhưng thân phận của Lục Vô Nghiên vẫn tồn tại ở đó, lão thái thái tự mình hỏi tới cũng là chuyện bình thường.

Tam thái thái lắc đầu, nhìn hai nhi tức bằng ánh mắt chê trách.

“Đại phòng, cũng không phải chỉ một mình Vô Nghiên cần nghị hôn! Các người không suy nghĩ một chút, mẫu thân của Vô Nghiên là ai! Hôn sự của hắn có cần tới lão thái thái hỏi tới không?” Tam thái thái thờ dãi. “Đây là cho phụ thân của Vô Nghiên chọn tái giá!”

Hai nhi tức giật mình, bấy giờ mới hiểu vì sao tam thái thái lại ưu sầu.

Từ khi lão thái thái không quan tâm đề ý chuyện hậu trạch, liền giao quyền quản lý cho đại phu nhân. Nhưng từ sau sự kiện của Chi Chi sáu năm về trước, đại phu nhân đến am Tĩnh Ninh, Trưởng Công Chúa lại không thể quản lý hậu trạch của phủ Ôn Quốc Công. Vì vậy, nhà này mới giao cho nhị phòng và tam phòng cùng xử lý. Mấy năm này, mặc dù nhị phòng và tam phòng cũng vấp phải không ít khó khăn, nhưng tóm lại vẫn được lợi nhiều hơn.

Nếu đại phòng có nữ chủ nhân, quyền quản sự hậu trạch của Lục gia sẽ phải giao hồi cho đại phòng!

“Mẫu thân đừng lo lắng, nói thế nào thì đại ca cũng đã từng là phò mã. Hiện giờ chỉ mới hòa ly với Trưởng Công Chúa chưa được nửa năm, nếu sớm bàn chuyện hôn sự e rằng cũng không ổn.” Tam nãi nãi khuyên.

Ngũ nãi nãi cũng khuyên: “Đúng vậy, với thân phận đại ca chúng ta có thể tìm được một người thích hợp để tái giá cũng không phải là chuyện dễ. Dòng dõi cao quý, sợ rằng sẽ có kỳ thân phận đã từng làm phò mã của đại ca. Dòng dõi thấp hơn một chút, Lục gia chúng ta cũng không có khả năng chấp nhận.”

Mặc dù ngoài miệng hai người khuyên như vậy, nhưng trong lòng cũng thấp thòm.

Có khó tìm thế nào, thì cũng sẽ có ngày tìm được. Coi như kéo dài thêm vài năm mới cưới đại tẩu vào cửa, thì cũng sẽ có ngày vào cửa. Coi như có một phần vận may mắn mang thai, đại tẩu mới cũng không có năng lực. Nhưng. . . .sớm muộn gì Lục Vô Nghiên cũng phải có thể tử.

Hậu trạch của phủ Ôn Quốc Công này, sớm muộn gì cũng phải trả lại cho đại phòng, vô luận là đại tẩu mới, hay là thế tử tương lai của Lục Vô Nghiên.

Phương Cần Chi ôm chậu cúc đại đoá hướng về viện Thùy Sao, từ xa đã nghe thấy giọng nói của đại cữu cữu. Bé không khỏi dừng bước lại nhìn mấy lần. Nhóm biểu ca của cửa bé đang luyện bắn tên đây.

Kể từ khi Lục Thân Ky từ bỏ quan chức, cả một khoảng thời gian ông không có việc gì làm, sau đó liền nghĩ đến muốn tăng thêm mấy khóa huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung cho nhóm thiếu gia trong phủ Ôn Quốc Công. Những thiếu gia cầm y ngọc thực này không thể không đứng xếp hàng tiếp nhận huấn luyện của Lục Thân Ky mỗi sáng sớm.

Đều là mấy thiếu gia được chiêu chuộng sinh hư, lúc mới bắt đầu thật sự không chịu nổi. Thái thái và nãi nãi mỗi phòng đau lòng không ít. Nhưng lão quốc công gia lại khoát tay, cực kỳ tán thành.

Cũng may Đại Liêu không hề trọng văn khinh võ, địa vị của quan võ trong triều cũng không hề thấp hơn quan văn. Vì vậy, các phòng cũng ngầm cho phép.

Nửa năm trôi qua, đám thiếu gia trong phủ ngược lại đã thích ứng với huấn luyện của Lục Thân Ky. Cưỡi ngựa bắn cung và võ nghệ đều phát triển, theo lời của Lục Thân Ky là “miễn cưỡng nhìn được.”

“Ôi trời!” Lục Tử Cảnh nhìn mũi tên rời khỏi dây cung lao tới bên cạnh chân của Phương Cần Chi. Hắn vội vàng chạy tới, hỏi: “Tiểu Cần Chi, không hù dọa muội chứ?”

Phương Cần Chi cười lắc đầu, ngọt ngào nói: “Tử Cảnh biểu ca, mũi tên này còn cách muội rất xa đấy!”

Lục Tử Cảnh cách khá xa, cho rằng mũi tên bắn tới chân Phương Căn Chi. Nhưng khi chạy lại gần mới phát hiện nó còn cách Phương Căn Chi rất xa.

“Vây thì tốt.” Lục Tử Cảnh nhặt tên lên.

“Từ Cảnh, tài bắn cung của ngươi cũng còn quá kém! Còn không mau trở lại luyện tập!” Lục Thân Kỵ đứng ở đằng xa khoanh tay.

“Vâng!” Lục Tử Cảnh vội vàng trả lời. Hắn xoay đầu lại, cười khỏ với Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi le lưỡi một cái, nhỏ giọng nói: “Từ Cảnh biểu ca bắn rất tốt, chỉ là nhất thời thất thủ mà thôi. Đừng nghe đại cữu cữu, ông ấy vẫn luôn hung dữ như vậy.”

Lục Tử Cảnh không khỏi tức cười, điểm điểm cái mũi nhỏ nhắn của Phương Căn Chi, rồi mới cầm mũi tên chạy về.

A Tinh khom người, nói: “Biểu cô nương, nô tỳ thay người ôm chậu hoa cúc này nhé. Người đã ôm lâu lắm rồi.”

“Không cần!” Phương Căn Chi nhìn thoáng qua đám biểu ca đang luyện bắn tên trên trường thao luyện, rồi mới ôm chậu cúc đại đoá đi về phía viện Thù Sao.

Không phải bé ham chơi, chỉ là khi bước ra khỏi tiểu viện của mình, chợt cảm thấy thời gian cũng còn quá sớm. Bé sợ đến viện Thù Sao sớm như vậy, Tam ca ca vẫn còn chưa dậy. Gần đây Tam ca ca thức dậy càng ngày càng muộn.

Tính luôn cả thời gian bé đứng xem ở trường thao luyện một lúc lâu, khi bé đến viện Thù Sao, Lục Vô Nghiên vẫn còn đang ngủ.

“Biểu cô nương đến rồi.” Nhặt Phan đặt cái lò bác son đang cầm trong tay xuống, nghênh đón.

“Có phải Tam ca ca vẫn còn đang ngủ hay không?”

“Đúng vậy. Vẫn không có động tĩnh, chắc là vẫn chưa dậy.”

“Hiểu rồi!” Phương Căn Chi gạt đầu một cái, bé cẩn thận đặt chậu cúc đại đoá đang ôm trong ngực lên bệ cửa sổ, bên cạnh hai con cá chép đang bơi tung tăng. Bé lắc lắc hai cánh tay hơi ê ẩm, rồi mới chạy về hướng phòng ngủ của Lục Vô Nghiên.

Đến cửa, bé bước chậm lại, khẽ kháng đi vào.

Nền trong phòng vẫn cháy, tỏa ánh sáng ấm áp cả gian phòng. Lục Vô Nghiên quả thật đang ở trên giường ngủ, trong giấc ngủ cũng chau mày lại.

Phương Căn Chi thật cẩn thận đi tới, bé cúi giầy bò lên giường. Bé ngồi trên giường, chống cằm nhìn Lục Vô Nghiên. Bé chờ thật lâu, Lục Vô Nghiên cũng không mở mắt, ngược lại càng chau mày sâu hơn.

Bé không khỏi von bàn tay mềm mại, vuốt thẳng chân mày Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên bỗng mở mắt, lập tức chụp lấy cổ tay Phương Căn Chi.

“Đau! Tam ca ca, đau!” Phương Căn Chi lập tức kinh hô.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới buông tay, hắn kéo cổ tay nhỏ bé của Phương Căn Chi đến gần môi mình, có chút đau lòng nhẹ nhàng thổi thổi.

“Còn đau không?”

“Không đau! Ừm, đúng là có hơi đau, nhưng nếu bây giờ Tam ca ca rời giường thì không còn đau chút nào nữa!” Phương Căn Chi chớp chớp đôi mắt thật to, nhìn Lục Vô Nghiên.

Ánh mắt sinh động sáng lấp lánh.

Lục Vô Nghiên thả tay bé ra, ngáp một cái, lại nhắm mắt.

“Tam ca ca, dậy đi thôi!” Phương Căn Chi làm nũng kéo kéo cổ tay Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên không hề phản ứng, giống như đã ngủ rất say.

“Hừ!” Phương Căn Chi biết hắn đang giả vờ! Tròng mắt đen láy to tròn đảo một vòng trong hốc mắt, bất ngờ xóc chăn đang đắp trên người Lục Vô Nghiên lên!

“Tam ca ca, sao lúc ngủ huynh lại không mặc y phục! Ngay cả quần cũng không mặc.” Phương Căn Chi lẩm bẩm.

Lục Vô Nghiên không thể làm gì khác hơn là vội vàng đứng dậy, sai bước chân dài xuống giường, vội vã cầm một cái áo choàng màu hạnh rộng rãi trên giá áo bằng gỗ hoàng lê bên cạnh giường, khoác lên người. Hắn xoay người lại, có chút bất đắc dĩ nhìn Phương Căn Chi.

Phương Cần Chi nhíu nhíu mày, vô cùng nghi hoặc nhìn Lục Vô Nghiên: “Tam ca ca, sao đáng đắp trên người huynh lại không giống muối?”

“Quên cái muối vừa nhìn thấy đi!”

“A” Phương Cần Chi lắc lư cái đầu nhỏ, giống như thật sự đang làm cho quên đi cái mình vừa mới thấy.

“Muối đã quên rồi!” Phương Cần Chi chớp chớp đôi mắt to trong suốt, dường như sợ Lục Vô Nghiên vẫn không tin, lại nói thêm một câu: “Thật đó! Cần Chi chưa bao giờ nói dối!”

Chưa bao giờ nói dối?

Đây quả thực là lời nói dối lớn nhất.

Lục Vô Nghiên nén cười trêu chọc bé, hỏi: “Vậy, đáng đắp trên người ta và muối giống nhau không?”

“Nửa thân trên thì giống, nửa thân dưới không giống.” Phương Cần Chi chột ngậm miệng, dùng đôi tay nhỏ bé bịt miệng mình lại.

Lục Vô Nghiên dở khóc dở cười. Hắn bắt đầu đi lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

“Tam ca ca!” Phương Cần Chi vội vàng từ trên giường nhảy xuống, ngay cả giày cũng không kịp mang, đuổi theo Lục Vô Nghiên, kéo cánh tay của hắn.

Trông mắt Lục Vô Nghiên lướt xuống đôi chân trần của con bé, sau đó ôm bé thả lên giường lần nữa. Rồi ngồi xổm xuống trước giường, mang đôi giày thêu xinh xắn vào cho Phương Cần Chi. Sau đó mới dẫn bé đi ra ngoài.

“Tam ca ca.” Phương Cần Chi dừng lại, ngoắc ngoắc Lục Vô Nghiên, bảo hắn khom người thấp xuống. Bé mới dán vào tai hắn, nhỏ giọng nói: “Tam ca ca yên tâm, muối sẽ không nói cho người khác biết trên người huynh có cái thứ là lạ dài dài đó đâu! Nhưng mà. Tam ca ca, huynh cũng phải đến đại phu xem sớm một chút mới được nha! Xem xem có thể có thể cắt nó hay không!”

Lục Vô Nghiên giữ nguyên tư thế khom người không nhúc nhích một hồi lâu, mới cứng đờ ngồi thẳng lên, dắt Phương Cần Chi ra ngoài. Mặt mày đen thui, một câu cũng không muốn nói với Phương Cần Chi.

Trong lòng Phương Cần Chi có chút ảo não, chẳng lẽ Tam ca ca không hy vọng người khác nhắc tới cái thứ kỳ quái dài dài trên người huynh ấy sao? Ừm, vậy. . . . vậy sau này cũng đừng nói nữa.

Nhưng.

Bé cũng lo lắng cho Tam ca ca mà! Trên người Tam ca ca lại có thứ đáng sợ như vậy! Không biết lúc đi đứng có đau hay không nữa? Phương Cần Chi không khỏi nghiêng đầu, xem xét thân thể Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên bị con bé nhìn cả người không được tự nhiên, cố gắng chịu đựng kéo con bé đến nhà chính, ấn con bé lên trên ghế.

Phương Cần Chi cũng không an phận nhảy từ trên ghế xuống, chạy tới bên cạnh cái bàn chân cao bên cửa sổ, nói: “Tam ca ca, huynh mau nhìn nè! Chậu cúc đại đóa này nở rồi! Còn nở rộ như vậy! Trước kia Tam ca ca nói khi chậu cúc đại đóa này nở hoa thì bàn tay của muối sẽ khỏi, quả nhiên là sự thật!”

Phương Cần Chi đưa tay phải của mình lên, xòe năm ngón tay ra, sau đó nắm lại thành quả đấm nhỏ, rồi lại xòe ra, tiếp tục nắm lại thành quả đấm nhỏ.

Theo mỗi cử động của con bé, kim linh đang nho nhỏ trên cổ tay phải phát ra những tiếng vang thanh thúy.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên di chuyển từ khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ của bé đến chiếc kim linh đang trên cổ tay phải, hắn hơi híp mắt, nói: “Cần Chi, muối có thể cho ta cái kim linh đang này hay không?”

“À.” Phương Cần Chi sững sốt một lúc. Bé cúi đầu, nhìn kim linh đang đeo trên cổ tay phải. Trong đôi mắt thật to đều là không nỡ, còn có một tia do dự.

Về mặt Lục Vô Nghiên khó lường nhìn bé, cũng không thúc giục.

“Nếu như, nếu như Tam ca ca thích, vậy, vậy. . . . sẽ tặng cho Tam ca ca.” Phương Cần Chi có chút không đành lòng tháo kim linh đang trên cổ tay xuống.

Kim linh đang này là ca ca đã tự đeo vào tay cho Phương Cần Chi vào ngày sinh thần ba tuổi. Bé đã đeo hơn ba năm chưa từng cởi ra.

“Tam ca ca trêu muối thôi, đồ của trẻ con, ta lấy làm cái gì.” Trong mắt Lục Vô Nghiên hiện lên ý cười, tự mình đeo lại kim linh đang cho bé.

“Tam ca ca thật sự không cần?” Phương Cần Chi nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên lại ngáp một cái, hắn đứng dậy dẫn dò Phương Cần Chi ngoạn ngoạn ăn sáng. Còn mình trở về rửa mặt, đồng thời đổi một bộ y sam màu xanh lá trúc. Đến khi hắn trở lại, Phương Cần Chi cũng vừa ăn xong bữa sáng.

“Đi thôi, ra ngoài đi dạo.” Lục Vô Nghiên bế Phương Căn Chi từ trên ghế xuống đất, rồi nắm tay con bé đi ra ngoài.

Hắn vẫn còn rất mệt mỏi, phải ra ngoài hóng mát cho thoải mái một lúc, mới có thể cho Phương Căn Chi lên lớp. Phương Căn Chi học hỏi rất nhanh, không quá nửa năm, đã thấu triệt 《Thiên Tự Văn》, 《Ấu Học Quỳnh Lâm》, 《Long Văn Tiên Ảnh》, 《Hiếu Kinh》. Tiếp đó, Lục Vô Nghiên giảng cho bé《 Kinh Thi 》 và 《 Sở Từ 》.

Lục Vô Nghiên dắt Phương Căn Chi đi mấy vòng trong hoa viên, rồi đi ngang qua trường thao luyện. Mấy vị thiếu gia trong phủ vẫn còn đang luyện bắn tên.

“Hôm nay luyện rất lâu nha, thường ngày vào lúc này mấy biểu ca cũng đã trở về đi học!” Phương Căn Chi nói.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên quét một vòng qua mấy vị thiếu gia Lục gia, rồi thu hồi tầm mắt. Hắn cúi đầu, nói với Phương Căn Chi: “Đi thôi, chúng ta trở về học.”

“Dạ!” Phương Căn Chi ngọt ngào đáp lại.

“Tam đệ! Mấy huynh đệ chúng ta đều ở đây luyện bắn tên, đệ có muốn thử một chút hay không?” Nhị thiếu gia Lục Vô Lệ bất ngờ gọi Lục Vô Nghiên lại.

Chư vị thiếu gia trên trường thao luyện đang tập trung vào cung tiễn, cũng có chút kinh ngạc xoay đầu lại. Trước đó bọn họ cũng không chú ý tới Lục Vô Nghiên đứng cách đó không xa. Nhưng khiến bọn họ kinh ngạc lại là mấy lời của Lục Vô Lệ.

Tính tình của Lục Vô Nghiên cô độc, ngay cả mấy vị trưởng bối trong phủ Ôn Quốc Công hầu cũng không lưu chút mặt mũi nào. Hắn và đám huynh đệ cùng vai vế này, chưa bao giờ xuất hiện cùng một lúc. Hắn không để ý tới bọn họ, các vị thiếu gia khác trong phủ Ôn Quốc Công cũng chưa bao giờ đi trêu chọc hắn.

Tính cảm huynh đệ, vô cùng nhạt nhẽo.

Ngồi một mình trên ghế thái sư, Lục Thân Ky chau mày lại. Mặc dù ông là thiếu niên Tướng Quân, nhưng vẫn chưa từng dạy Lục Vô Nghiên võ nghệ. Ông luôn cho rằng Trưởng Công Chúa đã âm thầm tìm rất nhiều lão sư cho Lục Vô Nghiên, chắc hẳn đã dạy hắn không ít thứ cổ quái, nhưng có lẽ không dạy hắn võ nghệ

Lục Thân Ky không vui liếc mắt nhìn Lục Vô Thế.

Tiểu tử này có ý gì đây? Không phục sự quản lý của ông, muốn dùng hài tử của ông tát vào mặt ông à?

Trong lòng Lục Thân Ky bùng lên mấy câu thô tục.

“Được.” Khóe miệng Lục Vô Nghiên nhếch lên một nụ cười như có như không.

Một chữ này của hắn thật sự đã khiến cho những người khác kinh ngạc. Theo tính tình của hắn, hẳn là không thèm để ý xoay người bỏ đi chứ?

Cặp mắt của tứ thiếu gia Lục Vô Thế khẽ động, hắn cười nói: “Tam ca, bộ cung tên này là đệ mới có được. Huynh thử xem.”

Lục Vô Thế không yên lòng, nói xong lời này, trong lòng hắn lại có chút lo lắng Lục Vô Nghiên sẽ ghét bỏ cung tên này hắn đã dùng qua. Nhưng Lục Vô Nghiên thế mà lại gật đầu, còn nói một tiếng: “Đa tạ.”

Lúc này Lục Vô Thế mới ném cung tên đang cầm trong tay cho Lục Vô Nghiên.

“Nhị ca, có dám làm bia ngắm một lần hay không?” Lục Vô Nghiên cầm chậu hoa trang trí một bên lên, úp chậu hoa xuống, để toàn bộ hoa và đất đều rơi ra, lại lấy hai đồng tiền từ trong hầu bao bên hông của Phương Căn Chi, bỏ vào trong chậu hoa trống rỗng.

Lục Vô Lệ cau mày, hỏi: “Có ý gì?”

“Đứng bất động là được. Chẳng lẽ Nhị ca lo lắng ta sẽ giết huynh sao?” Rõ ràng Lục Vô Nghiên đang cười, nhưng nụ cười đó nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy rét run.

Lục Vô Lệ hơi do dự, rồi nói: “Huynh đệ thân thích, sao ta có thể cho rằng đệ muốn giết ta? Nhị ca cũng tin tưởng vào tài bắn cung của đệ.”

Hắn chấp hai tay sau lưng, hai chân khề dang ra, đường đường chính chính đứng ở đó.

Lục Vô Nghiên đặt chậu hoa có chứa hai đồng tiền vào tay Phương Căn Chi, nói: “Ném về phía nhị biểu ca của muội đi.”

“Ném qua? Đập vào người nhị biểu ca sao?” Phương Căn Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười vuốt vuốt tóc con bé, nói: “Quá xa, muội đập không tới đâu. Chỉ cần ném về phía nhị biểu ca của muội là được rồi.”

“À!” Phương Căn Chi gạt đầu thật mạnh.

Bé không biết tại sao tam ca ca lại kêu bé làm như vậy, nhưng tam ca ca bảo bé ném vào người nhị biểu ca, bé cứ nghe lời thôi! Bé hít một hơi thật sâu, rồi dùng sức ném về phía nhị biểu ca ở đằng xa!

Hai đồng tiền trong chậu đất sét không ngừng chuyển động, phát ra từng tiếng vang nặng nề.

Lục Vô Nghiên dựng cung lên, ánh mắt của hắn không đặt vào chậu hoa, mà rơi trên người Phương Căn Chi đang chăm chú nhìn. Khóe miệng Lục Vô Nghiên không khỏi kéo ra một nụ cười.

Phương Căn Chi còn nhỏ, cho dù dùng hết sức lực vẫn không thể ném xa. Khi chậu hoa còn cách Lục Vô Lệ rất xa, thì bắt đầu rơi xuống. Trong chớp mắt nó rơi xuống, mũi tên trong tay Lục Vô Nghiên rời dây cung, mũi tên nhọn bắn trúng chậu hoa chính xác không chút sai lệch.

Chậu hoa lập tức bể ra, hai đồng tiền từ trong chậu hoa nảy lên, mũi tên xuyên qua lỗ vuông của đồng tiền thứ nhất, dừng một chút, rồi xuyên qua lỗ vuông của đồng tiền thứ hai, tiếp tục bay về phía Lục Vô Lệ.

Nhìn mũi tên càng lúc càng gần, trái tim Lục Vô Lệ không khỏi siết lại. Nhưng lời đã nói ra, hắn quả quyết không thể xóa bỏ, nếu không nhất định sẽ khiến bọn đệ đệ chê cười!

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Lớn một nửa

Mọi người kinh ngạc phát hiện mũi tên đang lao về phía đầu của Lục Vô Lệ!

Lại liên tưởng từ trước đến nay, Lục Vô Nghiên là một người làm việc không đúng mực, dường như không có chuyện gì mà hắn không dám làm, dám thiếu gia Lục gia cùng với mấy gã sai vặt, nha hoàn đứng đằng xa không khỏi căng thẳng.

Ngay cả Phương Căn Chi đứng bên cạnh cũng tròn mắt, khẩn trương nhìn theo mũi tên này.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, mũi tên xuyên qua lỗ vuông trên đồng tiền bắn trúng cây trâm ngọc trên búi tóc Lục Vô Lệ, đẩy trâm ngọc ra khỏi búi tóc của hắn. Bởi vì lực bắn quá lớn, cây trâm ngọc đâm thẳng vào hồng trụ cách đó không xa.

Mũi tên đã thay thế trâm ngọc, ở lại trên tóc của Lục Vô Lệ, giữ cho mái tóc của Lục Vô Lệ không rơi tán loạn.

Hai đồng tiền trên mũi tên lung lay hai vòng, cuối cùng dừng lại sát vào lông đuôi tên.

“Nhị ca, trâm cài tóc mới này như thế nào?” Lục Vô Nghiên ném trả cung tên lại cho tứ đệ Lục Vô Thế.

Ngay lúc này, trong đầu Lục Vô Lệ thật sự hiện lên tình cảnh mũi tên xuyên vào búi tóc của hắn, cho nên cả khuôn mặt hắn tái mét. Tay hắn có chút cứng ngắc đưa lên sờ mũi tên đang cắm vào trong tóc mình. Đầu ngón tay của hắn đụng phải hai đồng tiền xuyên qua mũi tên, tạo nên mấy tiếng vang giòn giã.

Lục Vô Lệ có chút khó khăn mở miệng: “Tiến pháp của Tam đệ quả thật lợi hại.”

Ánh mắt Lục Thân Ky gắt gao nhìn chăm chăm mũi tên trên búi tóc Lục Vô Lệ. Một lúc lâu sau, ông mới dời ánh mắt sang Lục Vô Nghiên. Ông lớn tiếng nói: “Con theo ta vào đây!”

Ông nói xong, xoay người, sải bước đi về phía đình nghỉ mát phía sau.

Ai cũng có thể nhận ra sự tức giận trong giọng nói Lục Thân Ky. Thiếu gia Lục gia này không khỏi nghi ngờ, sao Lục Thân Ky lại nổi cơn thịnh nộ như thế?

Lục Vô Nghiên khẽ cúi người xuống, mỉm cười nói với Phương Căn Chi: “Tam ca ca đi một lát sẽ trở lại, muội ở đây chờ ta.”

“Đạ!” Phương Căn Chi mạnh mẽ gạt đầu.

Lục Vô Nghiên đi vào trong lương đình, Lục Thân Ky quan sát hắn từ đầu đến chân, lớn tiếng chất vấn: “Tiến pháp của con là học từ ai?”

Lục Vô Nghiên có chút lười biếng nghiêng người dựa lên con đại bàng gỗ sơn đỏ trên hành lang, tùy ý nói: “Phụ thân cứ coi như con tự học vậy.”

“Không thể nào!” Lục Thân Ky khẳng định.

Lục Vô Nghiên cười khê, nói: “Phụ thân đã đoán được rồi, cần gì phải hỏi nhiều chứ?”

“Con!” Lục Thân Ky dùng ngón tay chỉ vào Lục Vô Nghiên, rồi lại để tay xuống. Ông bình ổn lại phần uất trong lồng ngực, nhưng vẫn giận dữ nói: “Con muốn học bắn tên tại sao không tìm ta!”

Lục Thân Ky thật sự tức giận, nữ nhân kia quả thật đã chuẩn bị tất cả cho Lục Vô Nghiên. Ngay cả võ nghệ cũng tìm người khác tới dạy cho hài tử của bọn họ!

Khiến Lục Thân Ky tức giận hơn chính là tiền pháp mà Lục Vô Nghiên học được là của người kia!

Trong quân đội, tiền pháp của Lục Thân Ky cao siêu không ai không biết không ai không hiểu. Nhưng cố tình.

Ông thật sự không dám tự xưng đệ nhất.

Mà người có tiền pháp khiến ông mặc cảm, không chỉ suýt đoạt mất thể tử của ông trước đây, mà hiện tại hài tử bảo bối của mình lại đi theo người đó học tiền pháp!

Lục Vô Nghiên nén cười, hần ho nhẹ một tiếng, nói: “Nhi tử chỉ vô tình kết giao với ông ấy thôi, cũng không phải mẫu thân bảo ông ấy dạy con.”

“Thật chứ?” Lục Thân Ky nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên. Ông biết nhi tử của mình sẽ không nói dối những chuyện như thế, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn đôi chút. Ông chuyển đề tài, nói: “Sao hôm nay con lại đứng ra so tiền pháp với bọn chúng? Đó không phải tác phong của con.”

Lục Vô Nghiên lắc đầu cười khỏ, nói: “Dĩ nhiên là vì khoe khoang.”

“Hả?” Lục Thân Ky sợ mình nghe nhầm.

“Cũng không thể để cho nhi tử phụ của người cho rằng tất cả biểu ca của con bé đều biết bắn tên, mà con lại không.” Lục Vô Nghiên cũng có chút bất đắc dĩ. Hần đã sớm nghe nha hoàn nói, gần đây mỗi buổi sáng khi Phương Cẩm Chi đi ngang qua nơi này, đều dừng lại xem mấy biểu ca bắn tên. Người nào bắn tên trúng hồng tâm, bé còn vỗ tay kêu lên: “Biểu ca thật là lợi hại!”

Bọn họ lợi hại? Rõ ràng là. chưa từng trải qua sự đời!

“Nhi tử phụ?” Lục Thân Ky có chút mù mịt. Ánh mắt của ông lướt bả vai Lục Vô Nghiên, nhìn tiểu cô nương đang bị vây quanh bởi rất nhiều nhi lang của Lục gia, chỉ cảm thấy rất hoang đường.

“Con bé mới mấy tuổi!”

“Rồi cũng sẽ lớn thôi.” Lục Vô Nghiên cũng nhìn tiểu cô nương bị đám thiếu gia Lục gia vây quanh, bé con của hần. Nổi bật giữa đám thiếu gia Lục gia, bé con của hần chính là màu đỏ rực rỡ trong muôn vàn màu xanh lá tùng.

Lục Vô Nghiên trầm ngâm một lúc, hỏi: “Phụ thân, sau này người định dựa vào việc dạy bọn họ võ nghệ, cưới ngựa bắn cung sống qua ngày sao?”

“À!” Lục Thân Ky cười khê một tiếng, “Ta còn uống rượu, nuôi chim, nghe kịch, đá gà!”

Lục Vô Nghiên rất hiểu cái tính thờ ơ của phụ thân mình, e rằng ông vẫn còn chưa biết tăng tổ mẫu đang tìm hôn sự cho mình. Lục Vô Nghiên có lòng vạch trần, nhưng dù sao bản thân cũng chỉ là vân bối. Chuyện kể mẫu này, hần thật sự không nên dính vào.

Lục Thân Ky vỗ vỗ vai Lục Vô Nghiên, nói: “Được rồi, đi thôi.”

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, hần xoay người bước đi một bước, rồi quay lại, nói: “Phụ thân, có một việc vẫn chưa nói với người.”

Lục Vô Nghiên cân nhắc từng câu từng chữ, rồi mới nói: “Năm trước, mẫu thân bị ám sát. Đó là lúc thế lực của Hữu Tướng vẫn chưa hoàn toàn diệt trừ tận gốc, bắt đắc dĩ phải che giấu tin tức kỹ lưỡng. Mỗi ngày mẫu thân vào triều đều cần nhi tử âm thầm đi, vết thương trên người mẫu thân mỗi ngày đều nứt ra, máu tươi thấm ướt cả áo.”

Ba từ “bị ám sát” vừa vào tai, trái tim Lục Thân Ky lập tức nảy lên. Nghe Lục Vô Nghiên nói xong, ông có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cao ngạo của nữ nhân đó làm thế nào gạt đi đau đớn ở trên triều đình.

Làm sao có thể không đau lòng.

Lục Vô Nghiên khê rừ mắt xuống, chua xót nói: “Trước đây, khi con từ Kinh Quốc trở về, Chi Chi đã không còn. Khi đó, mẫu thân đã từng nói rất nhiều lần đợi khi Xuyên Nhi trưởng thành, đợi khi triều đình vững chắc, thì bà sẽ sinh cho con một muội muội thật ngoan ngoãn.”

Lục Thân Ky cũng rừ mắt. Ông nhớ, dĩ nhiên ông nhớ.

“Nhưng.” Lục Vô Nghiên cười khỏ. “Có lẽ mẫu thân đã không còn có thể sinh được nữa.”

Lục Thân Ky chợt ngẩng đầu lên, hỏi: “Bởi vì lần ám sát đó?”

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái: “Vốn không bị nặng như vậy, nhưng mẩu thân lại không nghỉ ngơi dù chỉ một ngày. Thân thể của mẩu thân đã không còn như trước nữa. Chức vị trước kia của phụ thân trong quân đội vẫn đang để trống, nửa năm qua, mẩu thân vẫn luôn bồi dưỡng Phong Tướng Quân và Trần Tướng Quân. Thế nhưng hai người này lại không thể khiến mẩu thân hài lòng. Cuộc chiến giữa Đại Liêu ta và Kinh Quốc là không thể tránh khỏi. Chắc phụ thân cũng hiểu rõ mẩu thân, từ trước đến giờ trong đôi mắt mẩu thân không thể chịu đựng được dù chỉ là một hạt cát, nếu đến lúc đó mẩu thân vẫn không cảm thấy hài lòng hai người bọn họ. . . . e rằng mẩu thân sẽ đích thân lĩnh binh xuất chinh.”

Lục Thân Ky mở bừng hai mắt, trong đầu ông không khỏi hiện lên những vết thương trên người Trương Công Chúa. Bà từng cùng ông xuất chinh, dẫn đến bị thương đây mình. Để lại những vết sẹo trên da thịt mềm mại của bà, xóa không hết. Khi đó còn có ông che chở cho bà, nhưng nếu chỉ có một mình bà

Lục Thân Ky không dám nghĩ tiếp.

Lục Vô Nghiên cúi người thật thấp trước mặt phụ thân mình.

“Con đang làm cái gì vậy?” Lục Thân Ky cau mày.

“Nhi tử không có lập trường yêu cầu phụ thân làm gì cả, nhưng nhi tử đau lòng mẩu thân. Đến lúc đó chỉ có thể thay thế mẩu thân xuất chinh.”

Lục Vô Nghiên xoay người đi ra khỏi đình nghỉ mát, lớn tiếng gọi Phương Cẩn Chi: “Cẩn Chi, đi nào.”

“A!” Phương Cẩn Chi trả mũi tên đang vuốt vuốt trên tay lại cho Lục Tử Cảnh, chạy đuổi theo Lục Vô Nghiên.

“Tam ca ca, huynh chờ muội với!” Bé kéo tay Lục Vô Nghiên, nhấm nhát bắt kịp mỗi bước chân của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên dắt Phương Cẩn Chi đi đến cuối đường mòn, biến mất sau cửa thủy hoa. Lục Thân Ky thu hồi ánh mắt, ông đứng nguyên tại chỗ một hồi, rồi xoay người đi về phía chuồng ngựa. Ông dắt một con ngựa, lập tức ra khỏi phủ Ôn Quốc Công. Thăng một đường phi nhanh về hướng hoàng cung, vó ngựa tung bay.

Đến khi ông chạy tới hoàng cung, vừa đúng giờ hạ triều. Ông nấp sau cây thùy dương bên ngoài cửa cung, lẳng lặng nhìn nhuyển kiệu nâng Trương Công Chúa từ trong cung đi ra. Tiều cung nữ vén màn kiệu lên, Trương Công Chúa từ bên trong kiệu bước ra, leo lên một chiếc xe ngựa khác. Mã xa phu vung roi quất vào mông ngựa, xe ngựa lập tức đi về biệt viện Công Chúa.

Ánh mắt Lục Thân Ky vẫn dõi theo hướng chiếc xe ngựa mang theo Trương Công Chúa rời đi, chưa từng dời mắt.

Nàng lại gầy.

Bên trong viện Thùy Sao, Phương Cẩn Chi chép《 Kinh Thi 》gần nửa ngày. Bé ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vô Nghiên ở cách đó không xa. Lục Vô Nghiên đang nghiêng người dựa vào bàn nhỏ trên ngai thấp, một chân dài duỗi thẳng, chân còn lại hơi cong. Đang cúi đầu chuyên chú đọc quyển sách trên tay, đó là một quyển sách rất cũ, mỗi lần lật sách cũng có thể làm vụn giấy bay tán loạn.

Thấy hấn không rảnh bận tâm đến mình, Phương Cẩn Chi lặng lẽ cầm bút lông. Tay trái tay phải mỗi tay cầm một cây bút, bắt đầu chép sách!

Tam ca ca lại có thể cho bé chép lại thơ đã học mấy ngày nay mười lần! Mười lần đấy!

Thật may là. . . . hai tay bé đều có thể viết chữ.

Lục Vô Nghiên lại lật một trang sách, Phương Cẩn Chi vội vàng buông cây bút trong tay trái xuống, ưỡn ngực nghiêm túc viết chữ.

Lục Vô Nghiên nhướn mắt nhìn Phương Cẩn Chi đang ra vẻ nghiêm túc viết chữ, khóe môi không khỏi cong lên. Thật sự xem hấn mù sao. Nhưng. . . . thôi. Mắt nhắm mắt mở thôi. . . .

Lục Vô Nghiên lại cúi đầu, tiếp tục đọc sách. Tựa như không phát hiện bé con của hấn lừa đảo.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau. Tay trái Phương Cẩn Chi lại lặng lẽ cầm bút lên, dùng cả hai tay để chép《 Kinh Thi 》.

Một con bồ câu trắng đập cánh bay vào cửa sổ, quanh quẩn bên cạnh Lục Vô Nghiên. Lục Vô Nghiên nâng tay lên, con chim bồ câu đáp xuống mu bàn tay hấn. Lục Vô Nghiên tháo thư tín đang cột vào chân chim bồ câu ra.

Xem xong mấy chữ ít ỏi trên thư tín, hấn không khỏi nhú mày lại.

Buổi chiều, những giọt mưa thu bắt đầu rơi tí tách, sau đó càng ngày càng nặng hạt. Đến khi Phương Cẩn Chi ở lại viện Thùy Sao ăn xong bữa tối, mưa thu bên ngoài đã từ từ chuyển thành mưa như trút nước.

Phương Cẩn Chi đặt viên cờ đen cuối cùng trong chén lên bàn cờ, bé ngáp một cái đi tới gần Lục Vô Nghiên.

“Tam ca ca, huynh đã đọc sách cả ngày rồi.” Bé ngồi xuống bên cạnh Lục Vô Nghiên, gác đầu lên đùi hấn, lại ngáp một cái. Phương Cẩn Chi dụi dụi

mắt, định nhắm hai mắt lại.

Lục Vô Nghiên cúi đầu liếc nhìn con bé: “Một sao?”

“Ừm!” Phương Căn Chi gạt đầu một cái, khuôn mặt nhỏ bé cọ cọ vào hông Lục Vô Nghiên, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt vạt áo của hắn.

Lục Vô Nghiên biết, không tới một khắc, tiểu cô nương này nhất định sẽ ngủ say sưa. Hắn không thể không đặt quyền sách trên tay xuống, bế Phương Căn Chi lên: “Đưa muội đến phòng ngủ, hôm nay không trở về.”

Mỗi lần thời tiết quá xấu, Phương Căn Chi sẽ ngủ lại trong viện Thủy Sao. Lục Vô Nghiên đã sớm phân phó Nhập Phan chuẩn bị một gian phòng cho Phương Căn Chi. Mặc dù thỉnh thoảng Phương Căn Chi mới ngủ lại một đêm, nhưng hắn rất xem trọng bày trí bên trong. Không bàn đến gia cụ đều mới, mà tất cả đều do Lục Vô Nghiên cẩn thận lựa chọn cho bé.

Lục Vô Nghiên thận trọng đặt tiểu cô nương trong ngực lên giường, đắp chăn cho con bé thật cẩn thận, rồi mới rón rén lui ra ngoài.

Đêm khuya, mưa to không có chiều hướng ngừng lại. Sấm nổ vang trời, giống như là một điềm xấu.

Phương Căn Chi nằm mơ. Bé mơ thấy ca ca trở về, mang về cho bé một nắm hồng đậu đường. Nhưng đột nhiên có rất nhiều người cầm đao xông vào nhà. Ca ca dùng thân thể của mình che chở cho bé.

Rất nhiều rất nhiều máu.

Trong mơ, bé không ngừng không ngừng khóc, khóc đến khản cả giọng.

Ca ca cười, rồi hôn lên trán bé một cái, dịu dàng nói: “Căn Chi đừng khóc, về sau phải tự lo cho mình.”

Máu trên người ca ca rơi xuống từng giọt từng giọt, rơi lên người bé, lọt vào trong hốc mắt bé, toàn bộ thế giới của bé biến thành một mảng đỏ tươi. Bé nhìn thấy đầu đầu cùng đều là màu đỏ.

“Ca ca, ca ca.” Bé dùng sức lay cánh tay của ca ca, lúc đầu ca ca còn đáp lại bé hết lần này đến lần khác: “Ồ đây, ca ca ở đây.”

Nhưng sau đó, bất kể bé kêu gào như thế nào, ca ca cũng không để ý đến bé nữa.

Cánh tay ca ca không còn động đậy. Bé vươn bàn tay bé nhỏ sờ vào gương mặt đã bị máu tươi nhuộm đỏ của ca ca. Gương mặt kiên nghị như được dùng đao tạc ra của ca ca lạnh như băng. Cái lạnh này giống với cái lạnh ngày phụ thân, mẫu thân chết.

“Ca ca, ca ca.” Phương Căn Chi khóc nức lên.

Bé lại đưa tay dùng sức kéo tay áo của ca ca, hồng đậu đường gói trong khăn gấm rơi ra khỏi ống tay áo của ca ca, từng viên từng viên, rơi xuống đầy mặt đất.

“Ca ca!” Phương Căn Chi choàng tỉnh.

Phương Căn Chi đưa tay lên sờ mặt mình, nước mắt trên mặt bé vẫn chưa khô. Lúc Phương Căn Chi giơ tay lên, kim linh đang trên cổ tay phải phát ra những tiếng vang lạnh lạnh trong đêm. Âm thanh của kim linh đang này rất nhỏ, bình thường nếu không chú ý sẽ không nghe thấy. Nhưng trong đêm khuya yên tĩnh như thế này, khi bé giơ tay lên thì âm thanh của kim linh đang sẽ rất lớn.

Một tiếng lại một tiếng vang lên, càng khiến Phương Căn Chi bất an.

Nén trong phòng đã cháy gần hết, Phương Căn Chi ôm đầu gối co ro trên giường, mở đôi mắt to đẫm nước nhìn cây nến lập lòe trong bóng tối. Cây nến có vẻ sẽ tắt bất cứ lúc nào.

Phương Căn Chi đột nhiên rất sợ, sợ nến tắt, cả gian phòng sẽ chìm trong không gian tăm tối.

Bắc đèn nổ vang một tiếng, hai vai Phương Căn Chi run lên. Bé tốc chăn nhảy xuống giường, không mang giày lao ra khỏi phòng.

“Tam ca ca! Tam ca ca, muội sợ!” Bé chạy như bay đến tấm phòng của Lục Vô Nghiên, gõ cửa thật mạnh.

Không ai trả lời.

Phương Căn Chi dùng sức đẩy cửa ra, vòng qua bình phong ngọc thạch chạm khắc động vật biển, vọt tới giường. Bé xốc tấm màn che giường màu đen tuyền lên, sững sờ nhìn chiếc giường trống rỗng không một bóng người.

“Tam ca ca.” Phương Căn Chi thất hồn lạc phách xoay người, tìm khắp tấm phòng một lần, mới hiểu rằng Tam ca ca thật sự không có ở đây.

Bé cúi đầu, nhìn đôi chân trần lộ ra bên dưới làn váy ngủ màu trắng ngà, trong lòng nhất thời luống cuống. Những giọt nước mắt thật to thi nhau rơi xuống từ trong hốc mắt, rơi trúng bàn chân trắng nõn của bé.

Bên ngoài, trời vẫn mưa to như trút nước, sấm vang rền rĩ.

Đến giờ dần Lục Vô Nghiên mới trở về. Hắn ném áo toi khoác trên người xuống, đi vào tịnh phòng tắm rửa sạch sẽ, mới bọc cơ thể trần trụi trong chiếc cảm bào màu hạnh đỏ rộng rãi trở lại tắm phòng. Hắn vừa đi tới ngưỡng cửa, liền phát hiện cửa phòng đang mở toang.

Hắn có chút kinh ngạc đi vào, vén màn che giường màu đen lên.

Phương Cần Chi đang co ro trong góc giường, hai tay ôm đầu gối, đầu gác lên trên đó. Hồ hấp của con bé lúc nông lúc sâu, có vẻ đã ngủ, nhưng trên gương mặt trắng nõn của con bé còn vương nước mắt.

Phương Cần Chi ngủ không sâu, bé mở mắt nhìn Lục Vô Nghiên, túi thân nói: “Tam ca ca, sao giờ huynh mới về.”

Lục Vô Nghiên vội vàng ngồi lên giường, bỗng tiểu cô nương đến gần, ôm vào trong ngực mình, vừa lau nước mắt trên mặt cho con bé, vừa dịu dàng hỏi: “Tại sao khóc? Bị tiếng sấm dọa sợ, hay mơ thấy ác mộng?”

“Muội. muội mơ thấy ca ca.” Phương Cần Chi túi thân hít hít mũi. “Rất nhiều rất nhiều máu.”

Bàn tay Lục Vô Nghiên đang lau nước mắt cho Phương Cần Chi chợt dừng lại, hắn khẽ cau mày mấy cái không thể nhận ra, sau đó mới nhỏ giọng mở miệng: “Chi là ác mộng thôi, không cần sợ.”

Phương Cần Chi lắc đầu, né tránh bàn tay Lục Vô Nghiên, dán gương mặt bé nhỏ vào ngực hắn. Hai cánh tay vòng quanh hông Lục Vô Nghiên, ôm hắn thật chặt.

“Tam ca ca, muội không dám ngủ một mình.”

“Được, Tam ca ca ngủ cùng với muội.” Lục Vô Nghiên ôm lấy Phương Cần Chi nằm xuống, vừa cẩn thận dịch góc chăn cho bé.

Hắn khe khẽ vỗ về lưng của Phương Chi, không lâu sau, Phương Cần Chi liền chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ say gura, đôi tay bé nhỏ bé vẫn không quên nắm chặt vật áo Lục Vô Nghiên, thế nào cũng không chịu buông ra. Lục Vô Nghiên ở bên ngoài bận rộn đến nửa đêm, đã sớm mệt mỏi rã rời, Phương Cần Chi ngủ không bao lâu, hắn cũng ngủ theo, ngủ thật say.

Phương Cần Chi từ trước đến giờ vẫn luôn thức dậy rất sớm, bởi vì đêm qua ngủ quá trễ, nên ngày hôm sau thức dậy cũng trễ hơn bình thường. Nhưng coi như có trễ hơn bình thường, cũng tỉnh dậy sớm hơn Lục Vô Nghiên.

Bé ngước gương mặt nhỏ nhắn, nhìn Lục Vô Nghiên đang ngủ say bên cạnh.

Chóp mắt mấy cái, rồi lại chóp mắt mấy cái.

Đến giờ tỵ, khó khăn lắm Lục Vô Nghiên mới thức dậy. Hắn ngáp một cái, lười biếng mở mắt ra. Đập vào mắt hắn là ánh mắt to trong suốt của Phương Cần Chi.

Lục Vô Nghiên hơi sùng sốt, hắn khẽ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ánh nắng xuyên qua cửa sổ, có chút ngoài ý muốn nói: “Hôm nay thật hiếm thấy Cần Chi không gọi ta dậy.”

“Tam ca ca.” Phương Cần Chi thủ thi. “Mỗi ngày huynh dậy trễ như vậy là vì buổi tối ngủ rất muộn. Muội. muội không biết.”

Gương mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của Phương Cần Chi tràn đầy áy náy, bé nhỏ giọng nói: “Muội không biết buổi tối Tam ca ca lại về trễ như thế, nếu sớm biết Tam ca ca ngủ ít như vậy, nhất định sẽ không đến gây âm ỉ gọi huynh dậy sớm dạy muội học.”

“Bằng không.” Giọng nói Phương Cần Chi càng lúc càng nhỏ. “Muội vẫn nên đến học đường học thôi.”

Phương Cần Chi cảm thấy dường như Lục Vô Nghiên càng ngày càng bận rộn, vốn tưởng rằng ban ngày hắn đã vất vả. Không biết ban đêm hắn còn phải ra ngoài làm việc. Nghĩ tới mấy ngày qua, sáng nào bé cũng tới gọi Lục Vô Nghiên rời giường, trong lòng vô cùng áy náy.

“Không sao cả, Tam ca ca không mệt.” Lục Vô Nghiên mỉm cười vuốt vuốt mái tóc mềm mại của bé.

Hắn ngồi dậy, chiếc áo choàng rộng rãi trên người buông lỏng ra hơn phân nửa, lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực. Hắn kéo áo che ngực lại, mới vén chân bước xuống giường. Từ trước đến giờ hắn không thích mặc y phục ngủ, hôm qua Phương Cần Chi ở đây, hắn mới mặc cái áo khoác rộng thùng thình này ngủ, thật tẻ ngủ cũng không tính là thoải mái.

Trải qua một đêm, áo choàng trên người hắn đã nhăn nhúm.

Hắn cau mày một cách chán ghét.

“Cần Chi, muội ở đây đợi ta, ta.”

“Muội biết rồi, Tam ca ca muốn đi tắm!” Phương Cần Chi cắt ngang lời nói của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên gật đầu cười, rồi vội vã ra khỏi tắm phòng, đi đến tịnh thất. Vừa đến tịnh thất, hắn liền cởi áo choàng nhún nhún trên người xuống, khi cả cơ thể chìm vào trong nước ôn tuyền, hắn mới thư thái được đôi chút.

Chỉ một lúc sau, hắn nghe thấy tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng thoải mái, hắn vừa nghe đã nhận ra là của Phương Căn Chi.

“Tam ca ca.” Cái đầu bé nhỏ của Phương Căn Chi lộ ra từ sau tấm bình phong, do dự nhìn Lục Vô Nghiên. “À ừm, quái bệnh trên người huynh đã khỏi chưa?”

Quái bệnh?

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một lát, mới hiểu con bé đang nói cái gì.

Sắc mặt Lục Vô Nghiên khẽ sa sầm, hắn thu lại giọng nói nhỏ nhẹ thường ngày, hơi nghiêm nghị nói: “Đi ra ghế dài sau bình phong ngồi chờ ta, không được tới đây nữa.”

Phương Căn Chi đã quen nhìn sắc mặt người khác. Bé thấy sắc mặt Lục Vô Nghiên không được tốt, vội vã đáp lời, rồi lập tức chạy đến ghế dài quy quy củ củ ngồi xuống.

Lục Vô Nghiên từ trong bể tắm ôn tuyền bước ra, hắn lau khô nước đọng trên cơ thể, rồi mặc vào một bộ cẩm bào màu trầm hương, chỉnh đốn thoá đáng rồi mới vòng qua bình phong, đi tới trước mặt Phương Căn Chi.

“Tam ca ca.” Phương Căn Chi ngước đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn Lục Vô Nghiên. Bé không biết tại sao Tam ca ca lại đột nhiên hung dữ như vậy.

Lục Vô Nghiên ngồi xuống trước mặt con bé, nói ra những lời đã được chọn lọc thật kỹ lưỡng.

“Căn Chi, nam nữ khác biệt. Cho dù là phụ thân nữ nhi, huynh muội cũng không thể quá mức thân mật. Không thể cùng bàn, càng không thể vô lễ nhìn thân thể của nam tử. Càng không thể để nam tử xa lạ nhìn thấy thân thể của muội, thậm chí chạm vào người muội.”

Phương Căn Chi cắn môi.

Hai từ “vô lễ” này bé hiểu. Đây là Tam ca ca đang nói bé vô lễ.

Nhìn dáng vẻ giống như phạm phải sai lầm của Phương Căn Chi, Lục Vô Nghiên không khỏi dịu giọng nói: “Hiện tại Căn Chi của chúng ta còn nhỏ, thì không sao. Nhưng qua một năm nữa, muội sẽ được bảy tuổi. Bảy tuổi thì không còn là tiểu hài tử, cũng không thể dính vào người ta như trước nữa. Buổi tối không được chạy đến phòng ta, lúc ta ở trong tịnh thất, muội cũng không được xông vào. Cũng không thể. hôn ta. Nhớ không?”

Coi như xác định cả trăm phần kiếp này sẽ lấy con bé, coi như vô cùng thích cảm giác con bé dính vào người mình, Lục Vô Nghiên cũng không thể không nhẫn tâm dạy bé đạo lý. Bé không có mẫu thân, những cửu mẫu Lục gia lại không thật lòng đối đãi với bé, bé và nghĩa mẫu cũng không thường xuyên gặp mặt. Những thứ mà mẫu thân nên dạy bé, chỉ có thể để hắn nói cho con bé biết.

“Muội không hiểu.” Phương Căn Chi lắc đầu một cái. “Trước kia huynh nói chờ muội trưởng thành sẽ có thể gả cho huynh, vậy muội gả cho huynh dĩ nhiên cũng có thể hôn huynh giống như mẫu thân hôn phụ thân. Nhưng bây giờ huynh lại nói muội bảy tuổi liền trưởng thành.”

“Cái này không giống nhau.” Lục Vô Nghiên phát giác có chút nói không thông.

“Thế nào không giống nhau?” Phương Căn Chi nghiêng đầu nhìn hắn.

“Bảy tuổi chỉ là. lớn một nửa. Lúc cưới muội, muội đã hoàn toàn trưởng thành.”

“Vậy lúc nào muội mới có thể hoàn toàn trưởng thành?”

Lục Vô Nghiên nhìn cơ thể nhỏ nhắn của con bé, nói: “Mười bốn.”

“À.” Phương Căn Chi có vẻ đắm chiêu một lúc, rồi gật đầu một cái, sau đó đạp lên ghế dài đứng lên, ngồi lên đùi Lục Vô Nghiên. Bé dùng sức hôn một cái thật mạnh lên mặt Lục Vô Nghiên, rồi dùng hai cánh tay bé nhỏ ôm chặt lấy cổ hắn.

“Muội còn chưa tới bảy tuổi!”

Lục Vô Nghiên dờ khóc dờ cười ôm bé con vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nỉ non

“Như thế nào?” Lão thái thái mang gương mặt tràn đầy hy vọng nhìn Lục Thân Ky.

“Quá yếu ớt, không muốn!” Lục Thân Ky tiện tay đẩy tập tranh ra xa.

Lão thái thái nặng nề đặt tách trà trong tay xuống bàn, bà tức giận nói: “Yếu ớt? Có phải yếu ớt hay không còn tùy thuộc vào người nào nữa kia! Nếu như con cứ phải so sánh với Trưởng Công Chúa, cả thiên hạ này cũng chẳng có cô nương gia nào không yếu ớt!”

Lục Thân Ky nghiêng đầu, làm bộ không nghe thấy.

“Thân Ky, chuyện tái giá này nhất định phải đưa vào cửa. Đừng nói con là trưởng tử của phủ Ôn Quốc Công chúng ta, coi như con chỉ là một thứ tử, cũng không có đạo lý không tái giá! Con đã quen tự quyết định, lần này tổ mẫu sẽ chọn thay cho con. Nhưng con đã chọn nửa năm vẫn không có một ai lọt vào mắt!”

“Tổ mẫu, lời này người nói rất đúng! Thật không có một ai tốt, chính là không vừa mắt tôn tử! Chẳng lẽ người muốn con chịu uất ức tùy tiện cưới đại một người nào đó hay sao?”

“Con. . . .” Lão thái thái lắc đầu một cái. “Thân Ky, con đừng không biết tốt xấu! Chuyện của người khác trong nhà chúng ta, tổ mẫu có thêm quản đầu! Đây là hôn sự của con, không thể buông xuống như vậy. Cũng không cần đích thân con chọn, tổ mẫu sẽ chọn cho con! Chọn cho con một người vừa dịu dàng, đoan trang, lại biết lo cho gia đình!”

Lời này giống như nói Trưởng Công Chúa không đủ dịu dàng, đoan trang, không biết lo cho gia đình.

Lục Thân Ky lập tức không thích nghe. Ông lại không thể chống đối trưởng bối, chỉ có thể đứng lên, nói: “Tổ mẫu, nếu không có chuyện gì khác, con đi trước đây.”

“Khoan đã!” Lão thái thái có chút do dự, mở miệng nói: “Mẫu thân con là một người đáng thương. Nó gả tới Lục gia không được mấy năm liền ở góa, cực khổ lắm mới đợi được con trưởng thành, cũng chưa hưởng phúc phận được mấy ngày. Nhiều năm như vậy, vẫn luôn thanh đàng cổ phạt ở am Tĩnh Ninh, chưa trở về một chuyến. Chớp mắt lại sắp đến tết nữa rồi, tết năm nay, con nên thỉnh nó trở về!”

Chân mày của Lục Thân Ky càng nhíu chặt.

“Thân Ky! Con là một người hiếu thuận, đêm ba mươi cả nhà đoàn tụ, con nỡ nào để mẫu thân con trải qua một mình ở am Tĩnh Ninh?” Lão thái thái thở dài. “Tổ mẫu biết trong lòng con có khúc mắc, con trách mẫu thân con, thậm chí trách tổ mẫu, trách cả Lục gia! Nhưng. . . . Chi Chi đã đi nhiều năm như vậy rồi. Bao nhiêu thù hận cũng nên tiêu tan đi, càng không nói đó là mẫu thân của con! Con cũng không thể để cho mẫu thân con ở trong am ni cô đơn độc tới già được!”

“Con biết rồi.” Lục Thân Ky cúi đầu, qua loa nói.

“Ta mặc kệ! Tết năm nay con phải đưa được mẫu thân con trở về! Không chỉ là đêm ba mươi, mà còn có sinh thần của lão thái bà này! Nếu con không thỉnh mẫu thân mình về, chính là cố ý chọc giận ta!” Lão thái thái cũng nổi giận.

Hiện tại bà đã lớn tuổi như vậy, cả phủ cũng chưa có ai hứng chịu con giận của bà. Bà đã sớm trao lại thực quyền, lại là một người một tấm lòng khoan dung. Quả thật rất ít tức giận. Cũng chỉ có những lúc đối diện với Lục Thân Ky mới có thể nổi giận.

Lúc Lục Thân Ky còn nhỏ thì phụ thân đã qua đời, ông lại là đích trưởng tôn của Ôn Quốc Công. Dĩ nhiên được lão thái thái coi như tròng mắt mà cưng chiều, muốn gì được nấy. Phạm phải sai lầm cũng không hề bị trách phạt. Dần dần đã nuôi dưỡng nên tính tình ngang tàng của ông. Thời niên thiếu, Lục Thân Ky gây ra không ít tai họa, không phải phá cái này thì là đập cái kia. Đáng vẻ hung hăng kiêu ngạo trên người ông năm đó, ngay cả Lục Vô Nghiên của hiện tại cũng không sánh nổi.

Ai bảo cả phủ Ôn Quốc Công đều tán tụng ông chứ? Ai cũng không nỡ nói ông không đúng dù chỉ nửa câu.

Sau này khi thành thân với Trưởng Công Chúa, tính tình mới bắt đầu chừng mực, cũng không biết là vì làm trượng phu, hay là vì đã làm phụ thân.

Lục Thân Ky đứng bên hồ nước, không nhúc nhích.

Ông biết ông để mặc cho mẫu thân của mình ở trong am ni cô nhiều năm như vậy quả thật là rất bất hiếu, nhưng vừa nghĩ tới phải đón bà trở về, trong lòng ông lại không thể không nhớ tới Chi Chi.

Mấy năm chiến loạn đó, ông không được gặp tiểu nữ nhi của mình được mấy lần. Chi Chi trong ấn tượng của ông là một tiểu cô nương bé xíu, ngay cả chạm vào cũng không dám, sợ làm tổn thương da thịt mềm mại mỏng manh của con bé. Nhưng ai có thể dự liệu được, con bé còn nhỏ như vậy mà đã vĩnh viễn ra đi.

“Phụ thân, phụ thân. . . .”

Giọng nói non nớt êm ái của con bé vẫn không ngừng lộn vồn bên tai ông, bóng dáng nho nhỏ đó như một tảng đá nặng ngàn cân đè nặng trong lòng

ngực ông.

Lục Thân Ky giờ chân lên, đập chậu hoa ngọc lan trên bờ hồ xuống nước. Trong hồ lập tức nổi lên một đám bong bóng nước.

Đón bà ấy về nhà? Nằm mơ!

Nhưng nghĩ đến mẫu thân một thân một mình ăn chay niệm phật, trong lòng ông lại khó chịu. Nhìn nước trong hồ cuối cùng cũng tĩnh lặng lại, ông chợt có chủ ý. Ông không đi thỉnh bà ấy, có thể đề nghị từ của mình đi thay!

Lục Vô Nghiên phát hiện, kể từ cái lần hắn nghiêm túc giảng giải cho Phương Cần Chi về chuyện nam nữ cấm kỵ, Phương Cần Chi ngược lại còn thích quần lầy hắn hơn trước. Hắn không thể không nghĩ lại, có phải mình đã giảng giải không đủ cặn kẽ, thậm chí khiến con bé hiểu lầm cái gì hay không.

Chẳng hạn như bây giờ.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Lục Vô Nghiên chỉ vừa chớp mắt một lúc, Phương Cần Chi đã bò lên giường, chui vào trong lòng hắn.

Lục Vô Nghiên cúi đầu, nhìn Phương Cần Chi đang nằm trong ngực hắn, chơi đùa với tóc của hắn, thì cảm thấy buồn cười.

“Tam ca ca, huynh không ngủ sao?” Phương Cần Chi ngược đầu nhìn hắn. “À, là muội làm ồn huynh sao? Muội biết rồi.muội không nghịch tóc huynh nữa!”

Nhìn trông mắt to linh động của Phương Cần Chi, con buồn ngủ của Lục Vô Nghiên liền tan biến

“Không ngủ nữa, Tam ca ca phải ra ngoài một chuyến. Muội chép xong《 Kinh Thi 》, luyện tập gấp cờ thêm một lát rồi hãy trở về.” Lục Vô Nghiên nói xong liền ngồi dậy.

Phương Cần Chi bĩu môi, không vui vẻ lắm nhìn Lục Vô Nghiên.

“Sao hả?” Lục Vô Nghiên gõ nhẹ vào cánh mũi nhọn nhọn của Phương Cần Chi.

“Tam ca ca, huynh lại muốn đi đâu? À, muội không nỡ để huynh đi!” Bé kéo cánh tay Lục Vô Nghiên không chịu buông ra. “Tam ca ca, huynh có thể dẫn muội theo được không? À, muội bảo đảm sẽ không quấy rối, sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh huynh!”

Phương Cần Chi nỉ non hai tiếng, cúi đầu đứng đưa cánh tay Lục Vô Nghiên. Không còn bao nhiêu ngày nữa, bé sẽ được bảy tuổi rồi! Tam ca ca đã đến tìm bé, nói với bé rằng đến mùa xuân năm sau, bé sẽ phải đến học đường cùng với mấy biểu tỷ muội khác của Lục gia. Không thể đến viện Thủy Sao mỗi ngày nữa. Hơn nữa, Tam ca ca cũng đã nói đến khi bé được bảy tuổi sẽ không cho bé quần lầy hắn nữa.

Vậy.

Đây chẳng phải là sau này sẽ không còn được nhìn thấy bóng dáng Tam ca ca nữa hay sao?

Phương Cần Chi không đành lòng.

Lục Vô Nghiên không hiểu những băn khoăn trong lòng Phương Cần Chi, chỉ cho rằng con bé ham chơi, chuyển đi ngày hôm nay vốn đi đến am Tĩnh Ninh, mang theo Phương Cần Chi cũng chẳng có gì bất tiện.

“Được, đi mặc áo choàng vào, sau đó chúng ta xuất phát.” Lục Vô Nghiên nói xong, liền tiến vào thiên phòng, thay một bộ y phục mới rồi đi ra ngoài.

Lục Vô Nghiên vừa ra khỏi phòng, liền nhíu mày lại.

“Muội không có y phục để mặc sao?” Lục Vô Nghiên nhìn cái áo choàng màu sương trắng trên người Phương Cần Chi bằng ánh mắt ghét bỏ.

“Muội có y phục để mặc mà.” Phương Cần Chi nghi ngờ cúi đầu, cẩn thận xem xét y phục trên người mình, không có sai sót gì nha!

“Mùa đông năm ngoái cũng đã mặc cái này.”

“Nhưng. Nhưng nó vẫn còn rất mới!” Phương Cần Chi có chút uất ức.

Lục Vô Nghiên đi tới, đội mũ trùm đầu lên cho bé, rồi dắt bé đi ra ngoài. Chỉ là, trong khóe mắt của hắn vẫn còn chút ghét bỏ. Hắn dắt Phương Cần Chi đi ra đến sân, đúng lúc gặp phải Nhập Phan đang kéo một giỏ rau tươi trở lại. Lục Vô Nghiên liền phân phó Nhập Phan hôm khác gọi Nhập Tú tới đây một chuyến, may cho Phương Cần Chi mấy bộ y phục.

Khoảng cách từ phủ Ôn Quốc Công đến am Tĩnh Ninh cũng không tính là xa, một canh giờ là đến.

“Bây giờ chúng ta phải đến am Tĩnh Ninh, nơi đó là khu vực phật môn thanh tịnh. Sau khi đến đó, phải tuân thủ quy củ, không được ồn ào lớn tiếng, cũng không được chơi đùa nghịch ngợm. Nhớ kỹ chưa?”

Phương Cần Chi gật đầu liên tục: “Đều nhớ kỹ! Tuyệt đối sẽ không để cho Tam ca ca mất mặt!”

Lục Vô Nghiên cảm áo lông đắp lên người, hấn dựa vào vách xe tính nhắm mắt một lúc. Quả nhiên Phuong Cẩn Chi lập tức bỏ qua, rón rén vén áo lông của Lục Vô Nghiên lên. Con bé muốn chui vào trong ngực của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhường mắt, cố nén cười kéo Phuong Cẩn Chi vào trong ngực, rồi kéo áo lông, đắp lên cả hai người.

Chẳng qua mùa đông cũng chỉ mới bắt đầu, nhưng thời tiết đã giá lạnh hơn rất nhiều. Hai người dựa vào nhau, ngược lại ấm lên không ít. Lục Vô Nghiên ngắm nhìn bé con trong lòng ngực, bỗng nhiên không nữa ngủ.

“Tam ca ca, ngủ một lát thôi!” Phuong Cẩn Chi vươn cánh tay nhỏ ra khỏi áo lông, đưa lên vuốt đôi mắt của Lục Vô Nghiên, muốn hấn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc.

“Được.” Lục Vô Nghiên cười trả lời, rồi nắm lấy cánh tay Phuong Cẩn Chi nhét vào bên trong áo lông, đắp lại cho con bé thật kín.

Đến khi xe ngựa dừng lại bên ngoài cửa am Tĩnh Ninh, thì hai người mới gian nan tỉnh dậy.

Phuong Cẩn Chi đẩy cửa xe ngựa ra, ngạc nhiên nói: “Oa, tuyết rơi rồi!”

Lục Vô Nghiên đội mũ trùm đầu của chiếc áo choàng lên cho con bé, rồi mới hướng ra ngoài.

Những hạt tuyết lất phất rơi xuống, cũng không lớn, cảnh núi non ở đằng xa cũng tăng thêm mấy phần mù mịt. Đây chắc là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn tuyết bùn trên mặt đất, có chút chán ghét không muốn xuống xe ngựa, không nhận được lại liếc mắt nhìn đôi giày trắng tinh của hấn. Phuong Cẩn Chi vừa định nhảy xuống xe ngựa, lại bị Lục Vô Nghiên ngăn lại.

“Bẩn.” Lục Vô Nghiên cau mày, không cho giày của Phuong Cẩn Chi chạm đất, mà ôm bé vào lòng đi vào am Tĩnh Ninh.

Trận tuyết này rơi khá bất ngờ, trên xe ngựa cũng không chuẩn bị sẵn ô, thật may là tuyết còn nhỏ. Lục Vô Nghiên ôm Phuong Cẩn Chi đi trong tuyết cũng không tồi.

Phuong Cẩn Chi xòe bàn tay bé nhỏ ra đón lấy những bông tuyết đầu mùa, từng hạt từng hạt tuyết lạnh lẽo rơi vào lòng bàn tay ấm áp của bé. Đáng tiếc mỗi bông tuyết vừa rơi vào lòng bàn tay bé đều lập tức tan ra, biến mất không để lại dấu vết. Không lâu sau, lòng bàn tay hồng hào của bé đã chứa được một vốc nước đọng sau khi tuyết tan. Vốn lạnh lạnh, nhưng bởi vì nhiệt độ trong lòng bàn tay bé, nên nước cũng ấm lên.

Lục Vô Nghiên quay đầu nhìn sang bé một cái, nghĩ thầm vẫn là trẻ con tuổi còn nhỏ, chỉ mấy hạt tuyết đơn giản như vậy là đã có thể chơi đến vui vẻ như thế.

Trước khi đến, Lục Vô Nghiên đã nói với Phuong Cẩn Chi, bọn họ đến am Tĩnh Ninh là vì tổ mẫu của Lục Vô Nghiên. Vì vậy, khi Phuong Cẩn Chi nhìn thấy tổ mẫu của Lục Vô Nghiên thì cực kỳ quy củ.

Không, hiện tại chắc phải gọi là Tĩnh Tâm sư thái rồi.

Mặc dù tổ mẫu của Lục Vô Nghiên ở am Tĩnh Ninh nhiều năm, cũng không có quy y xuất gia, miễn cưỡng coi như là đại phát tu hành. Bà quan sát Lục Vô Nghiên từ trên xuống dưới, nhất thời không nhận ra.

“Đã lớn như vậy rồi sao.” Trong lòng Tĩnh Tâm sư thái bùi ngùi sâu sắc. Trong núi không màng sự đời, thoáng một cái đã nhiều năm như vậy. Đứa trẻ trong trí nhớ của bà vậy mà đã lớn như thế này rồi, lại còn cao hơn bà rất nhiều.

“Tổ mẫu.” Cảm xúc của Lục Vô Nghiên cũng không có gì dao động, chỉ quy củ hành lễ với bà ấy.

“Ừm, ngồi đi.” Tĩnh Tâm sư thái đáp một tiếng, nhất thời không biết nên nói thêm gì.

Lục Vô Nghiên ngồi xuống, Phuong Cẩn Chi cũng quy quy củ củ ngồi lên một cái ghế bên cạnh Lục Vô Nghiên.

Lúc này Tĩnh Tâm sư thái mới chú ý đến Phuong Cẩn Chi, có chút kinh ngạc nói: “Đây là cô nương nhà ai, chưa từng thấy qua.”

“Ngoại tôn nữ của tam phòng, hiện đang ở trong phủ.” Lục Vô Nghiên nhìn Phuong Cẩn Chi một cái, Phuong Cẩn Chi liền xuống ghế, quy quy củ củ vãn an Tĩnh Tâm sư thái, rồi mới trở về ngồi xuống lần nữa.

Tĩnh Tâm sư thái gật đầu một cái, cũng nhìn Phuong Cẩn Chi nhiều hơn hai lần. Mặc dù những năm qua, bà vẫn luôn ở trong am Tĩnh Ninh, không bước chân ra ngoài. Nhưng đối với chuyện bên trong phủ Ôn Quốc Công, bà vẫn biết đôi chút.

Ít nhất bà cũng biết tính tình Lục Vô Nghiên càng ngày càng cổ quái, đến cả những người sống trong phủ đều không dám trêu chọc. Cho nên bà mới cảm thấy khá kinh ngạc đối với hành động của Lục Vô Nghiên, khi hấn mang theo một tiểu cô nương bên người.

Lục Vô Nghiên quan sát gian phòng đơn sơ mộc mạc một vòng, rồi sau đó thu hồi tầm mắt, nói: “Cuộc sống trong núi khổ cực, tôn nhi mang đến cho người mấy thứ vật dụng hàng ngày.”

“Làm phiền con tự mình đi một chuyến.” Tĩnh Tâm sư thái nhẹ nhàng cười.

Những năm qua, mặc dù bà chưa một lần trở lại phủ Ôn Quốc Công. Nhưng dù sao bà vẫn là đại phu nhân đại phòng trong phủ Ôn Quốc Công, cho nên chi phí ăn mặc của bà, sao phủ Ôn Quốc Công có thể mặc kệ? Thường thì cách mấy ngày, phủ Ôn Quốc Công sẽ cử nha hoàn đưa đồ tới đây.

Nhưng bà lại không ngờ lần này Lục Vô Nghiên lại đích thân đưa tới.

“Thật ra thì lần này tôn nhi tới đây, cũng không phải chỉ để đưa đồ cho tổ mẫu, còn muốn thỉnh tổ mẫu về nhà.” Lục Vô Nghiên nói.

Tĩnh Tâm sư thái cười khò lắc đầu một cái, nói: “Ý tốt của con, tổ mẫu xin nhận, nhưng hiện tại ta đã thích ứng với cuộc sống ở đây, nếu trở về ngược lại chỉ sợ không thích ứng.”

Lục Vô Nghiên nói: “Sở dĩ tổ mẫu vẫn không chịu trở về, cũng không phải là vì đã thích ứng với cuộc sống thanh vắng cổ phật, cơm rau dưa muối của am Tĩnh Ninh. Mà bởi vì vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Chi Chi năm đó.”

Rõ ràng đang nói về chuyện của thân muội muội đã qua đời, nhưng giọng nói của Lục Vô Nghiên lại vô cùng bình thản. Giống như là đang nói chuyện về một người khác.

Thân thể của Tĩnh Tâm sư thái cứng đờ, trên mặt bà cũng xuất hiện mấy phần lúng túng. Qua thật lâu, bà mới thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: “Vô Nghiên, con đã trưởng thành, chuyện lúc ban đầu con cũng biết rõ. Tổ mẫu. . . . không có cách nào trở về. Chỉ có thể ở lại đây sám hối cả đời. . . .”

Bà cúi đầu, bên trong gương mặt đang cúi đầu là sự cô độc và hối hận của một vị lão nhân.

Cho dù người khác không trách bà, bà cũng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho mình. Huống chi, bà cũng rất hiểu, nhi tử một tay bà nuôi lớn kia cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bà. Thật ra khi bà vừa nhìn thấy Lục Vô Nghiên thì đã kinh ngạc, nhưng không lâu sau đó bà liền hiểu rõ. Biết lão thái thái muốn Lục Thân Kỳ đến thỉnh bà về phủ, nhưng Lục Thân Kỳ không chịu đi, mới có thể sai Lục Vô Nghiên đến đây.

Không thể không nói, bà đã nhìn thông suốt. So với năm đó mà nói, cả đầu óc bà cũng càng trở nên thông suốt. Chỉ đáng tiếc phần thông suốt này tới hơi chậm một chút.

Lục Vô Nghiên vừa định mở miệng, nhưng dừng lại. Hắn quay đầu đi, nói với Phương Cần Chi đang đoan đoan chính chính ngồi bên cạnh: “Cần Chi, muội ra ngoài chơi một lúc đi. Tam ca ca có mấy lời muốn nói với tổ mẫu. Một lát xong rồi sẽ đi tìm muội. Nhớ không được đi quá xa, có thể chơi tuyệt ở bên ngoài một lúc.”

“Dạ!” Phương Cần Chi trả lời một tiếng, rồi trượt xuống ghế. Bé chỉnh lại y phục một chút, quy củ hành lễ với Tĩnh Tâm sư thái, rồi mới đi ra ngoài, vẫn không quên thay Lục Vô Nghiên và Tĩnh Tâm sư thái đóng cửa lại.

Khi cánh cửa khép lại, Phương Cần Chi nhìn thấy Lục Vô Nghiên xoay đầu lại, hướng về phía bé cong môi khen ngợi. Tâm trạng Phương Cần Chi lập tức tốt lên, tựa như được ăn rất nhiều rất nhiều hồng đậu đường!

Tuyệt bên ngoài vẫn còn rất nhỏ, rơi xuống mặt đất liền tan ra không để lại dấu vết. Phương Cần Chi nhớ lại lời nói của Lục Vô Nghiên, không thể đi quá xa, nên chỉ đi đến một rừng mai gần đây.

Trong viện Thủy Sao cũng có rừng mai, nơi đó được trồng rất nhiều loại hồng mai danh quý. Lục Vô Nghiên còn đích thân chỉ Phương Cần Chi cách phân biệt các loại hoa mai. Lúc này, Phương Cần Chi đứng trong rừng mai của am Tĩnh Ninh, nhìn hoa mai một mảng, không khỏi bắt đầu phân biệt những cây mai này là loại mai nào.

Bé đi tới đi lui một lúc, rồi vô tình đi sâu vào trong rừng mai. Đến khi giật mình phát giác thì đã không thể tìm được đường trở về.

Trong am Tĩnh Ninh đều là ni cô, hoặc cũng đại phát tu hàng giống như đại phu nhân phủ Ôn Quốc Công, ngược lại không cần lo lắng vấn đề an toàn. Phương Cần Chi biết chỉ cần bé không đi lung tung, đợi khi Tam ca ca tìm không thấy bé sẽ tới đây tìm bé thôi.

Cho nên, bé ngược lại không cảm thấy sợ hãi.

Chỉ có chút nhàm chán.

Phương Cần Chi ngồi xỏm trên mặt đất, nhặt một nhánh cây lên, bắt đầu vẽ ra từng hình người nhỏ xíu. Bé vẽ quá tập trung, nên không hay biết tuyệt đã rơi mỗi lúc một lớn, những hạt tuyết đã phủ kín một lớp mỏng trên áo choàng của bé.

“Sao người tới được đây?” Tĩnh Ưc sư thái đến gần Phương Cần Chi, vô cùng kinh ngạc hỏi.

Tĩnh Ưc sư thái suy nghĩ một chút, liền hiểu ra. Hôm nay, am Tĩnh Ninh có khách quý tới, tiểu cô nương trước mắt này, chắc hẳn là cùng đến.

Phương Cần Chi ngớ ngàng ngẩn đầu, nhìn Tĩnh Ưc sư thái vừa xuất hiện trong tầm mắt bé. Tĩnh Ưc sư thái nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi, dung mạo vô cùng xuất chúng. Nhưng trong đôi mắt mê mông sắc bén của bà ấy lại không được trong suốt, trái lại còn trống rỗng. Trên trán bà cũng chất chứa vẻ u sầu nhàn nhạt, khiến cho dung nhan diễm lệ của bà thêm phần ảm đạm.

“Xin chào Sư thái.” Phương Cần Chi vội vàng đứng lên. Tuyết trên mũ trùm đầu rơi xuống, rơi trúng lông mi cong vút của bé. Phương Cần Chi chớp mắt một cái, nước tuyết tan ra chảy vào trong mắt bé, ướt nhẹp.

“Sao con lại chơi ở đây có một mình?” Tĩnh Úc sư thái đi tới, phúi nhẹ tuyết rơi trên người Phương Cần Chi, khiến lớp tuyết mỏng che phủ trên người Phương Cần Chi bay xuống.

“Đa tạ sư quá!” Phương Cần Chi quy quy cù cù nói đa tạ, rồi mới chậm rãi giải thích: “Con đến đây cùng với Tam ca ca, Tam ca ca có lời muốn nói với tổ mẫu huynh ấy, bảo con ra ngoài chơi một mình, con thấy rừng mai này rất đẹp, nên mới đi tới đây.”

Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương bay vào trong tai, đôi mắt tĩnh lặng như nước giếng của Tĩnh Úc sư thái không khỏi hiện lên một chút dịu dàng.

“Vậy con phân biệt được mấy cây mai này sao?” Tĩnh Úc sư thái cũng không phát hiện giọng nói của mình đã không còn lạnh lạnh như trước kia.

“Biết chút ít ạ.” Phương Cần Chi chỉ vào một loại mai gần đó, nói tên.

“Ừm, thật ra thì trong rừng mai này, không phải loại nào con cũng đều biết, con mới vừa nhìn thấy một loại mà con không biết.”

“Loại nào?”

“Cây đó ạ!” Phương Cần Chi nhắc tay lên, chỉ vào một gốc mai ở xa.

Tĩnh Úc sư thái nhìn thoáng qua, rồi dịu dàng nói cho bé biết: “Đó là chiếu thủy mai.”

“Vậy, cây kia?” Phương Cần Chi chỉ vào một cây khác.

“Đó là lục ngạc mai. Cánh của hoa lục ngạc trắng như tuyết, có mùi hương rất nồng, đặc biệt nhất là 'kim tiền lục ngạc'.”

“Oa, sư thái thật lợi hại!” Phương Cần Chi mở to đôi mắt trong suốt, sùng bái nhìn Tĩnh Úc sư thái.

Dường như trái tim của Tĩnh Úc sư thái bị ánh mắt to trong suốt của Phương Cần Chi chiếu sáng. Rõ ràng là một người lớn như vậy rồi, trong lòng lại dâng lên cảm giác vui sướng khi nghe một đứa trẻ nhỏ như vậy khích lệ.

“Mai ở đây đều do ta trồng trong lúc rảnh rỗi, cho nên đều biết.” Tĩnh Úc sư thái nhìn gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của Phương Cần Chi, rồi dịu dàng nói: “Nếu con thích, đợi lát nữa khi con xuống núi, tặng cho con một bụi.”

“Có thật không? Người thật là tốt quá!” Phương Cần Chi chạy về phía trước, kéo tay áo Tĩnh Úc sư thái, ngọt ngào làm nũng.

Tĩnh Úc sư thái hơi cứng người một chút.

Một mình bà sống ở trong rừng mai vắng lặng lạnh lẽo này đã nhiều năm, sớm đã có thói quen giữ khoảng cách với người khác. Ít khi được một tiểu cô nương thân mật ôm cánh tay như hôm nay. Loại cảm giác lạ lẫm này thật là ly kỳ.

Phương Cần Chi chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn lục ngạc mai thanh đạm tao nhã.

“Sư thái, người có thể dẫn con đi ra ngoài được không? Ừm... thật ra thì con không tìm được đường trở về. Con lo lắng Tam ca ca đang đi tìm con!” Phương Cần Chi ngước đầu, nhìn Tĩnh Úc sư thái.

Đôi mắt Phương Cần Chi giống như có một loại ma lực thần kỳ, chỉ cần nhìn vào mắt con bé, người khác sẽ không thể nói lời cự tuyệt.

“Được, đi theo ta.”

Phương Cần Chi vội vàng chạy đuổi theo, kéo tay Tĩnh Úc sư thái.

Tĩnh Úc sư thái khẽ nghiêng đầu, nhìn Phương Cần Chi đang siết chặt bàn tay của bà. Bà không quen thân mật với người khác như vậy, huống chi đối phương còn là một đứa bé lớn như thế này.

Bà muốn rút tay về.

Nhưng cũng chỉ muốn thôi.

Bà muốn suốt cả đoạn đường, đợi khi dẫn Phương Cần Chi ra khỏi rừng mai, vẫn không rút tay mình về.

“Tam ca ca!” Phương Cần Chi nhìn một cái liền nhận ra Lục Vô Nghiên đang đứng dưới mai hiên nhìn quanh quất.

Phương Cần Chi vội vàng chạy tới nghênh đón, bé chạy có hơi gấp gáp, mũ trùm đầu sụp xuống, che khuất ánh mắt của bé.

“Chậm thôi. Đừng có lúc nào cũng hấp ta hấp tấp như vậy.” Rõ ràng là ngôn ngữ chỉ trích, nhưng trong giọng nói đều là cưng chiều, trong ánh mắt cũng là dịu dàng vô hạn.

Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống, chỉnh lại mũ trùm đầu cho bé.

Tĩnh Úc sư thái cúi đầu, đang nhìn bàn tay trống không của mình. Bà muốn rút tay của mình về, nhưng vẫn chưa có hành động gì, đã bị Phương Cần Chi bỏ rơi trước. Tay của bà trống không, dường như trái tim của bà cũng đột nhiên trống rỗng theo.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tính toán sổ sách

Lục Vô Nghiên điều chỉnh lại mũ trùm đầu cho Phương Cần Chi xong thì đứng lên, ánh mắt của hắn quét qua người Tĩnh Úc sư thái, không khỏi ngừng lại trong nháy mắt. Hắn có cảm giác nữ nhân này hơi quen mắt, nhưng lại không nhớ ra mình đã từng gặp ở đâu.

Tĩnh Úc sư thái nhìn Phương Cần Chi thêm một lần, rồi mới lặng lẽ xoay người đi về phía rừng mai.

“Sư thái. . . .” Tiểu cô nương cất giọng mềm mại gọi, bước chân của Tĩnh Úc sư thái không khỏi dừng lại. Bà thất thần trong chốc lát, tiểu cô nương đã chạy tới bên cạnh bà.

“Con phải về nhà rồi.”

“Ừ, ta đi cắt cho con một gốc lục ngọc mai.” Tĩnh Úc sư thái khe khẽ gật đầu.

Phương Cần Chi suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Ừm, chắc nó cũng không muốn chuyển nhà đâu, để nó ở lại trong rừng mai của người đi. Đợi khi nào con muốn nhìn sẽ trở lại nhìn nó, có được hay không?”

“Được.”

Tĩnh Úc sư thái vốn không thích lắm chuyện nhỏ cây, bà cảm thấy nhỏ lên trông lại là một loại tổn thương đến cây cỏ. Vừa rồi không biết vì sao khi nhìn thấy vẻ thân thiết đáng yêu của Phương Cần Chi, liền chủ động nói ra muốn cho con bé một buổi. Lúc này nghe Phương Cần Chi nói như vậy, càng thêm hợp tâm ý của bà. Ánh mắt bà nhìn Phương Cần Chi lại thêm một tầng yêu thích.

Lúc Phương Cần Chi đi trở về bên cạnh Lục Vô Nghiên, không khỏi xoay người lại, nói: “Sư thái, sau này con sẽ trở lại thăm người.”

Tĩnh Úc sư thái gật đầu một cái, đứng đó nhìn Lục Vô Nghiên bỗng Phương Cần Chi lên, hướng về phía con đường đi xuống núi.

Phương Cần Chi nằm trong ngực Lục Vô Nghiên, gác cằm lên bả vai hắn, nhìn lại Tĩnh Úc sư thái, vẫy vẫy tay cáo biệt bà.

Tĩnh Úc sư thái nở nụ cười nhợt nhạt. Hồ nước tĩnh lặng trong lòng bà như được nhỏ vào một giọt thần lộ, tạo nên từng đợt sóng lăn tăn tràn ra khỏi lồng ngực bà.

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu nhìn bé con trong ngực, hỏi: “Muội rất thích bà ấy?”

“Ừm. . . .” Phương Cần Chi suy nghĩ một lúc. “Muội cảm thấy lúc bà ấy đứng một mình trong rừng mai rất cô đơn. Tam ca ca, sau này muội còn có thể đến thăm bà ấy được không? Có thể không? Có thể chứ?”

Phương Cần Chi lại gần bên tai Lục Vô Nghiên nỉ non hai tiếng: “Tam ca ca, có được hay không vậy? Có được hay không vậy?”

“Được.”

Lúc Phương Cần Chi gọi “Tam ca ca”, giọng nói rất là uyển chuyển. Rõ ràng chỉ có ba chữ, nhưng từ trong miệng con bé thốt ra lại du dương trầm bổng, còn cổ tình kéo dài âm cuối.

Một tiếng “Tam ca ca” nhẹ như nhung này, khẽ lướt qua trái tim của Lục Vô Nghiên. Dù để thay thế cả thiên ngôn vạn ngữ, nào còn cái gì được hay không được nữa?

Rõ ràng hận không thể dâng tất cả những thứ con bé muốn đến trước mặt con bé.

Sau khi Lục Vô Nghiên và Phương Cần Chi về đến viện Thủy Sao, biết được Lục Thân Kỳ đã ngồi đợi trong đại sảnh từ rất lâu. Lục Thân Kỳ đang ngồi trên mặt đất, vài bản quân sự đồ nằm ngổn ngang chồng chất chung quanh ông.

Lục Vô Nghiên bóp nhẹ tay Phương Cần Chi, nói với bé: “Hôm nay trở về tiểu viện của muội ăn tối đi.”

“Dạ!” Phương Căn Chi vắn an Lục Thân Ky xong, mới xoay người đi ra ngoài.

Nhập Phan đang chờ ở một bên vội vàng đi tới, tự mình đưa Phương Căn Chi trở về tiểu viện tử của bé. Mỗi lần Phương Căn Chi tới viện Thủy Sao đều không cho nha hoàn theo vào, chỉ ước định thời gian để bọn họ quay trở lại đón. Những lúc Lục Vô Nghiên mang Phương Căn Chi ra ngoài hoặc có việc phải trở về sớm, thì Nhập Phan sẽ tự mình đưa bé về.

Phương Căn Chi đi đến cửa viện còn nghe thấy đại cửu cửu sáng giọng: “Bởi vì hạn chế, kể liên hoành”

Có ý gì đây? Phương Căn Chi nghe không hiểu. Nhưng hiện tại bé cũng không quan tâm lắm, bây giờ trong đầu bé chỉ ngập tràn suy nghĩ tối nay có thể ở cùng hai muội muội thôi. Mặt mũi lạnh lợi của hai muội muội hiện lên trước mắt Phương Căn Chi, khiến bé không khỏi tươi cười.

Sau khi trở về, Phương Căn Chi cài then cửa cẩn thận, rồi mới mở nắp rương lớn bên cạnh giường. Khóa rương lớn vừa được mở ra, thì hai tiểu cô nương bên trong đã tự đẩy nắp rương lên.

“Hôm nay Tỷ tỷ về thật sớm.” Bình Bình và An An lật mình một cái từ trong rương lớn bò ra ngoài. Kể từ sau khi bọn chúng biết đi, đặc biệt thích đi chuyển. Bình thường bị khóa ở trong rương không được hoạt động, nhưng một khi được ra khỏi rương, thì trở nên rất hoạt bát. Mặc dù gian khuê phòng này của Phương Căn Chi cũng không tính là rộng rãi, nhưng đối với Bình Bình và An An mà nói, chính là cả thế giới của bọn chúng. Bọn chúng đi từ đầu bên này sang đầu bên kia rồi đi vòng ngược lại, nhất thời không nhàn rỗi.

“Đúng vậy nha, hôm nay đại cửu cửu lại tới giảng địa đồ cho Tam ca ca. Ta liền về trước!” Phương Căn Chi nói.

“Tỷ tỷ không thích nghe đại cửu cửu giảng địa đồ sao?” Bình Bình hỏi thế này.

“Đại địa đồ là cái gì?” An An lại hỏi thế này.

Hai tiểu cô nương chạy trở lại, ngồi bên cạnh Phương Căn Chi, tò mò nhìn Phương Căn Chi. Bọn chúng không biết cái gì gọi là đại địa đồ, bọn chúng không hiểu gì về thế giới bên ngoài.

“À..ừm!” Phương Căn Chi suy nghĩ một chút. “Trên đại địa đồ vẽ rất nhiều núi, sông, nhà cửa, còn có con người. Là, là. . . .dựa theo dáng vẻ thực tế mà vẽ lên trên giấy!”

“Núi là cái gì?”

“Vây, sông là cái gì?”

“Núi.” Phương Căn Chi không biết nên giải thích như thế nào cho hai muội muội hiểu. Đó chẳng qua chỉ là những thứ tầm thường, nhưng vì bọn chúng chưa từng được nhìn thấy, cho nên không biết gì cả.

“Núi. . . .chính là nơi rất rất cao. Trên núi mọc đầy cây cối rậm rạp, còn có núi đá, vách đá. Sông thì rất rất dài, từ một đầu cao chảy xuống một đầu thấp, trong con sông là nước trong veo. Bên trong còn có rất nhiều loại cá bơi qua bơi lại mà ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng.” Giọng nói của Phương Căn Chi thấp dần thấp dần, bé nhìn hai muội muội đang cau mày, trong đầu bé chợt vang lên một giọng nói: đưa Bình Bình và An An đi xem thế giới bên ngoài, quang minh chính đại đi ra ngoài.

“Thật muốn đi xem một chút.” An An nhỏ giọng nỉ non.

Bình Bình lặng lẽ nhìn bé một cái: “Chúng ta đi đánh đàn thôi!”

“Được!” An An lập tức cười lên.

Hai tiểu cô nương từ bên giường đứng dậy, vui vẻ đi tới ngồi xuống bên cầm án. Rõ ràng tuổi vẫn còn nhỏ như thế, nhưng khi ngồi bên cạnh cầm án, trên gương mặt non nớt nhỏ bé đó lại có thêm mấy phần nghiêm túc.

Tiếng đàn dễ nghe từ đầu ngón tay của bọn chúng bay ra, quanh quẩn trong phòng, rồi truyền đi từ lầu các.

Trước đó, ngón tay của Phương Căn Chi không thể cong lại, Lục Vô Nghiên không chỉ sai Nhập Y châm cứu cho bé mỗi ngày, mà còn muốn bé đánh đàn, dùng ngón tay cứng nhắc quân cờ đen trắng để rèn luyện độ linh hoạt cho ngón tay.

Rõ ràng là luyện tập khổ cực như vậy, nhưng Phương Căn Chi vẫn nhẫn nại chịu đựng tới bây giờ, không chỉ luyện tập khổ cực như thế ở viện Thủy Sao, mà còn ôm cô cầm trở về, mỗi buổi tối đều muốn tiếp tục luyện tập cho ngón tay.

Lúc mới bắt đầu, Bình Bình và An An vẫn luôn lẳng lặng ngồi ở một bên nghe tỷ tỷ của bọn chúng đánh đàn. Sau đó, Phương Căn Chi vô tình phát hiện hình như bọn chúng rất có hứng thú đối với cổ cầm. Phương Căn Chi liền kéo Bình Bình và An An đến bên cạnh cổ cầm, đặt đầu ngón tay của bọn chúng lên dây đàn.

Nghe âm thanh phát ra từ dây đàn, từ đầu ngón tay của bọn chúng, khỏi phải nói là Bình Bình và An An vui mừng như thế nào!

Hai muội muội vui mừng, Phương Căn Chi cũng vui mừng theo.

Hai muội muội không giống như người bình thường, hiếm có chuyện gì khiến cho bọn chúng cảm thấy hứng thú như vậy. Phương Cần Chi liền xin Lục Vô Nghiên dạy bé gảy ca khúc, đợi bé học xong, sẽ trở về dạy lại cho Bình Bình và An An.

Có lẽ là do song sinh, hai tiểu cô nương ngồi chung một chỗ, Bình Bình dùng tay phải, An An dùng tay trái, cùng nhau đánh đàn. Những giai điệu được gảy ra giống như xuất phát từ tay của một người.

Đến thời điểm này, đừng nhìn Bình Bình và An An vẫn chưa tới bốn tuổi, nhưng bọn chúng đã có thể đàn được một bản nhạc hoàn chỉnh. Trước đó, bản nhạc lúc ngủ nài nài đi ngang qua nghe được không phải do Phương Cần Chi đàn, mà là hai tiểu cô nương Bình Bình và An An đàn ra.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù Bình Bình và An An có thích đánh đàn như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể đàn những lúc Phương Cần Chi có mặt ở trong phòng.

Phương Cần Chi ngồi một bên, nhìn bộ dáng thật sự vui vẻ của hai muội muội. Trong lòng bé không thể diễn tả là vui vẻ hay khó chịu.

Rất nhanh đã đến ngày mười hai tháng chạp, đây là ngày sinh thần của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi dậy rất sớm, tùy ý để Vệ muội muội nhét trứng gà đầy miệng, rồi lại đút cho bé ăn hai bát mỳ trường thọ. Bé để Vệ muội muội dòi cái bàn bát tiên đặt ngay cửa, rồi lại đặt lên bàn bát tiên một cái ghế mân cô nhỏ. Sau đó, sai mấy nha hoàn giúp bé đứng lên trên ghế mân cô, nhón chân lên chụp lấy xà cửa được sơn màu đỏ một cái.

“Nắm xà cửa một cái, sẽ có thể mau lớn!” Vệ muội muội đứng bên dưới cười cười nói.

Phương Cần Chi cũng hy vọng dáng dấp của mình cao lên cao lên, tốt nhất là cao bằng Tam ca ca. Như vậy, mỗi lần Tam ca ca nói chuyện với bé chỉ cần nghiêng đầu không cần phải khom người nữa.

Bé vẫn còn không biết, cả đời này bé cũng không thể cao bằng Tam ca ca của mình. Cho dù bé có cào nát xà cửa cũng không thể.

Phương Cần Chi được Vệ muội muội ôm xuống từ trên ghế mân cô, bé chỉnh trang lại y phục một chút, rồi vội vã chạy đến viện Thùy Sao. Hai nha hoàn A Tinh và A Nguyệt cũng nhanh chóng đuổi theo phía sau.

“Tam ca ca! Tam ca ca!” Phương Cần Chi ủa vào trong tâm phòng của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên quả thật còn đang ngủ.

Phương Cần Chi cởi áo khoác trên người xuống, cởi giày bò lên trên giường. Bé quỳ gối một bên giường, lắc lư cánh tay Lục Vô Nghiên.

“Tam ca ca, Tam ca ca, huynh đừng ngủ nữa có được hay không.”

Lục Vô Nghiên nhướng mắt nhìn bé một cái, trả lời qua quýt một tiếng, sau đó quay mặt vào bên trong ngủ tiếp.

Phương Cần Chi có chút nhục chí nhỏ giọng lầm bầm: “Đã nói với huynh trước mấy ngày sinh nhật của muội là ngày nào rồi cơ mà”

Phương Cần Chi làm mặt quỷ với bóng lưng của Lục Vô Nghiên. Nhưng vừa nghĩ đến có thể tối qua Lục Vô Nghiên lại ra khỏi phủ Ôn Quốc Công, không biết vừa trở về được bao lâu, Phương Cần Chi lại có chút mềm lòng.

Hình như. . . không nên tùy hứng như vậy.

Phương Cần Chi nhích nhích thân thể nhỏ bé, cẩn thận leo xuống giường, sau đó rón rén lui ra ngoài. Bé kéo Nhập Phan đi theo mình vào phòng bếp nấu cháo cho Lục Vô Nghiên, đến khi cháo hạch đào nấu xong, đã qua nửa canh giờ.

Lúc này bé mới quay trở lại tâm phòng của Lục Vô Nghiên.

Lần này, bé không giục Lục Vô Nghiên rời giường nữa. Mà đứng bên cạnh do dự một lúc lâu, rồi mới bò lên giường, chui vào trong chăn. Phương Cần Chi áp gương mặt bé nhỏ vào lưng Lục Vô Nghiên, cánh tay ngăn ngừa vòng qua hông Lục Vô Nghiên.

Bên ngoài rất lạnh, trong phòng lại ấm áp như xuân.

Phương Cần Chi ngáp một cái, sau đó ôm Lục Vô Nghiên ngủ thêm một giấc nữa.

Đến khi Lục Vô Nghiên gian nan thức dậy, đã sắp đến giờ Ngọ. Hắn xoay người lại, lẳng lặng quan sát tiểu cô nương đang ngủ say sưa trước mắt.

“Tam ca ca.” Phương Cần Chi dụi dụi mắt, cũng thức dậy. “Muội đói.”

Lục Vô Nghiên khẽ cười một tiếng, hắn vuốt lại mái tóc rối tung của Phương Cần Chi, nói: “Được, chúng ta rời giường.”

Phương Cần Chi dụi dụi mắt, ngồi dậy nhảy xuống giường, lấy áo choàng trên giá áo bên hông giường đưa cho Lục Vô Nghiên. Sau đó xoay người, đưa

lưng về phía Lục Vô Nghiên, nói: “A, Tam ca ca mau mặc quần áo đi. Cần Chi sẽ không nhìn lên!”

Lục Vô Nghiên không cảm áo choàng Phương Cần Chi đặt trên mép giường, mà vén chăn bước xuống giường, chọn một cái áo mới trong tủ y phục mặc vào.

Phương Cần Chi lặng lẽ liếc mắt nhìn, lúc này mới hiểu, thì ra Lục Vô Nghiên hiện đang mặc y phục ngủ.

Lục Vô Nghiên cũng là bất đắc dĩ, hẳn thật sự có thói quen ngủ không mảnh vải che thân. Nhưng kể từ khi Phương Cần Chi chui vào trong chăn của hắn với mật độ càng ngày càng thường xuyên, hẳn đành phải khoác thêm một cái áo khi ngủ.

Tránh để bé con của hắn lại nghĩ hắn bị bệnh, vì cho rằng đáng dáp của hắn và con bé không giống nhau. Thậm chí Lục Vô Nghiên còn lo lắng, một ngày nào đó khi tỉnh lại, 'bệnh' của mình sẽ bị Phương Cần Chi cắt mất.

“Tam ca ca.” Phương Cần Chi lại làm nũng kéo kéo tay Lục Vô Nghiên. Bé ngược đầu, dùng đôi mắt to tròn tội nghiệp nhìn Lục Vô Nghiên.

Thấy Lục Vô Nghiên hoàn toàn không phát giác, Phương Cần Chi liền xòe bàn tay nhỏ bé của mình đưa tới trước mặt Lục Vô Nghiên -- đây rõ ràng là muốn cái gì đấy!

“Không đói bụng?”

Phương Cần Chi xoa xoa bụng mình -- có hơi xẹp lép. Bụng nhỏ còn đúng lúc kêu lên hai tiếng.

“Đi đi, đến nhà chính chờ ta.” Lục Vô Nghiên nói.

“Dạ!” Phương Cần Chi biết việc đầu tiên Lục Vô Nghiên muốn làm sau khi thức dậy chính là tắm rửa, bé ngoan ngoãn chạy đến nhà chính đợi hắn.

Rõ ràng Phương Cần Chi tự mình nấu cháo hạc đào làm bữa sáng cho hai người, nhưng đợi Lục Vô Nghiên tắm rửa sạch sẽ, đi ra đến nơi thì đã quá giờ Ngọ hơn một nửa. Cháo hạc đào đã được bày trên bàn, Nhập Phan cũng nấu thêm vài món Phương Cần Chi thích ăn, bữa sáng biến thành bữa trưa.

Mỗi lần Phương Cần Chi ở lại viện Thùy Sao ăn cơm, Nhập Phan đều sẽ nấu mấy món con bé thích ăn. Nhưng bữa cơm hôm nay Phương Cần Chi ăn không thấy ngon.

Nếu hỏi bé đã ăn được cái gì rồi, không chừng bé còn không trả lời được.

Bé cứ suy nghĩ mãi, có phải Lục Vô Nghiên đã quên mất hôm nay là sinh thần của bé rồi hay không. Nhìn thấy Lục Vô Nghiên ăn cơm xong, sau đó đến ngồi vào cái ghế bên cửa sổ, cầm một quyển sách lên bắt đầu đọc, cuối cùng Phương Cần Chi cũng không thể ngồi yên.

Bé đi đến bên cạnh Lục Vô Nghiên.

“Tam ca ca.” Phương Cần Chi chìa bàn tay phải của mình ra, che lại trang sách Lục Vô Nghiên đang xem.

“Ừm, Tam ca ca, huynh mau nhìn, đầu ngón tay của muội gần như đã khôi phục hoàn toàn!” Phương Cần Chi vừa nói vừa lắc lư đầu ngón tay của mình.

Lục Vô Nghiên cố nén cười, đẩy bàn tay mũm mĩm của con bé ra, nghiêm nghị nói: “Ngoan, đừng quấy rầy ta xem sách. Tự mình qua bên kia chơi đi.”

Phương Cần Chi rút tay lại, nhưng cũng không bỏ đi, chỉ dùng đôi mắt tội nghiệp nhìn Lục Vô Nghiên. Bị Phương Cần Chi dùng loại ánh mắt như vậy nhìn một lúc lâu, cuối cùng Lục Vô Nghiên cũng dỗi mắt khỏi quyển sách, nhìn Phương Cần Chi.

Mặc dù, hẳn vốn chẳng đọc được chữ nào.

“Tam ca ca không có quên, cố ý trêu chọc muội có phải hay không?” Phương Cần Chi nghiêng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, trong lòng tin chắc như vậy.

Nhập Phan lặng lẽ đi tới, bẩm báo: “Tam thiếu gia, đồ đã được đưa tới.”

Lục Vô Nghiên gật đầu, hắn đặt quyển sách trong tay xuống, nắm tay Phương Cần Chi đi ra ngoài.

Nghe nấy lời Nhập Phan nói, Phương Cần Chi mới tỉnh ngộ, thì ra không phải Tam ca ca quên mất, cũng không phải cố ý trêu chọc bé, mà lẽ thật cho bé vẫn còn chưa tới!

Trong đình viện, có hai cái tủ y phục bằng gỗ hoàng lê hai cửa, trên bề mặt khắc một đàn cá bơi lội cực kỳ tinh xảo. Tủ y phục này rất lớn, lớn gần bằng một nửa bức tường, nếu để hai tủ y phục này cùng một chỗ, có thể chiếm cứ toàn bộ bề mặt bức tường.

“Oa, thật to!” Phương Cần Chi đi tới, mở tung hai cánh cửa tủ bằng gỗ hoàng lê, bên trong chất đầy y phục. Nhìn kích thước và kiểu dáng, đều là y phục mới cho bé! Y phục bốn mùa trong năm, đều đủ cả! Ngay cả giày thêu cũng có mười mấy đôi!

Tiểu cô nương gia, ai lại không muốn mình thật xinh đẹp? Huống chi Phương Cần Chi vốn đã rất xinh đẹp. Bé vuốt ve từng bộ y phục trong tủ, không được bao lâu đã hoa cả mắt, chỉ cảm thấy y phục ở đây mặc hoài cũng không hết!

Phuong Cần Chi bước sang mở cái tủ hoàng lê còn lại. Nhưng bé có chút ngoài ý muốn, vì bên trong cái tủ y phục này trống rỗng.

Hai cái tủ y phục này vốn giống nhau như đúc, trong cái tủ vừa rồi, y phục nhiều đến mức che đi cả cấu tạo vốn có của nó. Mà cái này lại trống không, chẳng có vật gì che chắn, cấu tạo trong đó nhìn không sót thứ gì.

Phuong Cần Chi có chút khó hiểu nhìn thanh gỗ nằm ngang bên trong tủ y phục trước mặt. Thanh ngang này hơi chếch về phía dưới, rất dày, rất dày, dày gần bằng ván giường!

Nhưng mà, tại sao lại vắt ngang một khối gỗ dày như vậy?

Hơn nữa, cả cái tủ y phục, cũng chỉ có một khối gỗ bản dày như vậy, phía trên cũng trống rỗng.

Phuong Cần Chi quay trở lại tủ y phục chất đầy quần áo trước đó, đẩy y phục ra, nhìn thấy bên trong cái tủ y phục này, có vách che, ngăn kéo, hộc tủ, nó có cấu tạo như một cái tủ bình thường, cái gì cần có đều có.

Vậy. cái còn lại quả thật giống như một cái tủ bán thành phẩm.

Phuong Cần Chi quay đầu, cười hì hì với Lục Vô Nghiên, rồi nói: “Tam ca ca, cái tủ này vẫn còn chưa hoàn công nha.”

Lục Vô Nghiên nở nụ cười như có như không, nói: “Chắc, cái tủ y phục này quả thật có thể nhét luôn cả Cần Chi của chúng ta vào nha.”

Hắn vừa dứt lời, liền bỗng Phuong Cần Chi lên, nhẹ nhàng đặt lên thanh gỗ ngang trong cái tủ y phục trống không, sau đó đóng cửa tủ lại.

Bóng tối đen như mực trong tưởng tượng không xuất hiện, Phuong Cần Chi nghi hoặc ngẩng đầu lên, kính ngạc phát hiện cái tủ này không hề có nóc! Phía trên trống không! Phuong Cần Chi nhìn bầu trời xanh thẳm trên nóc tủ y phục, cả người sững sờ tại chỗ.

Bé sờ vào thanh gỗ ngang bên dưới cơ thể mình.

Đây. đây rõ ràng là một cái giường lớn!

Phuong Cần Chi vuốt ve thanh gỗ ngang với bàn tay run rẩy.

Bình Bình! An An!

Cửa tủ được mở ra từ bên ngoài, gương mặt của Lục Vô Nghiên lập tức xuất hiện.

“Tam ca ca.” Phuong Cần Chi khẽ gọi hắn một tiếng, rồi không thể nói thêm một lời nào cả. Bé muốn nói cho hắn biết lẽ vật này thật sự quá tốt, nhưng lại sợ Lục Vô Nghiên hỏi bé nguyên nhân.

Bé sợ.

Bé sợ Tam ca ca vẫn luôn thương bé biết bí mật của bé, từ đó sẽ ghét bỏ bé, thậm chí tổn thương hai muội muội của bé.

Lục Vô Nghiên ôm bé từ trong tủ y phục ra, dịu dàng nói: “Đừng y phục mà nói, thì một cái là đủ rồi. Bên trong cái này cấu tạo đơn giản, là bởi vì vẫn chưa nghĩ ra phải đóng cái gì, chờ Cần Chi nghĩ ra muốn đóng cái gì, thì cứ dựa theo nhu cầu mà sửa lại cũng không muộn.”

Lục Vô Nghiên nói liên miên để giải thích, tránh cho bé con của hắn sinh nghi.

“Đạ!” Phuong Cần Chi gật đầu thật mạnh. “Đạ tạ Tam ca ca đã tặng đồ cho muội, Cần Chi rất thích. Đợi Cần Chi nghĩ ra nên đóng thêm cái gì trong tủ y phục này, sẽ. sẽ sửa lại.”

Lục Vô Nghiên không nói gì thêm, hắn nhận lấy một chiếc hộp gấm bằng gỗ từ đàn điều khắc Bách Điều Triều Phượng từ tay Nhập Phan. Từ bên trong lấy ra hai ổ khóa bằng vàng ròng, trên ổ khóa cũng được điêu khắc hoa văn đàn cá bơi lội giống như trên hai cái tủ bằng gỗ hoàng lê. Vừa nhìn đã biết là đồng bộ.

“Những kiểu dáng y phục này đều do Tam ca ca của muội vẽ ra, của quý đấy. Không được để hạ nhân tùy tiện đụng vào. Ừm, những lúc không có muội, phải dùng khóa khóa tủ y phục lại.” Lục Vô Nghiên cười, giao hai cái khóa vàng điêu khắc hoa văn cá lội vào tay Phuong Cần Chi.

Khóa vàng rất nặng, nặng trĩu trong lòng bàn tay Phuong Cần Chi.

Loại cảm giác nặng trĩu này lại khiến bé an tâm một cách không thể nào hiểu nổi.

Lục Vô Nghiên xoay người, từ một hộp gỗ từ đàn trên tay Nhập Phan, lấy ra một cái bàn tính nhỏ làm bằng vàng ròng. Hắn đặt cái bàn tính bằng vàng đó vào trong lòng bàn tay Phuong Cần Chi, rồi nói: “Đã dạy muội rất nhiều thứ, duy chỉ có tính toán sổ sách là quên dạy muội.”

Phuong Cần Chi lắc lắc bàn tính trong tay, cái bàn tính nho nhỏ bằng vàng ròng đó phát ra những tiếng vang lanh lảnh. Có lẽ bởi vì làm bằng vàng, nên âm thanh cũng trở nên dễ nghe hơn.

“Tính toán sổ sách được đấy, muội thích tính toán sổ sách!” Phuong Cẩn Chi lật qua lật lại quan sát cái bàn tính trong tay. Nhưng không lâu sau, mặt mày con bé xụ xuống, dần dần âm trầm.

Bé đâu có sổ sách để tính toán!

Cửa hàng của Phuong gia đều không còn trên tay bé nữa rồi!

Lục Vô Nghiên vén vạt áo trước cửa trường sam lên, ngồi xổm xuống trước mặt Phuong Cẩn Chi, nói: “Tiết Hoa Triều mỗi năm, trong phủ đều tổ chức cho mấy cô nương Lục gia một cuộc tỷ thí nho nhỏ. Có pha trà, cắm hoa.”

“Muội biết!” Phuong Cẩn Chi gật đầu. “Tiết Hoa Triều năm nay, tay của muội bị thương. Nên không có qua xem.”

“Vậy, mai mốt Cẩn Chi của chúng ta tham gia có được hay không?”

Phuong Cẩn Chi nghi hoặc nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: “Tam ca ca, huynh muốn cho muội tham gia sao? Huynh muốn muội biểu hiện thật tốt ở Tiết Hoa Triều sao? Huynh muốn muội cạnh tranh vì huynh sao?”

“Đúng vậy, dạy muội lâu như vậy rồi. Nói thế nào cũng phải bày ra một chút thành tích cho Tam ca ca nhìn chứ?” Lục Vô Nghiên dịu dàng chỉnh lại mấy sợi tóc mềm mại rơi trước trán của Phuong Cẩn Chi. “Nếu muội có thể đoạt được vị trí thứ nhất, Tam ca ca sẽ tặng cho muội một đại lễ.”

Phuong Cẩn Chi nghiêng đầu hỏi: “Đó là gì?”

“Việc buôn bán của trà trang Phuong gia nhà muội, sở dĩ làm ăn lớn đến như vậy, trong đó có một nguyên nhân rất quan trọng, là mẫu thân của muội lúc sinh thời rất thích trà nghệ, cho nên phụ thân muội bỏ ra rất nhiều tâm tư cho trà trang, chỉ vì muốn làm vui lòng mẫu thân muội.”

Phuong Cẩn Chi chớp mắt mấy cái, nghiêm túc lắng nghe. Bé biết trà trang nhà mình buôn bán rất lớn, nhưng lại không biết còn có nguyên nhân như vậy ở đây.

“Nhưng nếu Cẩn Chi của chúng ta có thể luyện được trà nghệ tài giỏi, Tam ca ca sẽ làm chủ, đòi lại trà trang về cho muội.” Lục Vô Nghiên cúi đầu, dùng đầu ngón tay khều khều bàn tính và khóa vàng Phuong Cẩn Chi đang cầm trên tay. “Cho nên, phải dạy muội tính toán sổ sách thật giỏi.”

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khuyết điểm

Lại là một năm tháng chạp có hai mươi chín ngày.

Phuong Cẩn Chi đứng trước cái bàn vuông chân cao, gỗ bàn tính trong tay kêu lộp bộp.

Một tiếng “bộp” vang lên, cái bàn tính nho nhỏ loáng một cái, mấy hạt châu bằng vàng trên đó về đúng vị trí của mình.

“Ta tính xong rồi!” Phuong Cẩn Chi quay đầu, cười hi hi nhìn Nhập Phan.

Nhập Phan nhìn về phía cái lư hương ba chân cách đó không xa, hương trên đó vẫn còn chưa cháy hết.

“Biểu cô nương nhanh thật!” Nhập Phan cũng khó nén kinh ngạc trong lòng. Phuong Cẩn Chi còn nhỏ tuổi, học cái gì cũng rất nhanh, trong chuyện học tính toán sổ sách này, lại càng phát huy tư chất thông tuệ trời sinh của bé vô cùng nhuần nhuyễn.

Phuong Cẩn Chi cứ ngóng ra ngoài cửa, nói: “Tam ca ca lại chưa dậy.”

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Lục Vô Nghiên che miệng ngáp bước vào cửa.

“Tam ca ca!” Phuong Cẩn Chi vội vàng buông bàn tính trong tay xuống, chạy đến trước mặt Lục Vô Nghiên: “Hôm nay Tam ca ca dậy thật sớm nha!”

“Ừ.” Lục Vô Nghiên đáp một tiếng. Hắn có hơi mệt mỏi nói: “Thu thập một chút, dẫn muội đến am Tĩnh Ninh đón đại phu nhân trở về ăn tết.”

Phuong Cẩn Chi thắc mắc hỏi: “Không phải lần trước đại phu nhân nói là không về sao?”

Lục Vô Nghiên cũng không giải thích nhiều với Phuong Cẩn Chi, trên đường đưa Phuong Cẩn Chi đến am Tĩnh Ninh cũng chỉ tựa vào vách xe ngựa nhắm mắt nghỉ ngơi. Phuong Cẩn Chi ngồi bên cửa xe, vén rèm cửa sổ lên một khe nhỏ, nhìn cảnh tuyết bên ngoài. Gió lạnh lạnh thổi vào mặt của con bé, bé cũng không cảm thấy lạnh, nhưng chợt nhớ ra Lục Vô Nghiên đang ngủ, sợ hắn cảm lạnh, lập tức buông rèm xuống, ngăn trở những cơn gió mùa

đông giá lạnh ở bên ngoài.

Bé buồn chán ngồi trong xe ngựa, chống cằm nhìn Lục Vô Nghiên đang nhắm nghiền hai mắt.

Tam ca ca của bé thật là đẹp mắt nha!

Phương Cần Chi nhích lại gần, thận trọng nâng cánh tay của Lục Vô Nghiên đang đặt ở trên đùi lên, sau đó đặt khuôn mặt nhỏ bé của chính mình lên đùi hắn, rồi để cánh tay của hắn khoác lên trên người mình.

Bé ngáp một cái, nhắm mắt lại ngủ.

Lục Vô Nghiên mở mắt ra, nhìn dáng vẻ ngủ say của Phương Cần Chi, khóe miệng không khỏi cong lên. Hắn nhẹ nhàng kéo một cái áo lông khác đắp lên trên người con bé.

Đến am Tĩnh Ninh, Lục Vô Nghiên bảo Phương Cần Chi tự chơi một mình, còn hắn đến gặp tổ mẫu của hắn. Phương Cần Chi cũng không thích ở trong phòng ngột ngạt, mà muốn đến rừng mai tìm Tĩnh Úc sư thái.

“Tĩnh Úc sư thái! Tĩnh Úc sư thái!” Hai tay Phương Cần Chi nắm một góc mũ trùm đầu, chạy ào vào trong rừng mai. Bé đã hỏi thăm tiểu ni cô trong am Tĩnh Ninh rất kỹ, chỗ ở của Tĩnh Úc sư thái là ở cuối rừng mai này.

Tĩnh Úc sư thái đang cắt tỉa một gốc mai chu sa, nghe được giọng nói nót mềm mại của Phương Cần Chi, cây kéo trong tay bà khựng lại. Bà không khỏi đứng lên, nhìn về phía Phương Cần Chi đang chạy tới, cho đến khi tiểu cô nương toàn thân tao nhã chạy đến trước mặt bà.

“Tĩnh Úc sư thái, con tới thăm người nè!” Phương Cần Chi đứng lại, lồng ngực nhỏ vẫn còn phập phồng.

“Chậm một chút.” Tĩnh Úc sư thái kéo bé vào trong phòng, rồi rót cho bé một chén nước ấm.

Phương Cần Chi uống từng ngụm nước ấm trong chén, cảm giác khô khốc trong miệng mới khá hơn một chút. Bé đặt cái chén sứ đang cầm trong tay lên trên bàn, quy quy củ củ nói: “Tạ ơn sư thái!”

Tĩnh Úc sư thái cười lắc lắc đầu: “Con có thể nhớ đến thăm ta, ta đã rất vui mừng.”

“Con đã đáp ứng là sẽ đến thăm người mà!” Trong ánh mắt trong trẻo của Phương Cần Chi rất sạch sẽ, nhìn khiến người ta yêu thích. “Tĩnh Úc sư thái, sắp sang năm mới rồi, người không trở về nhà sao?”

Am Tĩnh Ninh không giống như những am ni cô bình thường khác, có rất nhiều phụ nhân gia đình đại hộ vì đủ loại nguyên nhân mà mượn danh nghĩa đại phát tu hành ở đây. Mà Tĩnh Úc sư thái trước mắt, cũng chưa có quy y! Lúc Phương Cần Chi hỏi đường tiểu ni cô cũng đã hỏi qua chút chuyện của Tĩnh Úc sư thái, biết bà cũng giống tổ mẫu của Lục Vô Nghiên, thỉnh thoảng người nhà cũng sẽ mang đến cho bà những thứ cần thiết cho sinh hoạt.

Tiểu ni cô đó còn chắc lưỡi, nói: “Am Tĩnh Ninh của chúng ta, là nơi tập trung đồ đặc mà người nhà Tĩnh Tâm sư thái và Tĩnh Úc sư thái đưa tới đấy!”

Trong mắt tiểu ni cô là cực kỳ hâm mộ.

Vì vậy, Phương Cần Chi hiểu được Tĩnh Úc sư thái cũng có người nhà, hơn nữa còn không phải là gia đình tầm thường. Vật dụng sinh hoạt hằng ngày mà người nhà bà đưa tới có thể sánh ngang bằng với đồ phủ Ôn Quốc Công đưa tới cho đại phu nhân, có lý nào gia thế lại kém hơn?

Ánh mắt Tĩnh Úc sư thái hơi ngưng trọng, bà trì hoãn một lúc, mới nói: “Không về.”

“À” Phương Cần Chi có vẻ đâm chiêu rồi gạt đầu một cái. Vốn là một đứa bé hiểu chuyện, bé đã mơ hồ đoán ra nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, Tĩnh Úc sư thái mới có thể rời khỏi nhà trốn tránh trong am Tĩnh Ninh này chứ?

“Đáng tiếc con cũng đang ăn nhờ ở đậu trong nhà người khác, bằng không nhất định sẽ mời sư thái đến nhà con ăn tết!” Phương Cần Chi nghiêng đầu, nhìn Tĩnh Úc sư thái. Bé nói xong, còn bắt chước người lớn thở dài một tiếng.

Tĩnh Úc sư thái đã sớm phát hiện trên người Phương Cần Chi đều mặc xiêm y màu trắng, lần trước gặp con bé, còn tưởng rằng con bé chính là một tiểu cô nương lịch sự tao nhã như vậy, thích màu sắc thanh đạm, trắng trong thuần khiết. Nhưng hôm nay là hai mươi chín tháng chạp, lập tức sẽ qua năm mới, ngay cả am Tĩnh Ninh này cũng đã tô điểm thêm chút sắc đỏ. Huống chi là một tiểu cô nương sáu bảy tuổi trong gia đình đại hộ.

Nghe Phương Cần Chi nói đang ở nhờ trong nhà người khác, Tĩnh Úc sư thái liền biết đây là một đứa trẻ đang chịu tang.

Cũng là đứa bé đáng thương.

“Ồ đây chờ ta.” Tĩnh Úc sư thái đứng dậy, đi ra khỏi phòng, lúc quay trở lại, trong tay bà cầm một cái chén miệng rộng màu lam tím. Trong chén là những quả son trà đỏ rực.

“Chỗ của ta không có đồ ngọt, cũng chỉ có mấy quả son trà một tay ta trồng là có thể ăn được thôi.”

Phương Cần Chi vươn tay nhón lấy một quả son trà đưa vào trong miệng cắn ăn.

“Chua chua ngọt ngọt, ăn ngon!” Phương Cần Chi nói xong liền cầm thêm một quả lên ăn.

Ánh mắt Tĩnh Úc sư thái rơi vào bàn tay Phương Cần Chi, bà hơi kinh ngạc nói: “Tư thế lấy đồ của con không giống người bình thường.”

Bàn tay của Phương Cần Chi khi lấy quả son trà trong cái chén miệng rộng màu lam tím không giống như người bình thường là dùng ngón cái và ngón trỏ, cũng không vênh lên kiểu hoa lan chỉ như tiểu cô nương yếu ớt là dùng ngón cái và ngón giữa. Mà năm ngón tay đều xòe ra, ngón cái, ngón trỏ và ngón út để nằm ngang, ngón giữa và ngón áp út khê cong để gấp quả son trà.

Phương Cần Chi đang định lấy thêm một quả son trà khác, nghe Tĩnh Úc sư thái nói như vậy, bàn tay mũm mĩm của con bé treo trên miệng chén, không dám nhúc nhích loạn xạ.

Tĩnh Úc sư thái vội nói: “Không sao cả, con cầm như thế nào cũng được, con thích ăn là tốt rồi.”

“Con quen rồi. . . .” Phương Cần Chi có chút ngượng ngùng cười cười, thu ngón cái, ngón trỏ và ngón út đang nằm ngang lại, thò tay lấy quả son trà trong chén như người bình thường.

“Ta không có ý chỉ trích con, chỉ là. . . . có chút kỳ quái.” Trong lòng Tĩnh Úc sư thái chợt có một loại cảm giác khá lo lắng. Bà sợ Phương Cần Chi vì câu nói vô tâm của bà mà trong lòng không sáng khoái. Mấy năm nay, bà ở trong am Tĩnh Ninh, trong lòng tĩnh lặng như nước, nhưng không ngờ chỉ gặp Phương Cần Chi có hai lần, tiểu cô nương này đã phá vỡ yên tĩnh trong lòng bà.

Hồng trần, vẫn còn tồn tại trong lòng bà, chưa từng quên lãng.

Phương Cần Chi cầm lên một quả hồng son trà đưa tới miệng Tĩnh Úc sư thái, cười ngọt ngào: “A, sư thái cũng ăn đi!”

Tĩnh Úc sư thái thoáng sửng sốt, có chút không được tự nhiên há miệng, ăn quả son trà Phương Cần Chi đưa tới bên môi bà. Mấy quả son trà này là một tay bà trồng, nên bà hiểu rõ hơn bất kỳ ai son trà này hơi chua. Nhưng Phương Cần Chi đút bà ăn, bà lại thấy rất ngọt.

Bà có chút do dự thử lấy một quả son trà khác từ trong cái chén miệng rộng lên ăn -- chua.

“Sư thái, ngón tay của con bị hư rồi.” Phương Cần Chi ngâm quả son trà vào trong miệng, rồi mới đưa tay phải của mình tới trước mặt Tĩnh Úc sư thái. Bé lại cầm lấy bàn tay trắng nõn nhưng hơi lạnh của Tĩnh Úc sư thái, để bà chạm vào ngón giữa và ngón áp út của mình.

“Sư thái, người có thể sờ ra không?” Phương Cần Chi mở đôi mắt to nhìn bà.

Tĩnh Úc sư thái cẩn thận sờ nắn ngón giữa và ngón áp út của Phương Cần Chi, hình như có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

“Xem này!” Phương Cần Chi giơ bàn tay phải của mình lên, năm ngón tay xòe ra, sau đó nắm lại thành quyền, rồi lại xòe ra, nắm lại thành quyền. . . .

Tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng Tĩnh Úc sư thái cũng phát hiện ra manh mối.

Ban đầu khi tốc độ chậm, năm ngón tay của Phương Cần Chi không khác gì nhau, nhưng đến khi tốc độ của con bé nhanh hơn, cử động của ngón giữa và ngón áp út so với những ngón còn lại có thể nói là chậm hơn một chút.

“Tay của con bị người ta giấu hư đó, trước đây hai ngón này còn không thể cong lại đâu. Mỗi ngày con đều luyện gấp cò, mới từ từ khá hơn!” Phương Cần Chi mang vẻ mặt kiêu ngạo cười nói. “Nhìn không ra có phải hay không?”

“Phải. . . .” Tĩnh Úc sư thái có chút đau lòng gật đầu một cái. Rốt cuộc đứa bé này làm thế nào có thể vừa cười vừa nói “Tay của con bị người ta giấu hư đó.”? Con bé đã ngâm bao nhiêu cay đắng, mới có thể khôi phục ngón tay như ngày hôm nay?

Tĩnh Úc sư thái bỗng nhiên bị cảm giác đau lòng của chính mình đối với Phương Cần Chi làm cho kinh ngạc không thôi. Bà liền niệm một câu “A di đà phật”, rồi chậm rãi cúi đầu.

Phương Cần Chi cùng với Tĩnh Úc sư thái đi dạo mấy vòng trong rừng mai một lúc lâu. Tĩnh Úc sư thái thấy con bé thích mai, liền giới thiệu cho bé thêm vài giống mai mới. Phương Cần Chi nhớ kỹ từng loại một.

Bé ước chừng đã đến lúc rồi, nên cáo biệt Tĩnh Úc sư thái trở về tìm Lục Vô Nghiên.

Trong thiền phòng của Tĩnh Tâm sư thái, Tĩnh Tâm sư thái đang bị dón vào góc tường, mà Lục Vô Nghiên đang bước từng bước đến gần bà, tay phải đang bóp cổ bà.

“Ta không có thời gian ở đây dây dưa với bà, bà phải trở về Lục gia mừng năm mới. Qua năm, bà muốn đi đâu cũng mặc.” Giọng nói của Lục Vô Nghiên lạnh lẽo, đầu còn nửa điểm dịu dàng thường ngày.

Tĩnh Tâm sư thái trợn mắt, sợ hãi nhìn Lục Vô Nghiên. Bà có làm thế nào cũng không ngờ sẽ có một ngày tôn tử ruột thịt của bà lại có thể bóp cổ bà như vậy! Hơn nữa ánh mắt Lục Vô Nghiên đang nhìn bà hoàn toàn không giống như đang nhìn người thân của hân. Không, hoàn toàn không giống như nhìn một người sống!

Tĩnh Tâm sư thái bắt đầu cảm thấy cái lạnh đang lan ra từ lòng bàn chân đi khắp cơ thể.

Bàn tay Lục Vô Nghiên từ từ siết lại, giọng nói của hắn cũng càng lúc càng lạnh lẽo. “Bà vẫn cho là ta đang nói đùa?”

Tĩnh Tâm sư thái há miệng, có chút khó khăn lên tiếng: “Đứa, đứa bé đó ở ngoài cửa.”

Trong nháy mắt, sự lạnh lẽo trong mắt Lục Vô Nghiên ngưng trọng, hắn bỗng buông tay ra, xoay người lại.

Cửa thiền phòng không biết bị gió thổi mở ra từ lúc nào, Phương Cần Chi đang đứng trong tuyết sương sờ nhìn hắn. Không biết con bé đã đứng đó bao lâu, cả người ngây ngốc, giống như bị dọa sợ.

Sau lưng Phương Cần Chi là núi tuyết trùng điệp, con bé đứng ở đó, nhìn đáng vẻ con bé nhỏ nhắn yếu ớt làm sao.

“Cần Chi.”

Lục Vô Nghiên tiến lên một bước, Phương Cần Chi lúng túng lui về phía sau hai bước, trong đôi mắt sạch sẽ trong suốt đó đang bị bao phủ bởi một tầng mê mang nồng đậm.

Lục Vô Nghiên lập tức không tiếp tục đi về phía trước nữa.

Hắn khẽ nghiêng đầu, nói với Tĩnh Tâm sư thái vẫn chưa ổn định lại kinh hải ở phía sau lưng: “Thu dọn đồ đạc, lập tức xuống núi.”

Tĩnh Tâm sư thái muốn bày ra tư thế của tổ mẫu, nhưng bà bất lực phát hiện, ở trước mặt tôn tử này, vậy mà trong lòng bà chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Trên xe ngựa trở về, Tĩnh Tâm sư thái rúc vào một góc, không ngừng lần tràng hạt trong tay. Phương Cần Chi cũng nép vào một góc khác, cúi đầu, ngo ngác nhìn chén son trà đỏ rực mà Tĩnh Ưc sư thái đưa cho bé trước khi lên đường.

Lục Vô Nghiên vẫn nhìn chằm chằm Phương Cần Chi.

Hắn muốn giải thích với con bé, nhưng phát hiện không có gì để giải thích. Hắn vốn là một kẻ ti bi xấu xa như vậy. Phương Cần Chi chỉ chính mắt nhìn thấy con người thật của hắn mà thôi.

Dù sao, sớm muộn gì con bé cũng sẽ biết hắn là loại người như thế nào.

Nghĩ như vậy, Lục Vô Nghiên lại có chút nhẹ nhõm.

Sau khi trở lại phủ Ôn Quốc Công, nhận được tin đại phu nhân trở về, người trong phủ đều tới đây nghênh đón. Tĩnh Tâm sư thái niệm một câu kinh phật, thu lại kinh hoàng trên mặt và trong lòng, đoan trang bước xuống xe ngựa. Bày ra dáng vẻ thuộc về Tĩnh Tâm sư thái để đối diện với mấy người thân trong nhà.

Lục Vô Nghiên nhảy xuống xe ngựa, xoay người nhìn Phương Cần Chi vẫn rúc vào một góc như cũ. Trước đây, mỗi lần lên xuống xe ngựa, Phương Cần Chi đều được Lục Vô Nghiên ôm lên rồi lại ôm xuống.

Phương Cần Chi ngẩng đầu, liền chống lại ánh mắt của Lục Vô Nghiên, bé vội vã dời mắt đi chỗ khác, không dám nhìn.

Lục Vô Nghiên cũng không rời đi, vẫn đứng chờ bên ngoài xe ngựa.

Qua một lúc lâu, thân thể bé nhỏ của Phương Cần Chi mới động đậy. Bé ôm chén hồng son trà vào trong ngực, dè dặt đứng lên, đi từng bước về phía cửa xe ngựa.

Không gian trong xe ngựa có bao lớn, cho dù dùng phương thức di chuyển nào, Phương Cần Chi cũng rất nhanh đi đến cửa xe ngựa.

Ngựa kéo xe bắt ngờ nâng vó trước hí lên một tiếng, khiến cả xe ngựa rung lắc mạnh, Phương Cần Chi cả kinh, vội vàng chụp lấy cửa xe. Son trà đỏ rực từ trong cái chén miệng rộng văng ra năm ba trái, rơi trên mặt tuyết.

Phương Cần Chi rụt rè ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ nhút nhát của Phương Cần Chi, hắn bước lên phía trước một bước, ôm con bé ra khỏi xe ngựa.

Lục Vô Nghiên có thể cảm nhận rất rõ ràng thân thể tiểu cô nương trong ngực hắn khẽ cứng đờ, rồi mới từ từ dịu lại.

“Muội... muội. . . . có thể tự đi.” Phương Cần Chi nắm chặt cái bát đựng son trà, không ôm cổ Lục Vô Nghiên như trước.

“Ừ.” Lục Vô Nghiên cũng không miễn cưỡng, liền đặt Phương Cần Chi xuống đất.

Phương Cần Chi ôm chén son trà gần như chạy trốn về tiểu viện của mình, đến khi bé về tới nơi, mấy trái son trà trong cái chén miệng rộng màu lam tím đã rơi ra gần một nửa.

“Cô nương, ngài trở về một mình?” Đang quét sân, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi nghi ngờ đi tới.

“Giúp ta giữ cửa!” Phương Cần Chi không để ý tới hai người bọn họ, ôm cái chén đi về khuê phòng của mình trên lầu các.

Phương Cần Chi vừa vào đến khuê phòng, đập vào mắt là hai cái tủ y phục chiếm cứ nguyên cả một vách tường.

Bé sững sờ nhìn mấy con cá được khắc trên tủ y phục, mấy con cá đó giống như sống lại bơi lội tung tăng, biến thành cá chép trong hồ nước ôn tuyền. Tam ca ca của bé đứng bên bờ hồ, nhẹ nhàng vớt một cái, liền vớt lên một vọt đầy cá chép.

Hắn đưa cá đến gần bé, nói: “Tôi chọn một con đi.”

Phương Cần Chi chớp mắt một cái, mới đi lấy chìa khóa, mở ổ khóa vàng của cái tủ gỗ hoàng lê.

Bình Bình và An An đang ngồi trên ván giường trong tủ y phục chơi trò tạo hình bằng dây, thấy Phương Cần Chi trở về, hai tiểu cô nương lập tức buông sợi dây đỏ trong tay ra, từ trên ván giường nhảy xuống.

“Tỷ tỷ!”

“Ừ.” Phương Cần Chi đưa chén son trà chỉ còn lại một nửa đang ôm trong ngực cho hai muội muội. “Trên núi mang về đây, ăn rất ngon.”

Bình Bình và An An nhận lấy cái chén từ tay Phương Cần Chi, ăn son trà mà tỷ tỷ mang về, hết trái này đến trái khác.

“Ăn từ từ, không thể ăn một lúc quá nhiều, chua đấy.” Phương Cần Chi cong mắt, dịu dàng khuyên hai muội muội.

“Dạ!” Từ trước đến giờ, Bình Bình và An An đều rất nghe lời tỷ tỷ, bọn chúng đặt mấy quả son trà còn lại lên trên bàn, sau đó chạy đến cổ cầm bắt đầu gảy đàn.

Hai tiểu cô nương đàn đến hợp ý, nhìn nhau cười một tiếng, rồi giống như đang dâng lên vật trân quý nhìn về phía tỷ tỷ của bọn chúng.

“Đàn rất tốt!” Phương Cần Chi đưa hai ngón tay cái lên khen ngợi hai muội muội. Lúc này, Phương Cần Chi mới nhớ ra trên người mình vẫn còn mặc áo choàng, bé cởi áo choàng ra, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh, nghe hai muội muội đánh đàn.

Trong lúc hai muội muội đánh đàn, Phương Cần Chi lại ngồi thử người ra.

Trong đầu bé bây giờ đều là Tam ca ca của bé. Tam ca ca đối xử tốt với bé, còn có Tam ca ca hôm nay nhìn thấy.

Phương Cần Chi bắt ngờ đứng bật dậy.

Bình Bình và An An giật mình, tiếng đàn bỗng chốc đứt đoạn.

“Bình Bình, An An, tỷ tỷ phải ra ngoài một chuyến!”

Bình Bình và An An gật đầu một cái, vô cùng ngoan ngoãn chui vào trong tủ y phục.

“Tỷ tỷ sẽ lập tức trở lại!” Phương Cần Chi vượt vượt đầu hai tiểu cô nương, sau đó khóa tủ y phục lại, rồi không kịp mặc lại áo choàng, vội vã chạy xuống lầu.

“Cô nương.” A Tinh và A Nguyệt đang thêu thùa bên dưới lầu, nhìn thấy Phương Cần Chi chạy vội vàng như thế, cũng nghi hoặc đứng lên.

Phương Cần Chi không để ý tới hai người bọn họ, chạy thẳng ra ngoài, A Tinh và A Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng đặt đồ đang thêu trên tay xuống, đuổi theo.

Phương Cần Chi chạy một mạch đến viện Thùy Sao, bé không lập tức đến tìm Lục Vô Nghiên, mà đi vào trong phòng bếp tìm Nhập Phan.

“Hiện tại trời rất lạnh, sao biểu cô nương lại ăn mặc phong phanh như thế này?” Nhập Phan đặt thổ gao trong tay xuống, kinh ngạc nhìn Phương Cần Chi. Sắc mặt của Phương Cần Chi lúc này không được tốt lắm.

“Nhập Châm và Nhập Tuyền hiện đang ở đâu?” Đôi mắt to tròn của Phương Cần Chi nhìn Nhập Phan không chớp mắt.

Nhập Phan sững sờ, có lẽ không ngờ Phương Cần Chi lại chạy đến đây hỏi nàng ấy một câu như vậy.

Phương Cần Chi nhìn biểu cảm trên gương mặt Nhập Phan. Bé cắn môi một cái, nói: “Họ đã chết rồi đúng không?”

Nhập Phan nhất thời không biết trả lời như thế nào, chỉ lúng túng nói: “Cái này. nô tỳ cũng không rõ lắm.”

“Ta biết rồi.” Phương Cần Chi cúi đầu, yên lặng đứng ở đó, không nói thêm gì nữa.

“Biểu cô nương?” Nhập Phan ngồi xổm xuống trước mặt Phương Cần Chi. “Bữa tối lập tức sẽ xong ngay, biểu cô nương có muốn ở lại đây ăn không?”

Nếu người ở lại dùng bữa tối, nô tỳ sẽ làm thêm mấy món người thích ăn.”

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Bé cúi đầu đi rất chậm, dường như mang theo một chút do dự, một chút không muốn.

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một đôi giày màu trắng. Trái tim Phương Cần Chi run lên một cái, bé ngẩng đầu lên nhìn Lục Vô Nghiên.

“Tam ca ca.”

Lục Vô Nghiên hơi cong môi, vẫn là...” Tam ca ca”, không phải “Tam biểu ca”.

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt Phương Cần Chi, nhìn thẳng vào đôi mắt sạch sẽ của con bé, nói: “Cần Chi quên rồi sao? Tam ca ca đã đồng ý với muội, cho dù ta có đối với người khác như thế nào, đối với muội cũng sẽ không thay đổi, vĩnh viễn đối xử tốt với muội.”

Phương Cần Chi lắc đầu một cái.

Giống như có lời muốn nói, lại giống như hoang mang mờ mịt, không biết mở miệng như thế nào.

“Muội.” Cuối cùng Phương Cần Chi cũng mở miệng nói ra một chữ, nhưng lại không thể nói thêm lời nào.

Lục Vô Nghiên cũng không gấp, hắn cứ nhìn con bé như vậy, chờ bé. Hắn luôn cho rằng bé con của hắn thông minh hơn so với mấy đứa bé cùng trang lứa, tâm tư cũng nặng hơn. Có rất nhiều chuyện không thể ép buộc con bé, phải để con bé tự mình suy nghĩ, để con bé chủ động nói ra.

“Tam ca ca, muội nói thật với huynh, huynh có thể không tức giận không?” Phương Cần Chi nhìn Lục Vô Nghiên, trong đôi mắt thật to lộ ra vẻ thận trọng.

“Tam ca ca vĩnh viễn sẽ không nổi giận với muội.”

Hai bàn tay buông thõng hai bên hông của Phương Cần Chi siết chặt vạt áo, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, nói: “Tam ca ca, muội đã cố ý tiếp cận huynh!”

“Sau đó thì sao?”

“Muội. muội rất xấu!” Ánh mắt Phương Cần Chi hồng lên. “Bởi vì thân phận tôn quý của huynh, trong phủ ai cũng không dám chọc giận huynh. Cho nên muội cố ý nịnh bợ lấy lòng huynh, hi vọng huynh luôn luôn che chở cho muội! Trước kia muội vẫn nói dối huynh, luôn miệng nói thích Tam ca ca, thật ra thì muội chẳng thích huynh chút nào!”

Lục Vô Nghiên nhu mày, có cần phải nói trực tiếp như vậy hay không?

“Cho nên. Trước kia muội cho rằng chỉ cần Tam ca ca tốt với muội, như vậy là đủ rồi!” Phương Cần Chi hít hít mũi.

“Trước kia? Vậy còn hiện tại?”

“Muội. . . giống như càng trở nên tham lam hơn.” Trái tim Phương Cần Chi đập rộn lên, bé nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên có chút kinh ngạc hỏi: “Tham lam? Muội còn muốn cái gì sao? Tam ca ca đều cho muội hết.”

“Muội hy vọng Tam ca ca cũng tốt!” Phương Cần Chi lớn tiếng nói ra.

Là vì khoảng cách tuổi tác chín năm hay sao? Lục Vô Nghiên phát hiện mình nghe không hiểu Phương Cần Chi đang nói cái gì.

“Tam ca ca, không phải lần trước huynh nói không thích muội nói dối sao? Như vậy. Tam ca ca, huynh có thể cũng đừng nói dối muội hay không? Muội. muội nhìn thấy, muội đều nhìn thấy! Khi bà ấy nói muội đang ở ngoài cửa, muội nhìn thấy vẻ hốt hoảng trong mắt huynh! Có phải Nhập Châm và Nhập Tuyến đã chết rồi hay không? Còn có. Còn có lần đó trên xe ngựa gặp phải mai phục, huynh một mực bắt muội nhắm mắt lại. Là bởi vì huynh. giết người có phải hay không?”

Khi nói đến hai chữ “giết người”, bà vai của Phương Cần Chi hơi run rẩy.

Lục Vô Nghiên vẫn không nói gì.

“Tam ca ca, huynh sợ có đúng hay không?”

Bàn tay của Lục Vô Nghiên đang đặt trên đầu gối khẽ run lên một cái.

“Tam ca ca, huynh sợ muội sẽ không đến tìm huynh nữa.” Phương Cần Chi dè dặt bước đến gần Lục Vô Nghiên. “Khi còn bé, ca ca đã dạy muội, ai tốt với muội muội liền tốt với người đó, ai tổn thương muội muội liền tổn thương người đó. Tam ca ca tốt với muội, cả đời Cần Chi cũng trả không hết.”

Bé lại bước thêm một bước về phía trước, vòng tay ôm cổ Lục Vô Nghiên như trước đây. “Muội biết rõ khi Tam ca ca còn bé, đã chịu rất nhiều khổ sở,

nhưng đều đã qua rồi. Cuộc sống sau này, muối đều sẽ trải qua cùng với Tam ca ca. Mỗi người đều có khuyết điểm, muối sẽ không vì khuyết điểm trên người Tam ca ca mà rời bỏ huynh!”

Nước mắt lăn dài từ trong hốc mắt của con bé, Phương Cẩn Chi cọ cọ lên mặt Lục Vô Nghiên: “Hiện tại Cẩn Chi thích Tam ca ca rồi, coi như Tam ca ca không thương yêu muối nữa, muối cũng thích! Coi như Tam ca ca không giống trong tưởng tượng của muối, muối vẫn thích!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.